

Không Thể Quay Đầu

Contents

Không Thể Quay Đầu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	28
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	39
16. Chương 16	42
17. Chương 17	44
18. Chương 18	46
19. Chương 19	48
20. Chương 20	51
21. Chương 21	54
22. Chương 22	57
23. Chương 23	60
24. Chương 24	63
25. Chương 25	65
26. Chương 26	68
27. Chương 27	70
28. Chương 28	73
29. Chương 29	76
30. Chương 30	78
31. Chương 31	80
32. Chương 32	83
33. Chương 33	85
34. Chương 34	88
35. Chương 35	90
36. Chương 36	92
37. Chương 37	95
38. Chương 38	97
39. Chương 39	99
40. Chương 40	102
41. Chương 41	104

42. Chương 42	106
43. Chương 43	109
44. Chương 44	112
45. Chương 45	114
46. Chương 46	116
47. Chương 47	119
48. Chương 48	121
49. Chương 49	123
50. Chương 50: Pn1: Kẻ Ngốc Của Tình Yêu	142

Không Thể Quay Đầu

Giới thiệu

Editor: Thủy Linh Long, YuriBeta-reader: Thủy Linh Long, Chuneer, Tiểu Hi aka Hà ẢnhDịch và h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-quay-dau>

1. Chương 1

Lôi Khiếu gần đây phi thường bức dọc, bức dọc vì mụn trứng cá vốn tưởng đã tuyệt tích, bây giờ như măng sau mưa mùa xuân, từng hạt từng hạt nổi lên.

“Kháo!”

Đối với cái gương trong phòng ngủ mắng một câu thô tục, Lôi Khiếu dùng sức nặn một cái mụn, nhất thời truyền đến cơn đau như kim chích...

Hắn sẽ không bị hủy hoại nhan sắc chứ.

Nhìn tường tận tỉ mỉ khuôn mặt trong gương...

Trán rộng, đôi mày đen dày, cặp mắt sâu ngời sáng... Hợp thành một khuôn mặt nhìn kiểu gì cũng thấy tuần láng đẹp trai, tuy rằng trứng cá có chút sát phong cảnh, nhưng bản chất đẹp trai sẽ không vì chút tí vết ấy mà suy giảm.

Hạnh hạnh, cái gọi là mày kiếm mắt sáng, khí vũ hiên ngang, chính là loại như hắn a!

Nghe ba tám người sĩ nào đó nói, mình vừa nhập học đã được bầu là một trong những sinh viên đẹp trai nhất của đại học N, quả nhiên ánh mắt quần chúng đúng là sáng như tuyết, xem xét tướng mạo kia, hơi thở như ánh nắng, hơn nữa dáng người cao to một mét tám... Thịnh thoảng nhìn xem người mẫu mình tinh trên TV tạp chí, thấy bọn họ cũng chỉ như thế.

Từ nhỏ đến lớn, không ngừng bị người quản lý ngôi sao bắt chuyện, cũng tăng cường nhận thức của Lôi Khiếu đối với vẻ bề ngoài của chính mình, nhưng dù sao hắn cũng là một đại lão gia, mặc dù có tự kỷ chút

xú, nhưng cũng không đến mức giống như nữ sinh, mọc cái trứng cá liền trời long đất lở nhật nguyệt vô quang, nguyên nhân làm hấn khó chịu cũng không do trứng cá, mà ở ‘đầu sỏ gây nên’ ẩn dấu dưới trứng cá...

“Lôi Khiếu...”

Phòng ngủ trên lầu truyền đến một tiếng sói tru, chấn động toàn lầu, tay Lôi Khiếu run lên, thiếu chút nữa lại hủy hoại dung nhan của mình.

Hấn tức giận thò đầu ra cửa sổ, tên sói tru không phải ai khác, chính là tên bạn cùng phòng lấy giọng hát to mà xưng ‘Loa’ Mã Viễn Triết.

“Con ngựa lùn, cậu rống cái gì mà rống, chết người?”

“Chết cái đầu cậu! Sao cậu còn ở trong phòng làm dáng? Nếu không xuống cái bờ của cậu sẽ bị người khác ngâm mất!”

“WHAT? Có người dám ngâm cái bờ của tôi? Hấn cố ý muốn chết sao!”

Lôi Khiếu hú lên quái dị, mẹ ôi, cứ nhiên có người dám ngâm cái bờ của hấn, hấn không muốn sống chẳng? Xem tiểu gia đánh hấn tề ra quần, sẽ đem đầu của hấn nhét vào trong bồn cầu, cho hấn ngâm đủ!

Hấn ném cái gương trong tay một phát, ‘tăng tăng tăng’ từ lầu ba chạy như điên xuống dưới, bước chân như gió, hai tròng mắt bắn ra hung quang muốn bẹp người, “Tên muốn chết kia ở nơi nào?”

“Ở đằng kia!”

Mã Viễn Triết giữ chặt hấn, theo tay hấn chỉ, quả nhiên, ngoài phòng ngủ nam sinh có một thân ảnh xinh xinh như ngọc đang đứng...

Mái tóc dài như mây, quần áo mười phần vị thực nữ, bóng lưng nhìn qua thướt tha uyển chuyển, đúng là Sa Bội Oanh được mệnh danh hoa hậu giải thưởng N, cũng là bạn gái đương nhiệm của hấn.

Sa Bội Oanh chuyên tu tiếng Anh, ngoại hình thanh lệ, khí chất tao nhã xuất chúng, khai giảng không lâu, đứng trước hội liên hoan tân sinh viên bộc lộ tài nghệ độc tấu dương cầm tài giỏi kinh người.

Mỹ nữ thực bình thường, nhưng mỹ nữ kiêm tài nữ khí chất âm nhạc lại như đồ quý hiếm, phong thái của nàng lập tức mê đảo hơn phân nửa nam sinh đại học N, trong đó cũng bao gồm Lôi Khiếu.

Nhìn thấy con mồi ngưỡng mộ trong lòng mà không được động, thật sự trái với cá tính của Lôi Khiếu. Vì thế, ngày hôm sau hấn liền làm bức tường ở những đường lên lớp mà Sa Bội Oanh nhất định đi qua, chủ động tự giới thiệu, sau đó trực tiếp dùng thư tình, hoa tươi cùng món quà nhỏ nữ hài tử đều thích, bào tuyền phòng ngự của cô.

Sau một tháng tập trung hỏa lực công kích, đại công cáo thành.

Lôi Khiếu như nguyện, ôm được giai nhân về, giẫm nát tim các nam sinh đại học N, lại chứng minh tuyệt kỹ tất nhiên ‘Lôi Khiếu ra tay, bách phát bách trúng’.

Hạnh hạnh, không phải hấn khoe khoang, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần nữ sinh hấn nhìn trúng, chưa từng có em nào thoát khỏi ‘Ma trảo’ của hấn.

Kỳ thật lời này vẫn là khoa trương, bởi vì hấn rất ít chủ động theo đuổi nữ sinh, đại bộ phận đều là các nàng tự động dính tới, hấn chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng là được.

Ngoại hình cao lớn tuấn lãng, cá tính thẳng thắn hào sảng, hơn nữa tế bào vận động siêu cường cùng tư duy không tính là quá kém, khiến hấn từ nhỏ đến lớn đều là thể vật sáng được mọi người chú mục. Vừa biết chơi thể thao, học tập cũng không bị kéo xuống, đại hội thể dục thể thao trong trường lại nổi bật vô nhị, đánh đầu thắng đó, huy chương bằng khen tùy tiện lấy, khó trách ngay cả ông thầy hà khắc nhất cũng coi trọng hấn.

Này đây, nhân sinh Lôi Khiếu, hoàn toàn có thể dùng mấy chữ ‘Thuận buồm xuôi gió’, ‘Được trời ưu ái’ để hình dung, cho đến khi...

Cho đến khi gặp người kia.

Mà người nọ không chịu an phận, hiện tại đứng ngay trước mặt Sa Bội Oanh!

Hai người cách nhau rất gần, một bàn tay tên kia chống lên tường, một tay rút túi quần, đang cúi đầu nói cái gì đó với Sa Bội Oanh...

Vóc dáng cậu ta thon dài, như ngọc thụ lâm phong, cùng Sa Bội Oanh cao gầy yếu diệu đứng chung một chỗ, hình ảnh có một loại tĩnh thái mỹ cảm cùng ái muội.

Lôi Khiếu vừa thấy, tức không có chỗ phát tiết, lập tức đi nhanh tới trước, chắn trước mặt Sa Bội Oanh, phủ đầu: “Du Duy Thu, không được tùy tiện ra tay với đồ của người khác!”

Người nọ cười khê một tiếng, cong khóe môi, “Lôi Khiếu, không phải cậu xem kịch quá nhiều chứ, lời thoại kém cỏi như vậy cũng nói được?”

Vẻ tươi cười khoan khoái tào nhả, luôn luôn là chiêu bài vàng của cậu ta, nhưng mỗi lần nhìn thấy chiêu bài này, đều làm cho Lôi Khiếu có một loại kích động muốn hung hăng nện xuống nó.

Du Duy Thu, cùng tuổi cùng khoa cùng giới với hắn, có thành tích cùng ngoại hình đồng dạng ưu dị, đồng dạng vừa vào học đã được chú mục.

Hắn trọng võ, bóng rổ bóng đá bơi lội mọi thứ đều xịn, cậu thiên văn, viết chữ tài hoa hơn người; hắn tính tình hào sảng, bộc lộ tài năng, có khi khó tránh khỏi có người gây sự; cậu lại ôn nhuận như ngọc, quân tử phong độ mười phần, hiếm thấy cậu đỏ mặt với chuyện gì, hai người đều một chín một mười, khó phân cao thấp.

Sự tồn tại của cậu ta, tựa như khắc tinh nơi chốn áp chế hắn.

Hai người khí tràng cùng mị lực hoàn toàn bất đồng, tự nhiên mà hình thành thế lực cùng bầy đàn của chính mình, khó tránh khỏi có va chạm sứt mẻ.

Lôi Khiếu cũng không phải là tâm tràn đầy ghen tị, không muốn thấy người khác được hoan nghênh hơn hắn, trên thực tế hắn là người tương đối đĩnh đạc.

Tồn tại của Du Duy Thu, tựa như hạt cát lưu lại trong mắt, tuy rằng làm cho người ta rất không thoải mái, nhưng dù sao hắn cũng không phải là lưu manh xui xẻo, mà là Lôi đại bạch mã vương tử người gặp người thích, đương nhiên sẽ không chấp nhất với một hạt cát. Hắn chính là khó chịu nộ cười giả tạo luôn tỏa ra quang huy Đức Mẹ kia của cậu ta, chợt lóe chợt lóe làm cho hắn phát run, còn có thực rõ ràng chính là vẻ mặt làm bộ làm tịch phần trừ ăn lão hổ. (anh nghĩ xấu cho người ta wá nha >"<) khó=" chịu=" thì=" khó=" chịu,=" chỉ=" cần=" người=" không=" đụng=" ta,=" ta=" cũng=" không=" đụng=" người,=" nhưng=" không=" nghĩ=" tới=" thẳng=" nhỏ=" gần=" đây=" phát=" bệnh=" kiêu=" ngạo,=" cư=" nhiên=" thỉnh=" thoả=" xum=" xoe=" cái=" bỏ=" của=" hắn,=" khát,=" dám=" động=" thủ=" trên=" đầu=" thái=" tuế,=" đây=" không=" phải=" tuyên=" bố=" hạ=" chiến=" thư=" cho=" hắn=">

2. Chương 2

Không đợi Lôi Khiếu phát tác, chợt nghe Sa Bội Oanh ‘phì’ một tiếng, cười lên, “Lôi Khiếu, ăn bậy dấm chua gì a, là em nhờ Du Duy Thu giúp em chút chuyện”.

Nữ hài tử đều khó tránh khỏi có tâm hư vinh, hai nhân vật đẹp trai đẳng cấp của đại học N, đang ‘Lấy mắt giết người’ vì mình, lòng cô không khỏi có chút lằng lằng.

“Giúp cái gì?” Lôi Khiếu quay đầu lại nhìn cô.

“Vé cho buổi biểu diễn của Chu Đồng đấy”. Sa Bội Oanh mỉm cười kéo tay hắn, ngón tay nhỏ nhắn lắc lắc hai tấm vé, “Mợ của Du Duy Thu là nhân viên công tác trong ban tổ chức của buổi biểu diễn lần này, em

nhờ anh kiếm vé cho hai hàng ghế đầu, đến lúc đó chúng ta có thể cùng đi. Em biết anh rất thích nghe Chu Đồng hát, từ ngày nghe nói anh ấy bắt đầu diễn, vẫn nhớ kỹ muốn mua vé ủng hộ”.

Ha hả, nguyên lai vẫn là vì hân.

Bạn gái của hân quả nhiên sẵn sàng chu đáo.

Lôi Khiếu sờ sờ đầu, ngượng ngùng cười, “Thì ra là như vậy, em không nói sớm cho anh biết”.

“Nếu em nói cho anh, anh chắc chắn không đồng ý để em đi tìm Du Duy Thu”. Sa Bội Oanh liếc hân một cái.

Cái này đúng là thật, đại nam nhân nào lại để cho bạn gái của mình hướng tình địch xin giúp đỡ?

Lôi Khiếu nhìn Du Duy Thu một cái, kiên trì nói: “Này ha... Cảm ơn... Bao nhiêu tiền? Tôi lập tức đưa cho cậu”. Nói xong, hân liền lấy ví tiền ra...

“Năm nghìn...” Du Duy Thu nói rất rõ ràng.

“Kháo... Cậu ăn cướp hả!”

Tay Lôi Khiếu run lên một chút.

“... yên Nhật” Du Duy Thu tựa tiểu phi tiểu nhìn hân, “Lời tôi nói còn chưa xong đâu”.

“Cái thằng này... Giỡn mặt với tôi đó hả? Rốt cuộc bao nhiêu, nói cho rõ!” Lôi Khiếu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cậu.

Du Duy Thu mỉm cười, đột nhiên vươn tay lấy ví tiền của hân qua, từ giữa rút ra tờ xanh một trăm đồng, rồi cầm ví tiền ném trả lại hân, động tác liền mạch lưu loát, trôi chảy đến cực điểm, không làm ăn trộm thật sự là đáng tiếc, Lôi Khiếu đầy mặt hắc tuyến ngó cậu...

“Một trăm đồng, đã nhận”.

Du Duy Thu quơ quơ tờ tiền, rồi nhét vào túi.

Hai tấm vé hàng đầu xem biểu diễn, đương nhiên không chỉ một trăm đồng, Lôi Khiếu cũng không phải tên ngốc, nhưng nếu cậu ta đã sẵn sàng khoái như vậy, mình mà còn thoái thác sẽ không hay, vì thế gật gật đầu, “Khoản này tôi nhớ kỹ, mai mốt nhất định trả lại cậu”.

“Chỉ sợ cậu trả không nổi”. Du Duy Thu nhẹ nhàng cong khóe môi lên.

“Thiết, chờ xem”.

Lôi Khiếu vươn tay ôm vai Sa Bội Oanh, “Chúng ta đi thôi, ở lại đi tập bóng với anh”. Người sau ngoan ngoãn gật đầu, như chim nhỏ nép vào ngực hân.

Đây cũng là chỗ hân thích Sa Bội Oanh, ôn nhu thực nữ, không giống mấy cô em tân sinh viên áo quần lố lăng, càng không có tính cách vừa nóng nảy lại hung hân của họ, quan trọng nhất là, cô cũng thích hân, tuy rằng đối thủ mạnh mẽ, nhưng ngay từ đầu cô đã lựa chọn hân.

Nghĩ đến đây, không khỏi đắc ý, quay đầu nhìn thoáng qua Du Duy Thu, cậu vẫn đứng cạnh tường, vẫn không nhúc nhích, nhìn không rõ biểu tình, nhưng thân ảnh này, rõ ràng lộ ra vài phần cô đơn.

Thất tình rồi sao!

Hạnh hạnh, ai bảo cậu cướp nữ nhân của tôi!

Lôi Khiếu đắc ý nhếch môi, ôm Sa Bội Oanh càng chặt.

Cảm giác thành công a cảm giác thành công, đây là cảm giác thành công đánh bại tình địch, hân quả nhiên mị lực vô cùng! Sờ sờ mụn trứng cá trên mặt, tựa hồ cũng tiêu đi không ít...

“Lôi Khiếu, anh đừng luôn chĩa vào Du Duy Thu, thật ra anh thật sự tốt lắm, tính tình càng khôi ngô, chuyện gì chỉ cần nói một tiếng, có thể làm được, anh đều sẽ giúp, trên khoa một đồng nữ sinh thích anh, căn bản đếm không hết”.

“Uy, anh không có nguyên tắc vui vẻ hòa nhã với tình địch nhá?” Lôi Khiếu liếc xéo cô.

Không, bây giờ vẫn chưa đến thời điểm tiêu trừ cảnh giới, ấn tượng của Sa Bội Oanh đối với cậu không tồi, hẳn phải thường xuyên bảo trì cảnh giác.

“Anh phản ứng quá khích rồi”. Sa Bội Oanh cười nói: “Em căn bản không cảm thấy là anh đang theo đuổi em, nhiều nhất là quan tâm như bạn bè thôi”.

“Nữ nhân, cảm giác của em ở phương diện này thật sự trì độn”. Lôi Khiếu tức giận nói.

“Đại nam nhân, anh ở phương diện này thật sự có chút phản ứng quá độ”. Sa Bội Oanh khẽ cười mỉa.

“Được, anh không cãi với em. Đường xa biết sức ngựa, nhìn nữa đã biết cậu ta không phải đối với em bụng dạ khó lường”.

“Anh a...”

Sa Bội Oanh mỉm cười, không hề phản bác.

Đường xa biết sức ngựa, lâu ngày thấy nhân tâm.

Quả nhiên, chỉ cần là hồ ly, thì nhất định sẽ lộ ra đuôi hồ ly!

Một trái bóng rổ bay vút tới, thanh âm Mã Viễn Triết như tiếng sấm, vang lên bên tai, “Lôi Khiếu, cậu mộng du hả, tụi mình còn đang đấu mà!”

Lôi Khiếu lập tức phục hồi tinh thần, thu hồi tầm mắt, nhảy lên chụp bóng, mang bóng vượt qua người, ném thẳng vào rổ, nghĩ lại định ném một cú xinh đẹp, không ngờ lại bị trung phong cao mét chín của đối phương ngăn lại, xong đời một cái lẫu to...

Kháo!

Lôi Khiếu thầm mắng một tiếng trong lòng, lập tức quay về phòng, chưa chạy được mấy bước, đã nghe thấy tiếng còi giải lao ở giữa sân, hẳn không khỏi thở ra một hơi.

“Lôi Khiếu, nửa hiệp đầu phát huy không tệ, mười phút cuối bắt đầu mộng du? Thăng nhóc này có phải tối hôm qua DIY dữ dội quá, thể lực chống đỡ hết nổi hay không? Coi chừng suy thận!” Đồng đội Mã Viễn Triết, vỗ lên vai hắn một phát, cười nói.

“Cậu mới suy thận! Lão tử muốn phát tiết, có cả đồng đội tượng, sao lại DIY kém như vậy?” Lôi Khiếu phản bác nói, mắt lại không tự chủ hướng về khán phòng nào đó...

Đầu tiên bên phải, luôn luôn là ‘ghế ngự dụng’ của Sa Bội Oanh, mỗi lần hắn thi đấu, chỉ cần không có giờ lên lớp, cô ấy đều sẽ đến cổ vũ cho hắn, lần này cũng không ngoại lệ.

Chỉ là, mười phút trước, bên cạnh cô ngồi xuất hiện một nam sinh vóc dáng thon dài, hàm răng trắng tinh, ý cười thanh đạm, đôi mắt sáng ngời, đều là chiêu bài vàng của hắn.

Người này, thật đúng là âm hồn không tan!

Lời huấn luyện viên vào tai trái, ra tai phải, Lôi Khiếu lập tức chạy đến bên cạnh Sa Bội Oanh, trừng mắt nhìn Du Duy Thu một phát, đoạt lấy lon coke trong tay cậu ta...

“Cậu đặc biệt mua cho tôi? Cảm ơn nha”.

Không đợi cậu trả lời, hắn đã tự ý giựt nắp, dốc sức rót xuống... (cầu cho sắc > <) coke=“ ướp=“ lạnh=“ làm=“ cho=“ hần=“ mát=“ lạnh=“ toàn=“ thân=“ thẳng=“ này=“ muốn=“ xum=“ xoe=“ sa=“ bội=“ oanh=“ không=“ có=“ cửa=“ đầu!=“ vừa=“ lúc=“ hần=“ khát=“ nước=“ liền=“ đoạt=“ lấy=“ một=“ mình=“ hưởng=“ dụng.=“ du=“ duy=“ thu=“ trái=“ lại=“ cũng=“ không=“ nói=“ gì=“ chỉ=“ là=“ mồm=“ cười=“ nhìn=“ hần=“ uống.=“ lau=“ mồm=“ hôi=“ đi=“ sau=“ lưng=“ anh=“ đều=“ ướp=“ đấm”.=“ sa=“ bội=“ oanh=“ sẵn=“ sóc=“ đưa=“ cho=“ hần=“ một=“ cái=“ khăn=“ dẫn=“ đến=“ ánh=“ mắt=“ ghen=“ tị=“ của=“ không=“ ít=“ nữ=“ sinh=“ vậy=“ xem.=“ “cám=“ ơn”.=“ lòi=“ khiếu=“ đặt=“ mông=“ ngồi=“ giữa=“ hai=“ người=“ đẩy=“ bọn=“ họ=“ ra=“ liếc=“ xéo=“ du=“ duy=“

thu,=" "họ=" du=" kia,=" cậu=" vì=" sao=" luôn=" âm=" hôn=" không=" tan?"=" "đến=" trợ=" chiến=" giúp=" cậu,=" không=" được=" sao?"=" du=" duy=" thu=" hơi=" hơi=" nhieu=" mày.= " hôm=" nay=" cậu=" mặc=" áo=" t-shirt=" trắng,=" phổi=" với=" một=" cái=" quần=" bò=" cũ=" cũ,=" quần=" áo=" rất=" bình=" thường,=" khoác=" lên=" người=" cậu,=" lại=" có=" vẽ=" cực=" kỳ=" gọn=" gàng,=" thoải=" mái.= " đậm,=" mà=" thanh=" sáng,=" trên=" thân=" nam=" nhân=" này,=" luôn=" luôn=" toát=" ra=" những=" tính=" chất=" đặc=" biệt=" đó.= " hoàn=" toàn=" trái=" ngược=" với=" phẩm=" chất=" của=" lời=" khiêu.= " giả=" bộ=" bình=" tĩnh=" cái=" gì=" a,=" là=" nam=" nhân=" thì=" phải=" uống=" rượu=" chén=" lớn,=" ăn=" thịt=" miếng=" to,=" đồ=" mồ=" hôi=" giao=" tranh=" lẫn=" lộn=" trong=" bùn=" đất,=" giả=" thánh=" nhân=" phiêu=" phiêu=" xuất=" trần=" có=" thể=" ra=" chim=" hả?!=" "cậu=" không=" phải=" trợ=" chiến=" giúp=" tôi,=" là=" tới=" khoét=" góc=" tường=" nhà=" tôi=" chứ?"=" lời=" khiêu=" nhìn=" cậu,=" liều=" mạng=" uống=" lon=" coke=" của=" cậu=" cho=" hả=" giận.= " "tùy=" tiện=" cậu=" nghĩ=" như=" thế=" nào".=" du=" duy=" thu=" nhân=" nhậ=" cười.= " "cậu=" dụng=" tâm=" lương=" khổ=" cũng=" vô=" dụng,=" cô=" ấy=" là=" của=" tôi!"=" lời=" khiêu=" trảm=" đình=" tiết=" thiết=" nói.= " du=" duy=" thu=" nhìn=" thoáng=" qua=" điểm=" số=" trong=" sân,=" tầm=" mắt=" thản=" nhiên=" chuyển=" tới=" trên=" mặt=" hấn,=" tựa=" tiểu=" phi=" tiểu,=" ả=" đầu=" ý=" trên=" tức,=" "nửa=" hiệp=" đầu=" là=" cậu=" vượt=" qua=" không=" tề,=" nhưng=" mà,=" trận=" đấu=" còn=" chưa=" chấm=" dứt,=" hươu=" chết=" về=" tay=" ai,=" chưa=" thấy=" kết=" quả=" cuối=" cùng".=" "thao!=" lời=" khiêu=" hoàn=" toàn=" nổi=" giận,=" ném=" khăn,=" tay=" co=" thành=" nắm=" đấm,=" đã=" nghĩ=" trình=" diễn=" 'toàn=" vũ=" hành'.=" dấm=" lớn=" mặt=" khiêu=" khích=" hấn=" trước=" mặt=" mọi=" người,=" tỏ=" rõ=" là=" ngựa=" da,=" muốn=" ném=" thử=" mùi=" vị=" bị=" hấn=" đập=" bẹp.= " "thằng=" khi=" con,=" cậu=" tạo=" phản=" rồi?"=" vào=" sân=" cho=" tôi!"=" huấn=" luyện=" viên=" hoả=" nhãn=" kim=" tinh=" vừa=" thấy=" hạt=" giống=" bắt=" thường,=" lập=" tức=" phát=" ra=" sấm=" sét=" rống=" giận,=" lúc=" này=" tiếng=" còi=" vang=" lên,=" nghĩ=" giải=" lao=" chám=" dứt,=" lời=" khiêu=" bắt=" đắc=" dĩ,=" hung=" tợn=" cho=" cậu=" một=" ngón=" giữa,=" quay=" đầu=" đi=" ra=" giữa=" sân...=" bày=" đàn=" vây=" xem=" vừa=" nhìn=" thấy=" thân=" ảnh=" lời=" khiêu,=" lập=" tức=" lớn=" tiếng=" hét=" ầm=" lên,=" "đẹp=" trai=" quá=" a",=" "lời=" khiêu=" cổ=" lên",=" tiếng=" mê=" trai=" không=" dứt=" bên=" tai...=" mở=" màn=" chưa=" đầy=" một=" phút=" đồng=" hồ,=" hấn=" đã=" tới=" gần=" cái=" rổ=" xinh=" đẹp=" trên=" không,=" lại=" kích=" thích=" tiếng=" gào=" thét=" chói=" tai=" khủng=" bố=" của=" nữ=" sinh=" trong=" sân...=" du=" duy=" thu=" không=" buồn=" không=" giận,=" khí=" định=" thần=" nhân=" thưởng=" thức=" thân=" ảnh=" biểu=" hiện=" lóa=" mắt=" giữa=" sân,=" mãi=" cho=" đến=" kết=" thúc,=" mới=" vỗ=" vỗ=" mông=" rồi=" ">

3. Chương 3

Chuyện này còn rất xa chứ chưa chấm dứt.

Đại khái là lần đầu tiên làm khán giả rồi nghiệm luôn, từ đó về sau mỗi khi Lôi Khiêu tập bóng, chỉ cần Sa Bội Oanh xuất hiện, Du Duy Thu cũng nhất định xuất hiện theo, càng quý dị chính là, cho dù Sa Bội Oanh không có thời gian xem hấn luyện, Du Duy Thu cũng sẽ thỉnh thoảng như du hồn xuất ra, thản nhiên như thường xem hấn tập trọn buổi.

Thằng này...

Nhìn khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu của cậu, Lôi Khiêu liền giận cùng mình, không phải là cậu ta lạng lẽ đóng đinh vào hình nhân trong phòng ngủ mà rửa mình chết sớm đấy chứ?

Bị ánh mắt như vậy nhìn lom lom, ngay cả tập bóng cũng không có hứng thú, Lôi Khiếu nhin không được vung tay lên, trái bóng rỏ nên thật mạnh xuống sàn, mượn lực đàn hồi bay tới hướng ‘âm hồn’ nào đó...

Du Duy Thu ngồi vững vàng không lay động, không đợi bóng rỏ đập vào ót, duỗi tay ra, vững vàng tiếp được, tay phải giữ lấy, làm cho trái bóng xoay tròn trên ngón trỏ của mình.

Xoa xoa cái trán liên tục đổ mồ hôi, Lôi Khiếu đi đến trước mặt cậu, neho mắt, “Nhóc con cậu biết chơi bóng rỏ?”

Thật bất ngờ, còn tưởng cậu ta là ‘gà con’ tay trái gà không chặt.

“Hồi trung học có tập qua”.

Du Duy Thu thần nhiên nói, một tay cầm trái bóng, đi đến chỗ một phần ba sân, nhắm ngay cái rỏ nhẹ nhàng ném lên, trái bóng liền bay vô lưới.

“Thân thủ không tồi”.

Lôi Khiếu rửa mắt nhìn cậu, nhất thời cũng quên trách cậu bụng dạ khó lường, đem cầu ném trả lại cho cậu, “Chơi với tôi một hiệp?”

“Được”.

Hai người bắt đầu ONE ON ONE.

Sau mấy hiệp, Lôi Khiếu lấy tài năng ở vị trí No. 1 trong đội bóng nam của trường, vậy mà không thể kéo giãn nhiều khoảng cách, không khỏi làm hắn cực kỳ kinh ngạc.

Hắn còn tưởng rằng có thể đem cậu đi đánh cho tè ra quần, khóc cha gọi mẹ, thậm không biết chính mình họ gì, cụp đuôi tiu nguỉu cút đi, không bao giờ đến cường gian tầm mắt hắn nữa.

“Cái thằng này, giấu nghề hả”. Lôi Khiếu vừa chuyển bóng vừa nói.

“Cám ơn khích lệ, trên thực tế, tôi đã có ba năm không đụng tới bóng rỏ”.

Du Duy Thu phòng thủ dán sát vào hắn, mùi mồ hôi trẻ trung của đối phương, khuôn mặt anh tuấn tuấn lãng, bộ đồ thể thao che không được cơ thể rắn chắc, gần trong gang tấc...

Cậu hoảng hốt, tâm tư bay về một trận đấu nhiều năm trước...

Cậu cũng giống như bây giờ, cùng hắn sắp lá cà.

Ký ức của cậu như trước khắc sâu, hắn lại không một chút ấn tượng.

“Ba năm? Cậu nếu không phải thiên tài, thì chính là mạnh miệng!” Lôi Khiếu gót chân vừa chuyển, nhanh nhẹn vẩy cậu ra, nhảy lên rỏ...

Du Duy Thu vượt lên trước một bước nhảy lên, muốn chụp lấy quả bóng của hắn.

Mặc dù khoảng cách về chiều cao của hai người không lớn, nhưng thân hình Lôi Khiếu rất to cao, thân thể hai người đụng vào nhau, Du Duy Thu có phần nhẹ hơn lập tức bị đụng ngã...

Khi lưng cậu hung hăng ngã xuống mặt đất, nghe được tiếng trái bóng theo tiếng vào rỏ.

Một trận đau đớn tê liệt, từ sau lưng nứt ra, sắc mặt Du Duy Thu nhất thời trắng bệch, nói không ra lời.

“Muốn lấy bóng của tôi, chờ tám trăm năm sau đi!” Lôi Khiếu vỗ vỗ tay, chống nạnh nhìn Du Duy Thu vẫn không nhúc nhích, trong bụng đắc ý cực kỳ.

Sợ rồi sao, dọa ngã đi, đã biết cả đời mình cũng không thể thắng được hắn chưa?

Đắc ý một hồi, phát hiện có chút bất thường, Lôi Khiếu vội vàng chạy đến bên cạnh cậu đang co quắp trên sàn, cố sức bóp vai cậu, “Này, cậu làm sao vậy?”

Sắc mặt đối phương tái nhợt như tờ giấy, răng cắn chặt môi dưới, đầy mặt đều là vẻ kiềm chế đau đớn, mồ hôi đọng thành giọt trên trán...

“Có phải tôi đụng trúng chỗ nào của cậu? Có nặng lắm không?”

Lôi Khiếu có chút luống cuống, hỏi dồn, hai tay sờ soạng toàn thân cậu, trong lòng không khỏi âm thầm hối hận, cùng tên ‘Văn nhược thư sinh’ độ sức gì a.

Người ta là lão hổ giả làm bằng thủy tinh, đụng một chút sẽ vỡ, hẳn cư nhiên bị mấy trò vừa rồi của cậu mê hoặc, tưởng cậu là kiện tướng thể dục thể thao nào.

“Tôi đưa cậu đi bệnh viện?” Lôi Khiếu muốn công cậu lên.

Đau đớn mãnh liệt trên mặt cậu khiến hẳn không đành lòng, cậu là người thích giả bộ bình tĩnh như vậy, cư nhiên cũng sẽ lộ ra loại vẻ mặt này, đủ thấy bị thương không nhẹ.

“Không cần...”

Thanh âm Du Duy Thu khàn khàn, lắc lắc đầu, tay trái nắm chặt cánh tay mạnh mẽ của hẳn, mượn lực hẳn chậm rãi ngồi dậy.

Quả nhiên không nên quá miễn cưỡng, vết thương cũ lại tái phát.

“Tôi đây là bệnh cũ, không cần khẩn trương, nghỉ ngơi một chút sẽ khỏi”. Du Duy Thu hít thật sâu, nặn ra một nụ cười.

“Bệnh cũ gì?”

Lôi Khiếu nhìn chằm chằm cậu, cũng không ý thức được hiện tại tư thế của hai người họ ái muội cỡ nào.

Hắn quỳ một gối xuống đất, tay phải đỡ lưng cậu, cánh tay trái mặc cậu nắm chặt, vòm ngực rộng kề sát cậu, cơ hồ đem cả người cậu ôm vào lòng, thậm chí có thể cảm giác được nhiệt lực tỏa ra từ thân thể cả hai.

“Vết thương ở lưng, bị hồi cao trung”. Du Duy Thu quay đầu nhìn hẳn, cũng không giấu diếm, “Khi đó trầm mê bóng rổ không thể tự kiềm chế, dốc sức tập, không cẩn thận làm bị thương. Lúc ấy nghe bác sĩ nói, về sau không bao giờ chơi bóng rổ được nữa, ngay cả ý nghĩ muốn chết cũng có. Nhưng mà, hiện tại ngẫm lại, đã là chuyện rất xa xôi rồi. Quả nhiên không có gì là không thể dứt bỏ”.

Thì ra là thế!

Một câu cuối, lộ ra chút buồn phiền nhàn nhạt.

Lôi Khiếu hoàn toàn có thể hiểu loại tâm tình này, loại chuyện này nếu phát sinh trên người mình, chưa hẳn có được lãnh đạm bình tĩnh như cậu.

“Vậy cậu ngốc hử, rõ ràng có vết thương ở lưng, còn tranh bóng với tôi, không phải cố tình tìm chết sao?” Lôi Khiếu ác tâm ác khí che dấu hối hận của mình.

Rất muốn xin lỗi, dù sao gây hẳn trước chính là hẳn, đụng ngã cậu cũng là hẳn, nhưng chính là không kéo nổi cái mặt này xuống.

Du Duy Thu mỉm cười, “Ngửa tay, nhịn không được thôi”.

“Đứng lên được không, tôi đưa cậu về phòng nằm một lát nha?”

“Chắc là được”.

Lôi Khiếu vòng tay trái của cậu lên cổ mình, tay phải ôm eo cậu, chậm rãi nâng cậu dậy, từng bước một hướng ra ngoài...

Nhìn không ra, người này eo nhỏ ghê, nắm lấy xúc cảm cũng không tệ. (sắc lang! >"<)

4. Chương 4

“Tôi đã gặp cậu, ba năm trước”. Du Duy Thu đột nhiên mở miệng.

“A?”

“Thi đấu giữa các trường cao đẳng đại học toàn quốc, chúng ta từng đối đầu, trường tôi sáu phần là thua. Cậu liên tiếp lần tôi ba lần, ấn tượng khắc sâu”. Du Duy Thu cười nói.

“Thiệt hay giả?” Lôi Khiếu kinh hãi.

“Trong bốn trường trung học thực hành VS Phổ Giang, trường các cậu cuối cùng đạt á quân, cậu được bầu là tiền đạo xuất sắc nhất, cậu quên rồi?”

“Nga nga! Lão tử đích xác có thời phong quang vô hạn như vậy, ha ha ha...” Lôi Khiếu cào cào tóc, cười toe toét.

“Là đã từng”. Du Duy Thu nhấn mạnh.

“Thiệt..” Lôi Khiếu liếc xéo cậu, “Bất quá, tôi đối với cậu lại hoàn toàn không ấn tượng, nhất định là khi đó cậu quá yếu đi”.

“Nếu không phải lưng tôi có thương tích, há có thể để cậu kiêu ngạo đến bây giờ?” Du Duy Thu hừ một tiếng.

Chú ý tới Lôi Khiếu, chính là từ một trận đấu kia bắt đầu.

Lúc ấy tuổi trẻ khí thịnh, mắt cao hơn đỉnh, cũng là sau khi gặp đả kích, mới ý thức được sơn ngoại hữu sơn.

Vì tai nạn bị thương ở lưng, không lâu sau thì cậu vắng bóng, nhưng nhiệt tình đối với môn thể thao này chưa từng giảm sút. Mặc dù mình không được, nhưng hy vọng người nào đó có thể, hy vọng người ấy có thể luôn luôn kiên trì.

Vì thế, cứ như vậy một đường nhìn chăm chú vào hắn đi tới.

Người này chắc chắn không biết, thân ảnh hắn tự do chạy băng băng trên sân, đối với nội tâm màu đen tuyệt vọng của mình lúc ấy, là an ủi cùng cổ vũ biết bao.

“Tôi biết rồi, hóa ra cậu ghi hận từ hồi đó tới bây giờ, cho nên mới luôn khoét góc nhà tôi, đúng không?” Lôi Khiếu vỗ đầu, bình tĩnh đại ngộ.

“Tục ngữ không phải nói, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn sao không?” Du Duy Thu tự tiểu phi tiểu.

“Kháo, Du Duy Thu, đừng quên cậu còn phải dựa vào tôi về phòng!”

“Tôi lại không bảo cậu dìu”.

“Rồi rồi, là tôi không tự trọng, được rồi chứ?”

Đi Du Duy Thu về phòng ngủ nằm nghỉ xong, Lôi Khiếu ba lượt hỏi có muốn đưa cậu đi bệnh viện kiểm tra một chút không, Du Duy Thu đều cười lắc đầu, năm lần bảy lượt cam đoan mình không sao, Lôi Khiếu cũng không kiên trì nữa.

Quay về phòng thì đã gần khuya, Lôi Khiếu vội vàng tắm rửa một cái, liền nằm xuống.

Cũng không biết vì sao, bình thường hắn vừa đặt đầu xuống gối là có thể vù vù ngủ say, lại trăn trở trăn trở, đây đầu đều là khuôn mặt nhịn đau tái nhợt của cậu...

Lôi Khiếu rốt cuộc không cách nào nhẫn nại nữa, nghiêng người ngồi dậy, mở ngăn kéo tủ, lấy ra cái gì, rồi vọt ra cửa, chạy hướng phòng của Du Duy Thu.

Nhìn thấy là hắn, Du Duy Thu rõ ràng rất kinh ngạc, “Lôi Khiếu, cậu tới làm gì?”

Cậu hình như cũng vừa tắm xong, tóc còn ẩm ướt, trên cổ mắc một cái khăn trắng, có một loại cảm giác mềm mại thanh sạch khác.

“Còn có thể làm gì?”

Lôi Khiếu tức giận nói, quét mắt nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới, đột nhiên cười xấu xa, “Cởi sạch quần áo, lão tử muốn thưởng cậu!”

“A...”

“Ân...”

“Ngô...”

“Đau đau đau... Giết người...”

Lôi Khiếu phát hỏa, “Cậu kêu quý a, chẳng qua cho cậu một ‘mã gà gô’ nho nhỏ một chút, có cần phải kêu kinh thiên động địa như vậy không?”

Đêm đã khuya, ba người bạn cùng phòng khác đều đã ngủ, khung cảnh bốn phía yên tĩnh.

Một mảnh ánh trăng thuần khiết xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, soi vào một màn ái muội bên trong.

Du Duy Thu nửa thân trên trần trụi, nằm sấp trên giường, Lôi Khiếu giang hai chân, cưỡi trên lưng cậu (o___O), vừa thoa dầu mát xa lên tấm lưng trần của cậu, vừa dùng sức mát xa.

“Lực tay cậu lớn quá!”

Du Duy Thu quay sang, đôi mi thanh tú nhăn thành một đoàn, “Vốn dĩ vết thương lưng tôi chỉ có ba phần, hiện tại bị cậu giầy vò như vậy, biến thành bảy phần!”

“Cậu biết cái gì, mát xa chính là phải dùng lực tay. Không thấy đau, sẽ không hết, cố chịu một chút, qua một hồi cậu sẽ cảm giác được hiệu quả”.

Tay Lôi Khiếu dao động từng tắc một trên lưng cậu, năm ngón như ngắt bông, xoa nắn gân cốt cậu, đồng thời dùng lòng bàn tay chạm rai ma sát...

Sau khi nhịn qua cơn đau lúc đầu, Du Duy Thu phát giác, cảm giác đau đốn trên lưng quả thực thuyên giảm rất nhiều.

Trong lòng có hơi hơi cảm động.

Mình đối với Lôi Khiếu mà nói, xem như tình địch đi, trăm triệu không nghĩ tới, hần lại chủ động yêu cầu mát xa cho mình, từ trong mắt hần, có thể đọc được áy náy sâu sắc, mặc dù hần không nói.

Tên này tuy là cứng miệng, tâm địa lại rất tốt.

“Thủ pháp của cậu rất chuyên nghiệp a, thật nhìn không ra”. Du Duy Thu hết sức thả lỏng mình, hưởng thụ lực đạo mát xa của hần...

“Hanh hanh, biết sự lợi hại của lão tử chưa?” Lôi Khiếu đắc ý nói: “Cậu hưởng thụ, chính là chuyên gia mát xa tiêu chuẩn chuyên nghiệp, tôi đặc biệt học trong ba tháng”.

“Thật sự?”

“Ân. Bà già tôi có bệnh đau vai, ở nhà, chỉ cần rảnh rỗi, mỗi ngày tôi đều mát xa cho bà”.

“Nhìn không ra, cậu lại là một hiếu tử”. Du Duy Thu cười nói.

“Nói nhảm”.

Lôi Khiếu đưa tay trượt xuống, hai tay bóp thắt lưng cậu, ngón trở huyệt đạo hai bên cột sống, nhẹ nhàng nắn...

“A...”

Một cảm giác như tia chớp xộc lên, Du Duy Thu nhịn không được kêu khê một tiếng, đột nhiên đỏ bừng mặt, gắt gao cắn chặt răng...

Thật không dám tin...Mình cứ nhiên lại phát ra loại thanh âm này...

“Hắc hắc...” Lôi Khiếu phát ra tiếng cười xấu xa, “Kêu *** đáng như vậy, có cảm giác đi? Rất nhiều người thất lưng đều là điểm mẫn cảm”.

Phản ứng của cậu khiến hắn rất vui vẻ, Lôi Khiếu vừa trêu chọc cậu, bàn tay còn không an phận nơi nơi dao động trên thất lưng cậu...

Da cậu thật sự rất được, vừa trơn vừa nhẵn nhụi, hoàn toàn xứng danh cực phẩm. Vì mới tắm, trên người còn truyền đến một làn hương chanh nhàn nhạt, hắn không khỏi sờ ghiền luôn.

“Lôi Khiếu, cậu xuống dưới cho tôi!”

Du Duy Thu then quá hóa giận gầm nhẹ, né tránh ‘ma trảo’ của hắn.

“Tôi còn chưa kết thúc mà”.

Lôi Khiếu còn sờ loạn trên lưng, móng vuốt thậm chí tập kích tới trước ngực cậu...(đại sắc lang thả dê ==)

Rõ ràng chính là đang đùa giỡn, nhưng thân thể bị bàn tay hắn tiếp xúc, vẫn là nổi lên từng đợt sóng run rẩy kích động, hạ thể bất tri bất giác căng thẳng. (căng và thẳng =))))

Du Duy Thu xấu hổ vạn phần, một phen bắt lấy tay hắn, xoay người lại.

Hai người mặt đối mặt, thân thể trẻ trung chỉ mặc một cái quần đùi, chặt chẽ thiếp hợp cùng một chỗ, thân thể đối phương nổi lên biến hóa gì, căn bản nhìn một chút cũng không sót.

“Cậu, cứng, rồi!”

Lôi Khiếu toét miệng, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cậu.

Biểu tình này có thể nói ngàn năm một thuở!

Liên tục bị cậu chèn ép, cho tới bây giờ, Lôi Khiếu mới có cảm giác ‘hòa nhau một bàn’.

“Bị tôi sờ vài cái đã cứng, còn muốn cướp bồ của tôi? Cậu ngây ngô như vậy, không phải vẫn là xử nam chứ, có muốn tôi tới dạy cậu mấy chiêu hay không?”

Tay Lôi Khiếu dời xuống, đặt ở phần đã cứng lên giữa háng cậu, cười hì hì xoa nắn...

“Lôi Khiếu, buông ra!”

Du Duy Thu liều mạng trốn tránh, nhất thời chật vật không chịu nổi.

5. Chương 5

Lôi Khiếu càng sờ hăng say, thằng nhỏ của đối phương bành trướng trong lòng bàn tay hắn, nặng nề, mười phần phân lượng, là thứ cấu tạo giống mình, theo lý hắn là sẽ rất ghét bỏ, nhưng hắn chẳng những không có chút chán ghét, ngược lại cảm thấy kích thích nói không nên lời.

Thật sự là kỳ lạ!

Trước kia ở nhà tắm công cộng trường đại học, cũng từng trần trụi đối diện cùng nam sinh khác, đùa giỡn sờ thằng nhỏ của nhau cũng là chuyện thường có, nhưng hắn lại là lần đầu tiên cứng.

Còn là vì một người con trai!

Lúc hỗn loạn tránh né, tay Du Duy Thu vô ý đụng trúng hạ thể cũng căng thẳng của Lôi Khiếu, ngẩn ra, lập tức trấn định lại.

“Năm mươi bước cười một trăm bước (1), cậu còn không phải cũng cứng?”

Du Duy Thu bất ngờ không kịp phòng đánh úp về phía dưới háng hắn, cầm lấy một vật cũng đã cứng lên, lấy kỳ nhân chi đạo, trả miếng kỳ nhân chi thân.

“Ai bảo da của cậu còn trơn hơn nữ nhân?” Lôi Khiếu trái lại đồng dạng, kháo, bị cậu sờ như vậy, thằng nhỏ của hắn cứ nhiên rất thích!

“Ai bảo công phu mát xa của cậu còn tốt hơn nữ nhân?” Du Duy Thu không khách khí phản bác.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, vài giây sau, đồng thời khẽ bật cười, sau đó buông tay ra.

Lôi Khiếu nằm sấp trên người cậu, khởi động thân thể, “Du Duy Thu, tôi phát hiện cậu rất hợp khẩu vị của tôi”.

“Khẩu vị? Kho hay là hấp a?” Du Duy Thu cười ngưng mắt nhìn đôi mắt sáng như sao của hắn, từ chỗ sâu trong đồng tử, nhìn thấy hình ảnh mờ nhạt của mình.

“Tôi không nói giỡn. Nói thật, tính tình của cậu đối với tôi, không cần cùng tôi đối nghịch nữa, anh em hoặc tình địch, cậu chọn một con đường đi”.

“Cậu thích Sa Bội Oanh như vậy?”

Vẻ tươi cười chậm rãi thu lại, ngực truyền đến ần ần đau đớn, là miệng vết thương trên lưng sao?

“Trời đất nơi nào không có hoa thơm cỏ lạ, cậu vì sao nhất định phải tranh với tôi?”

“Nhược thủy tam thiên, ngã chích thủ nhất biên ẩm“. (2)

“Cái thằng này, thiên đường có lối cậu không đi, địa ngục không cửa càng muốn tiến!” Lôi Khiếu tức giận đến ngay cả mũi cũng méo, thô lỗ lật cậu lại, hung hăng vỗ lên lưng cậu một chưởng...

“Đau...” Du Duy Thu hít sâu một hơi lãnh khí.

“Đáng kiếp”. Lôi Khiếu tức giận nói: “Màn ngựa giết gà còn chưa kết thúc đâu”.

Du Duy Thu mở hai tay, chôn mặt vào giữa gối, yên lặng thừa nhận từng làn sóng ‘giày vò’ của hắn.

Làm anh em...

Lời mời mê người biết bao, cậu thiếu chút nữa đã đáp ứng.

Nhưng cậu không muốn cùng hắn đi đến quá gần, vẫn là thật xa, thật xa nhìn thấy là tốt rồi, quan hệ đối địch như tình địch, tương đối thoải mái.

Từ hôm nay trở đi, quan hệ của hai người đã nổi lên biến hóa vi diệu.

Nhìn bề ngoài, họ vẫn là đối chọi gay gắt, không thoái nhượng nhau.

Du Duy Thu tiếp tục lấy thân phận ‘Người theo đuổi’, thỉnh thoảng xuất hiện bên cạnh Sa Bội Oanh, mà Lôi Khiếu cũng lấy bộ dáng ‘Hộ hoa sứ giả’, biểu lộ ý muốn độc chiếm của hắn, nhất nhất xua đi ‘Ông bướm’ vây quanh bạn gái.

Về tư, Lôi Khiếu cũng không hy vọng Du Duy Thu thật sự trở thành tình địch của hắn, dù rằng cậu trước mặt hắn đích thật là đối thủ nặng kí.

Cùng một chỗ với Du Duy Thu, hắn luôn có thể cảm thấy một loại ăn ý nói không rõ, cả người phi thường thả lỏng.

Lôi Khiếu tính cách hào sảng, thích kết giao bạn bè, vừa thấy người hợp vị, sẽ khẩn cấp kéo vào ‘doanh tại anh em’ của mình, hiện tại thật vất vả gặp được một người, lại cố tình là Du Duy Thu.

Điều an ủi duy nhất chính là, Du Duy Thu làm người rất có chừng mực.

Cậu tuy rằng thích Sa Bội Oanh, lại chỉ yên lặng bồi bên cạnh cô, không giống như người khác, mặc kệ cô ta có bạn trai hay không, liền không hề cố kỵ triển khai hỏa công, làm đến mức cuối cùng ngay bạn bè cũng không làm được.

Có lẽ, đối lập với ‘Phái hành động’ mà nói, Du Duy Thu càng như là ‘Phái chờ đợi’ đi.

Cậu sẽ không hoành đao đoạt ái, cố ý phá hoại tình cảm của Lôi Khiếu và Sa Bội Oanh, mà là tuân thủ nghiêm ngặt quân tử chi lễ, chờ đợi thời cơ xuất hiện.

Tình địch như vậy rất nguy hiểm, giống như chôn một quả bom hẹn giờ bên người, không biết khi nào thì nổ tung. Cũng không biết vì sao, Lôi Khiếu lại cảm thấy yên tâm, bởi vì hắn biết, đối phương tác phong lối lạc, đáng tin nhiệm.

Mặc kệ cuối cùng hươu chết về tay ai, đây là cuộc cạnh tranh công bằng.

Sa Bội Oanh tựa hồ so với Lôi Khiếu càng hưởng thụ loại trạng thái trước mắt này.

Dù sao Lôi Khiếu và Du Duy Thu đều là một trong những anh chàng hotboy được người chú mục nhất đại học N, hiện tại vì nàng mà khói thuốc súng tràn ngập, giương cung bạt kiếm, gián tiếp cho thấy cô có mị lực vô cùng. Ngay cả người khác nhắc tới cô, đều sẽ lấy một loại khẩu khí hâm mộ nói, “Biết Sa Bội Oanh không, chính là hoa hậu giảng đường mà hai anh chàng đẹp trai Lôi Khiếu và Du Duy Thu đều đang theo đuổi a”, đây không thể không nói là loại ‘Vinh quang đặc biệt’.

Mặc dù bạn trai của cô là Lôi Khiếu, nhưng nhiều người theo đuổi tao nhã vô hại cũng không tệ, này nhá, cô đối với Du Duy Thu vô cùng khác biệt, cẩn thận duy trì thế cân bằng giữa ba người.

Vì thế mọi người thường có thể nhìn thấy, Sa Bội Oanh và Du Duy Thu cùng xuất hiện trong sân vận động, ngồi ở ‘Vị trí ngự dụng’, vừa xem Lôi Khiếu tập bóng, vừa bình thản ung dung nói chuyện phiếm.

Lôi Khiếu không tùy tiện phun lửa với cậu nữa, mặc dù luôn cướp coke trong tay Du Duy Thu uống, thỉnh thoảng lộ ra biểu tình hung tợn với cậu ta, dứ dứ nắm đấm, nhưng người sáng suốt vẫn có thể nhìn ra, giữa hai người, đều không phải là kiểu ‘Tình địch’ thủy hỏa bất dung truyền thống.

Tổ hợp ba người phi thường vi diệu, giữa va va chạm chạm, thế nhưng thuận lợi đi hết một năm học, làm rối mắt kính của tất cả mọi người.

Lên năm hai, người quyến rũ Lôi Khiếu liên tiếp xuất hiện.

Kỳ thật người quyến rũ hắn cho tới bây giờ chưa từng ít, thứ nhất là vì bạn yêu đương và tập bóng, không rảnh bận tâm cái khác, thứ hai nếu có tương đối rảnh, vừa thấy ánh mắt đưa tình thủy mị của các mỹ nữ đã chịu không nổi.

Hiện tại nữ sinh đều rất bạo dạn, rất trực tiếp, cho dù biết rõ Lôi Khiếu là hoa đã có chủ, vẫn chủ động dán vào, quần lấy không buông, không cướp được tới tay thì không bỏ qua.

Hiện tại không có ai chê cười người móc góc tường, chỉ chế nhạo công lực móc góc.

Lôi Khiếu là một nam nhân trăm phần trăm, là nam nhân thì không nhận được hấp dẫn, đặc biệt là hiện tại tuổi trẻ huyết khí phương cương.

Sa Bội Oanh mặc dù tốt, nhưng lại giống một đóa hoa quý đặt trong bình sứ tinh mỹ, luôn phủ một tầng lụa mỏng, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể chơi bời. Nhà cô gia giáo thậm nghiêm, từ nhỏ được bảo hộ rất kỹ, tâm tư khá đơn thuần, sau khi lên đại học mới được cho phép có thể nói chuyện yêu đương, Lôi Khiếu là mối tình đầu của cô.

Mối tình đầu!

Này thuyết minh cái gì?

Thuyết minh một khi Lôi Khiếu tuân theo dục vọng rục rịch trong nội tâm, vượt qua giới hạn với cô, vậy hậu quả, tuyệt đối không phải là chuyện hắn có thể gánh vác!

Hắn rất thích Sa Bội Oanh không sai, nhưng cũng không thích đến mức vì cô mà trói buộc cả đời mình. Cho nên, cùng Sa Bội Oanh ở chung, Lôi Khiếu trước sau kiểm chế. Hai người qua lại đến nay, cao nhất bất quá đến kiss mà thôi.

Không phải không có lúc động tình.

Dù sao tuổi trẻ, khó tránh khỏi súng có lúc cướp cò, vừa kích động lên, Lôi Khiếu cũng rất có thôi thúc biến thân thành sói, hẳn chắc chắn Sa Bội Oanh sẽ không cự tuyệt, nhưng dù sao tới phút cuối cùng, gấu gao đem dục hỏa áp xuống, không dễ dàng vượt Lôi Trì từng bước.

Đương nhiên, về phương diện khác, cũng vì tôn trọng Sa Bội Oanh. Cô không phải loại nữ hài tùy tiện, Lôi Khiếu tự nhiên cũng sẽ không dùng thái độ tùy tiện đối với cô.

Chính là, bản tính động vật ăn thịt, vẫn là tính thích ăn thịt. Ăn chay tất nhiên có thể duy trì nhất thời, thời gian dài, khó tránh khỏi đứng ngồi không yên.

Khi hấp dẫn bên người ngày càng nhiều, Lôi Khiếu rốt cuộc nhịn không được, cùng một mỹ nữ trường bên cạnh chủ động theo đuổi hần tới gần hơn.

Chú thích:

(1) : năm mươi bước cười một trăm bước; chó chê mèo lắm lông; chuột chù chê khỉ rằng hôi, khỉ mới bảo rằng cả họ mèo thơm; lươn ngắn chê trạch dài; người chạy năm mươi bước cười người chạy một trăm bước.

(2) , : Nhược thủy tam thiên, ngã chích thủ nhất biều ẩm: Dù nước sông nhược (là loại sông nông mà nước chảy xiết) nhiều bao nhiêu, tôi cũng chỉ cần một gáo để uống. Ý là trên đời này dù có bao nhiêu người cũng chỉ yêu một người duy nhất. Có thể xem thêm chú thích ở Đài Lạc.

6. Chương 6

Mỹ nữ trường bên cạnh tên là Úy Tư Tư, cũng là hoa hậu giảng đường, tính cách cởi mở phóng khoáng, nhiệt tình sôi động, hai người quen biết, do một trận giao đấu hữu nghị.

Úy Tư Tư là đội trưởng cổ động viên đội đối phương, thân ảnh mặc váy ngắn xinh đẹp, mê hoặc một đồng nam sinh trong lẫn ngoài sân đấu, cũng để lại ấn tượng sâu sắc với Lôi Khiếu. Lúc đó, hần đưa đội lên dẫn trước, còn từng linh giáo qua ánh mắt oán trách và chế giễu châm chọc của mỹ nữ.

Không đánh không thành bạn bè, từ đó về sau, hai người vẫn luôn duy trì gọi điện nhắn tin liên lạc.

Úy Tư Tư là kiểu người lợi hại, luôn tai tiếng không ngừng, đối bạn trai có thể so với thay quần áo, thái độ hào phóng, khiến Lôi Khiếu vừa chùn bước, lại không nhịn được bị hấp dẫn.

Gần đây cô lấy cớ ‘Thất tình’ cần an ủi, năm lần bảy lượt hẹn Lôi Khiếu ra ngoài chơi, đánh bóng bàn hát Karaoke... Dù loại nhiều vô kể.

Cô rất biết chơi, cũng rất thẳng thắn thành khẩn biểu hiện ra hứng thú đối với Lôi Khiếu, nói thẳng theo đuổi, đồng thời bày tỏ sẽ không gây áp lực gì cho hần.

Úy Tư Tư không giống nữ hài khác, không bức Lôi Khiếu lựa chọn giữa cô và Sa Bội Oanh, cùng một chỗ với cô, không cần lấy lòng, không cần vắt óc nghĩ cách dỗ dành, càng không có bất cứ gánh nặng gì, chỉ cần hưởng thụ cảm giác cùng một chỗ với cô là được.

Hấp dẫn mãnh liệt như thế, hầu như không nam nhân nào có thể chống lại được.

Lôi Khiếu lúc mới đầu còn qua loa đấu tranh, vài lần từ chối, không ngăn được thể công hỏa nhiệt của đối phương. Nhiều lần tiếp xúc, một người huyết khí phương cương, một người nhiệt tình cởi mở, ranh giới vốn dĩ nói chỉ làm bạn bè dần dần mờ nhạt, Lôi Khiếu bắt đầu nhiều lần suốt đêm không về...

Trên đời không có tường chặn được gió.

Chuyện Lôi Khiếu và Úy Tư Tư, bị những người biết chuyện truyền bá khắp nơi, lần lượt thổi vào tai Sa Bội Oanh, cô cũng không ngạc, sớm lưu ý đến cử chỉ khác thường gần đây của Lôi Khiếu, khổ sở rất nhiều, gửi một tin cho Lôi Khiếu, nói với hần, “Nếu thật sự thích người khác, vậy chia tay đi!”

Nhìn thấy tin nhắn này, Lôi Khiếu lòng như lửa đốt, tìm kiếm Sa Bội Oanh khắp nơi, tóm được người liền hỏi cô ở đâu, lại không ai biết, vẫn là Mã Viễn Triết cùng phòng cười khê một tiếng, “Lúc cậu ngâm người khác, cái bô của cậu cũng sớm bị người khác ngâm đi rồi”.

“Là ai?” Sắc mặt Lôi Khiếu trở nên rất khó coi.

“Còn có thể là ai?” Mã Viễn Triết hỏi lại hần.

“Du, Duy, Thu!”

Lôi Khiếu nghiêng răng nghiêng lợi phun ra ba chữ này, xoay người chạy hướng phòng của cậu.

“Du Duy Thu, cậu đi ra cho tôi!”

Không khách sáo một cước đá văng cửa phòng Du Duy Thu, Lôi Khiếu nhìn thấy Sa Bội Oanh cúi đầu ngồi trên giường cậu, Du Duy Thu thì ngồi bên cạnh nàng, cúi xuống bên tai đang nói cái gì đó...

“Thằng nhóc này, rốt cuộc muốn làm gì? Có phải muốn thừa nước đục thả câu?” Lôi Khiếu vội vàng vọt qua, một phen tóm lấy tình địch này.

“Lôi Khiếu, buông tay.”

Du Duy Thu thản nhiên nói, nhìn thẳng hần, trong mắt không có vẻ sợ hãi, “Chính cậu nếu không làm chuyện thẹn với lòng, nửa đêm cần gì phải sợ quỷ gõ cửa?”

Nhìn ánh mắt trong suốt như gương của cậu, Lôi Khiếu nội tâm khê động, không hiểu sao thấy chột dạ.

Kháo, đối với bạn gái của mình cũng không chột dạ, cứ nhiên nhìn thấy cậu ta lại chột dạ?

Thật sự là kỳ lạ!

Lúc này Sa Bội Oanh đứng lên, trừng mắt nhìn hần một cái, mở miệng muốn nói cái gì, rồi lại cắn mạnh môi dưới.

Mắt cô đỏ đỏ, giống như một con thỏ nhỏ, hình như mới vừa khóc, Lôi Khiếu không thể chịu được thấy người khác khóc, nhất thời luống cuống tay chân.

“Oanh Oanh...”

Đại trưởng phu co được dẫn được, Lôi Khiếu sửa liền tác phong đại nam nhân nói một không hai ngày thường, lấy một loại thanh âm gần như buồn nôn, thái độ nịnh nọt, sắc mặt như nô tài, cười làm lành nói: “Em làm sao vậy, có phải có người khi dễ em hay không? Nói cho anh biết, anh nhất định đánh hần đến không biết họ gì!”

Lời còn chưa dứt, bên tai chợt nghe thấy tiếng cười nhạo của Du Duy Thu, Lôi Khiếu lập tức nghiêng đầu dùng mắt đao chém cậu một phát, sau đó tiếp tục dỗ dành an ủi bạn gái.

“Oanh Oanh, anh không biết em nghe nói cái gì, nhưng em phải tin, anh thật sự chỉ thích một mình em. Vì em, lên núi đao xuống biển lửa vào nơi nước sôi lửa bỏng anh đều không chối từ! A...”

Lôi Khiếu đột nhiên phát ra một tiếng thở dài phi thường trữ tình, Du Duy Thu dựa vào cạnh giường lếch qua, thiếu chút nữa rớt xuống đất...

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã cảm thấy được mình rơi vào vực sâu không đáy, bề ngoài xinh đẹp của em, cách nói chuyện trang nhã ngay từ đầu đã bắt được trái tim anh, lại càng không cần nói tới khí chất siêu phàm thoát tục, đã sớm làm anh say mê đến đầu óc choáng váng. Có người bạn gái hoàn mỹ như em, trong mắt anh làm sao còn có thể chứa được người khác chứ? Phải biết là lúc anh nhìn nữ sinh khác, đều sẽ bắt giác lấy họ so sánh với em, đương nhiên là càng so sánh càng cảm thấy em rất tốt...” (ạ ạ ~ ai cho ta cái xô với, ta cần gấp...ạ ạ...)

Du Duy Thu ở bên nghe rõ ràng chỉ cảm thấy một trận phát lạnh, sờ sờ cánh tay, hay thật, da gà đều nổi lên hết.

“Oanh Oanh, chẳng lẽ em không có lòng tin vào mình? Anh thừa nhận gần đây quả thực có không ít nữ sinh theo đuổi anh, ách... Anh cũng có phần chịu không thấu thủ đoạn của họ... Nhưng mặc kệ như thế nào, bạn gái của anh chỉ có một mình em a, anh thật sự thích, cũng chỉ có em!”

Lôi Khiếu dứt khoát nửa quỳ trên mặt đất, nắm chặt tay Sa Bội Oanh, đặt lên ngực mình, trong mắt muôn vàn nhu tình, còn ẩn ẩn hàm chứa nước mắt cá sấu...

Du Duy Thu xem thế là đủ rồi.

Mình xem nhẹ Lôi Khiếu, tám chữ ‘Tứ chi phát triển, đầu óc giản đơn’ này, hiển nhiên không thích hợp với hắn, không nghĩ tới kỹ thuật tán gái của hắn cao siêu như thế, da mặt lại dày đến mức có thể so với tường thành.

“Anh luôn nói so với hát còn dễ nghe hơn...” Sa Bội Oanh trừng hắn một cái, vẻ mặt rõ ràng đã thả lỏng.

Lôi Khiếu mỉm cười, làm ảo thuật, từ trong túi quần lấy ra một cái hộp nhỏ đóng gói tinh mỹ, đưa tới Sa Bội Oanh trước mặt, “Đây là Lindt Chocolate (*) em thích ăn nhất, anh chạy đi rất nhiều chỗ mới mua được. Đừng nóng giận nữa, nào, cười một cái, em cười lên là đẹp nhất”.

Sa Bội Oanh vốn định làm mặt lạnh, cuối cùng vẫn là không chống nổi chiêu mềm nắn rần buông của hắn, ‘phì’ một tiếng, lộ ra lúm đồng tiền như hoa.

Một hồi nguy cơ chia tay, không phí chút sức lực thối, đã bị Lôi Khiếu hóa giải thành vô hình.

Lôi Khiếu nhắc cao chân ôm vai Sa Bội Oanh, dưới ánh mắt thán phục hâm mộ của mọi người, nghênh ngang mà đi, lúc đi qua bên cạnh Du Duy Thu, còn ném cho cậu một động tác ‘V’ thắng lợi.

Du Duy Thu khoanh tay trước ngực, vẫn không nhúc nhích nhìn theo bóng dáng họ dần dần mất hẳn, ánh mắt hấp háy, biểu tình trên mặt giống như buồn cười, lại có chút bất đắc dĩ.

Lôi Khiếu biết mình không đúng, cũng rất muốn nhất đao lưỡng đoạn với Ủy Tư Tư, nhưng mỗi lần hạ quyết tâm chia tay, luôn bị Ủy Tư Tư ngắt lời, vì thế ngày ngày trôi qua, đến cuối cùng, không giải quyết được gì.

Hai người âm thầm qua lại, so với trước kia càng bí mật, đáng tiếc, ‘Hoạt động ngầm’ có bí mật mấy, dù sao cũng có một ngày bị đưa ra ánh sáng.

Lần này chết tử tế không muốn, bị Du Duy Thu bắt được tại trận.

Ngày đó vừa vặn là cuối tuần, giờ ăn tối.

Du Duy Thu mặc dù ở lại trường đại học, nhưng ông cậu của cậu ở nội thành thường xuyên cuối tuần gọi cậu ta đi ăn một bữa ngon, vì thế, bình thường tới cuối tuần, cậu đều sẽ lái xe đi nội thành, ở nhà ông cậu một đêm, thuận tiện phụ đạo cho cô em họ trung học.

Khu vực nhỏ gần nhà cậu, có một cửa hàng lớn, dòng người đông đúc, Du Duy Thu đẩy xe chen lấn trong đám người, lúc đi qua cửa, một bóng dáng quen thuộc dao động trong tầm mắt.

Là Lôi Khiếu!

Còn không đợi Du Duy Thu mở miệng gọi, chỉ thấy một nữ sinh xinh đẹp từ trong cửa hàng lao ra, rất thân thiết kéo cánh tay hắn, đưa cây kem nón tới trước mặt hắn, giọng nũng nịu: “Lôi Khiếu, nếm thử một miếng không?”

Lôi Khiếu không chối từ, cười kéo tay cô, cắn một miếng to, nữ sinh lại lấy khăn lau kem dính trên gương mặt hắn đi...

Du Duy Thu dừng bước, nhú nhú mày.

Chú thích:

(*) :Lindt Chocolate

(. . . (.

Ồ, có người ghen nga~ ^^

7. Chương 7

Lôi Khiếu vừa xoay người, liền nhìn thấy Du Duy Thu chống xe đạp bên đường, đang lẳng lặng nhìn hắn, không khỏi mở to hai mắt...

Sau mấy giây mắt to trừng mắt nhỏ, hắn cuối cùng cũng tỉnh lại, cười gượng nói: “Du Du Du... Duy Duy Duy... Thu Thu Thu... Ha... Ha... Thật là đúng lúc a, đúng lúc quá, sao cậu lại ở chỗ này?”

Quả nhiên ‘Có tật giật mình’, hắn thế nhưng bắt đầu nói lắp!

“Đúng vậy, thật đúng lúc. Tới nhà cậu tôi ăn cơm, không ngờ lại gặp được cậu ở đây, tôi nhớ, hình như cậu nói với Sa Bội Oanh, hôm nay cậu có một đồng hương sắp tới, cậu phải đi dạo với anh ta?” Du Duy Thu thân nhiên nói, tầm mắt gắt gao xoay chuyển trên khuôn mặt nữ sinh kế bên hắn, lại rơi xuống trên mặt Lôi Khiếu. (đang đánh giá tình địch? =))

“Ách.... Vị này chính là đồng hương của tôi....” Lôi Khiếu kiên trì nói, cảm giác chột dạ càng nghiêm trọng.

“Vậy sao?”

Du Duy Thu gật gật đầu, cậu biểu tình luôn luôn ôn nhã, lần đầu tiên hơi lộ vẻ châm chọc, “Vậy không quấy rầy, hai người chơi vui vẻ, tôi đi trước một bước, tạm biệt”.

Quay đầu xe đạp, Du Duy Thu nhanh nhẹn leo lên xe, ngược chiều gió đi về phía trước....

“Ai vậy a?” Ủy Tư Tư kéo cánh tay Lôi Khiếu.

“Một tình.....” Chữ tình địch này vừa muốn phun ra, liền ý thức được không ổn, Lôi Khiếu khụ một tiếng, “Bạn học của anh”.

“Ác, anh ta đẹp trai quá, bộ dạng thật thú vị, Lôi Khiếu, đại học các anh có nhiều anh chàng đẹp trai nga”. Ủy Tư Tư cười nói.

Coi như là gián tiếp khen hắn đi, nhưng không biết sao, Lôi Khiếu chỉ cảm thấy rất không thích, không khỏi trầm mặt, rút cánh tay bị Ủy Tư Tư khoắc, bực bội nói: “Đi về”.

“Đi? Đi về? Nhưng vừa rồi chúng ta còn nói đi Ka suốt đêm mà?” Ủy Tư Tư kêu lên.

“Không thoải mái, đi về, anh đưa em về trường trước”. Lôi Khiếu kiên quyết, không để cho cô cự tuyệt.

“Quên đi”.

Ủy Tư Tư rất mất hứng, hai gò má xinh đẹp lập tức trời trong chuyển mây. Lôi Khiếu hoàn toàn không dỗ dành cô, đẩy đầu óc đều bị bóng người vừa rồi chiếm cứ.

Kháo, thằng nhóc Du Duy Thu này, hại hắn tâm tình hèn hò toàn bộ không còn. Hắn cũng thật xui xẻo, gặp ai không gặp, lại cố tình gặp cậu ta!

Hắn đây là biểu tình gì a, âm dương quái khí, giống như hắn làm chuyện xấu xa hèn hạ gì vậy.

Làm cái gì!

Cậu chính là tình địch của hắn, không phải cái bô của hắn!

Cho dù là Sa Bội Oanh, cũng sẽ không trưng bộ mặt xấu với hắn, xem ra, cậu ta chắc chắn sẽ ‘gây sóng gió’, chạy tới chỗ Sa Bội Oanh mách lẻo đi, nghĩ đến phản ứng người sau sẽ có, Lôi Khiếu cảm thấy một trận đau đầu...

Nhưng mà, sự tình phát triển ra ngoài ý nghĩ Lôi Khiếu.

Sau khi về trường, liên tiếp ba ngày trôi qua, Sa Bội Oanh không hề động tĩnh, như là căn bản không biết chuyện hấn ra ngoài ăn vụng.

Lôi Khiếu có chút không hiểu ra sao.

Du Duy Thu là tình địch của hấn, đang vững vàng nắm chắc nhược điểm có thể đẩy hấn vào ‘Tử địa’, Lôi Khiếu không cho là cậu ta hảo tâm như vậy, lại buông tha hấn.

Đi trên con đường rợp bóng cây tới lớp, Lôi Khiếu liếc mắt nhìn thấy Du Duy Thu, cậu đang trò chuyện với mấy tên nam sinh, trên mặt lộ ý cười thản nhiên ôn nhu.

“Du Duy Thu!” Lôi Khiếu cao giọng gọi.

Du Duy Thu quay đầu, nhìn nhìn hấn, lại quay đầu nói vài câu với nam sinh, sau đó đi tới hướng Lôi Khiếu, “Có gì không?”

“Ừ, tiểu tử cậu trong hồ lô bán rót cuộc là thuốc gì?” Lôi Khiếu phủ đầu, sắc mặt bất thiện, khẩu khí cực kém.

Ánh mặt trời xuyên qua tàng cây ngô đồng rậm rạp, chiếu lên người hấn, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, lấp lánh ánh sáng mùa hạ, đôi mắt ngời sáng cùng ngũ quan anh tuấn, lộ ra hơi thở nhiệt huyết thanh xuân. Hai tay hấn đút trong túi quần, khóe miệng cương nghị mím chặt, nhìn qua vừa có nét tàn khốc, lại phi thường hấp dẫn người khác.

“Tôi làm gì cậu?” Du Duy Thu khề nhướn mày.

“Cậu rõ ràng đã nhìn thấy!” Thấy cậu có vẻ bình tĩnh, Lôi Khiếu liền giận không đập một phát, “Mấy ngày trước, tôi cùng một chỗ với Ủy Tư Tư...”

“Nga...” Du Duy Thu kéo thật dài từ cảm thán này, “Hoá ra cô gái kia chính là Ủy Tư Tư, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu...”

“Cậu đừng luôn dùng loại giọng điệu âm dương quái khí này nói chuyện với tôi!” (ừ, ai âm dương quái khí nói lại coi ? > <) lời=” khiếu=” phát=” điên,=” oán=” hận=” đá=” một=” cước=” vào=” cây=” ngô=” đồng=” cao=” lớn=” bên=” cạnh...gần=” đây=” hấn=” rất=” dễ=” dàng=” phát=” điên,=” hơn=” nữa=” ở=” trước=” mặt=” du=” duy=” thu.=” “cậu=” không=” phải=” muốn=” tới=” trước=” mặt=” oanh=” oanh,=” lời=” chút=” xiu=” chuyện=” đó=” của=” tôi=” ra=” nói?=” tôi=” và=” oanh=” oanh=” tình=” cảm=” rất=” tốt,=” cho=” dù=” cậu=” có=” châm=” ngòi=” ly=” gián=” thể=” nào,=” cũng=” sẽ=” không=” thay=” đổi=” cái=” gì=” hết”.=” lời=” khiếu=” nói.=” du=” duy=” thu.=” lẳng=” lẳng=” nhìn=” hấn,=” ánh=” mắt=” trong=” suốt=” như=” gương,=” khiến=” lời=” khiếu=” có=” loại=” cảm=” giác=” không=” chỗ=” nào=” che=” giấu.=” “lời=” khiếu,=” cậu=” thật=” khiến=” tôi=” thất=” vọng”.=” ngữ=” khí=” thản=” nhiên,=” lại=” như=” cây=” châm,=” hung=” hăng=” đâm=” lời=” khiếu=” một=” phát.=” “kháo,=” nói=” rõ=” ràng,=” cậu=” thất=” vọng=” cái=” gì?”=” “trái=” ả=” phải=” ôm,=” cậu=” cảm=” thấy=” thích=” như=” vậy=” lắm=” sao?”=” sa=” bội=” oanh=” là=” một=” nữ=” sinh=” rất=” tốt,=” có=” lẽ=” cô=” ấy=” sẽ=” tha=” thứ=” cho=” cậu=” một=” lần,=” nhưng=” tuyệt=” sẽ=” không=” luôn=” dung=” túng=” cậu.=” nếu=” cậu=” thật=” sự=” thích=” cô=” ấy,=” nên=” học=” cách=” quý=” trọng”.=” du=” duy=” thu.=” nói=” rất=” thành=” khẩn.=” trong=” đầu=” không=” khối=” hiện=” lên=” mây=” chữ=” lớn=” ‘lấy=” dạ=” tiểu=” nhân,=” đo=” lòng=” quân=” tử’,=” lời=” khiếu=” đứng=” thẳng=” người,=” xấu=” hổ=” khụ=” một=” tiếng,=” cảm=” thấy=” trên=” mặt=” hơi=” nóng=” lên.=” “tôi...tôi=” cũng=” muốn=” chia=” tay=” a,=” nhưng=” này...=” không=” phải=” chuyện=” một=” sớm=” một=” chiều,=” cậu=” cho=” tôi=” một=” chút=” thời=” gian...=” “đổi=” thoại=” như=” vậy=” thật=” quý=” dị,=” đổi=” tượng=” để=” hấn=” phiền=” toái=” và=” giải=” thích,=” phải=” là=” sa=” bội=” oanh,=” mà=” không=” phải=” du=” duy=” thu.=” “nếu=” có=” tâm,=” không=” có=”

chuyện="” gì="” không="” làm="” được="” mọi="” chuyện="” do="” con="” người,"” chỉ="” là="”
 ‘làm’,"” hoặc="” ‘không="” làm’."” du="” duy="” thu="” đẩy="” hấn="” ra,"” chỉnh="” chỉnh="”
 lại="” quần="” áo,"” đi="” về="” hướng="” dầy="” phòng="” ngủ...="” “này..."” lời="” khiêu="”
 gọi="” cậu="” lại="” lần="” thứ="” hai,"” “cậu="” là="” tình="” địch="” của="” tôi,"” nói="”
 những="” lời="” này="” với="” tôi="” làm="” gì?"” chồn="” chúc="” tết="” gà,"” không="” an="”
 hảo="” tâm?"” du="” duy="” thu="” nhìn="” hấn="” một="” lúc="” lâu,"” nhìn="” đến="”
 mức="” hấn="” trong="” lòng="” sợ="” hãi,"” mới="” ảm="” đạm="” cười,"” “cứ="” coi="”
 như="” là="” vậy="” đi."” lời="” khiêu="” ngưng="” mắt="” nhìn="” theo="” bóng="” lưng="”
 cậu,"” thật="” lâu="” không="” nhúc="” nhích."” ***="” sau="” khi="” trở="” về="” phòng="”
 ngủ,"” lời="” khiêu="” không="” biết="” sao,"” lại="” ngủ="” không="” được,"” lăn="” qua="”
 lộn="” lại,"” giống="” như="” nướng="” bánh,"” chỉ="” cảm="” thấy="” càng="” nằm="” càng="”
 nóng...="” mùa="” hạ="” đến,"” thời="” tiết="” ngày="” càng="” oi="” bức,"” trường="” đại="”
 học="” không="” thể="” so="” với="” ở="” nhà,"” không="” có="” máy="” điều="” hòa,"” chỉ="”
 có="” quạt="” điện="” chậm="” chạp="” quay="” trong="” không="” gian="” nhỏ="” hẹp,"” căn="”
 bản="” không="” giải="” nhiệt="” được."” “du="” duy="” thu="” hòm="” nay="” làm="” sao="”
 vậy?"” giống="” như="” phát="” diên="” chơi="” bóng="” rổ="” với="” tụi="” mình,"” nghe="”
 nói="” lưng="” cậu="” ta="” có="” thương="” tích,"” chẳng="” phải="” là="” không="” thể="”
 đựng="” vào="” bóng="” sao?"” mấy="” tên="” nam="” sinh="” đi="” qua="” ngoài="” cửa="”
 sổ,"” cuộc="” đối="” thoại="” vừa="” vắn="” bay="” vào="” tai="” lời="” khiêu."” vừa="” nghe="”
 tới="” ba="” chữ="” ‘du="” duy="” thu’,"” hấn="” liền="” ‘tạch’="” một="” phát="” ngòi="” dầy,"”
 giống="” con="” báo="” săn="” mồi="” dựng="” thẳng="” lỗ="” tai="” nhay="” bèn."” “đúng="”
 vậy,"” hòm="” nay="” cậu="” ta="” là="” lạ."” này="” không,"” vừa="” rồi="” đánh="” bóng="”
 xong,"” tở="” thấy="” cậu="” ta="” không="” ổn,"” sắc="” mặt="” trắng="” đến="” dọa="”
 người,"” ăn="” cơm="” xong="” thì="” lên="” giường="” ngủ="” sớm."” “ai="” cũng="” biết="”
 cậu="” ta="” đang="” tranh="” sa="” bại="” oanh="” với="” lời="” khiêu,"” điều="” kiện="” của="”
 cậu="” ta="” mặc="” dù="” không="” tồi,"” nhưng="” dù="” sao="” lời="” khiêu="” đã="” giành="”
 trước="” một="” bước="” rồi,"” tở="” thấy="” rất="” khó="” tranh="” được."” tình="” trường="”
 thất="” ý,"” tâm="” tình="” không="” tốt,"” tự="” nhiên="” muốn="” tìm="” chỗ="” phát="”
 tiết."” “đúng="” rồi,"” lát="” nữa="” tở="” muốn="” đi="” siêu="” thị="” mini="” mua="” ít="”
 đồ="” ăn="” vặt,"” cậu="” đi="” với="” tở="” không?"” “đã="” trẻ="” thế="” này="” còn="”
 ăn?"” cần="” thận="” biến="” thành="” đầu="” heo..."” “cậu="” mới="” là="” đầu="” heo..."”
 (đoạn="” này="” giống="” có="” hint="” nhĩ="”)))” tiếng="” nói="” chuyện="” dần="” dần="” bay="”
 xa,"” lời="” khiêu="” nhú="” nhú="” mày,"” ngòi="” trên="” giường="” một="” lát,"” đột="”
 nhiên="” nhảy="” dựng="” lên,"” phóng="” tới="” phòng="” ngủ="” của="” du="” duy="”>

8. Chương 8

“Ta là quỷ hút máu... Tôi hút máu người...”

Phòng ngủ một mảnh tối đen, đột nhiên vang lên thanh âm thâm thiết rờn rợn, khiến người ta không rét mà run, quàng sáng đèn pin yếu ớt, chiếu từ dưới cầm lên, soi tỏ khuôn mặt hung ác sáng tối đan xen. . . .

Du Duy Thu cúi đầu nằm sấp trên giường, mình trần, trên người chỉ có một cái chăn mỏng manh phủ lên, cậu khẽ mở mắt, nhìn thấy một màn quỷ dị này, có chút đỡ khốc đỡ cười, “Lôi Khiêu, cậu mấy tuổi rồi, giờ còn chơi trò trẻ con này?”

Vì lúc chàng vạng vận động quá mạnh, vết thương ở vai cậu lại tái phát, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể lấy tư thế cúi đầu nằm sấp này để giảm bớt đau đớn.

Bác sĩ rõ ràng nhiều lần căn dặn, về sau không được đánh bóng rổ nữa, cũng không thể làm loại vận động kịch liệt tương tự, nhưng một khi tâm tình suy sụp, Du Duy Thu phát hiện, đánh bóng rổ như trước là cách

phát tiết tốt nhất, có thể giúp cậu quên đi tất cả những chuyện không vui, hoá ra mình là người tự ngược như vậy a.

Tâm tình cậu gần đây xác thực có phần sa sút, là loại cảm giác vô lực biết rõ không nên, lại không cách nào ngăn cản mình từng chút một lún sâu vào....

Cảm giác không thể tự điều khiển như thế, vẫn là lần đầu tiên trong đời, khiến cho người luôn luôn trầm tĩnh tao nhã như cậu cũng rối loạn.

Du Duy Thu từ nhỏ đã là một đứa trẻ hiểu chuyện trưởng thành sớm, phi thường tự gò bó, thành tích học tập xuất sắc, tâm tư kín đáo, đối nhân xử thế ôn hòa, chưa bao giờ làm cho cha mẹ lo lắng, cậu đối với bản thân yêu cầu cũng rất nghiêm ngặt, làm việc cẩn thận, cực ít lộ ra chỗ sơ hở.

Nhưng từ sau khi quen biết người kia, cậu phát hiện ra sơ hở của chính mình, lại từng chút một nổi lên mặt nước. Sự tồn tại của hắn, tựa như một ngòi nổ dẫn lửa, đem những thứ cậu luôn xem nhẹ, từng chút một, từ vực sâu bùng nổ.

Phi thường nguy hiểm!

Những điều này đều là cấm kỵ, ‘mồi lửa’ không nên dính vào, cậu biết mình hắn là phải tránh hắn thật xa, chính là. Đối mặt với khuôn mặt tươi cười rực sáng như thế, cậu lại không cách nào làm như không thấy.

“Hắc hắc.”

Lôi Khiếu cười gượng hai tiếng, tắt đèn pin, phòng ngủ lại trở về tối tăm.

“Cậu tới làm gì? Có phải lại muốn giáo huấn tôi cách Sa Bội Oanh xa một chút hay không? Tôi bây giờ không có khí lực đánh nhau với cậu, chờ tỉnh dậy rồi nói”. Du Duy Thu tức giận nhắm mắt lại.

“Nói cái gì, không vì Sa Bội Oanh thì không thể tới tìm cậu? Chúng ta không phải là bạn học sao?”

Phát hiện giường lún xuống, Lôi Khiếu ngồi bên giường mình, tay cách lớp chăn mỏng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu, “Nghe nói lưng cậu lại không ổn? Biết mình có thương tích thì hảo hảo nghỉ ngơi đi, sao lại làm khó thân thể của chính mình?”

“Sao cậu biết?”

“Tôi tự có thiên lý nhãn, thuận phong nhi”. Lôi Khiếu cười nói, dừng một hồi, lại nói: “Bổn đại gia đại phát thiện tâm, mắt xa xoa bóp cho cậu nhé”.

Dứt lời, hắn liền quăng dép lê, muốn leo lên giường cậu.

“Chồn chúc tết gà”. Duy Thu trừng hắn một phát, đem lời hắn đã nói trả lại nguyên xi cho hắn, “Cậu không cần vuốt mông ngựa tôi, tôi cũng không phải bà tám, sẽ không nhắm nhí như vậy, chạy tới chỗ Sa Bội Oanh mách lẻo cậu”.

Tâm sự bị nói trúng, Lôi Khiếu xấu hổ sờ sờ đầu, nhất thời nghẹn lời. Bất quá cũng may da mặt hắn đủ dày, vẫn leo lên giường, cười trên lưng cậu.

“Cậu đi xuống cho tôi!”

Du Duy Thu tính tình dù tốt cách mấy, cũng có phần tức giận, vùng vẫy muốn giãy khỏi sức nặng trên người, lại đụng tới vết thương cũ ở lưng, hít sâu một hơi lạnh khí.

“Lại đụng tới vết thương rồi sao? Đã bảo cậu đừng có lộn xộn”.

Lôi Khiếu vội vàng thả lỏng lực lượng, điều chỉnh tư thế ngồi, trực tiếp dùng lòng bàn tay ấm áp tiếp xúc với da thịt trên lưng cậu, nhẹ nhàng mát xa giúp cậu.

“Cậu càng như vậy, càng phản tác dụng, nói không chừng mai tôi sẽ tung chuyện cậu ăn vụng ra”. Du Duy Thu bộ dáng không hề cảm kích.

“Cậu sẽ không đâu”. Lôi Khiếu nói rất chắc chắn, dưới tay không chút ngại ngùng.

Kỳ quái, da thịt cậu ta sao lại lạnh như vậy, trơn như vậy?

Rõ ràng là mùa hè, các nam sinh khác đều cả người mồ hôi thoối, dính muốn chết, nhưng thân thể cậu lại giống như một khối ôn ngọc, sờ lên thanh lương vô hạn, khiến người ta yêu thích không buông tay, cho dù làn da của nữ sinh, cũng không tốt bằng cậu.

“Muốn thử không?” Khẩu khí Du Duy Thu thật lạnh lùng nghiêm nghị.

“Rồi rồi, là tôi không đúng, tôi xin lỗi cậu được chưa, đừng giận tôi. Cậu cũng biết con người tôi tính tình bạo, miệng lại thoối, có khi đầu óc không tỉnh táo, liền không biết sẽ nói ra cái gì, cậu thật sự không cần để trong lòng mà”.

Để không ồn đến người khác, Lôi Khiếu hơi cúi người xuống, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai cậu xin tha thứ.

Nhiệt khí từng đợt truyền vào trong tai, xương sống Du Duy Thu giật bắn lên, cả người run rẩy, hạ thể bất tri bất giác căng thẳng.

Hảo chặt vật!

Mỗi lần hấn xoa bóp một cái, thân thể cậu rất nhanh liền có phản ứng, Du Duy Thu biết mình cũng không phải người tính dục tràn đầy, như vậy.

Đi truy hỏi đáp án thì khiến người bất an, cậu tựa hồ có thể nghe được, ngòi nổ dẫn lửa nguy hiểm trong đầu “!!” Thanh âm rung động.

“Lôi đại thiếu gia, lời xin lỗi của ngài, tiểu dân thật sự không dám nhận. Tôi đã tốt hơn nhiều, không cần mát xa nữa. Đã khuya rồi, thỉnh Lôi đại thiếu gia dời bước, sớm quay về phòng ngủ đi, ngày mai còn phải đi học”. Du Duy Thu hít thật sâu, làm cho chính mình tỉnh táo lại.

“Nói tới nói lui, cậu chính là không chịu tha thứ cho tôi”. Lôi Khiếu không vui nói: “Uổng công tôi còn lo lắng vết thương trên lưng cậu như vậy...”

“Vấn đề không phải là tha thứ hay không tha thứ”. Du Duy Thu hít sâu một hơi, quay đầu, “Lôi Khiếu, cậu không biết là, với quan hệ ‘tình địch’ giữa chúng ta, nói những lời này, rất kỳ quái sao?”

Lôi Khiếu sờ sờ ót, nghĩ nghĩ, thành thật gật đầu, “Àn, là có chút kỳ quái”.

Du Duy Thu không khỏi cười lớn, cố gắng nghiêm mặt, “Vậy cậu còn không cút cho tôi!”

“Không được!” Lôi Khiếu ôm lấy cậu, giống như đứa nhỏ bốc đồng ôm lấy món đồ chơi yêu thích, cả người quần lấy cậu không buông.

“Này.”

Cảm giác mình giống bị một con chó lớn nhào tới đè ngã, Du Duy Thu không thể động đậy, hơi thở mãnh liệt mà thanh xuân của đối phương, bao phủ toàn thân cậu.

Thần tình hắc tuyến, Du Duy Thu không khỏi cười khổ, “Lôi Khiếu, cậu muốn động dục thì đi tìm Sa Bội Oanh với Ủy Tư Tư, đừng tới tìm tôi!”

“Tôi không cần! Cả hai cô tôi đều chán”.

Lôi Khiếu cũng không biết mình làm sao vậy, chính là rất muốn ôm ôm cậu, cảm thụ một chút hơi thở ôn tình tươi mát trên người cậu.

Nói chung, giường nam sinh đều bẩn thỉu, nhưng Du Duy Thu ngoại lệ.

Giường của cậu, vĩnh viễn bảo trì sạch sẽ ngăn nắp, còn có mùi nắng, thơm thơm, làm cho hấn có chút tâm viên ý mãn. Ngủ trên giường cậu, hấn cũng không muốn trở về giường cái ‘Ổ chó’ bẩn nhà mình. (TT^TT)

(“ (.))

9. Chương 9

“Chán?” Du Duy Thu lạnh lùng trừng mắt, “Cậu tưởng cậu là một đê m làm được bảy lần hả, coi chừng bị HIV!”

Lôi Khiếu không phản kích lại, chỉ thở dài một hơi, “Tôi nói thật, tôi cũng sắp bị hai cô kia làm phiền chết!”

“Hưởng Tề nhân chi phúc (*), cậu còn chưa vừa lòng?”

(*) Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.

“Cậu tưởng tôi thật sự thích hưởng Tề nhân chi phúc hả, tôi có tề mấy, cũng biết đạo lý một chìa khóa chỉ có thể mở một cánh cửa, nhưng mà...Lần này thật khó giải quyết...”

Lôi Khiếu tử trên lưng cậu lật xuống, nằm nghiêng, tay trái gối đầu, nhìn cậu, “Sa Bội Oanh và Ủy Tư Tư, rốt cuộc ai tốt hơn?”

“Vớ vẩn, tôi cũng không phải cố vấn tình yêu của cậu”. Du Duy Thu xoay người, đưa lưng về phía hắn, kéo chăn qua định ngủ.

“Chỉ tùy tiện hỏi thôi, nói đi, cho tôi vài ý kiến tham khảo”. Lôi Khiếu dùng sức kéo cậu xoay lại, cánh tay phải chặn ngang, đặt trên ngực cậu, đè cậu lại.

“Chính cậu rốt cuộc thích ai?” Du Duy Thu chỉ có thể tức giận nhìn hắn, đầu xoa thái dương mình.

“Tôi cảm thấy là Sa Bội Oanh... Dù sao cô ấy bạn gái đầu tiên ở đại học của tôi, hơn nữa cô ấy cũng rất thích tôi... Nhưng nhà cô ấy gia giáo rất nghiêm, từ nhỏ được bảo hộ tốt lắm, ở trước mặt cô ấy, tôi luôn có cảm giác gò bó rất nghiêm trọng, không dám tùy tiện. Ủy Tư Tư thì khác hoàn toàn... Cô nhiệt tình lại hào phóng, tôi đi chơi với cô ấy thật sự vui vẻ, hơn nữa cô ấy biết rõ tôi có bạn gái, lại chưa bao giờ gây áp lực với tôi, thật sự rất hiếm thấy”.

Lôi Khiếu chậm rãi nói, Du Duy Thu lắng lắng nghe.

“Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng có khác nhau không?”

“Cái gì?” Lôi Khiếu hiển nhiên không hiểu cậu đang nói gì.

Du Duy Thu thở dài, đổi đề tài, “Cậu hỏi tôi cũng như không”.

“Tại sao?”

“Cậu là đầu heo hả, tôi là tình địch của cậu, đương nhiên sẽ khuyên cậu chọn Ủy Tư Tư, như vậy tôi có thể theo đuổi Sa Bội Oanh”.

“Nói cũng phải...” Lôi Khiếu đành thở hắt ra.

Du Duy Thu không khỏi cười khế, cậu bỗng nhiên cảm thấy hắn rất đáng yêu.

“Cậu a, sớm một chút làm quyết định đi. Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, bằng không sớm hay muộn có một ngày sẽ giở trục mức nước công dã tràng”.

“Tôi đang nỗ lực a...”

Lôi Khiếu than thở, thu hồi khuỷu tay, cọ cọ, nửa người dán vào cậu, vùi đầu vào hõm vai cậu, cảm nhận làn hương thơm mát trên người cậu, tay còn tiếp tục sờ tới sờ lui trên lưng cậu...

A, xúc cảm thật sự tốt lắm, rất rắn chắc, rất co dãn, vừa mềm vừa nhẵn.

Du Duy Thu nhin...Tiếp tục nhin... Cuối cùng không thể nhin được nữa, cậu quay ngoắt sang, “Ủy, cậu sờ đủ rồi chứ, về được chưa?”

Thật không biết, hắn rốt cuộc là tới mát xa cho cậu, hay là thuần túy ăn ‘đậu hủ’ cậu đây.

“Đã trê thế này, tôi ngủ đây luôn”. Lôi Khiếu nói đồng dục.

“Ngủ chỗ tôi?” Du Duy Thu phát sắc, “Đầu cậu hỏng rồi?”

“Gì chứ, tôi tần tần khổ khổ tới mát xa cho cậu, bận đến tận khuya, cậu chẳng những không cảm tạ tôi, còn muốn đuổi tôi đi, cậu có lương tâm hay không a!” Lôi Khiếu thực bị phẫn lên án cậu.

“Mát xa chó má! Cậu chạy tới ăn đậu hủ tôi mới là thật”.

Du Duy Thu bĩu môi, định đá hấn xuống giường, vừa nhắc chân phải lên, Lôi Khiếu đương nhiên sẽ không để cậu thực hiện được, vội vàng lấy chân mình kẹp chặt chân cậu, đè cánh tay cậu lại, cả người ở trên người cậu...

Hai người dính vào nhau như kẹo cao su, lăn hơn nửa vòng, lưng Lôi Khiếu nện thật mạnh lên tường. Kêu một tiếng “A”, gây tiếng động thật lớn, người giường trên dường như bị kinh động, phát ra tiếng nói mơ hồ bất mãn, hai người không dám lộn xộn, rút cuộc an tĩnh lại...

Vừa im lặng, liền phát hiện đại sự không ổn!

“Uy.”

Du Duy Thu xấu hổ vạn phần, thanh âm nghẹn trong cổ họng.

Tư thế hai người quả thực ái muội tới cực điểm!

Hai chân bọn họ quấn lấy nhau, đúng lúc luồn giữa hai chân nhau, chân trái hấn đặt chỗ mông cậu, đùi phải cậu lại để ngay giữa háng hấn, nửa người trên cũng thân mật dán vào nhau, hơi thở giao triền, khoảng cách giữa hai đôi môi, chỉ cần hơi cúi đầu về phía trước, có thể hôn nhau...

“Làm sao bây giờ?”

Lôi Khiếu hô hấp dần dần dồn dập, chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng, mồ hôi trán cũng rơi xuống.

“Cái gì làm sao bây giờ?” Du Duy Thu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mau nghĩ cách, hạ cái nghiệt căn của cậu xuống!”

Đùi cậu có thể cảm nhận được độ cứng khiến người ta giật mình kia của hấn, cách một lớp quần lót mỏng, từng đợt hơi nóng xuyên qua...

Du Duy Thu chỉ cảm thấy trái tim kinh hoàng, hạ thể đã sớm kiên quyết, cũng cứng không chịu nổi. Thanh âm cảnh báo trong đầu ngày càng mãnh liệt, cậu muốn đẩy hấn ra, tay mới vừa động, lại bị hấn ôm càng chặt.

“Lôi Khiếu, cậu chơi lưu manh a, còn tiếp tục sẽ bốc hỏa”. Du Duy Thu cố sức đẩy cánh tay cường tráng của hấn ra, tức giận hạ giọng.

“Không làm hạ xuống được... Tôi sắp cháy rồi...”

Lôi Khiếu chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới không chỗ nào không nóng, mà làn da hơi lạnh của cậu, là dòng suối trong lành duy nhất có thể giảm bớt nhiệt lực, hấn thật sự chịu không nổi, nhẹ nhàng cọ cọ người cậu, hai người gần như đồng thời hanh một tiếng, Lôi Khiếu cố nhiên là áp lực tiếng kêu rên, Du Duy Thu lại phát ra một tiếng rên rỉ như có như không, trong phòng ngủ yên tĩnh, nghe cực kỳ liêu nhân...

Này quả thực là lửa cháy đổ thêm dầu!

Lôi Khiếu hít sâu một hơi, hạ thể bành trướng tới kinh người, hấn ôm chặt lấy cậu, hạ người xuống xâm nhập giữa hai chân cậu, bắt đầu cao thấp ma sát...

“Cậu.”

Động tác điên cuồng của hấn, khiến Du Duy Thu chấn kinh không ít, khoái cảm theo đó ập đến, nhanh chóng cuốn đi thanh âm cự tuyệt của cậu.

“Sao người cậu lúc nào cũng thơm, thoa cái gì?”

Lôi Khiếu có chút ý loạn tình mê, hưởng thụ khoái cảm hạ thể ma sát, môi theo bản năng dao động trên bờ vai bóng loáng, như chim nhỏ khẽ mổ đầu vai cậu...

Nỗi lo sợ bị người phát hiện, cùng cảm giác cấm kỵ đều là nam sinh, kích thích khoái cảm càng sâu, khiến họ ý loạn tình mê, nhất thời mất phương hướng.

“Yên tâm, mọi người đều ngủ say. Nào, tôi cũng giúp cậu sờ...” ‘Ma trảo’ của Lôi Khiếu bắt đầu hướng phía dưới quần cậu...

“Không cần...” Du Duy Thu muốn tránh khỏi tay hắn.

“Nhận quà mà không đáp lễ cũng bất lịch sự, tôi cũng cho cậu vui vẻ một hồi”.

Lôi Khiếu không khỏi phân trần, cởi quần lót cậu, nắm thẳng nhỏ của cậu, nhẹ nhàng vân vê, Du Duy Thu nhất thời phát ra tiếng hít mạnh, dục vọng trong tay hắn run rẩy vài cái, chảy ra nước mắt trong suốt.

“Của cậu thật đáng yêu a, hình dạng độ cứng cũng không tệ”.

Lôi Khiếu giống một cậu nhóc con tò mò, cứ nhiên cúi đầu, quan sát tỉ mỉ thẳng nhỏ của cậu, Du Duy Thu cực kì quần bách, trên mặt một trận hỏa thiêu tới cổ.

“Có gì phải then thùng, nó thật kích động mà”.

Lôi Khiếu lấy tay cầm nó, bắt đầu từ hệ rãnh đến mũi nhọn, nhẹ nhàng vuốt ve... Đồng dạng thân là nam nhân, hắn đương nhiên biết làm như thế nào, mới có thể khiến đối phương thoải mái.

Quả nhiên, chưa được vài cái, Du Duy Thu đã không chịu nổi, chỉ nhắm mắt thở dốc.

Cần bản là tờ giấy trắng không chút kinh nghiệm, bộ dáng này, còn muốn tranh bạn gái với hắn?

Không có cửa đâu!

Lôi Khiếu mừng rỡ, càng thêm ra sức ‘Hầu hạ’ thẳng nhỏ của cậu, khi nhẹ khi mạnh, lúc chậm lúc mau, nhìn cậu một chút, theo động tác mình mà hoảng loạn, đắm chìm, tan vỡ...

Đương nhiên chính Lôi Khiếu cũng chẳng hay ho gì, tựa hồ so với Du Duy Thu hắn còn kích động hơn.

Hắn một bên an ủi cậu, một bên làm tay cậu tiếp tục lên xuống trườn động dục vọng của mình, từng đợt khoái cảm thẳng hướng tủy não, làm cho hắn thích đến bay lên trời.

Hắn đã sớm không phải là thất nam, đêm nay không biết sao, lại như thiếu niên ngây ngô, kích động đến ngay cả tay chân cũng phát run.

Lôi Khiếu cũng không biết vì sao mình lại hưng phấn như vậy, đối tượng còn là một nam nhân có cấu tạo giống hắn!

Hắn rõ ràng chỉ thích nữ nhân, nằm mơ cũng không nghĩ tới, có một ngày, thẳng nhỏ của mình cứ nhiên ‘Dựng cờ cúi chào’ trước một người nam nhân, hắn khẳng định mình không phải đồng tính luyến ái, hơn nữa hắn cực kỳ chán ghét đồng tính luyến ái, đây là loài hắn khó chịu nhất trên thế giới, như vậy... Có lẽ... Du Duy Thu là đặc biệt?

Mặc kệ nói thế nào, người này chính là tình địch của mình, lại dưới sự vuốt ve của hắn mà phấn khởi, điều này khiến tự tôn nam tính của hắn có được thỏa mãn thật lớn.

Giờ phút này Du Duy Thu bị hắn đặt dưới thân, nhìn qua hoàn toàn không giống bình thường, trên mặt sớm không có bình tĩnh ung dung nhất quán, mặt đỏ như trứng tôm luộc, ngũ quan tuần tú bị dục vọng tra tấn, lộ ra cảm giác yếu đuối kinh người.

Biến hóa của cậu, khiến trong lòng hắn đặc ý cực kỳ, đồng thời cảm thấy cậu thật đáng yêu, thật gợi cảm.

“Thích không? Kỹ xảo của tôi tuyệt quá há?”

Lôi Khiếu tăng động tác trên tay, rất nhanh, Du Duy Thu chống đỡ không nổi, thân thể cong lên như hình cung, hô hấp dồn dập, toàn thân nóng lên...

Khoái cảm kinh người tựa thủy triều ập đến, hoàn toàn bao phủ cậu...

Tai truyền đến từng trận vù vù, Du Duy Thu sợ mình lúc cao trào kim lòng không đậu kêu ra tiếng, vì thế cắn môi thật chặt, nếm được mùi máu tươi nhàn nhạt, chắc môi bị mình cắn rách rồi...

Lôi Khiếu cũng trở nên ngày càng phấn khởi, bàn tay bao phủ lấy mu bàn tay cậu đột nhiên nắm chặt, tăng tốc độ lên xuống ma sát...

Đùi mỗi nhừ... Nhanh lên, hần cũng sắp tới rồi...

Lôi Khiếu kêu rên một tiếng, phối hợp với động tác trên tay, uốn phần eo, sau hơn mười cái, phụn ra nhiệt lưu đậm đặc trong tay đối phương, đồng thời, tay hần cũng bị chất lỏng đối phương lấy dính...

Chậm rãi ngã lên người đối phương, Lôi Khiếu một lúc lâu cũng không thể nhúc nhích, tinh tế nhắm nháp dư vị cao trào...

“Kháo... Thích thật...”

Thật vất vả phục hồi tinh thần lại, Lôi Khiếu thở ra một hơi dài, muốn nói gì đó, rồi lại không biết nên nói cái gì mới tốt.

Thật không ngờ sẽ thích như vậy!

Chẳng qua cùng nam sinh sờ sờ ‘Chim nhỏ’ cho nhau, so với bất cứ lần tình ái chân thật nào trước kia, càng thêm kích thích điên cuồng, hần chưa từng thể nghiệm trên thân thể người khác, loại khoái cảm kinh người làm tâm thần phiêu đảng, không thể tự hỏi này.

Du Duy Thu cũng không nói gì, sau một lúc lâu mới ngọ nguậy nâng người lên, từ bên giường kéo ra một đồng khăn giấy, đưa cho hần, chà lau dịch dính trên người...

Trầm mặc xấu hổ lan tràn giữa hai người.

“Cái kia... Du Duy Thu...” Lôi Khiếu bất an nhìn nhìn sắc mặt cậu, “Giữa nam sinh... Đùa như vậy cũng không phải không có...”

Cho nên, hai người bọn họ chắc không coi là biến thái ha, chỉ là tích lâu rồi, muốn nả pháo một trận mà thôi.

“Àn, tôi sẽ không để trong lòng, ngủ đi, không còn sớm”. Du Duy Thu thản nhiên nói.

Cậu lúc này, đã hoàn toàn nhìn không ra là người vừa mới nằm dưới thân hần, phát ra tiếng rên rĩ liêu nhân, Lôi Khiếu thấy trong lòng rất không vui.

Phần nộ nằm xuống, hai người trong lòng có quỷ, cách nhau thật xa.

Du Duy Thu gần như dán lên tường, mà Lôi Khiếu thì sát ở mép giường, chỉ cần vừa động, e là cũng ngã xuống, chiếc giường nho nhỏ mà ở giữa cư nhiên chừa một khoảng trống lớn.

Đối mặt với vách tường trụi lủi, Du Duy Thu ngậm miệng không nói gì, nhất thời cảm xúc cuộn cuộn.

Ngoài mặt bình tĩnh, tất cả đều là nguy trang.

Nội tâm cậu, sớm đã kinh triều hải lãng, một mảnh bừa bãi.

Cậu không phải người tùy tiện, lại càng không vì manh động cùng hấp dẫn tuổi dậy thì mà mặc cho mình làm ra chuyện hoang đường như thế!

Cho nên sẽ không sai...

Thật sự sẽ không sai.

Bất tri bất giác, không nghĩ tới mình đã hãm sâu như thế, sâu đến mức có thể vì người này, biết rõ không nên vẫn sa vào; biết rõ nguy hiểm, lại vẫn một mực phóng túng; biết rõ không có kết quả, lại vẫn vì hần, lần nữa phá tan nguyên tắc của chính mình.

Trong lòng cậu rất rõ ràng, đây là con đường không thể quay lại.

Đứng ở điểm xuất phát, cậu cũng đã thấy rõ được điểm kết thúc, phía trên viết năm chữ đỏ rõ to đường này không dễ đi!

Nếu không muốn gặp phải đầu rơi máu chảy, nên sớm thoát ra...

“Du Duy Thu...”

Lôi Khiếu hàm hồ kêu tên cậu một tiếng, trở mình, vươn tay ôm lấy cậu, cánh tay thật dài đặt ngang ngực cậu, đùi còn không khách khí cạ lên, kẹp lấy chân cậu, coi cậu như gối ôm, gắt gao ôm vào lòng, chỉ chốc lát sau, chợt nghe đến hít thở đều đều ngủ say.

Tên này...

Căn bản là một sinh vật đơn bào không biết phiền não là gì!

Du Duy Thu không khỏi cười khổ.

Nhưng hẳn trong lúc ngủ mơ, vẫn kêu tên mình, điều đó khiến lòng cậu ấm áp, tràn đầy nhiệt lưu thuần túy.

Nhiệt độ cơ thể Lôi Khiếu hơi cao, ngực hẳn dán vào lưng cậu, nóng hừng hực một mảnh, nhưng không khiến người phiền táo, mà là nhiệt độ thật an tâm, hạ thể hẳn còn dán ở mông cậu, có thể cảm thấy hơi cương, phần tinh lực vô cùng này thật khiến người ta sợ hãi.

Người này một đồng khuyết điểm, là tên củ cải đào hoa, tính tình nóng nảy, dao động không chừng, thường xuyên ăn vụng, chỉ dùng nửa người dưới suy nghĩ, vậy vì cái gì, mình vẫn hăm sâu như vậy?

Không thể giải đáp.

Bị tâm sự tra tấn, hơn nữa không quen ngủ chung với người khác, Du Duy Thu vẫn không thể đi vào giấc ngủ, mãi đến rạng sáng, buồn ngủ đến chịu không nổi nữa, mới nhắm mắt lại, lâm vào thiên miên.

11. Chương 11

Sáng sớm hôm sau.

Lôi Khiếu vừa mở mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt nam nhân gần trong gang tấc!

Hắn cả kinh, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cũng may lập tức nhớ lại hết thấy chuyện xảy ra tối hôm qua, lúc này mới trấn định lại, bất quá trong lòng vẫn có chút buồn nôn.

Mộng tưởng của nam nhân a, là hy vọng mỗi buổi sáng vừa mở mắt, có thể nhìn thấy một người đẹp thiên kiều bá mị nằm trong ngực mình, mà không phải một nam nhân giống mình, có hai con mắt một cái mũi một cái miệng, đồng thời phía dưới còn mang một ‘thanh’!

Hơn nữa còn với tư thế ái muội như vậy!

Hắn và Du Duy Thu đều nửa người trên trần trụi, hai chân giao triền, người sau lẳng lặng nằm trong lòng hắn, gối lên cánh tay hắn, má lúm đồng tiền an tường ngủ, mang một loại mỹ cảm tĩnh lặng.

Cũng mặc kệ cảnh đẹp ý vui thế nào, cậu ta cũng là một nam nhân, nam nhân!

Lại nhớ tới một màn tối hôm qua, bụng hẳn càng buồn nôn, ai, quả nhiên nam nhân là động vật đều chỉ dùng nửa người dưới suy nghĩ, thằng nhỏ vừa kích động, sẽ bất chấp mọi thứ, cũng không quan tâm đối tượng là ai, trực tiếp vác ‘súng’ ra trận làm việc.

Bất quá cũng may người kia là Du Duy Thu, nếu như là người khác, đừng nói cao trào, thằng nhỏ của hắn chỉ sợ từ nay về sau sẽ bất lực mất.

Tròng mắt Lôi Khiếu vòng vo chuyển, lộ ra một nụ cười xấu xa, vươn tay gãi hàng mi dày của cậu, dùng đầu ngón tay mân mê nó, chơi đùa.

Bị quấy rầy như thế, mộng đẹp tựa hồ khó có thể tiếp tục, Du Duy Thu khẽ nhíu mày, giật giật, phát ra tiếng bất mãn nho nhỏ.

Thấy cậu vẫn không muốn tỉnh lại, Lôi Khiếu tiếp tục đùa giỡn lông mi, phất tới phất lui, còn nhéo mũi cậu, Du Duy Thu không chịu nổi trò này nữa, rốt cuộc chậm rãi mở mắt.

Lôi Khiếu ngẩn ngơ, trái tim trong một khắc đập thành thịch điên cuồng.

Đôi mắt cậu trong veo như nước, như mặt hồ yên lặng sau giông tố, trong suốt thấu triệt, còn trên mặt hồ, thoáng bay lên một tầng hơi nước nhàn nhạt.

Bị cậu lẳng lẳng nhìn chăm chú, trái tim không tự chủ được co rút, cả người, không tự chủ được rơi xuống, lại rơi xuống.

Nhiều năm về sau, khi Lôi Khiếu hồi tưởng tới cảnh này, không thể không thừa nhận, kỳ thật, tâm động ngay một khắc đó, vĩnh viễn bị hãm trong đôi mắt kia của cậu.

Cho dù hắn vẫn không muốn nhìn thẳng vào.

“Dậy đi, anh chàng đẹp trai”. Lôi Khiếu cà lơ phát phơ cười với cậu.

Du Duy Thu nhíu mày, chớp mắt, nhìn nhìn hắn, biểu tình ngơ ngác. Buổi sáng cậu đều mắc chứng khó chịu khi rời giường nghiêm trọng, tư vị bị người khác đánh thức thật không dễ chịu, tâm tình cũng biảnh hường.

Lôi Khiếu vươn ngũ chỉ sơn (năm ngón tay), quơ quơ trước mặt cậu, “Rời giường, cậu còn mộng du hả, đây là mấy ngón tay?”

Du Duy Thu trừng mắt nhìn hắn một cái, xoay người, vùi đầu vào gối, không lên tiếng.

Lôi Khiếu bắt đắc dĩ, dùng sức kéo cậu dậy, “Du Duy Thu, tôi không nói giỡn, thật sự nên dậy đi, nếu không sẽ trễ học, mau một chút!”

Lôi Khiếu đứng lên trước, nhìn lại, Du Duy Thu vốn đang ngồi, lại rơi thật mạnh về giường, dùng chân trùn lấy đầu mình.

“Uy.”

Lôi Khiếu dở khóc dở cười, chỉ có thể xốc chăn lên, một lần nữa lôi cậu ra, kéo xuống giường, đứng thẳng.

Lúc Du Duy Thu đứng vẫn nhắm mắt lại, giống như cảnh liễu đưa tới đưa lui, phi thường nguy hiểm, không chú ý một chút sẽ té lăn quay, Lôi Khiếu chỉ có thể lấy lưng mình chống đỡ cậu, lấy quần áo cậu đã chuẩn bị đầu giường, giúp cậu mặc.

Biểu tình Du Duy Thu vẫn là ngơ ngác, mơ mơ màng màng, bảo cậu gơ tay liền gơ tay, bảo nhắc chân liền nhắc chân, cực kỳ nghe lời.

Lôi Khiếu cười thâm trong bụng, lúc giúp cậu cởi áo, liếc mắt một cái nhìn thấy một vòng xung quanh cổ cậu, mấy vết hồng hồng, rải khắp như ô mai, tay hắn đơ luôn, biểu tình trở nên vô cùng cổ quái.

Biết mình đêm qua làm chuyện hoang đường, nhưng nhìn thấy ‘chứng cứ hiện hành’ lưu lại, lại là một chuyện khác.

Trong lòng đủ mọi tư vị.

“Làm sao vậy?”

Thấy hắn lâu không động đậy, Du Duy Thu hơi hơi mở mắt ra, nhìn nhìn hắn, tựa hồ cuối cùng có chút tỉnh táo.

Lôi Khiếu không nói lời nào, chỉ là chỉ chỉ cổ cậu.

Du Duy Thu mơ màng quay đầu, nhìn gương gắn trên tường, vừa thấy, lắp bắp kinh hãi, “Sao lại có nhiều chấm đỏ như vậy? Không phải bị muỗi cắn đấy chứ? Tôi rõ ràng có mắc mùng mà, Lôi Khiếu, cậu có bị cắn không?”

“Ách. Không có.” Lôi Khiếu sờ sờ đầu.

Xấu hổ, thật sự là xấu hổ muốn chết!

“Nhưng tôi lại không thấy ngứa, cũng không sưng.” Du Duy Thu kỳ quái sờ soạng vết ô mai đỏ trên bụng.

“Ách. Cái kia. Nói cụ thể, tên khoa học của nó gọi là. KISS MARK.”

Du Duy Thu ngẩn ra vài giây, rốt cuộc tỉnh ngộ, cả khuôn mặt ‘a’ một tiếng, lập tức đỏ lên, đỏ đến sắp xuất huyết.

Lôi Khiếu lại tìm đập thành thích, hận không thể ôm cậu vào lòng, hung hăng cắn cậu mấy cái nữa, bắt quá nghĩ đến hiện tại giữa ban ngày ban mặt, nếu còn giống tối hôm qua, động tay động chân với cậu ta, nhất định sẽ chết rất thảm, cho nên liều mạng nhịn xuống.

“Sao lại có.dấu hôn chứ?” Du Duy Thu ghen hòng nhìn trần trối.

Lôi Khiếu hắc hắc cười gượng hai tiếng, “Đêm qua nhất thời không nhịn được, hôn cổ cậu mấy cái, tôi thật sự không ngờ sẽ để lại dấu vết, vậy. Tôi thấy mấy ngày nay, cậu vẫn là nên mặc áo cổ cao để che đi thì tốt hơn.”

“Lôi, Khiếu!”

Du Duy Thu đuổi theo muốn đánh hấn, Lôi Khiếu lại sớm bôi dầu vào chân rồi, chạy không thấy bóng dáng.

Vượt này những dấu hôn khiến người ta xấu hổ vô cùng, lửa trên mặt Du Duy Thu nửa ngày cũng không lui đi.

Không qua mấy ngày, Lôi Khiếu lại vào đêm khuya khoắt, lén lút leo lên giường Du Duy Thu, đương nhiên, vẫn là lấy mỹ kỳ danh: mát xa giúp cậu.

Thế nhưng Du Duy Thu cũng không cho phép mình tiếp tục sai lầm.

Cậu đã sai một lần, đương nhiên không thể sai lần thứ hai.

Cho nên, lúc sắp mát xa xong, Lôi Khiếu đem ‘Ma trảo’ của hấn, từ sau lưng vòng qua trước ngực cậu, Du Duy Thu đè tay hấn lại.

“Lôi Khiếu, đừng như vậy”.

Về mặt cậu rất nghiêm túc, trong mắt tràn ngập cự tuyệt.

“Hai chúng ta cái đều là nam sinh, làm như vậy, rất không thích hợp”. Du Duy Thu nhìn vào mắt hấn, “Muốn phát tiết, tìm cô gái nào đi”.

“Tôi cũng không phải tới tìm cậu phát tiết, tôi tới mát xa cho cậu”. Lôi Khiếu lộ ra chiêu bài cười xấu xa.

“Vậy thì hảo hảo mát xa, mát xa xong rồi trở về đi”. Du Duy Thu lại không có nửa điểm ý cười.

12. Chương 12

“Làm gì dữ vậy”. Lôi Khiếu cảm thấy kì quái không hiểu, ngượng ngùng sờ sờ đầu, “Không phải cậu còn để ý chuyện lần trước đấy chứ? Thật ra nam sinh ‘sờ nắn sủng’ cho nhau rất bình thường, cậu cũng biết chỗ đó của con trai tích tụ nhiều, dù sao cũng muốn phát tiết ra, nếu không sẽ ghen mà sinh bệnh, huống chi lần đó là chuyện phát sinh đột ngột”.

Đêm đó thật sự quá kích thích, thân thể cậu vừa trơn vừa mát, ôm một lúc cũng không có mồ hôi. Vào mùa hè nóng bức thế này, ngủ với cậu thật sự là thoải mái cực kỳ, ‘gối ôm’ tốt như vậy, đi đâu tìm?

“Cậu tìm con gái giúp cậu, chẳng phải là càng thoải mái?” Du Duy Thu kiên định nói: “Chúng ta như vậy thật sự quá lạ lắm, đừng làm nữa!”

“Rồi, không làm thì không làm, cậu cứ chờ bị nghẹn chết luôn đi”. Lôi Khiếu giận dữ xoay người nằm xuống, ngủ bên cạnh cậu.

“Uy...” Du Duy Thu chột chột vai hấn.

“Cái gì?” Lôi Khiếu giọng hờn dỗi nói.

“Quay về phòng cậu ngủ đi, hai người ngủ chung một giường, chật lắm a”.

“Giường tôi vừa bẩn vừa bừa bộn, chần còn có mùi chua, thật sự không phải giường cho người ngủ, cậu hãy xốt thương, thu lưu tôi một đêm đi”. Lôi Khiếu cọt nhả nói.

“Cậu không giặt chăn bao lâu rồi?” Du Duy Thu giặt giặt khoé mắt hỏi.

“Không lâu lắm... Dù sao từ hồi khai giảng tới giờ chưa giặt...”

Du Duy Thu thiếu chút nữa phun ra, “Đã gần một năm, cậu cư nhiên một lần cũng không giặt, Lôi Khiếu, cậu đúng là lười sắp thành heo rồi!”

“Có đâu, tôi hấn là so với heo chịu khó hơn một chút, hắc hắc...”

Thật bội phục Lôi Khiếu da mặt dày, có thể nói tường đồng vách sắt, vạn tiền bất xuyên.

Du Duy Thu hoàn toàn bị hấn đánh bại, xoa trán, uể oải nói: “Đầu heo, ngày mai đưa chăn qua đây, tôi giặt dùm cậu”.

“Ác, thiệt hả? Tốt quá rồi, Tiểu Thu Thu, cậu thật sự là Bồ Tát hạ phàm, phổ độ chúng sinh a, cậu đối với tôi còn tốt hơn bồ tôi”. Lôi Khiếu kích động vươn tay ôm lấy cậu.

“Cút! Cậu còn sắp tới nữa, tôi sẽ ném cái chăn hôi của cậu cho Sa Bội Oanh, để cô ta đi giặt dùm cậu”.

Cậu nghe được cái nick name hấn đặt mà một trận phát lạnh, da gà rớt đầy giường.

“Đừng, đừng, Du đại gia, coi như tôi xin cậu được chưa? Nếu để Sa Bội Oanh biết, thế nào cũng quăng tôi đi luôn á”. Lôi Khiếu sầu mi khổ kiểm nói.

“Cho nên cậu quay qua ức hiếp tôi?” Du Duy Thu lạnh lùng trừng hấn.

“Nào có! Đương nhiên là bởi vì thấy cậu là người tốt hiếm thấy”. Lôi Khiếu lộ ra vẻ mặt tươi cười nịnh hót, y chang con chó Nhật không ngừng vẫy đuôi.

“Cút, cách tôi xa một chút”.

Du Duy Thu vừa tức giận vừa buồn cười, đá hấn một cước, không cho hấn gần mình thêm chút nào nữa, sau đó xoay người, đối diện vách tường, nhắm mắt lại...

Im lặng chưa được mấy phút, chợt nghe đến phía sau truyền đến tiếng vang rất nhỏ, sau lưng bị nguồn nhiệt nóng rực dán sát vào, là ***g ngực Lôi Khiếu, Du Duy Thu dùng khuỷu tay hung hăng thụi ra ngoài một phát, lập tức nghe hấn kêu rên, nguồn nhiệt chậm rãi thối lui, nhưng không được bao lâu, lại nhẹ nhàng nhích tới.

Du Duy Thu lại đánh, Lôi Khiếu lại lùi, cũng mặc kệ cậu đẩy ra mấy lần, hấn đều sẽ mò tới, giống như con ‘Tiểu Cường’ (con gián) (*) đánh không chết...

Mãi sau, Du Duy Thu không chịu nổi tên nhiều sự này, chỉ có thể thở dài, tùy tiện hấn.

Thấy cậu không hề phản kháng, Lôi Khiếu vui rạo rức mà ôm lấy cậu, cúi đầu, cảm nhận mùi hương thơm nhàn nhạt trên người cậu, tìm một vị trí thoải mái, vòng tay qua cái eo nhỏ, trán dán lên sau gáy, bắt đầu ngủ khò...

Được hấn ôm như vậy, phi thường an toàn, giống như được che chở.

Du Duy Thu từ nhỏ chưa từng được người khác ôm như vậy, một chút ấm áp, đã đủ để rót vào đáy lòng, chỉ mình cậu biết, hết thấy bất quá là mình ảo tưởng thôi.

Qua hơn mười phút sau, Du Duy Thu cũng dần dần chìm vào mộng đẹp, tay cậu vô thức dưng trên mu bàn tay Lôi Khiếu, nhẹ nhàng giữ chặt, cùng hắt mười ngón giao triền.

Khi đó, lúc còn chưa hiểu được cái gì gọi là tình yêu thật sự, cậu cũng đã ném tư vị đau lòng.

Chính là lúc ấy, đau lòng, lại không biết vì sao.

Từ đó về sau, Lôi Khiếu càng thường xuyên chạy vô phòng ngủ của Du Duy Thu, vô liêm sỉ đem giường cậu trở thành giường mình, đương nhiên hắt cũng phải trả giá, chẳng những giành trước chỗ tốt trong lớp dùm cậu, đi căn tin chờ mua cơm, hai người gần như cùng vào cùng ra, tốt đến mức ‘Mật dầu hoà hợp’ (vô cùng thân thiết, hòa hợp).

“Lôi Khiếu, Du Duy Thu không phải tình địch của cậu sao? Sao cậu còn suốt ngày dính vào nó?” Bạn cùng phòng của hắt, thấy Lôi Khiếu cả ngày dây dưa với Du Duy Thu, nhin không được giễu cợt bọn họ.

“Tình địch thì sao? Cho dù là tình địch, cũng có thể làm anh em mà”. Lôi Khiếu cười hì hì ôm lấy Du Duy Thu, cầm gác lên vai cậu.

Đừng nhìn Lôi Khiếu ngoại hình cực man, thực tế lại rất thích dán vào người ta, khi ở bên cậu, không phải ôm eo cậu, thì ôm từ sau lưng, hoặc là sờ soạng đùi cậu, mỗi lần đánh ‘bàn tay mò mẫm’ của hắt, hắt còn thật ủy khuất nói, “Đa cậu đã như vậy, cho tôi sờ mấy cái thôi, cũng chả mất đi miếng thịt nào”, Du Duy Thu thường xuyên tức giận đến đỉnh đầu bốc khói.

“Ai muốn làm anh em với cậu?” Du Duy Thu ra sức vẩy tay hắt ra.

“Tiểu Thu, cậu nên sớm thừa nhận là bại tướng dưới tay tôi đi, thừa nhận Sa Bội Oanh là chị dâu của cậu đi”. Lôi Khiếu cười nói.

“Hay quá ha!” Du Duy Thu hừ lạnh một tiếng, lấy sách ra, “Tránh ra, đừng làm phiền tôi đọc sách”.

Lúc này di động Lôi Khiếu vang lên, là tin nhắn, hắt mở ra nhìn, khoe miệng lộ ý cười, “Tiểu Thu, đêm nay tôi không về ngủ với cậu, một mình cậu ngoan ngoãn ngủ, đừng vì không có tôi, mà ôm gối khó ngủ...”

“Không có cậu chẳng biết tôi ngủ ngon cỡ nào”. Du Duy Thu liếc xéo hắt.

Hắt lại có hện?

Chiều nay hắt vừa hẹn với Sa Bội Oanh về, không thể là cô ấy, như vậy, hắt là Ủy Tư Tư rồi.

Người này, không thể không bội phục bản lĩnh của hắt, suốt một học kỳ, không ngừng chu toàn giữa hai cô nàng, cư nhiên không bại lộ, Sa Bội Oanh lại hoàn toàn chẳng biết gì cả.

“Lôi Khiếu, có phải cậu bạn quá không? Coi chừng suy thận. » Du Duy Thu có chút châm chọc nói.

“Cho dù nam nhân trên toàn thế giới đều suy thận, cũng không thể là bốn đại gia”. Lôi Khiếu cười đứng lên, “Tôi đi đây, Tiểu Thu, lần sau lại tới lâm hạnh cậu”.

“Cút!”

Trả lời hắt, là một cục giấy vò.

Thời gian trôi nhanh tới giữa năm ba.

Lôi Khiếu đường làm quan rộng mở, tình yêu, học hành đều được mùa, trong ánh mắt ao ước của mọi người, cùng Sa Bội Oanh duy trì vắng sáng ‘Kim Đồng Ngọc Nữ’, trở thành đồng thoại tình yêu đại học, đương nhiên, cũng như trước vẫn duy trì quan hệ bí mật với Ủy Tư Tư.

Hắt và Du Duy Thu vẫn như trước, ồn ào huyền náo, đám bạn cùng phòng cũng quen hai người bọn họ chuyển đổi vai diễn từ ‘tình địch’ thành ‘anh em’, dù Du Duy Thu vẫn phủ nhận, luôn cố tình kéo giãn khoảng cách, nhưng Lôi Khiếu luôn có thể da mặt dày, lần lần leo lên giường cậu, không ngại ánh mắt lạnh như băng của cậu, kiên quyết ôm cậu vào lòng, làm ‘gối ôm’ chuyên dụng của mình.

Du Duy Thu cũng quen ở trong lòng hắn đi vào giấc ngủ, quen hắn dùng tay ôm lấy eo mình, dùng ***g ngực lửa nóng dán sát vào lưng mình, dùng tư thế thân mật khóa lấy nhau, đổi được một đêm ngon giấc.

Cuộc sống vẫn thật bình ổn.

Trong bình ổn, hoà lẫn ngọt ngào cùng chua xót.

Không để ý trong lòng dậy sóng đến thế nào, Du Duy Thu bề ngoài không chút dao động, giữ đúng mực, bảo vệ ranh giới thật tốt, cẩn thận chặt chẽ.

Cậu nghĩ, chỉ cần sống qua một năm cuối cùng, tới lúc tốt nghiệp, khó tránh khỏi mỗi người một nơi, từ đó gia nhập xã hội, vì tương lai vất vả dốc sức làm việc, không bao lâu, sẽ dần dần biến mất khỏi cuộc sống của nhau.

Có lẽ vẫn sẽ làm bạn cả đời, thỉnh thoảng đi uống rượu nói chuyện phiếm, tâm sự với nhau, nhưng dù thế nào, bọn họ đều sẽ có cuộc sống của riêng mình. Hắn sẽ lấy vợ sinh con, có một gia đình mỹ mãn, mà cậu, có thể sẽ gặp một ai khác, thích nhau, sau đó, cùng nhau sống an bình qua quãng đời còn lại ...

Mà người này, tuyệt đối không thể là Lôi Khiếu.

Cho dù kiếp sau, cũng không thể!

Dù biết rõ người này sẽ không thể là Lôi Khiếu, lại khiến lòng cậu khổ sở nói không nên lời.

Chú thích:

(*)‘Tiểu cường’ (‘ ’) : Thường chỉ con gián, nghe nói, nơi sớm nhất gọi con gián bằng ‘Tiểu Cường’ là ở Quảng Đông Hồng Kông, biệt danh này vốn để chỉ diễn viên điện ảnh Châu Tinh Trì. Trong bộ phim điện ảnh ‘Đường Bá Hổ điểm Thu Hương’ năm 1993, Châu Tinh Trì đóng vai Đường Bá Hổ để vào Hoa phủ làm tạp công mà giả trang người đáng thương bán thân chôn cha, lại gặp phải đối thủ từ nhiều năm chó cũng chết tại chỗ bán thân chôn cả nhà, thế là Châu linh cơ khê động, đem con gián không cẩn thận bị đập chết bên cạnh gọi là Tiểu Cường cũng là vật cưng nuôi nhiều năm ra khóc lóc. Tên này là do nhà biên kịch Cốc Đức Chiêu nghĩ ra. Vốn đại đa số trẻ con ở Hồng Kông đều được gọi là Tiểu Cường, để thể hiện niềm yêu thích đối với con gián bị đập chết của Châu Tinh Trì. Thế là có mệnh danh ‘Tiểu Cường’.

Ngoài ra, trong phim ‘Toán tử thảo’ (Chinh nhân trạng nguyên), vai của Châu là một tên phạm nhân vô tội mưu sát thẳng bạn chí cốt ‘Tiểu Cường’ của mình, nhưng tên ‘Tiểu Cường’ này hoá ra không phải người, mà chỉ là một con gián. Châu Tinh Trì xưng là ‘Tiểu Cường’ có thể là vì sức sống của gián hết sức ngoan cường, vì vậy thành một cái tên.

(Nguồn: baike.baidu.com/view/18216.htm)

13. Chương 13

“Tiểu Thu Thu.”

Lôi Khiếu vẽ mặt bưng sáng nhảy vào phòng Du Duy Thu, thấy trên giường không một bóng người, giật mình, “Du Duy Thu đi đâu rồi?”

“Cậu ấy hả, nghe nói nhà xảy ra chút chuyện, xin phép thầy nghỉ ba ngày”. Người bạn cùng phòng đáp.

“Nhà xảy ra chuyện? Chuyện gì? Nghiêm trọng lắm sao, cứ nhiên phải xin nghỉ tới ba ngày?” Lôi Khiếu ngơ ngác một hồi, hôm qua hai người còn ngủ cùng nhau, cậu ta lại một chữ cũng không đề cập tới.

Trong lòng thật khó chịu, thằng nhóc này rốt cuộc có coi hắn là bạn không đây?

“Không biết, cậu ấy chẳng nói gì hết, bắt quá sắc mặt có vẻ rất xấu, hy vọng sẽ không xảy ra chuyện lớn gì”.

Lôi Khiếu nghe xong, lòng càng lo lắng.

Thử gọi di động cho Du Duy Thu, lại luôn tắt máy, hẳn không biết số điện thoại nhà cậu, vì bình thường ngày nào cũng gặp, tự nhiên không nghĩ tới phải hỏi cậu.

Du Duy Thu biến mất ba ngày, Lôi Khiếu rầu rĩ không vui ba ngày, ngay cả đội bóng rổ hẳn dẫn đầu giành được thắng lợi áp đảo trước đối thủ cũ đại học J, cũng không làm hẳn cao hứng nổi.

Đợi mãi, rốt cuộc nghe được tin cậu về, Lôi Khiếu từ trên giường nhảy dựng lên, vọt xuống phòng ngủ dưới lầu.

“Thằng nhóc cậu giỏi lắm, mấy ngày nay chạy đi đâu?” Lôi Khiếu nện một quyền thật mạnh lên vai cậu, bất mãn oán giận nói.

“Về quê xử lý chút chuyện”. Du Duy Thu nặn ra một nụ cười.

Cậu có vẻ rất mệt mỏi, hai má gầy teo, thần thái ảm đạm, dưới mi mắt có quầng thâm đậm, toàn bộ không còn dáng vẻ ung dung ôn nhã bình thường.

“Làm gì vậy hả? Nhìn bản mặt cậu kìa, gầy cả một vòng, có phải bị ông bà già ngược đãi không hả?”

Lôi Khiếu đau lòng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của cậu, ai nha, sắp nặn không ra miếng thịt nào luôn rồi, hẳn phải mau mau chạy lại căn tin mua cá thịt, hảo hảo vỗ béo cậu.

Đừng thấy hẳn suốt ngày chiếm giường cậu, nhưng trên thực tế, mỗi ngày mua cơm mua đồ ăn cho cậu, giúp cậu chiếm chỗ trước, làm trâu làm ngựa chính là hẳn!

Du Duy Thu ảm đạm cười, “Tôi mệt, đi nằm một chút”.

“Nga, được, cứ để tôi giúp cậu cất”.

Lôi Khiếu chớp lấy ba lô cậu, Du Duy Thu cũng không từ chối, đi theo hẳn trở lại phòng mình, không kịp rửa mặt, vừa cởi áo khoác, liền chui vào chăn, quần chặt lấy mình, đưa lưng về phía hẳn, đặt đầu xuống ngủ mê man.

Loại tình hình này cực kì bất thường, hoàn toàn không giống cậu ngày thường, không có nửa điểm tinh thần phấn chấn, dường như gặp đả kích trầm trọng gì.

Lôi Khiếu nhíu mày, ngồi xuống bên giường cậu, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu, “Cậu làm sao vậy? Bệnh rồi, hay là vết thương trên lưng lại tái phát? Có muốn tôi mát xa cho cậu một chút không?”

Du Duy Thu khẽ lắc đầu, toàn thân trên dưới tản mát ra hơi thở từ chối nhàn nhạt.

Lôi Khiếu khi thô lỗ thì thô lỗ, lúc tinh tế, cũng vô cùng thức thời hiểu rõ tình hình, vì thế rút tay về, “Được rồi, cậu nghỉ ngơi trước đi, lát nữa tôi lại tới thăm cậu”.

Đứng lên, hẳn lại cảnh cáo đám bạn cùng phòng đang lớn tiếng vui đùa âm ỉ, “Các cậu nhỏ tiếng một chút a, Du Duy Thu thân thể không thoải mái, để cậu ấy hảo hảo ngủ một giấc, đừng làm ồn”.

Mọi người nghe xong, nhất thời an tĩnh lại.

Du Duy Thu trong lòng cảm động, lại vẫn không động dậy. Đầu cậu thật sự nặng trĩu, như bị trét xi-măng vậy, hơi động một chút, huyết thái dương liền co rút đau đớn.

Chuyện xảy ra trong ba ngày qua, điên cuồng xoay chuyển trong đầu cậu. Cậu quả thực mệt mỏi, là cần hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

Cái gì cũng không nghĩ, tạm thời để cậu ngủ say đi.

Một mùi hương làm người ta thêm nhỏ dãi ập tới, dạ dày cả ngày chưa ăn gì lập tức phát ra tiếng ục ục kháng nghị, đánh thức cậu khỏi giấc ngủ sâu.

Du Duy Thu xoay người, chậm rãi mở mắt.

Đập vào tầm mắt là khuôn mặt tươi cười tuần lãng của Lôi Khiếu dưới ánh trăng nhàn nhạt.

Hắn lấy tư thế rất buồn cười, ngồi xổm bên giường cậu, hai tay đang cầm một cái gà mên mở to, từ trong gà-mên, toả ra hương vị thức ăn mê người.

“Ngủ cả ngày chưa ăn gì, nhất định đói bụng há? Dậy, hủ tiếu xào cậu thích này”. Lôi Khiếu cười hì hì nói.

“Máy giờ rồi?”

Du Duy Thu dụi dụi mắt, ngồi dậy.

Đám bạn cùng phòng hình như đều ngủ hết, chẳng lẽ, mình lại ngủ từ sáng tới đêm khuya?

“Mười hai rưỡi”. Lôi Khiếu nhìn nhìn đồng hồ, “Cậu ngủ ghê thiệt, y như con heo chết, đặt mình xuống là hơn mười mấy tiếng, lúc trước chưa từng thấy cậu ngủ say như vậy, hại tôi cũng không dám ngủ, cứ cách nửa tiếng tới coi cậu một lần, chỉ sợ cậu xảy ra chuyện gì”.

Du Duy Thu cúi đầu, lại ngẩng lên, “Cám ơn”.

Sự quan tâm của hắn, làm cậu cảm thấy thật uất ức, nhất là vào lúc này.

“Cậu a, cám ơn gì chứ, mau ăn đi”.

Lôi Khiếu kéo cậu dậy, phủ thêm áo khoác cho cậu.

Đang đầu thu, đêm lạnh như nước, hắn không muốn cậu bị cảm, tiếp đó lại rót một ly nước nóng, đặt trên bàn, kế tiếp lấy đĩa ra, nhét vào tay cậu.

Du Duy Thu nhìn hắn một lát, vui đầu ra sức ăn.

Được làm bạn gái của hắn chắc là hạnh phúc lắm, tuy hắn hoa tâm lại bá đạo, nhưng đối với người khác thật sự rất tốt, bất kể nam nữ, chỉ cần là bạn, đều hết lòng đối đãi.

“Ăn từ từ thôi, không ai giành với cậu, coi chừng nghẹn”.

“Sao vẫn còn nóng?” Du Duy Thu mồm miệng không rõ hỏi.

“Tôi mới mua ở tiệm ăn nhanh ngoài cổng trường, cũng sắp đóng cửa, nếu không phải nể mặt tôi là khách quen, ông chủ mới xào cho tôi ấy chứ”.

Du Duy Thu gật gật đầu, nặn ra một nụ cười.

“Được rồi, trong lòng cậu không vui, không cần luôn bức mình cười. Cả ngày nhìn cậu vẻ mặt giả cười, giống như đeo mặt nạ, không mệt sao?” Lôi Khiếu tức giận nói.

Du Duy Thu dừng đĩa, lần này, cậu cười không nổi, “Sao cậu biết tôi giả cười?”

“Trực giác”. Lôi Khiếu nhìn cậu, “Du Duy Thu, ở chung lâu như vậy, cậu cho là tôi thật sự không hiểu cậu chút nào sao?”

Ánh mắt phẳng lặng, như có thể xuyên thấu đáy lòng cậu.

Du Duy Thu tránh ánh mắt của hắn, “Lôi Khiếu, trong đời người, chuyện không như ý, mười thì hết tám chín, cần một mình âm thầm chống đỡ, không cần cho người khác tăng thêm phiền toái”.

“Vậy cần bạn bè để làm gì?”

Du Duy Thu không khỏi nghẹn lời.

“Cậu a, tâm sự quá nặng, một mình suy nghĩ lung tung cái gì? Muốn oán giận, muốn kể khổ, nói với tôi là được!” Lôi Khiếu vỗ ngực bùm bụp.

Du Duy Thu nở nụ cười, “Tốt, vậy cậu tản bộ với tôi chứ?”

“Kháo, bây giờ? Mười hai giờ đêm?” Lôi Khiếu trợn mắt.

“Vừa rồi nói bạn bè không biết là ai?”

“Rồi, lão tử liệu mình bồi quân tử!”

Nói là muốn Lôi Khiếu cùng tản bộ, nhưng trên cơ bản, đều là Du Duy Thu một mình cầm đầu đi nhanh, hứng gió đêm khuya rét lạnh, từ con đường rợp bóng cây ngoài trường, đi mãi đến con đê dài ven sông. . . .

Lôi Khiếu không thốt một lời, đi theo phía sau cậu.

Đổi thành bình thường, hẳn sớm oán giận ngập trời, nhưng đêm nay, trực giác nói với hắn, tốt nhất đừng nói thêm lời gì vô ích.

14. Chương 14

“Nhìn kia!”

Đột nhiên, Du Duy Thu dừng bước.

“Cái gì?”

Lôi Khiếu ngẩng đầu, bên kia sông một mảnh đen kịt, hình như là khu công nghiệp, vài tòa cao ốc cao chót vót, có một tòa ánh đèn sáng trưng.

“Đây là nhà máy điện, trễ vậy vẫn còn sáng”.

“Đèn”. Du Duy Thu thần nhiên nói: “Nhìn vào nó khiến cho người ta cảm thấy trong lòng thật ấm áp”.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?” Lôi Khiếu nhìn nghiêng khuôn mặt cậu.

“Hồi còn nhỏ, mỗi tối nhìn thấy ánh đèn của từng căn nhà, đều sẽ vô cùng hâm mộ. Cảm thấy sau mỗi một ngọn đèn, đều đại biểu cho một gia đình hạnh phúc, đại biểu cho có người nhớ mong cậu, lúc cậu về nhà, luôn thấp ngọn đèn kia, chờ cậu trở về”.

Du Duy Thu hít sâu một hơi, ngưng mắt nhìn ánh đèn phía xa xa.

“Ba ngày trước ba mẹ tôi ly hôn. Tôi sợ mẹ sẽ làm chuyện ngốc nghếch gì, xin nghỉ về nhà ở bên bà, một bước không dám rời”.

“Ly hôn ?” Lôi Khiếu trong lòng cả kinh.

“Phải, chính thức ký tên ly hôn. Đây dựa vương mắc mười mấy năm, cũng coi như là một loại giải thoát đi. Vốn tưởng mẹ tôi sẽ không chịu nổi, dùng cái chết để đe dọa như trước, nhưng ngoài dự đoán của tôi, lần này bà không làm ra động tĩnh lớn gì. Có lẽ khắc khẩu lâu như vậy, chút khí lực vùng vẫy cuối cùng cũng đã tiêu hao hầu như chẳng còn rồi. Trước khi tôi quay về trường, đưa mẹ tới nhà cô ở một thời gian, chắc cô sẽ hảo hảo an ủi bà, tôi thật sự lo lắng bà ở nhà một mình”.

“Ba mẹ cậu. Tình cảm luôn không tốt?” Lôi Khiếu dè dặt hỏi. Tình cảm ba mẹ hắn rất sâu đậm, có thể nói là gia đình mỹ mãn.

“Bắt đầu từ lúc tôi học tiểu học”. Du Duy Thu cười khổ, “Hồi đó ba tôi từ chức, cùng bạn bè mở công ty mậu dịch, kinh doanh rất phát đạt. Làm ăn xã giao không ngừng, ông bắt đầu ra vào mấy chỗ chơi bời, tự nhiên cũng nhiễm một vài thói xấu. Mẹ tôi không thể dễ dàng tha thứ, từ mỗi ngày cãi vã một chút, phát triển đến tranh cãi kịch liệt, cuối cùng, tình cảm hoàn toàn rạn nứt, không thể phục hồi.

“Mẹ tôi là loại phụ nữ gia đình rất truyền thống, không thể chấp nhận một cuộc hôn nhân thất bại, tính tình của bà lại cực kì cương liệt, mỗi lần ba đề xuất ly hôn, bà sẽ dùng thủ đoạn thật kịch liệt để phản đối, uống thuốc cắt cổ tay đều thử qua, mỗi lần đều làm chúng tôi kinh hoàng cả người đổ mồ hôi lạnh. Ấn tượng sâu nhất là một lần, tôi học lớp 11, chạng vạng tan học, về đến nhà, đẩy cửa phòng ngủ, đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm Mẹ tôi nằm trên giường, dùng dao cắt cổ tay, máu chảy đầy đất, nếu tôi trễ mấy phút nữa, nói không chừng mẹ ngay lúc đó.”

“Du Duy Thu.”

Lôi Khiếu không nhận được cầm lấy bàn tay lạnh như băng của cậu nắm thật chặt trong lòng bàn tay mình.

Trước kia vẫn ghét cậu cười đến giả dối, ghét cậu bình tĩnh như thánh nhân, giờ mới biết được, cậu đã trải qua biết bao dày vò nội tâm, mới biểu hiện bình tĩnh thong dong đến thế.

Du Duy Thu nặn ra một nụ cười yếu ớt, như bảo hấn không cần lo lắng cho mình.

“Mẹ luôn nói là vì tôi, bà mới nhất định phải chống đỡ, nhưng bà chẳng hề biết, miễn cưỡng bên nhau như vậy, với tôi ngược lại là một loại tra tấn. Thật ra tôi cũng không hận ba tôi, ông đối xử với tôi vẫn rất không tệ, thường xuyên bớt thời giờ đến thăm tôi, mua một đồng hồ này nọ, còn định kỳ gửi tiền vào tài khoản của tôi. Tôi biết, ông đang cố gắng bù đắp sai lầm của mình. Mẹ tôi là người tốt, nhưng bà lại không phải một người vợ tốt, một khi bà đã cố chấp điên cuồng rồi, không ai có thể chịu được.”

Ngữ khí cậu thản nhiên, Lôi Khiếu nghe thấy lo lắng cực kỳ.

“Cuộc sống chính là bất đắc dĩ như vậy, có đôi khi, tình cảm không còn, thì mất, có cường cầu thế nào cũng vô dụng. Đến giờ tôi vẫn nhớ rõ, khi tình cảm ba mẹ tôi còn tốt đẹp, thường xuyên dẫn tôi đi công viên chơi, dã ngoại ngồi ăn trên cỏ, lúc tôi chơi đùa hăng say với những đứa trẻ khác, quay đầu lại, luôn có thể thấy họ dùng ánh mắt sùng nịnh nhìn tôi, khi đó mẹ tôi đối xử với tôi ôn nhu lắm. Tôi thật hy vọng bức tranh ấy có thể vĩnh viễn dừng ở đó, nhưng chuyện nhân sinh, há có thể đều như ý con người?”

Kỳ thật không chỉ hình ảnh này, Du Duy Thu còn nhớ tới rất nhiều rất nhiều chuyện cũ.

Nhớ tới từ hồi trung học, phòng bên cạnh truyền đến tiếng đánh chữ kinh thiên động địa, luôn theo mình lớn lên; nhớ tới mẹ hung hăng ném một bình hoa vào cánh cửa, biến mất, là bóng dáng hoảng sợ chạy trốn của ba, ngày đó, ba mạo hiểm gió tuyết thoát khỏi mẹ như sấm chớp gào thét, cũng từ đó ra khỏi nhà này; nhớ tới mỗi khi mẹ thương tâm, không phải ôm mình gào khóc, thì đổ xuống một trận mắng nhiếc, mà cậu, ngoại trừ lần lần an ủi mẹ, yên lặng chịu đựng ra, chẳng còn cách nào khác.

Nếu có người nói cậu tâm sự kín đáo, tâm cơ thâm trầm, đó là từ nhỏ đã bị ép buộc, cậu quen dùng vẻ tươi cười tảo nhả che dấu mình, quen đem hết thấy chuyện không vui, một mình lặng lẽ nuốt.

Đừng thấy cậu cùng mọi người ở chung rất tốt, trên thực tế, không một ai có thể thật sự đi vào nội tâm cậu, cậu cũng chưa bao giờ giống như vừa rồi, rộng mở lòng với người khác, nói ra chuyện tư mật trong nhà.

Lôi Khiếu là người đầu tiên.

Có lẽ cũng là người duy nhất.

“Lôi Khiếu, thật ra, khoảnh khắc biết được ba mẹ cuối cùng đã ký tên ly hôn, tôi lại cảm thấy thật nhẹ nhõm, có loại cảm giác ‘A, cuối cùng giải thoát rồi’, nhưng vừa thấy gương mặt thất bại xám xịt của mẹ, lại mãnh liệt khinh bỉ mình, tôi thật sự quá bất hiểu! Nhưng sâu trong nội tâm, tôi thật hy vọng, người đã không còn yêu nhau, hãy ngừng giày vò đối phương, cũng là giày vò con của họ.

“Vì sao lại khó như vậy chứ? Vì sao từng yêu một người, đến cuối cùng, lại phải lấy phương thức khó coi như vậy kết thúc? Tôi không biết. Tôi thật sự không biết. Tôi sợ, nếu có một ngày, tôi yêu mến một người, có thể giống mẹ tôi hay không.”

“Cậu sẽ không!”

Lôi Khiếu ngắt lời cậu, tiến lên một bước, từ sau lưng ôm chặt lấy cả người cậu, thân thể cậu lạnh đến kinh người.

Trong bóng đêm, thân thể hai người chồng lên nhau, giống như một tòa điêu khắc liên thể.

“Phải không. Cậu khẳng định như vậy?”

Phát hiện giọng nói mình thoáng nghẹn ngào, Du Duy Thu lúc này mới phát hiện, hóa ra nước mắt không biết khi nào, rơi đầy mặt mình.

Thật sự quá mất mặt!

Cho nên luôn không nhìn hấn, gắt gao nhìn chăm chăm nước sông.

“Khẳng định là như thế, cậu sẽ không! Tin tưởng tôi, cậu tuyệt đối sẽ không như vậy!”

Lưng truyền đến hơi ấm, cuồn cuộn không dứt, giọng điệu mãnh liệt tự tin của hấn, cảm hóa cậu, một góc u ám giấu sâu trong đáy lòng, xuyên qua một tia sáng nhợt nhạt.

“Thật sự?”

“Vô nghĩa, lời nói của bọn đại gia, cậu cũng dám không tin, có phải muốn tìm cái chết rồi không!”

Lôi Khiếu trừng phạt cắn cắn cổ cậu, ôm cậu càng chặt, chặt đến cơ hồ mang cả người cậu khảm nhập vào trong cơ thể mình.

Trong lòng hận không thể đem toàn bộ gánh nặng trong lòng cậu, đoạt lấy để mình gánh.

Chưa từng như bây giờ, chân thành tha thiết cảm thụ được áp lực, thống khổ cùng bất đắc dĩ của cậu, loại đau đớn như đục hỏa trùng sinh này, khiến hấn cảm động lây.

Bởi vì mình từ nhỏ được ba mẹ sủng nịch mà lớn lên, cho nên coi tất cả đều là đương nhiên, mãi đến đêm nay, Lôi Khiếu mới hiểu được, mình may mắn cỡ nào.

Lôi Khiếu không phải một người tinh tế tỉ mỉ, cũng không hiểu làm sao an ủi người khác, nhưng vô luận thế nào, hấn cũng không muốn nhìn thấy cậu khổ sở như vậy.

“Này, tôi kể chuyện cười cho cậu nghe nha?”

“Ừ”.

Lôi Khiếu hăng hăng giọng, “Tối nọ, có một anh chàng ở trần ở trường gọi một chiếc xe taxi, tài xế nữ không chuyển mắt nhìn chăm chăm vào hấn, anh chàng trần truồng giận dữ, quát: ‘Mẹ mày! Chưa thấy qua đàn ông trần truồng à!’ Tài xế nữ cũng giận dữ: ‘Bà nhìn mẹ mày để tiền chỗ nào!’ “

Du Duy Thu nhin không được nín khóc khẽ cười.

Lôi Khiếu dào dạt đắc ý, “Thế nào? Tôi thiệt hài hước há”.

“Hài hước cái rắm! Thằng nhóc cậu đầy đầu óc đều là hoang lưu phé liệu, ngay cả kể chuyện cười cũng không quên khoe khoe bản sắc của cậu”.

“Đàn ông đều háo sắc, không háo sắc sao làm đàn ông”. Lôi Khiếu rất khinh thường ‘hừ’ một tiếng, “Cậu chưa từng nghe à? Đàn ông không ghê, có hơi bị bê; đàn ông không tao, mà là cái bao; đàn ông không đa tình, tuyệt đối bị thần kinh; đàn ông không lưu manh, phát dục không bình thường.”

“Quy luật chó má gì vậy, cư nhiên còn thiệt có vắn. Được rồi, đừng đeo lên người tôi, cậu nặng lắm”.

Du Duy Thu trách mắng, muốn đẩy hấn ra, Lôi Khiếu đương nhiên không chịu buông, tiếp tục ôm cậu nhẹ nhàng đu đưa, hai tay ôm ‘Eo thon nhỏ’ của cậu, cảm giác lên hõm vai cậu, cọt cọt cọt lui.

Hấn rất thích cảm giác ôm cậu như vậy.

So với hấn, cậu thấp hơn một chút, chiều cao vừa vặn, thân hình thon dài rắn chắc, trên người luôn thơm thơm, ôm vào lòng thoải mái nói không nên lời.

“Kiếp trước cậu chắc chắn là con chó”.

“Tại sao?”

“Tôi thấy cậu rảnh rỗi là thích cắn người, dấn vào người ta không buông”.

“Nói cái gì, lão tử cắn cậu dấn cậu là phúc khí của cậu, nam sinh thú vị khác, tôi mới mặc kệ nó. Cậu có từng thấy tôi ôm ai chưa, có ôm cũng là ôm bồ tôi”. Lôi Khiếu nghiêm nghị nói.

Đây là sự thật, Lôi Khiếu bạn bè một đồng, chiến hữu cũng không ít, nhưng rất ít khi thấy hấn động tay động chân với nam sinh khác, cậu xem như ngoại lệ, thật không biết nên vui vẻ, hay là nên học mầu.

“Kể tiếp chuyện cười nghe một chút?” Du Duy Thu nói.

“Rồi, để tôi nhớ lại đã”. Qua vài giây, Lôi Khiếu nói: “Có một ngày, giờ quốc văn, thầy kêu một cậu học sinh ngủ gật trả lời câu hỏi, cậu học sinh mơ mơ màng màng gì cũng nói không được, thầy nói, dù em không biết, cũng chỉ một tiếng nha, nên cậu học sinh liền ‘chỉ’ một tiếng.”

Đợi nửa ngày, không phản ứng.

“Này, ít nhiều gì cũng phản ứng chút đi chứ”. Lôi Khiếu rất bất mãn.

“Lạnh.” Du Duy Thu chà chà cánh tay mình.

“Người ta hảo ý kể chuyện cười cho cậu, cậu lại sợ lạnh, không muốn sống hả?” Lôi Khiếu chột lét cậu, hai người huyền não thành một cục.

Sau đó không lâu, hai người đều mệt, tùy tiện tìm một cái ghế dài ven bờ sông ngồi xuống, rụt lại, chỉ chốc lát sau liền nặng nề ngủ.

15. Chương 15

Sáng sớm hôm sau.

Lúc Lăng Khiếu người ngồi chờ trên băng ghế tĩnh tảo hoàn toàn, liếc mắt đã thấy người đang nằm trên ghế, đầu thì gác lên đùi mình là Duy Thu.

Cho dù đang ngủ, mắt cậu cũng nhúu chặt lại, sắc mặt cũng không tốt lắm, dáng vẻ tiêu tụy, trông rất đáng thương, khiến hắn không thể bỏ mặc cậu một mình, thế nên mới cùng cậu điên rồ suốt một đêm, Lôi Khiếu cũng không ngờ mình lại tử tử và kiên nhẫn như vậy.

Vẫn ngồi trên băng ghế lạnh như băng, xương cốt cả người hắn đều mỗi kinh khủng, bị cậu gác đầu lên đùi làm tê đến mất hết cảm giác, nhưng Lôi Khiếu vẫn không dám cử động, sợ động đến giấc ngủ của cậu.

Một cơn gió thổi đến, mang theo hơi lạnh, Lôi Khiếu rụt vai lại, trên người hắn chỉ có độc nhất một chiếc áo sơ mi, chiếc áo khoác thể thao dày đã choàng lên người Duy Thu.

Từ phía xa có một cụ ông đang tập thể dục đi tới, trong tay ôm một chú chó nhỏ trắng như tuyết, đi ngang qua hắn, ánh mắt nghi ngờ quét tới quét lui khắp người hắn.....

Nhìn cái gì vậy!

Chưa thấy qua hai thằng đàn ông dính nhau sao?

Mặc dù trong lòng thầm kháng nghị, nhưng Lôi Khiếu vẫn nhếch môi cười, tặng cho ông cụ một gương mặt cười tươi sáng lạn.

Lại một trận gió thổi qua, cuối cùng thì Lôi Khiếu cũng không nhịn nổi nữa, đánh một cái hắt xì kinh thiên động địa, làm Duy Thu cũng bừng tỉnh.

“Tỉnh rồi sao người đẹp ngủ của ta?”

Khuôn mặt tươi cười của Lôi Khiếu phủ trước mắt mình, Du Duy Thu dụi dụi mắt, ngậy người nửa ngày, mới từ đùi hắn ngồi dậy, “Mấy giờ rồi?”

“Tám rưỡi.” Lôi Khiếu nhìn đồng hồ.

Vừa cử động, áo khoác trên người liền rơi xuống đất, Du Duy Thu bật lên, trả lại cho hắn, “Cậu mau mặc vào đi, bị cảm đó.”

“Không sao đâu, hắt xì thôi mà.” Lôi Khiếu vỗ vỗ ngực, “Thân thể bốn đại gia rất là tốt, muốn bị cảm cũng không dễ đâu.”

“Đừng nói linh tinh.” Du Duy Thu trừng mắt liếc hắn một cái, “Lát nữa lại cảm thật cho xem, mặc vào đi.”

“Không cần không cần, người thật sự cần mặc, là cậu, không phải tôi. Nhìn cậu nhỏ nhắn như thế, gió thổi nhẹ cũng bay. Rủi sao cậu cảm thật, chạy ngược chạy xuôi, hầu hạ cậu chắc chắn vẫn là tôi thôi, cậu không cần phải đứng đây giả làm hảo hán.”

Lôi Khiếu nhanh tay lẹ chân, khoác áo khoác vào cho cậu, không lay chuyển được hần, Du Duy Thu chỉ có thể để mặc. Lòng thật sự cảm động, nhưng đương nhiên ngoài miệng vẫn nói, “Cái gì mà người nhỏ nhắn, tổ chức cơ thể tôi cũng chả kém gì với cậu, đừng có mà khi dễ.”

“Hừ, đã già yếu, còn muốn khoe sức trước mặt tôi?”

Lôi Khiếu cười nhạt, kéo dây kéo áo khoác lên đến cùng, giúp cậu dựng thẳng cổ áo để tránh gió xong mới hài lòng.

“Cậu thật biết chăm sóc người khác đấy.” Du Duy Thu cười nhìn hần.

“Tôi xem, cậu đúng là coi tôi như người hầu? Đúng là có phúc không biết hưởng, đổi lại là người khác, tôi đã mặc kệ, ngay cả Sa Bội Oanh tôi còn chưa chiều như thế lần nào.” Lôi Khiếu trừng cậu một phát, dùng hai bàn tay to chà xát đôi tay lạnh lẽo của cậu, sau đó là nắm chặt lấy.

Khóe môi Du Duy Thu khẽ nhếch lên, nhìn dáng vẻ hần cố gắng giúp mình sưởi ấm, trong mắt tràn đầy vẻ dịu dàng tự nhiên.

“Chúng ta về bây giờ chứ?” Lôi Khiếu hỏi cậu.

“Ừ”.

Du Duy Thu gật đầu, lặng lặng bước sau hần. Biết rõ hai người thanh niên, cước bộ tay trong tay nhìn thật kỳ quái, nhưng cậu thật sự không muốn buông bàn tay này ra.

Đón lấy ánh vàng từ mặt trời, phủ lên khắp người cậu, tay hần vững chắc hữu lực, vô cùng ấm áp, rất chắn chắn, khiến cậu có cảm giác thật an toàn.

“Cậu đó, biết rõ bản thân có thương tích, lúc này thời tiết cũng chuyển lạnh rồi, mặc nhiều áo một chút, chú ý giữ ấm, đừng có ngày nào cũng chỉ có mỗi cái áo sơ mi mỏng manh thế này.” Lôi Khiếu vừa đi vừa cằn nhằn liên miên.

“Lôi Khiếu, chưa gì cậu đã biến thành bà mẹ già.”

“Chớ cấn Lã Động Tân, lão tử đây là muốn tốt cho cậu, người khác là tôi mặc kệ.” Lôi Khiếu cả giận nói.

“Cậu để ý cũng ít quá nhỉ? Cái đồ cây củ cải hoa tâm! Nếu có một ngày, phải chọn một trong ba người Sa Bội Oanh, Ủy Tư Tư và tôi, cậu chọn ai?”

“Không thể chọn cả ba sao?” Lôi Khiếu cười hắc hắc.

“Cút mẹ cậu đi, làm gì có chuyện tốt như vậy, chỉ được chọn một!” Du Duy Thu vờ đá móng hần.

“Ặc.....cái đó.....đương nhiên là cậu.” Lôi Khiếu nháy nháy mắt với cậu, nhéo nhéo tay cậu.

“Ồ? Lý do?”

“Huynh đệ như tay chân, bà xã như quần áo. Cậu nói đi, quần áo làm sao có thể so với tay chân?” Lôi Khiếu cợt nhả nói.

“Khẩu thị tâm phi, đợi lát nữa nhìn thấy hai bộ quần áo xinh đẹp kia, chắc chẳng tôi lên đến chín tầng mây.” Du Duy Thu cười nói, cậu đương nhiên không thật sự tin tưởng hần, nhưng nghe nói như thế, trong lòng cũng thấy ấm áp.

Đi qua quãng đường thật dài giữa hai hàng cây, cổng trường ngay trước mắt.

Đôi bàn tay đang nắm lấy nhau, cứ thế mà tự nhiên buông ra.

Du Duy Thu bỗng thoáng thấy lạnh, vì thế đưa tay vào trong túi quần, áo khoác trên người vẫn còn lưu lại hơi ấm của hần, để hần vậy lấy cả người cậu.....

Không ít lá khô trải khắp trên con đường, đập lên liền phát ra những tiếng vang nhỏ vụn, không khí tràn ngập vị trong lành nhưng lạnh lẽo đặc trưng của cuối thu, còn có loại hương vị trống trải xa xăm.

Du Duy Thu hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu, chăm chú nhìn phía trước.....

Con đường dù có rộng lớn thế nào, thì cũng có cuối đường, hết đêm lạnh thì sẽ là bình minh; mặc kệ lòng có hình ảnh khát khao khôn cùng đến thế nào, thì sự thật cũng không thể như mong muốn.

Cậu nghĩ, ngày sau thế sự bể dâu, vật đổi sao dời, cậu chỉ cần nhớ rõ phần tốt đẹp này, nhớ rõ hần đã cho cậu sự ấm áp, cùng cậu vượt qua một đêm dài lạnh lẽo.

Ngày sau trong ngàn người vạn người, trong cuộc đời của cậu, có lẽ có thể sẽ xuất hiện rất nhiều người, nhưng mãi mãi sẽ không có Lôi Khiếu thứ hai, cũng sẽ không có một đêm như thế nữa.

Có đôi khi, vì một chuyện, vì một bước ngoặt nào đó, mà ta thật sự yêu sâu đậm một con người, nhưng không thể cạnh hẳn, thì không cần phải oán giận số mệnh không công bằng. Bởi vì, cho dù không phải là người này, thì cũng là người khác, mà ta sẽ vĩnh viễn yêu hẳn, yêu sâu đậm, yêu đến đau khổ, chịu mọi dày vò; nhưng cũng vì tình yêu đó mà thay xương đổi thịt, mà nếm được mùi vị hạnh phúc và vui vẻ.

Nhân sinh đắng cay chua ngọt, vì biết được khoảnh khắc tình yêu kia mà bắt đầu bước vào một con đường dài không có lối về.

Từ xa xa, nhìn thấy dáng người xinh đẹp đứng trước cổng trường, Du Duy Thu từ từ dừng chân lại, huých khuỷu tay vào người Lôi Khiếu, “Cậu nhìn đi, là Sa Bội Oanh.”

“Ồ? Sao cô ấy lại đứng ngay cổng?” Lôi Khiếu cũng dừng lại.

“Chắc là đang lo vì thấy cậu đi cả đêm không về, mau đi dỗ cô ấy đi.” Du Duy Thu lấy tay đẩy hẳn, “Nhanh đi!”

“Ồ.....” Lôi Khiếu sờ sờ đầu, nhìn cậu, “Cậu đi một mình, có sao không?”

“Có gì đâu, tôi về ngủ lại thêm một chút, sau đó đi học. Cậu đừng lo cho tôi, làm gì thì làm đi, đừng cứ như bà mẹ già vậy, phiền chết được.”

“.....Tim của tên tiểu tử nhà cậu đúng là bị chó ăn mất rồi, đúng là trao tình lầm người mà.”

Lôi Khiếu tức giận mắng một câu, bước đến chỗ Sa Bội Oanh.....

Du Duy Thu chỉ vẫy tay với Sa Bội Oanh chứ không bước đến đó.

Sa Bội Oanh không hờn không giận, tay cầm chiếc di động xinh xắn, như đang hỏi vì sao Lôi Khiếu lại không gọi điện về. Lôi Khiếu khẽ cười, chỉ tay về phía Du Duy Thu, nói nhỏ một lúc, sắc mặt Sa Bội Oanh cũng dần tốt hơn, cuối cùng bị Lôi Khiếu làm cho bật cười.....

Thấy ‘nguy cơ’ đã được giải trừ, Du Duy Thu quay đầu đi về phía phòng ngủ của mình.

Sau lưng là đôi tình nhân đang yêu, Kim Đồng Ngọc Nữ bên nhau, hoàn toàn không có chỗ cho cậu, người thông minh như cậu, ngay từ đầu cậu đã hiểu được điều này.

Chỉ là, có một số chuyện, bản thân hiểu được cũng không có nghĩa là có thể không chế được.

Có khi, càng thận trọng, ngược lại càng lún sâu hơn.

Trên lưng bỗng nhiên nhói đau, đau đến khiến mặt cậu biến dạng, Du Duy Thu nhả nài, đi thẳng về phòng ngủ, ngã mạnh lên giường, lấy chăn phủ kín người, đem cơn đau cùng với bóng tối, bao phủ hoàn toàn lấy mình.

16. Chương 16

Trên đời không có bức tường nào có thể chắn được gió.

Nửa học kỳ năm ba, Lôi Khiếu may mắn hoàn thành.

Lần này Sa Bội Oanh quyết tâm phải chia tay, thái độ vô cùng kiên quyết, làm Lôi Khiếu trở tay không kịp.

Rốt cuộc là ai đã làm lộ?

Hắn nghĩ mãi không ra, kỳ thật gần đây, hắn đã quyết định chia tay Ủy Tư Tư, toàn tâm toàn ý đối xử với Sa Bội Oanh. Dù sao với người kia cũng chỉ là nhất thời bị hấp dẫn. Tuổi càng tăng, việc học theo đó cũng tăng thêm, Lôi Khiếu cảm thấy bản thân thật sự nên thu tâm (kiềm chế tính phóng đãng).

Tìm một vòng quanh vườn trường, cũng không thấy bóng dáng Sa Bội Oanh, đang lúc Lôi Khiếu gấp đến độ xoay vòng vòng, bạn cùng phòng với Sa Bội Oanh thấy khó chịu, mới tốt bụng nói một câu, “Vừa rồi tôi trông thấy Bội Oanh cùng đi ra ngoài với Du Duy Thu, hẳn là không ở trong trường, cậu tìm cũng vô ích”.

Ra ngoài cùng Du Duy Thu?

Trong lòng Lôi Khiếu đánh oanh một cái!

“Lôi Khiếu, cậu lại cãi nhau với Bội Oanh à?”

Bạn cùng phòng với Sa Bội Oanh là cô gái có gương mặt tròn, phàm là con gái, đều thích bà tám, chú ý đến tiến triển của đôi tình nhân nổi tiếng nhất trường, cũng là một trong những chủ đề bàn tán yêu thích của các cô.

“Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, mấy ngày gần đây, cậu không phải là bạn tham gia hoạt động sinh viên sao, nên không có đi cùng với Bội Oanh, cô ấy mới bắt đầu ở cạnh Du Duy Thu, bọn này thường xuyên thấy Du Duy Thu đến phòng ngủ tìm cô ấy. Tôi biết quan hệ giữa cậu và Du Duy Thu cũng không tệ, mà dù có nói gì thì hai người cũng là tình địch. Cậu ta thích Bội Oanh, cả trường đều biết. Cậu hào phóng như vậy, xem cậu ta như anh em mình, sau này mà có xảy ra chuyện gì thì cũng đừng hối hận nha.”

“Du Duy Thu không phải loại người như thế!” Lôi Khiếu cương quyết phủ nhận.

“Chính bởi cậu luôn nghĩ như vậy, nên tôi mới nhắc cậu đó, nếu không muốn nghe thì xem như tôi chưa nói gì vậy.” Bạn cùng phòng nhún vai, cùng nữ sinh khác đến thư viện.....

Sắc mặt Lôi Khiếu sa sầm, đứng dưới lầu phòng ngủ của nữ sinh bồi hồi một lúc lâu, vẫn không thể tin chuyện đến tận bây giờ Du Duy Thu vẫn chưa từ bỏ ý định với Sa Bội Oanh. Du Duy Thu tuyệt đối không phải là người như thế, cho dù thật sự có theo đuổi Sa Bội Oanh, cậu ấy cũng sẽ không lén lút sau lưng, nhất định là làm quang minh chính đại!

Nhưng mà, trong lòng hắn vẫn có cảm giác hoảng loạn, là từ đâu mà ra?

Đêm đó, Sa Bội Oanh và Du Duy Thu trắng đêm cũng không về.

Lôi Khiếu gọi điện suốt đêm, đều không nhận được hồi âm, chẳng lẽ bọn họ thật sự ở cạnh nhau? Sẽ không trùng hợp mà cùng mất tích như vậy chứ? Muộn như vậy, họ đang làm gì?

Nỗi băn khoăn trong lòng càng lúc càng sâu, Lôi Khiếu trần trọc, cả đêm không ngủ yên, đến tận hai giờ sáng mới mơ màng chớp mắt.

Vừa nhắm mắt lại, lập tức liền bước vào một giấc mơ điên cuồng, từng đoạn ngắn hỗn độn chập chờn, cứ như những ánh chớp, không ngừng bay tới trước mắt.....

Đầu tiên là cảnh hắn đang đứng cùng Du Duy Thu, cạnh đó còn có Sa Bội oanh, ba người cùng nhau dây dưa, hắn muốn chạy theo Sa Bội Oanh, rồi lại không muốn bỏ Du Duy Thu lại phía sau.....

Đương lúc do dự, đột nhiên, dưới chân chợt hẫng đi, trong nháy mắt mặt đất kiên cố bỗng biến thành vách núi dựng đứng, hắn cứ thế mà lao xuống.....

Trong lúc rơi, hắn ngẩng đầu nhìn lên bên bờ vực, Du Duy Thu và Sa Bội Oanh đang tay trong tay, thờ ờ lạnh nhạt, chẳng những không đưa tay giúp, ngược lại còn lộ ra nụ cười quỷ dị khiến người nhìn không rét mà run.

Lôi Khiết gào to, rồi cũng bị chính tiếng gào của mình làm bùng tỉnh khỏi cơn ác mộng, cả người tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Trong lòng cảm thấy rất khó chấp nhận.....

Hắn dứt khoát ngồi dậy, thay bộ đồ thể thao màu trắng, mang giày, lấy máy MP3, đi ra vườn trường, dọc theo hàng cây dài, chạy ra hướng bờ sông.....

Bên trái là tảng đá to bị rêu phủ xanh, nước sông bên phải cũng không ngừng tuôn chảy, bên tai truyền đến tiếng nhạc êm dịu, tâm trạng phiền muộn dường như cũng tạm thời được bình phục.

Nhìn ra phía xa, chòi nghỉ mát dành cho du khách bên rìa sông, có một đôi thanh niên nam nữ đang dựa sát vào nhau, thật lâu cũng chưa buông ra, vừa nhìn đã biết là đôi tình nhân đang yêu rất nồng nhiệt.

Phong cảnh bờ sông tuyệt đẹp, vừa có công viên xanh, lại có khu bowling, KTV để giải trí. Trời vừa tối, thì có thể nhìn thấy năm ba đôi tình nhân cùng đến, là một nơi hẹn hò náo nhiệt, nhưng sao đôi này mới sáng sớm đã bắt đầu thân thiết, có cần làm quá vậy không?

Lôi Khiếu không khỏi liếc nhìn một cái, vừa nhìn, bước chân cũng ngừng.....

Một giây sau, máu nóng toàn thân đều bốc lên đầu.....

Lôi Khiếu cảm thấy trong đầu như ‘Ong’ lên một tiếng, còn chưa kịp tự hỏi, thì người đã như mãnh hổ đi đến, một phen ngăn ra đôi ‘cẩu nam nữ’, cũng lôi áo người trai trẻ kia, dẫm một cú thật mạnh lên gương mặt tuần tú đó.....

Ngay lúc Sa Bội Oanh hét một tiếng chói tai, Du Duy Thu lao đảo vài bước, ngã bịch xuống chiếc ghế trong chòi nghỉ mát. Cậu lấy tay che mũi, chỉ cảm thấy hơi âm ẩm, một dòng nước nóng tuôn ra.

“Du Duy Thu, cậu chảy máu!”

Sa Bội Oanh chạy vội đến, tay chân luống cuống mở bóp ra, lấy khăn giấy, giúp cậu lau vết thương. Du Duy Thu không muốn làm bẩn tay cô, nên ngăn lại, lắc đầu, tự mình lấy khăn giấy chặn mũi.....

Cử chỉ, thần thái của hai người, có một cảm giác thân mật vô hình nào đó.

Lôi Khiếu đứng giữa chòi nghỉ mát, nhìn thấy một màn này trước mắt, sắc mặt tái xanh, ngực phập phồng kịch liệt, nắm chặt nắm tay.....

Nếu không tận mắt trông thấy, hắn không thể nào tin được, Du Duy Thu và Sa Bội Oanh lại cùng nhau phản bội hắn! Cảnh tượng vừa rồi, đích xác là cơn ác mộng lớn nhất trong đời hắn!

Hai người họ một đêm không về, thì ra là ở đây nói chuyện tình yêu. Không chỉ ôm chặt lấy nhau, thậm chí, Du Duy Thu còn đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cô, trên mặt còn đầy vẻ dịu dàng không chút phòng vệ, hắn chưa bao giờ trông thấy qua dáng vẻ dịu dàng này của cậu.

Nằm mơ cũng không thể ngờ, Du Duy Thu lại vẫn còn thích Sa Bội Oanh!

Tuy rằng ngay từ đầu, Lôi Khiếu luôn có địch ý với cậu, nhưng nhiều năm ở cạnh nhau, hắn đã xem cậu như người anh em, đều cùng cậu chia sẻ tất cả mọi thứ, kể cả chuyện tình cảm với Sa Bội Oanh. Giờ nghĩ lại, hắn đúng thật là tên đại ngốc!

Thiên hạ nhiều nữ sinh xinh đẹp đáng yêu như vậy, cậu lại không cần, vì sao lại cố tình cùng thích Sa Bội Oanh với hắn? Chẳng lẽ, cậu thật sự thích cô ấy như vậy, không phải cô ấy thì không được?

Trong lòng nổi lên một ngọn lửa vô danh, càng đốt càng bùng mạnh.....

“Anh điên rồi, Lôi Khiếu, vì sao lại đánh cậu ấy?”

Sa Bội Oanh đứng dậy, lên giọng trách cứ, cô luôn là một cô gái dịu dàng, như con chim nhỏ nép bên người hắn, giờ lại vì Du Duy Thu mà mắng hắn?

“Tôi điên? Vậy các người thì sao?” Lôi Khiếu cười lạnh nói: “Đừng nói với tôi, hai người chỉ là đang biểu hiện tình cảm bạn bè.”

“Lôi Khiếu, anh đừng quá đáng, chính anh là người phản bội trước, đừng trách tôi đi tìm người khác.” Sa Bội Oanh bước tới, lấy di động ném vào người Lôi Khiếu, gương mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ thương tâm, “Ảnh chụp anh là Ủy Tư Tư, bị người ta gửi đến di động của tôi, anh còn có gì để nói hả?”

17. Chương 17

Lôi Khiếu giật mình, theo phản xạ cầm điện thoại của cô, ảnh chụp hân và Lý Tư Tư đang ở cạnh nhau đập vào mắt.

Dường như là lúc họ đang cùng đi dạo, ánh sáng khá mờ nhưng vẫn nhìn rõ một bên gương mặt của cả hai, Ủy Tư Tư thân mật kéo tay hân, quan hệ hai người lúc này vừa nhìn là biết ngay.

“Bên dưới còn mấy tấm, anh nhìn cho kỹ đi.” Sa Bội Oanh nghiêm mặt lạnh lùng, giọng the thé nói.

Tất cả đều là ảnh chụp hân và Ủy Tư Tư đang bên nhau, hân là hôm cuối tuần trước, lúc cùng mừng sinh nhật nàng thì bị người ta chụp, sắc mặt Lôi Khiếu càng lúc càng khó coi.....

Là ai làm?!

Dám chụp ảnh hân? Còn bỏ đá xuống giếng, đem tất cả ảnh chụp gửi hết cho Sa Bội Oanh! Đáng giận, dám dùng thủ đoạn thấp hèn này hại hân.

Tên tiểu nhân đê tiện này hân là phải ở cạnh hân, nếu không sao lại biết được số di động của Sa Bội Oanh? Nói không chừng, chính là một trong số ‘bạn bè’ của hân.

“Lôi Khiếu, anh nghĩ rằng chuyện giữa tôi và anh mà tôi lại chẳng biết gì cả sao? Tôi đã từng tha thứ cho anh một lần, anh lại có thể gạt tôi lần nữa Lần này anh thật sự quá đáng rồi!” Đôi mắt Sa Bội Oanh cũng đỏ lên.

“Oanh Oanh, em nghe anh giải thích.....”

“Không có gì phải giải thích cả!” Sa Bội Oanh phản ứng rất kịch liệt, “Lôi Khiếu, chúng ta chia tay đi, tôi nói thật, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, cũng không cách nào có thể tin tưởng anh nữa. Anh thích nhiều người như vậy, tôi nghĩ anh cũng không quá để ý chuyện ít đi một người đâu, tạm biệt.”

Sa Bội Oanh xoay người, dịu dàng nói với Du Duy Thu: “Duy Thu, cảm ơn anh vẫn ở cạnh tôi, chúng ta về thôi.” Nói xong, dịu dàng lên, Du Duy Thu gật gật đầu, theo tay nàng đứng lên, một đám vừa rời của Lôi Khiếu thật không nhẹ, máu mũi đã ngừng, nhưng đầu cậu vẫn còn cảm giác choáng.

Bọn họ làm trò trước mặt hân, còn thân mật như vậy, ngòi nổ vô danh trong lòng Lôi Khiếu ‘tạch’ một tiếng, biến thành đại hỏa đầy trời.

“Du Duy Thu, cậu nói cho tôi nghe!”

Cả quá trình vừa rồi, Du Duy Thu vẫn không nói được một lời, kiểu im lặng này khiến hân nôn nóng không yên.

Cậu chỉ lẳng lẳng nhìn hân, ánh mắt lại như phán xét hân, so với cái nhìn của Sa Bội Oanh càng khiến hân dễ tâm gấp trăm ngàn lần.

“Có gì để nói?” Du Duy Thu thản nhiên nói, lòng thấy thật lạnh, thật mệt mỏi.

Không phân tốt xấu, chưa gì đã cho cậu một đám, tình bạn của họ, thì ra lại yếu ớt đến vậy, không chịu nổi một chút thử thách như thế này.

Còn tưởng mình đối với hân mà nói, là khác biệt.

Lúc này, Sa Bội Oanh đứng ra, chắn trước mặt Du Duy Thu, “Lôi Khiếu, anh đừng hét lên với cậu ấy, vấn đề giữa chúng ta, không liên quan gì cậu ấy. Huống hồ cho dù bây giờ tôi có thích cậu ấy, thì thế nào? Đã nhiều năm như vậy, Du Duy Thu biết rõ tôi đã có anh, lại còn một mực yên lặng ở cạnh tôi, so với người chỉ biết dùng lời ngon tiếng ngọt thì đáng tin hơn nhiều. Ở cạnh cậu ấy, tôi cảm thấy vô cùng an toàn, cậu ấy chân thành lại ôn hòa, tuyệt đối không lừa gạt tôi, vì sao tôi lại không thích cậu ấy?”

Trùng mắt nhìn Sa Bội Oanh thị uy, kéo tay Du Duy Thu, Lôi Khiếu không biết tìm đâu ra khí lực, mới kiềm nén được xúc động muốn tách cả hai ra.

“Du Duy Thu, không phải cậu cũng như vậy chứ? Con mẹ nó mau nói thật với lão tử, đừng xem tôi như kẻ ngốc!” Lôi Khiếu nhìn chằm chằm vào Du Duy Thu....

Bên trái là bàn tay mềm mại của Sa Bội Oanh nắm chặt, bên phải là ánh mắt giết người của Lôi Khiếu, tư vị bị người ta coi như nhân bánh kẹp thật không dễ chịu, Du Duy Thu nhú mày, “Tùy cậu muốn nghĩ thế nào cũng được.....”

Tay Sa Bội Oanh run nhẹ, khiến cậu không đành lòng giải thích gì, thật ra cô chỉ nhất thời xúc động mà tức giận, mới lấy mình ra kích thích Lôi Khiếu.

Cả hai, căn bản chưa hề có chuyện gì phát sinh.

Cậu chỉ ngồi tiếp chuyện với Sa Bội Oanh cả đêm, lúc cô khóc thì cho mượn vai, trấn an cô, không hơn.

Người khác thì cậu có thể mặc kệ, nhưng Sa Bội Oanh thì khác, cô là người Lôi Khiếu thích, cũng là người quan trọng nhất của Lôi Khiếu.

“Được, được.....”

Đây chẳng thể nghi ngờ gì nữa, chính là chấp nhận, Lôi Khiếu giận dữ, cắn răng nói: “Thì ra tôi mới là chương ngại vật, được, hôm nay tôi sẽ tác hợp cho hai người! Vậy thì tất cả cứ vui vẻ đi, chia tay thì chia tay!”

Nói xong, Lôi Khiếu quay đầu bỏ chạy, chỉ trong chốc lát, đã biến mất trong màn sương sớm.

Không ngờ thật sự là cá chết lưới rách!

Trước kia cả hai cũng thường cãi nhau vài chuyện, nhưng không quá hai, ba ngày thì đã hòa, không giống như bây giờ, nghiêm trọng như vậy.

Tuy rằng Sa Bội Oanh nói tiếng chia tay, nếu như bình thường, Lôi Khiếu sẽ đi theo cô, để cô phát hỏa hết ra, sau đó lại chọc cho cô cười, không ngờ bây giờ, hấn lại đồng ý chia tay, khiến cô trở tay không kịp. Sa Bội Oanh vừa tức giận lại vừa hối hận, hai má xinh đẹp đỏ bừng, rốt cuộc nhịn không được, nhào vào lòng Du Duy Thu, khóc thất thanh.

“Được rồi, được rồi, không có gì đâu. Cậu ấy chỉ hiểu lầm thôi, chờ cậu ấy bình tĩnh lại, chúng ta đi giải thích với cậu ấy, có được không?” Du Duy thu vỗ vai cô, dịu dàng an ủi.

“Anh ấy lại đi giận dữ như vậy với tôi Anh ấy chẳng hề để ý đến tôi còn nói Nói cái gì mà chia tay” Sa Bội Oanh cũng nghẹn ngào nói.

“Đó là vì cậu ấy ghen, cái này chứng tỏ cậu ấy rất để ý cậu.....” Du Duy Thu cười khổ, cả một đêm chưa ngủ, huyết thái dương ần ần đau.

Đúng là không nên bơi trong vùng bùn, giờ chính mình cũng dây vào.

“Quên đichia tay thì chia tay Nếu anh ấy đã như vậy Không cần Tôi cũng cũng không để ý” Sa Bội Oanh còn cứng miệng.

“Lôi Khiếu vẫn thật sự thích cậu, cậu ấy nóng nảy, mới nói mà không nghĩ. Tôi thấy cả hai đều cần bình tĩnh, nói chuyện lại một lần, được không?”

Sa Bội Oanh gật đầu, nghẹn ngào không nói thành tiếng, bờ vai mảnh khảnh khẽ run run

Du Duy Thu không nói gì, chỉ vỗ nhẹ lưng cô.

Hâm mộ cô có thể yêu chân thành, khóc chân thành; hâm mộ cô có thể vì ghen tuông, mà không cần kiểm chế phát tiết tâm tình của mình.....

Vì thế, cậu không nén được, ôm chặt cô, như ôm chặt người cậu luôn muốn ôm, nhưng không cách nào có thể chạm đến được.

Du Duy Thu như một người anh trai, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô.

Câu không biết đâu, có thể tự do thả thả mà yêu, là một chuyện may mắn biết chừng nào!

Ngược a ngược, có vẻ như triều đại của ngược đã đến rồi đây các ban chầu!

Sau khi đưa Sa Bội Oanh về phòng ngủ, Du Duy Thu mới xoay người đi tìm Lô Khiếu.

Du Duy Thu nghĩ nghĩ, đi về phía sân vận động.....

Sắc trời đã tối hẳn, bên trong cũng không còn ai khác.

‘Phanh’ một tiếng, Lôi Khiếu nện mạnh quả bóng xuống đất, xoay người đi về khu giải lao, cầm chai nước khoáng uống vài ngụm, dùng khăn lau mặt lau một đầu đầy mồ hôi của mình.

Sân bóng lại trở về với sự yên tĩnh, tiếng Du Duy Thu vang lên.

“Tôi đến để giải thích.”

“Câu biết rõ không phải như vậy mà.” Du Duy Thu lắc lắc nhìn hắn.

“Cậu phải tin tưởng tôi, tôi và Sa Bội Oanh thật sự không có gì. Sau khi biết chuyện giữa cậu và Ủy Tư Tư, tâm trạng cô ấy rất kém, tôi mới nói chuyện cùng cô ấy cả đêm. Về phần cô ấy nói chia tay, cái đó chỉ là lời

nói lúc nóng giận nhất thời, cậu thành tâm nói câu xin lỗi với cô ấy, đổ dành nhiều vào, tôi biết trong lòng cô ấy vẫn thích cậu.....”

“Đến giờ mà cậu còn muốn gạt tôi?” Lôi Khiếu cười lạnh, cắt ngang lời cậu, “Nói cái gì mà tin cậu, tôi thấy người không thể tin nhất, chính là cậu!”

“Cậu có ý gì?” Du Duy Thu nhướng mày.

“Rõ như ghi trên mặt rồi. Giờ thì cậu cứ vui vẻ đi, Sa Bội Oanh chia tay với tôi, cậu có thể quang minh chính đại theo đuổi cô ấy rồi đấy. Ngay từ đầu chúng ta đã là tình địch, nhưng tôi vẫn tín nhiệm cậu, không ngờ, cậu lại cố ý hại tôi sau lưng. Tôi nhìn lầm rồi, cậu căn bản không khác gì thằng tiểu nhân!”

“Cậu nghĩ rằng người gởi những tấm ảnh kia là tôi?” Du Duy Thu bừng tỉnh đại ngộ, thì ra thứ mà hắn giận, đúng là vì chuyện này!

“Trừ cậu ra, còn ai biết chuyện tôi và Ủy Tư Tư chứ? Lần trước cậu lại tận mắt chứng kiến tôi đang ở bên cô ấy; ngoại trừ cậu ra, còn ai biết rõ chuyện bọn tôi như vậy, ngay cả số di động của Sa Bội Oanh cũng biết, trừ cậu ra, còn ai có thể cố ý phá hoại quan hệ của tôi và cô ấy? Trừ cậu ra!”

Duy Duy Thu trợn mắt há hốc miệng, sau một lúc lâu, mới cười thất thanh, “Xem ra, tôi chính xác là thiên phú sở chỉ (ngàn người chỉ vào, trăm đầu đổ đầu tằm, tội lỗi đầy người) tất cả nghi ngờ đều hướng về một người, không nhận cũng không được. Lôi đại trình thám, cậu đúng là hỏa nhãn kim tinh (Mắt của Tôn Ngộ Không), anh mình thần võ, đến giờ tôi mới biết, thì ra cậu lại xem tôi là người như vậy.

Ngoài mặt thì cười, nhưng lòng lại chùng xuống, chìm xuống đến tận sâu dưới đáy biển lạnh băng

Nụ cười thản nhiên châm chọc, càng khiến Lôi Khiếu nổi trận lôi đình, hận không thể giẫm chết một con Tiểu Cường (*) như vậy, hủy đi nụ cười quỷ dị trên mặt cậu.

(*) Gián Tiểu Cường, xem lại chú thích cuối chap 12

“Sao cậu không kiểm đại cái cơ nào đi? Kỳ thật chẳng cần phải dùng đến thủ đoạn dè tiện như thế này, cậu thích Sa Bội Oanh, thì cứ thẳng thắn khiêu chiến với tôi, cần gì phải trăm phương ngàn kế mà giả mù sa mưa làm bạn cùng tôi?”

“Tôi từng quan tâm cậu như vậy, cậu bị cảm, tôi chạy ngược chạy xuôi, cảm thấy khó chịu còn hơn chính mình bị bệnh; mùa đông cậu sợ lạnh, tôi ủ ấm chăn trước, rồi mới để cậu vào; lưng cậu có thương tích, tôi ngày ngày kiên trì mát xa cho cậu..... Tôi xem cậu như người một nhà, cậu mẹ nó lại chơi trò hai mặt, bên ngoài thì đối với tôi tốt lắm, bên trong lại tính kế với tôi. Tôi coi như có mắt như mù, lại xem cái thứ dè tiện tiểu nhân như bạn bè, mẹ nó tôi tự mình ngu, dẫn sói vào nhà.....”

Lôi Khiếu càng nói, lửa giận càng bốc cao, càng nói càng cảm thấy mình như bị tích anh hùng thời cổ đại, sư huynh đệ phản bội, miệng như uống hỏa dược, sét đánh ầm ầm, liên tục không dừng.

Lúc đầu Du Duy Thu còn cảm thấy buồn cười, càng về sau, dần dần lại cười không nổi

Lôi Khiếu mắng đến mệt, mất hơi, dừng lại, nhìn Du Duy Thu lại như người không liên quan, đáng vẻ bình tĩnh, không tránh khỏi một trận tà hỏa bay lên

Mẹ nó, mắng nửa ngày cũng không có phản ứng, cậu ta xem mình là người chết à!

“Lôi Khiếu, cậu mắng xong chưa?”

Đợi nửa ngày, Du Duy Thu mới nói được một câu.

Đáng vẻ thản nhiên thảnh thơi thế này, quả thật là như lửa cháy đổ thêm dầu.

Lôi Khiếu giận đến muốn dậm chân!

Hắn cảm thấy mình cứ như một con trâu đực phun hỏa đầy đầu, đầu đá lung tung trên đường, nếu có thể đụng phải cái gì, phát tiết một chút, nói không chừng có thể bình ổn lại lửa giận, nhưng lại cho hắn đụng trúng Du Duy Thu, bất hòa nhảy ra trước mặt hắn, nhưng lại hờ hững chọn cách làm tấm vải đỏ, khéo léo tránh đi sừng nhọn của hắn, mặc hắn như người điên phun hỏa, trình diễn vai một tên kém bản lĩnh, mà cậu cũng chẳng giận chẳng tức, cứ đứng đó thưởng thức sự lúng túng của hắn.

Có cảm giác như mình đang dùng sức mà đánh bông mềm, Lôi Khiếu tức đến hai mắt đen lại, thật sự muốn bước đến bóp cái cổ nhỏ kia của cậu.....

“Sao lại xong? Lão tử còn chưa mắng đã Cậu con mẹ nó thật là tên tiểu nhân” Lôi Khiếu hít vào một hơi, mắng không được, vì thế dùng những lời mắng vừa rồi lặp lại lần nữa

Du Duy Thu quay đầu bước đi.

Cậu căn bản không cần thiết đứng đây, chịu những lời lẽ chỉ trích và sỉ nhục này.

“Đứng lại!”

Lôi Khiếu không cho cậu trốn, túm cậu lại, hai tay đè cổ cậu, muốn kéo cậu, không ngờ bị cậu phản thủ, tay run lên, uốn vai, sử dụng đòn vai, ném cả người hắn bật ra ngoài.....

“Đau.....”

Lôi Khiếu ngã mạnh ra đất, đau! Răng cắn vào môi.

Vừa định muốn đứng lên, Du Duy Thu đã không khách khí mà cưỡi lên lưng hắn, hạ xuống một đám, làm cho cái ót hắn và sàn nhà xảy ra một cuộc tiếp xúc thân mật.....

Trước mắt là một màn sao hỗn loạn, Lôi Khiếu có chút chệnh choáng, hắn cố sức lắc lắc đầu, sau đó, túm mạnh áo Du Duy Thu, muốn đáp lễ lại một đám, nhưng sau khi đối diện với ánh mắt cậu, hắn đột nhiên dừng lại

Ánh mắt đối phương lóe lên ánh nước, giữa tâm mắt lại như có lửa, sắc bén, tựa như lưỡi dao mảnh, xuyên thấu hắn.

Hắn chưa bao giờ thấy qua ánh mắt sâu sắc mà đau xót như vậy.

“Đúng vậy, cậu mắng đúng lắm! Tôi đúng là tên tiểu nhân đê tiện, cả ngày lúc nào cũng ngóng trông cậu và Sa Bội Oanh chia tay. Nhìn thấy cậu bên cạnh cô ấy, lòng tôi đau đến không chịu nổi, lại còn phải làm mặt vui cười, làm cái mà cậu gọi là ‘bạn tốt’, cái cảm giác đó, cậu có biết không?”

Duy Duy Thu nhìn chăm chăm hắn, chỉ vào ngực mình

“Là cậu nói phải làm bạn; là cậu khởi đầu, ép tôi phải cho cậu mát xa; là cậu hết lần này đến lần khác leo lên giường tôi, lại không chịu đi Thật ra tôi căn bản không muốn gần gũi với cậu như vậy! Tôi thà rằng cậu xem tôi như tình địch, lạnh nhạt đối nghịch, thậm chí quyền cước cũng được, cứ như hôm nay vậy, như thế tôi còn thoải mái hơn một chút. Lôi Khiếu, cậu luôn miệng nói làm vì tôi, nhưng đó không phải là điều tôi muốn!

“Cậu con mẹ nó Không muốn làm bạn với tôi sao lại không nói từ đầu, lão tử cần chắc.....”

Giọng nói mạnh mẽ trở nên khàn khàn, mỗi chữ phun ra đều vô cùng khó khăn, Lôi Khiếu không thể không thừa nhận, hắn bị đá kích.

Bị đá kích trầm trọng.

Hóa ra cậu ta lại khinh rẻ tình bạn giữa họ như thế.

Tất cả đều là hắn ‘tự mình đa tình.’

19. Chương 19

“Cậu có biết tôi đê tiện nhất ở chỗ nào không? Chính là mỗi tối nằm bên cạnh cậu, phải cố gắng kiềm chế bản thân mình, không làm chuyện gì khác! Mỗi đêm đều lo lắng đề phòng, sợ mình ngủ mê, vô tình gọi ra tên cậu, hoặc nhất thời bị thần kinh, rơi vào vực thẳm sai lầm, cũng giống như bây giờ, không kiểm soát được miệng mình, nói ra những lời không nên nói.”

“Cậu nói cậu là tên ngốc, đúng vậy, cậu đúng thật là tên đại ngốc, nhiều năm như thế, sớm chiều kề cạnh, ngay cả người tôi thích thật sự là ai cũng không biết, kỳ thật cậu chỉ cần nhìn kỹ vào tôi, sẽ hiểu được, tôi đối với cậu.....”

“Tôi đối với cậu”

Tiếng nói như nghẹn ở cổ, khóe mắt chảy ra dòng nước ấm áp, bởi vì tim rất đau, nên truyền đến những tiếng nấc nghẹn vỡ vụn

“Cái chó má tình địch gì chứ, tất cả đều do cậu tự cho là đúng. Tôi chưa từng thích Sa Bội Oanh, người mà tôi thích thật sự”

Cậu nói nghẹn lại.

Du Duy Thu dừng lại, biểu hiện đó, khó có thể hình dung. Không đợi Lôi Khiếu ý thức lại, chỉ thấy cậu nheo mắt lại, đột nhiên cúi đầu hướng về phía mình

Một màn u tối

Bị chặn lại, không thể thấy gì cả, chỉ biết là, môi mình, bị một đôi môi xa lạ mềm mại như cánh hoa nhẹ nhàng phủ lấy

Đối phương không hé miệng hôn sâu, cũng không hiểu hôn sâu là như thế nào, chỉ ngốc nghếch dán môi lên môi, sau đó, cứ như cánh bướm mỏng đậu lên, run run dừng ở đó.....

Lạnh lạnh, mềm mại, cũng kèm theo hương vị tươi mát.

Là trăm phần trăm hương vị của cậu

Đầu óc cứ như bị một luồng sét cực mạnh đánh trúng, cả thế giới như vỡ làm hai.

Lôi Khiếu choáng váng hoàn toàn, ngây người, hóa đá!

Vài giây sau, Du Duy Thu nâng người lên, nhìn về mặt đơ ra kia của hắn, mới chậm rãi mở miệng nói: “Người mà tôi thật sự thích, là cậu.”

Giọng nói rất nhẹ, lại mang theo chút nhấn mạnh, từng chữ đánh xuống, không có nửa điểm vui đùa.

“Tôi thích cậu.” Du Duy Thu lặp lại.

Trái tim nhảy điên cuồng trong lồng ngực cùng với vẻ bình tĩnh ở ngoài mặt tạo thành hai mảnh đối lập hoàn toàn.

Bản thân có lẽ đã phạm một sai lầm rất lớn, nhưng thế thì sao?

Bí mật này, từ đầu cậu đã định là phải che giấu, cả đời này cũng không lộ ra nữa chứ, nhưng nếu đã bị hắn bức đến nước này, cũng không thấy hối hận.

Sau này, chẳng cần sợ trời sụp đất nứt, ít ra, tại một khắc này, cậu đã sống một cách chân thật, đã yêu, đã đối mặt với người mình thích, như thế, đã đủ rồi.

Chờ đợi lâu như cả một thế kỷ, Lôi Khiếu mới có phản ứng, hắn đẩy cậu ra, nét mặt hoảng sợ, cứ như gặp phải thú dữ và nước lũ.

“Cậu thích tôi? Thế là ý gì? Tôi là đàn ông!”

“Tôi đương nhiên biết cậu là đàn ông.” Du Duy Thu lặng lặng nhìn hắn.

“Tôi phun, cậu là đồng tính luyện ái à?” Lôi Khiếu bất giác lấy tay chùi môi mình, hắn không thể chấp nhận chuyện mình lại bị một tên đàn ông hôn môi!

Nếu lúc trước còn ôm một tia ảo tưởng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt căm hận lúc này của hắn, tia ảo tưởng kia cũng bị tiêu diệt hoàn toàn.

Du Duy Thu cảm thấy cả người rét run, cơn buốt lạnh theo lòng bàn chân xuyên thấu toàn thân

“Tôi phun fu*k con mẹ nó!”

Lôi Khiếu khiếp sợ trừng mắt nhìn cậu, cả người đông cứng như hóa thạch, nơi ‘bị thương nặng’* xuất hiện vô số vết rách. (*: môi)

Một giây sau, hắn nhảy dựng lên, cứ như hổ bị giẫm phải đuôi, bắt đầu phát điên....

“Cậu có bệnh à! Con mẹ nó cậu thích ai không được, sao lại đi thích đàn ông! Đều là đàn ông như nhau, có cái gì để thích? Cậu là biến thái hả? Du Duy Thu, trước kia tôi còn xem cậu như anh em, cậu lại lên có ý *** với tôi? Con mẹ nó thiệt là tởm! Tôi nói cho cậu biết, tôi ghét đồng tính luyến ái, đời này tôi hận nhất chính là đồng tính luyến ái, làm đàn ông không muốn, muốn làm gay, làm xã hội loạn hết cả lên, bệnh SIDA, bệnh lây truyền qua đường sinh dục, lạm giao, tất cả đều là lỗi của mấy người.....”

“Cậu câm miệng cho tôi!”

Du Duy Thu quát, túm áo hắn

Lúc Lôi Khiếu nghĩ cậu sẽ đâm mình, tay đối phương lại dừng giữa không trung, sau một lúc thật lâu, lại từ từ buông xuống

Trên mặt lộ vẻ thống khổ áp lực, khiến lòng tim Khiếu cũng thắt lại một cái.

“Tôi không phải biến thái, tôi chỉ thích cậu mà thôi.”

Chậm rãi nói ra vài chữ này, Du Duy Thu cảm thấy mình tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng lòng trong nháy mắt đã già đi mười năm.

Từng từ từng chữ của cậu, đều như luồng đao phong, cắm mạnh vào ngực hắn.

Chẳng qua là thích một người, thích đến không nén được mà thổ lộ thôi, vì sao, vì sao lại khiến mình cảm thấy thống khổ như bị vạn tiễn xuyên tim thể này?

Con đường tình ái không lối về này, còn chưa chính thức bước đi, đã thấy mình tràn đầy thương tích, vạn kiếp bất phục.

“Thật có lỗi, đã làm cậu thấy ghê tởm, cậu yên tâm, sau này, tôi sẽ không quấy rầy cậu nữa.”

Đừng nói là nói chuyện, chỉ đứng trước mặt hắn một giây thôi cũng là chuyện thống khổ mà cậu khó có thể chịu đựng rồi. Du Duy Thu nhắm mắt lại, không nhìn hắn, cứng nhắc nhắc chân, quay đầu bước đi một đường

Tất cả đều đã xong!

Trong lòng phát ra âm thanh tan nát.

Thì ra đau đến cực hạn, cậu vẫn có thể cười, trong lòng có cảm giác thoải mái như khi nghe được tin cha mẹ ly hôn.

Tuy rằng khổ đến nói không thành lời, nhưng cuối cùng cũng có thể giải thoát, không hắn không phải chuyện tốt.

Thật sự, chuyện này là một chuyện tốt.

Bước từng bước dưới ánh hoàng hôn, để gió lau khô khóe mắt ươn ướt của mình, Du Duy Thu không hề chớp mắt, lại càng không quay đầu lại nhìn.

“Mẹ nó!”

Đứng trong sân bóng rổ, Lôi Khiếu đâm một quyền xuống đất.....

Nắm tay truyền đến từng đợt đau nhức, răng nghiến chặt, tất cả những chuyện vừa xảy ra, dường như đã phá vỡ cả thế giới của hắn!

Vẫn đắm chìm trong nỗi khiếp sợ, hắn không biết phải làm thế nào vào lúc này, đầu óc rối tung, suy sụp ngồi xuống đất, lấy tay túm tóc mình.....

Chào tạm biệt bạn cùng phòng xong, Du Duy Thu nhẹ nhàng đeo ba lô, bắt chuyến xe cuối cùng, xóc nảy gần bốn mươi phút, suốt đêm chạy về nhà.

Về đến nhà thì cũng đã khuya, đi lên lầu trong nhà trọ, mẹ hẳn là còn đang ngủ say, trái tim còn đang đông cứng của cậu nổi lên một tia ấm áp.

Khoảng thời gian ly hôn với ba, ngày nào mẹ cũng rơi nước mắt, tinh thần sa sút, giờ cũng dần dần khôi phục lại. Tính tình của mẹ cũng thay đổi không ít, không dữ dằn bướng bỉnh như trước nữa, mà lại ôn hòa làm Du Duy Thu cũng yên tâm không ít.

Bất cứ lúc nào, nhà, cũng là bến cảng tránh gió cuối cùng của mình.

Nghe tiếng chuông cửa, sau khi cảnh cửa mở ra, mẹ Phương Lê Quyên còn đang mơ màng vô thức, nhìn thấy con mình, không tránh khỏi lắp bắp kinh hãi, “Tiểu Thu, sao con lại thế này? Hôm nay đâu phải cuối tuần, trường không có lớp sao?”

Sắc mặt Du Duy Thu đậm vẻ tiều tụy, trông vô cùng mệt mỏi.

“Sao thế, tiểu Thu? Sắc mặt của con rất khó coi.”

Phương Lê Quyên lo lắng nhìn kỹ con mình.

Từ bé, Du Duy Thu chưa bao giờ khiến bà phải bận tâm, lại càng không bao giờ để lộ biểu hiện vẻ nặng nề thế này trước mặt bà.

“Con không sao, mẹ, chỉ cảm thấy mệt mỏi, giờ muốn ngủ một giấc thật đã, mai lại gọi con dậy, ha?”

“Được, con mau đi nghỉ đi.”

Du Duy Thu bước vào phòng mình, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Buông lỏng tay xuống, ba lô trượt xuống đất, cậu cũng không nhặt lên, không phải không muốn, mà là đã không còn chút khí lực nào.

Suốt đường đi, cơn đau ở lưng đều tra tấn cậu, cả người đau buốt, mà tâm hồn đau càng nghiêm trọng hơn, khiến Du Duy Thu có cảm giác chống đỡ không nổi nữa.

Cậu miễn cưỡng tháo giày thể thao và quần áo rồi ngã xuống giường.....

Chiếc chăn sạch sẽ cạnh bên tản ra một mùi thơm, gần đây chắc mẹ đã đem nó đi phơi nắng, cậu muốn kéo nó đắp lên, lại mệt đến độ không nâng tay lên nổi.

Vì thế, cậu cứng người nằm trên giường, từ từ nhắm mắt lại.

Thật muốn cứ thế mà hôn mê bất tỉnh.

Cầu cho mình hôn mê bất tỉnh đi!

Mang theo lời nguyện cầu này, cậu rơi vào vực sâu, vực sâu của bóng tối.

20. Chương 20

“Bé tên là gì a?”

“Nhìn thật đáng yêu. Nào. Cho chú sờ một tí.”

“Đừng sợ. Cho chú hôn một cái thôi.”

“Biến thái chết đi!”

Lôi Khiếu quát to một tiếng, thân thể như chống cự lẫn qua, “Phịch” một tiếng, từ sofa rớt thật mạnh xuống mặt đất, hại hắn thiếu chút nữa mông nở hoa, ác mộng quấy rầy mình hơn nửa đêm không cánh mà bay.

“Đau đau đau.”

Lôi Khiếu hít một hơi lạnh, phần nộ bỏ lên giường lại, vừa xoa hông, vừa thần tình hắc tuyến hồi tưởng cơn ác mộng ban nãy.

Đều tại Du Duy Thu, hại hấn lại nhớ tới nỗi đau thời thiếu vốn đã quên đi, nhưng vẫn còn để lại vết thương thật sâu trong tâm hồn trẻ thơ của hấn.

Lôi Khiếu ngày xưa, hoàn toàn không cao lớn uy mãnh như hiện tại, tràn đầy dương cương, mà là một cậu bé đáng yêu phần điêu ngọc mài, cặp mắt trong veo như nước, làn da trắng hồng, phổng phao xinh xắn, mi thanh mục tú, so với con gái còn dễ thương hơn mấy phần.

Mẹ luôn hy vọng sinh con gái, sau khi sinh hạ Lôi Khiếu, nóng lòng muốn có con gái, thế nên, để thỏa mãn “dục vọng biến thái” của bà, thường xuyên cho Lôi Khiếu mặc thành bé gái trắng trẻo nõn nà, thắt nơ con bướm, mặc váy hoa, để giả gái, mang đi khoe ra xung quanh.

Loại “hành vi biến thái” cực đoan vô nhân đạo này, tàn phá nghiêm trọng tâm hồn tuy còn nhỏ cũng đã rất man của Lôi Khiếu, khiến hấn từ đó đối với loại hành vi trai giả gái, cực kì chán ghét, càng miễn bàn có một lần, hấn thiếu điều bị một ông chú đồng tính luyến ái *** loạn quấy rối ***!

Ông chú kia thừa cơ ba mẹ hấn không ở đó, kéo hấn vô WC nam, định giở trò, nếu không phải ba mẹ kịp thời chạy tới, chỉ sợ “cây hoa cúc nhỏ” của Lôi Khiếu đã bị nỗi khổ hạ độc thủ.

Chuyện này phủ lên Lôi Khiếu một tầng bóng ma thật dày, một thời gian sau, chỉ cần vừa nhìn thấy đàn ông, hấn sẽ theo phản xạ khủng hoảng, đến khi dần dần lớn lên, ký ức nhạt dần, mới từ từ mất đi tâm lý sợ hãi này.

Cho nên, hấn mới ghét đàn ông như vậy, càng thống hận đồng tính luyến ái, bạn bè hấn tuy nhiều, nhưng thật sự có thể cùng hấn da thịt tiếp xúc, kề vai sát cánh, chỉ có một mình Du Duy Thu.

Nhưng cậu. nói cái gì không nói, lại cố tình nói thích hấn!

Đàn ông thích đàn ông?!

Lúc ấy vừa nghe, trí nhớ của Lôi Khiếu lập tức theo phản xạ chuyển tới hình ảnh thời thiếu, cảm thấy mình thật vất vả mới tiêu hóa được một con ruồi lớn, giờ tro tàn lại cháy, dạ dày nhộn nhạo một hồi, lúc đó mới không lựa lời, đem tất cả tức giận đều đổ lên đầu cậu, nhưng hiện tại tỉnh táo lại suy nghĩ, mình đích xác có hơi quá đáng. Không, không phải có hơi, mà là thật sự rất quá đáng!

Cậu không làm gì sai, cậu chỉ là thích mình mà thôi.

Huống chi, tuy cậu ấy thích mình, nhưng chưa từng làm hành vi biến thái gì, ngược lại hết sức bảo trì khoảng cách với hấn. Mình trái lại, thích dính lấy cậu, động một chút là ôm cậu, ăn đậu hủ cậu, so với cậu, mình thật càng giống “biến thái” hơn.

Lôi Khiếu không khỏi một trận chột dạ.

Khi ấy, cậu vẽ mặt kiêu nết, thanh âm run nhẹ, nhiều lần lặp lại trong đầu, còn có câu “Tôi thích cậu” kia, càng nghĩ, tim càng đập thình thịch.

Người này. Còn có khả năng nhẫn nại, nghe lời cậu nói, hình như thích mình rất lâu rồi, chẳng lẽ, cậu ta nhất kiến chung tình với mình?

Bắt đầu từ khi nào?

Chẳng lẽ, là ở vòng đấu hồi cao đẳng. Như vậy tính ra, hấn là cậu yêu thầm mình đã nhiều năm.

Nghĩ rồi nghĩ, Lôi Khiếu nhịn không được đưa tay sờ môi mình.

Trên môi còn sót lại hơi thở của cậu, chẳng qua là khe khẽ chạm vào, lại như bị bàn là rực nóng làm phồng, để lại dấu vết khó phai mờ.

Hấn chưa bao giờ thưởng thức nụ hôn nào thanh khiết (*) như vậy, cũng chưa bao giờ thưởng thức nụ hôn nào kinh tâm động phách như vậy. Càng làm hấn khiếp sợ chính là, sự thật cậu chủ động hôn hấn.

(*) thanh: sạch trong, đơn thuần; khiết: nhạt, ngần ngừ.

Bổn đại gia quả nhiên mị lực vô cùng a, vô luận nam nữ, đều quỳ dưới quần ta, vì ta thần hồn điên đảo, hắc hắc hắc. . . .

Trong bóng đêm, Lôi Khiếu không tiếng động nhếch môi, cười như một tên ngốc.

Tâm tình đột nhiên trở nên tốt.

Dù hắn không thể chấp nhận đàn ông, nhưng chỉ cần là người, đều khó tránh khỏi có tâm hư vinh. Du Duy Thu là một chàng trai cực kì xuất sắc, là đối thủ ngang cơ với mình, bất kể năng lực diện mạo, đều không chút kém cạnh hắn. Được người như vậy thích, còn thích đến mức sâu sắc ẩn nhẫn như thế, khiếp sợ có thừa, trong lòng cũng tràn đầy cảm giác hư vinh.

Nhìn không được nhớ tới một vài bức hình ảnh trước kia ở chung, hiểu ra những chi tiết này. Mỗi một chỗ, đều tràn ngập ám muội khiến người ta tâm động.

Cậu thích hắn, hắn là thật lòng.

Nhịp tim không tự chủ được nhanh hơn, Lôi Khiếu nằm lại giường, lăn qua lăn lại, lúc thì nhếch miệng cười ngây ngô, lúc lại cứng nhắc khóe miệng trầm tư, làm đi làm lại một hồi lâu, hắn cuối cùng quyết định, ngày mai, tìm một thời cơ thích hợp, hảo hảo xin lỗi Du Duy Thu.

Bất kể thế nào, cậu cũng là người bạn quan trọng nhất của hắn.

Hắn coi trọng cậu, để ý cậu, không muốn dễ dàng mất đi cậu, tuy hắn chán ghét đồng tính luyến ái, nhưng vì là cậu, cho nên hết thấy cũng khác. Cũng chỉ vì là cậu, vô luận thế nào hắn đều phải giúp cậu!

Đúng vậy, chính là như vậy!

Lôi Khiếu thở ra một hơi thật dài, lòng như buông một tảng đá lớn, ngã đầu say sưa ngủ, một đêm mộng đẹp vô miên.

Ngủ ngon giấc, Lôi Khiếu thần thanh khí爽 thức dậy, chải vuốt sạch sẽ, soi soi gương, thoả mãn cho mình một cái búng tay thật kêu, sau đó, trưng ra vẻ mặt tá điền tới nhà nông nô đòi nợ, nhảy chân sáo, đi hướng phòng Du Duy Thu.

Chẳng biết sau khi cậu nhìn thấy hắn sẽ là vẻ mặt gì, nhất định là ruột gan rối bời, đỏ bừng mặt, hừ hừ, coi mò, cậu chết chắc rồi!

Chờ xem, thích bổn đại gia chính là phải trả giá đắt! (tự kỉ siêu cấp =..=)

Lôi Khiếu bất tri bất giác, lộ ra một nụ cười xấu xa cửa tà ác vừa ngạo mạn.

Một chân bước vào phòng, nhưng không thấy bóng dáng quen thuộc.

“Du Duy Thu đâu?”

“Cậu ấy về nhà rồi.” Một người bạn cùng phòng ngáng đầu khỏi cuốn sách trả lời.

“Về nhà? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết, chả nghe cậu ấy nói gì.” Bạn cùng phòng lắc lắc đầu, chỉ chỉ một cái hộp trên bàn Du Duy Thu, “Lôi Khiếu, trước khi đi, Du Duy Thu soạn ra cái hộp này, nói là trả lại cho cậu.”

“Cái gì vậy a.”

Lôi Khiếu đi đến trước cái bàn đơn, tùy ý mở hộp.

Dầu hoa hồng, dầu mát xa, bôi trơn (chép đứt tay ời =)), bao cổ tay, MP3, tạp chí bóng rổ, còn có một cục sạc điện thoại. Đều là vật phẩm tư nhân của hắn, vì luôn chen chúc lên giường Du Duy Thu, gia sản tư nhân của hắn càng mang càng nhiều, xấp xỉ chật ních nửa cái bàn của cậu.

Sắc mặt không khỏi âm trầm.

Thằng nhóc này, đang làm cái quỷ gì? Cũng không phải bạn trai bạn gái yêu đương chia tay, muốn trả lại đồ cá nhân, rõ thật là!

“Tạm để lại đây cũng được.”

Lôi Khiếu cảm thấy rất khó chịu, quay đầu đi về phòng mình.

Lấy di động ra muốn gọi cho cậu, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải, biết rõ mình nên xin lỗi, lại không kéo cái mặt mo này xuống được, đùa bốn bàn phím nửa ngày trời, Lôi Khiếu vẫn là phần nộ bỏ điện thoại vô túi lại.

Rất nhanh, một tuần trôi qua, vẫn không có bóng dáng Du Duy Thu, cũng không nghe đến nửa điểm tin tức về cậu, hỏi ai cũng nói không biết.

Lôi Khiếu có phần đứng ngồi không yên, mí mắt giật giật, trong lòng tràn ngập dự cảm điềm xấu.

Du Duy Thu là sinh viên mẫu mực, chưa bao giờ vô cớ trốn học, đã bỏ là cả một tuần, nhất định xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ. . . . Là vì lời nói của mình lần trước? Ý cười xấu xa trên mặt đã sớm thu lại, trong lòng Lôi Khiếu hối hận không thôi.

Chắc vì dáng vẻ mình rầu rĩ không vui, ngồi buồn xo trong phòng quá rõ ràng, Mã Viễn Triết giường bên sắp lại, “Uy, Lôi Khiếu, cậu làm sao vậy, mấy ngày nay đều chưng ra bản mặt phân.”

“Cậu mới mặt phân.” Lôi Khiếu tức giận trừng gã một phát, tâm tình nóng nảy lật xem một quyển tạp chí hoạt hình, nhưng cả nửa chữ không coi vô.

“Du Duy Thu chạy đi đâu rồi? Mấy ngày nay cũng không thấy bóng nó?” Mã Viễn Triết lại hỏi.

“Sao tôi biết được?” Thật sự phiền quá, Lôi Khiếu tức giận nói.

“Cậu với nó thân nhau tới nỗi thiếu điều mặc chung quần, cậu mà không biết?” Mã Viễn Triết kỳ quái nói: “Đúng rồi, cậu với Sa Bội Oanh cũng quái lạ, cãi nhau?”

“Sao cậu bà tám vậy?” Lôi Khiếu ném cuốn tạp chí xuống.

Nếu không phải Mã Viễn Triết nhắc tới Sa Bội Oanh, hẳn thiếu chút nữa cũng quên, hóa ra hẳn còn có một vị bạn gái mới vừa “Chia tay”.

Hai người cũng chưa tính là chính thức chia tay nhỉ, chỉ là hẳn đơn phương bỏ xuống một câu tức giận, từ nay không để ý tới cô nữa mà thôi.

21. Chương 21

Mấy ngày nay, Lôi Khiếu vài lần gặp Sa Bội Oanh ở trường, người ta luôn đỏ mắt, như oán như sầu nhìn hẳn. Hẳn biết, cô đang đợi mình tới giải thích, dỗ cô vui vẻ như mọi khi, nhưng lần này không biết vì sao, hẳn hoàn toàn không có tâm tư này.

Thật sự rất kỳ quái!

Vốn chia tay Sa Bội Oanh là vì hiểu lầm cô và Du Duy Thu yêu nhau, nhưng hiện tại hiểu lầm sớm đã tự sụp đổ, Du Duy Thu thích chính là mình, hoàn toàn không phải cô ấy, vậy hẳn nên hòa hảo như lúc đầu với Sa Bội Oanh. Nhưng Lôi Khiếu chỉ cần vừa nhìn thấy cô, trong đầu lập tức xuất hiện bóng dáng Du Duy Thu lúc rời đi, nhất thời tâm loạn như ma, nói không ra nửa câu đường mật.

Vì thế, đối mặt với ánh mắt Sa Bội Oanh ném tới, chẳng phải hẳn không phát hiện, chính là lấy cớ có việc bận, vội vàng tránh đi.

“Ba người các cậu, nhất định đã xảy ra chuyện gì. . . .” Mã Viễn Triết nói chắc chắn, giác quan thứ sáu của thằng này đôi khi nhạy bén kinh người.

“Các cậu đang nói Du Duy Thu? Hôm nay chẳng phải nó đến trường rồi sao?” Lúc này, bạn cùng phòng ngồi đối diện nói chen vào: “Hồi sáng tôi có việc tới chỗ thầy, nhìn thấy nó đang nói gì đó với chủ nhiệm khoa. . . .”

“Cái gì? Cậu ta ở đây?” Lôi Khiếu “Đằng” một tiếng đứng lên, “Sao cậu không nói sớm?”

“Tôi đâu có biết cậu tìm nó. Hôm nay Du Duy Thu có vẻ là lạ, không biết vì sao tự nhiên nó lại trốn học lâu vậy...”

“Tôi đi tìm cậu ta.”

Khi Lôi Khiếu hùng hùng hổ hổ, vọt tới cửa, thiếu chút nữa đụng trúng một người.

“Lôi Khiếu, cậu đi đâu cướp thuốc nổ hả, tôi đang muốn tìm cậu đây.” Người đến là bạn cùng phòng với Du Duy Thu, trên tay đang cầm một cái hộp hình lập phương, nhìn thấy Lôi Khiếu, liền thả hộp lên giường hất.

“Tìm tôi làm cái gì? Cái hộp này là” Lôi Khiếu khó hiểu nhìn cậu ta.

“Du Duy Thu kêu tôi trả lại cho cậu, lần trước cậu không chịu cầm, còn để chỗ nó, hiện tại nguyên vật xin trả.” Người bạn cười nói.

“Vì sao cậu ta không tự mình tới?”

“Bởi vì nó đi rồi.” Người bạn nhún nhún vai nói: “Quan hệ cậu với nó tốt như vậy, không biết à? Nó nghỉ học.”

“Nghỉ học?” Lôi Khiếu chấn động, sắc mặt biến đổi nhanh, “Thật hay giả? Cậu đừng có đùa!”

“Đương nhiên là thật, loại chuyện này sao giả được? Bữa nay nó tới trường chính là để lấy một số giấy chứng nhận học tịch học phần. Ban nãy nó còn trong phòng, cuốn hết chặn màn hành lý lại. Nhìn nó có vẻ vội vàng lắm, ngay cả bọn tôi nói mở tiệc chia tay cho nó, đều nói tạm thời không rảnh, mai mới liên hệ sau. Thằng này, bình thường đều ở chung với bọn tôi không tẻ, cũng chẳng ai biết rốt cuộc nó nghĩ cái gì, đột nhiên trốn học, đột nhiên quyết định nghỉ học, đột nhiên còn nói muốn đi Singapore. Thật là.”

Lúc này Lôi Khiếu không ngồi yên được nữa, “Giờ cậu ta đâu?”

“Mới vừa đi chưa lâu.”

Lôi Khiếu như trận gió vọt ra ngoài.

Nghỉ học? Đi Singapore? !

Làm cái gì, chơi trò kinh khủng gì chứ!

Lôi Khiếu lấy tốc độ chạy cự ly ngắn một trăm mét, lao xuống lầu, băng qua sân thể dục và bóng râm, dọc theo đường đi cũng không thấy bóng dáng Du Duy Thu, hất dưng lại một chút, nhìn quanh bốn phía, hung hăng cắn răng, lao ra vườn trường.

Cách cổng trường không xa, ngay trạm dừng xe buýt và taxi, nhìn từ xa xa, một bóng người quen thuộc, đúng lúc hất lao tới, khom lưng chui vào một chiếc taxi.

“Du Duy Thu!”

Lôi Khiếu hét lớn một tiếng, người nọ giật mình, do dự một chút, nhưng không quay đầu lại, tiếp tục ngồi vào trong xe, Lôi Khiếu hối hả vọt tới, túm lấy cánh tay cậu, kéo cậu ra ngoài.

“Cậu muốn đi đâu?”

Vừa rồi kịch liệt chạy, khiến Lôi Khiếu thở hổn hển, ngực phập phồng dữ dội.

Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, may mà còn kịp, nếu trễ một bước, có lẽ hất sẽ không còn được gặp lại cậu nữa, tưởng tượng đến đó, liền khó có thể chịu được.

Tay hắn gắt gao nắm lấy cánh tay cậu, dùng sức lớn đến cơ hồ muốn bóp nát nó, một trận đau nhức truyền đến, Du Duy Thu hơi hơi nhíu mi, nhưng không có tránh né.

Khi bốn mắt nhìn nhau, mâu quang giao triền, khi khuôn mặt hắn ngay trước mắt đưa tay có thể chạm tới, trái tim cậu, không báo trước, đột nhiên vỡ nát, từng chút một, tan thành bụi.

Vì sao, rõ ràng đã nát mà trong lòng vẫn còn thích chứ?

Xe cộ qua lại trên đường, thanh âm ồn ào, ánh mặt trời nóng bức, hình thành bức tranh sinh mệnh chuyển động, người từ bên cạnh chậm chậm đi qua, nhưng lời nói đó muốn cũng không sao quên được.

Cậu là biến thái hả?

Cậu có bệnh à! Con mẹ nó cậu thích ai không được, sao lại đi thích đàn ông!

Yêu mãnh liệt bao nhiêu, thì tuyệt vọng sâu sắc bấy nhiêu; quá khứ bên nhau đẹp đẽ bao nhiêu, thương tổn nặng nề bấy nhiêu; tâm tình thích người này thuần khiết vô cầu bao nhiêu, ý niệm muốn chạy trốn nhiều bấy nhiêu.

“Về nhà.”

Du Duy Thu thản nhiên nói, tay khê động, tránh khỏi tay hắn.

Ngưng mắt nhìn thế giới đứng im của hai người bị phá vỡ.

“Vì sao phải nghỉ học?” Lôi Khiếu lại túm lấy tay cậu.

“Đừng động tay động chân, cậu không sợ bị tôi lây bệnh SIDA sao?” Du Duy Thu thản nhiên nói, lại giãy tay hắn ra.

Lôi Khiếu cả người chấn động, bị câu nói này đánh bại.

“Cậu nghỉ học. Có phải vì tôi.” Hắn khàn giọng nói.

“Không phải.”

“Vậy vì sao đột nhiên nghỉ học.”

“Cũng không đột nhiên. Hồi mới lên đại học, đã có suy nghĩ. Cậu hai của tôi định cử Singapore, ông vẫn bảo tôi đi Singapore học. Lại nói đổi hoàn cảnh mới, đối với mẹ tôi cũng tốt, bà có thể quên hết tất cả những chuyện không vui.” Du Duy Thu thản nhiên nói.

“Anh bạn trẻ, rốt cuộc cậu có đi hay không?” Tài xế taxi chờ không kiên nhẫn, ló đầu ra ngoài cửa sổ le lên.

“Xin lỗi, bác tài, cháu đi liền.”

Du Duy Thu mở cửa xe, bị Lôi Khiếu hung hăng giữ lại, “Cậu nói dối! Đổi hoàn cảnh mới vì sao nghỉ học lúc này? Học được một nửa, đã tùy tiện du học, có không ít chương trình học nặng, vậy không phải lãng phí sao? Lại nói trước kia chưa từng nghe cậu đề cập tới.”

Trước đó tính toán bày ra diệu bộ cao thượng cùng ngạo mạn, sớm đã không còn sót lại gì, Lôi Khiếu hiện tại, tựa như một con chó lớn sợ bị chủ nhân vứt bỏ.

“Thật sự muốn nghỉ? Có thể vân hồi không? Không nguyên do đột nhiên nghỉ học a, nếu vì chuyện lần trước, tôi xin lỗi. Du Duy Thu, cậu hiểu tôi, đôi khi, phát cáu lên, sẽ nói bậy bạ. Tôi ghét đồng tính luyến ái không sai, nhưng tôi không hề ghét cậu. Chính là vì hết thấy xảy ra quá đột ngột, tôi nhất thời không cách nào tiếp nhận.”

Du Duy Thu nhìn hắn, hơi hơi động dung.

Cậu không ngờ hắn sẽ lao tới giữ cậu lại, càng không ngờ hắn sẽ xin lỗi cậu, vốn đã chuẩn bị tâm lý đối diện với hắn như người lạ, thậm chí quắc mắt nhìn trừng trừng. Nhưng mà, câu tiếp theo của Lôi Khiếu, lại lần nữa đánh cậu vào vực sâu không đáy.

“Mặc dù tôi không biết vì sao cậu lại biến thành như vậy, nhưng mà, tôi thật sự muốn chữa khỏi cho cậu. Cậu là người bạn tốt nhất của tôi, tôi không thể mặc kệ cậu. Du Duy Thu, cậu nhất định là ở cạnh tôi lâu

quá, cho nên mới nảy sinh ảo giác không nên có, đợi lát nữa tôi kêu Oanh Oanh giới thiệu một đồng nữ sinh xinh đẹp cho cậu, ở chung với các cô ấy lâu, cậu nhất định sẽ thích họ!”

Quá hoang đường.

Thật sự là quá hoang đường!

Du Duy Thu ngạc nhiên nhìn hấn nửa ngày, nhin không được cười ha hả, cười đến hít thở không thông, ngay cả nước mắt cũng sắp cười ra.

22. Chương 22

“Làm sao vậy?” Lôi Khiếu nghi hoặc nhìn cậu.

“Cậu cho rằng. Đây là loại bệnh?” Du Duy Thu khó tin nhìn hấn.

“Tôi biết, tính hướng là bẩm sinh hình thành, nhưng mà.” Lôi Khiếu sờ sờ đầu, “Cũng có không ít là do thời kỳ lớn lên ảnh hưởng, nên tôi nghĩ, chắc có thể thay đổi.”

“Lôi Khiếu, cậu vì tôi mà suy nghĩ, thật sự rất quý, tôi vô cùng cảm kích, nhưng không cần nữa, tạm biệt!”

Du Duy Thu thu lại vẻ tươi cười, cố sức mở cửa xe, ngồi xuống, nói với người lái taxi: “Xin lỗi, bác tài, để chú đợi lâu, lái xe đi.”

Tài xế chờ sắp không kiên nhẫn nữa, vừa nghe cậu nói vậy, lập tức nhấn ga, xe như tên rời cung, nổ máy vụt đi.

“Du Duy Thu.”

Lôi Khiếu biết hình như mình nói sai rồi, nhưng không rõ sai chỗ nào, hấn không chịu bỏ cuộc, hung hăng đuổi theo, vừa chạy vừa kêu to, “Du Duy Thu, cậu quay lại cho tôi. Tôi còn chưa nói xong. Mẹ nó cậu đừng chạy.”

“Bạn cậu còn đuổi phía sau.” Tài xế nhiều lần nhìn ra sau, nhin không được nhắc nhở nói.

Chưa từng thấy thanh niên nào tinh lực dư thừa đến vậy, sắp theo qua cả trạm rồi, còn chưa chịu bỏ cuộc.

Du Duy Thu nhìn nhìn kính trái, phản chiếu bóng dáng hấn càng ngày càng nhỏ, tư thái liều mạng đuổi theo ấy, làm cậu vừa tức giận vừa buồn cười, vừa bị tác động thật sâu, vừa đau lòng không nói nên lời.

Vì sao lại thích một người như vậy?

Có lẽ, hấn thật sự coi trọng mình, nhưng coi trọng thì sao? Thành kiến của hấn thâm căn cố đế, ngu không ai bằng, họ đã chọc thủng bức tường cuối cùng rồi, chẳng lẽ còn có thể vờ như không có gì hết, tiếp tục bên nhau?

Rõ ràng là người ở hai thế giới khác nhau, ban ngày không hiểu đêm tối, mà đêm tối, há có thể nhận ánh sáng buồn cười kia của ban ngày?

Đau đớn lắm.

Nếu tiếp tục ở bên cạnh hấn, thật sự là đau đớn lắm!

“Đừng để ý đến cậu ta, bác tài, chúng ta đi thôi.”

“Được.”

Lái xe taxi tăng tốc, bóng dáng nho nhỏ, rất nhanh biến thành một điểm như con kiến, chìm trong biển người mênh mông.

Sau này sẽ không gặp lại nữa rồi.

Khuôn mặt này. Người này.

Từ nay về sau, sẽ không còn được gặp lại nữa rồi?

Đã từng nghĩ, được làm bạn với hắn, nhìn hắn nói chuyện yêu đương, biết đâu còn có thể nhìn thấy hắn kết hôn sinh con, nhưng không ngờ, cả tốt nghiệp cũng không thấy được.

Du Duy Thu nhắm chặt mắt lại, một mảnh hắc ám, viên mắt không ngừng truyền đến cảm giác bỏng rát đau đớn, một lúc lâu sau, vẫn không thể biến mất.

“Kháo!”

Thật sự đuổi không kịp, Lôi Khiếu dừng lại, hai tay chống đầu gối, thở hổn hển như trâu, từng giọt mồ hôi từ hai má chảy xuống, hắn không thèm lau đi, chỉ oán hận nhìn chằm chằm phương hướng chiếc xe taxi mất hút.

“Mẹ nó thích tôi thì không cần chạy nhanh như vậy!?!”

Câu này thốt ra, Lôi Khiếu bị mình làm hoảng sợ.

Kháo, đây là phát điên cái gì?

Làm như thế gì Du Duy Thu tiếp tục thích mình vậy, chẳng phải hắn muốn sửa tính hướng của cậu, giới thiệu bạn gái xinh đẹp cho cậu sao, lẽ nào, ở sâu trong nội tâm, hắn vẫn hy vọng.

Không thể nào!

Hắn cố sức lắc đầu, giãy đi suy nghĩ vớ vẩn này.

Lôi Khiếu đứng yên tại chỗ thật lâu, lâu đến mức người đi đường ngang qua đều ném ánh mắt tò mò sang hắn, không khách khí nhìn thẳng nhóc to xác cản giữa đường không chịu nhúc nhích này, hắn mới từ từ đứng dậy, cúi đầu, y như con gà trống bị đấu thua, lù rù đi về trường đại học.

Vào đêm, Lôi Khiếu không về phòng ngủ, mà ôm một tá bia, một mình trong sân thể dục uống điên cuồng, bị người nhiều chuyện nhìn thấy, khó tránh khỏi thổi phồng trắng trợn, nói Lôi Khiếu là “Đau khổ vì tình, mượn rượu giải sầu”.

Tin đồn bay vào tai Sa Bội Oanh, cô vừa mừng vừa lo, tưởng Lôi Khiếu là vì cô, thế nên chạy tới sân thể dục, Lôi Khiếu đang nốc đến thần chí không rõ, vừa thấy cô, liền ôm cổ, mồm miệng không rõ nói: “Cậu ấy đi rồi. Cậu ấy đi rồi. Cậu ấy không về nữa rồi.”

“Ai?” Sa Bội Oanh thấy quái lạ, chẳng phải cô ở trước mặt hắn sao?

“Du Duy Thu. Cậu ấy không về nữa rồi.”

Cái gì chứ, căn bản không phải vì mình!

Sa Bội Oanh cảm thấy mất mát, muốn bỏ lại hắn mặc kệ, lại bị Lôi Khiếu gắt gao ôm lấy thắt lưng, tránh không ra, đương nhiên mặt khác cũng là vì không nỡ, vì thế ôm tâm tình phức tạp, ngồi ở sân thể dục với hắn cả một đêm.

Ngày hôm sau, Lôi Khiếu tỉnh lại, nhìn thấy là cô, trên mặt như có vẻ thất vọng, lại có một chút cảm động. Hai người đối diện không nói gì, sau một lúc lâu, Lôi Khiếu cố lên tinh thần, nhẹ nhàng cầm tay cô, ôn nhu nói với cô: “Anh đưa em về phòng?”

Lúc này, Sa Bội Oanh không nghịch ngợm như trước kia, gật gật đầu, ngoan ngoãn để hắn dắt về phòng ngủ.

Hai người cứ như vậy, một lần nữa đi cùng nhau.

Lần này hòa hảo, cùng vô số lần hòa hảo trước kia không có gì khác biệt, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Sa Bội Oanh phát hiện, Lôi Khiếu tựa hồ có phần thay đổi, một loại chuyển biến không rõ là tốt hay xấu.

Chỗ tốt là, hắn cực kì quyết đoán chia tay Ủy Tư Tư, nói rõ ràng với cô ta, từ đó không liên lạc với Ủy Tư Tư nữa, phải sạch sẽ; chỗ xấu là, Lôi Khiếu đối với cô, luôn luôn có chút lơ đãng, khi hai người bên nhau, thường xuyên tâm hồn bay xa, hoàn toàn không biết rốt cuộc hắn suy nghĩ cái gì.

Tưởng Lôi Khiếu lại thích nữ sinh khác, nhưng mấy tuần quan sát, hoàn toàn không thấy hắn có nửa dấu hiệu “lạc lối...”, chỉ là cảm xúc mơ hồ, thờơ, đối với chuyện gì cũng không tràn ngập nhiệt tình như trước.

Chuyện hình chụp di động, rất nhanh tra ra manh mối.

Đương nhiên không phải Du Duy Thu, mà là bạn trai của Ủy Tư Tư. Vì không chịu nổi bạn gái phản bội mình, nên mới lên chụp hình cô và Lôi Khiếu, gửi cho Sa Bội Oanh, rõ ràng quậy đến thiên hạ đại loạn, sau khi Lôi Khiếu biết được, nổi giận hằn trong lòng lại càng sâu thêm một tầng.

Từ lúc Du Duy Thu ra đi, bạn bè nam giới bên cạnh Lôi Khiếu liên tục kịch liệt cắt giảm, mà tiếp xúc giữa hắn với nam sinh, cũng trở nên cực kì miễn cảm. Vốn mọi người ở cùng phòng đã lâu, khó tránh khỏi ấp áp ôm ôm nhau, có một lần, Mã Viễn Triết như bình thường, ôm vai Lôi Khiếu chợt lết hắn, lại bị hắn mãnh liệt giãy ra, lớn tiếng trách cứ, “Đừng đụng vào tôi, cậu muốn làm đồng tính luyến ái à!”, phản ứng kịch liệt khoa trương khiến người trong cả căn phòng ngạc nhiên.

Hắn vốn đã ghét đồng tính, thái độ hiện tại càng thêm rõ ràng, vừa thấy cảnh hai người con trai ám muội cùng một chỗ, liền sắc mặt âm trầm, hai mắt phun lửa, quả thật hận không thể diệt trừ sạch sẽ, hình tượng “Vô sỉ đạo” truyền thống như thế, làm cho rất nhiều người thích ứng không nổi.

Phòng của Du Duy Thu, Lôi Khiếu từ đó về sau không vào nữa.

Chỉ có một lần đi ngang qua, hắn liếc qua cửa sổ một cái, chiếc giường trống rỗng kia đập vào tầm mắt, khiến trái tim hắn đột nhiên đau đến co rút, thiếu chút nữa nghĩ mình sẽ ngạt thở mà chết.

Du Duy Thu cũng không xuất hiện nữa, lần nghe nói cuối cùng, là từ miệng chủ nhiệm khoa, cậu đã thuận lợi làm xong vi-sa, tới Singapore, tiếp tục học thêm.

Lôi Khiếu vô cùng tức giận, vừa giận mình, cũng vừa giận cậu.

Chẳng phải cậu ta thích mình sao? Vậy vì sao phải tránh mình như hồng thủy mãnh thú (tai họa)? Hắn thử gọi di động cho cậu, được báo là đã đổi số, muốn đi tìm cậu, lại không biết địa chỉ và số điện thoại nhà cậu, người quen cũng không một ai biết, cho nên chỉ có thể trở mặt nhìn cậu biến mất trong thế giới của mình.

Mãi đến giờ phút này, Lôi Khiếu mới thật sự ném được cảm giác mất mát.

Rõ ràng một giây trước còn bên cạnh hắn, đưa tay là có thể chạm vào, nhưng một giây sau, lại không cách nào tìm được khuôn mặt tươi cười tao nhã quen thuộc của cậu giữa biển người mênh mông, loại tương phản quá lớn này khiến Lôi Khiếu cơ hồ không thể tiếp nhận.

Ôm tâm tình buồn bực đến cực điểm, hắn ngênh đón năm tư.

Năm tư đại học bận rộn, hòa tan tất cả cảm xúc vụn vặt, mọi người đều châu vào bước ngoặt quan trọng nhất trong đời này, vì hướng đi sau khi tốt nghiệp và tương lai của mình mà phấn đấu.

Tên của Du Duy Thu, rất nhanh bị mọi người quên đi.

Thời gian, từng ngày trôi qua.

Sau đó không lâu, hết thấy đều khôi phục bình tĩnh.

Đến khi Lôi Khiếu chợt quay đầu lại, mới phát hiện, kỳ thật xưa nay, hắn tuyệt không hiểu Du Duy Thu, nhưng trong trí nhớ, xúc cảm mềm dẻo khi mình ôm lấy thân thể ấy còn sót lại, sao lại rõ ràng đến thế? Khi bên cậu, cảm giác thư thái mà yên ổn, sao lại khó quên đến thế?

Hắn luôn thử tìm kiếm đáp án.

Nhưng mà đáp án, vĩnh viễn mờ mịt khó giải.

Hắn chỉ biết, có lẽ, mai sau ngàn người vạn người, hắn sẽ không tìm thấy được người như cậu nữa!

23. Chương 23

Ba năm sau.

Trong rạp chiếu phim tối tăm, chỉ có màn ảnh rộng phát ra ánh sáng yếu ớt.

Lôi Khiếu ngồi ở vị trí chính giữa, phía trước đầu người đông nghẹt, lặng ngắt như tờ, tựa hồ bị bộ phim đặc sắc hấp dẫn, nhưng hần lại nhú chặt mày, mặt lộ vẻ không vui.

Hai tên kia rốt cuộc đang làm cái gì?

Luôn tưởng đây là bộ phim về hai chàng cao bồi miền Tây nước Mỹ “Brokeback mountain”, nhưng coi rồi, Lôi Khiếu dù ngốc mấy, cũng nghĩ ra mùi quỷ dị.

Chờ lâu như vậy, nữ diễn viên vẫn không xuất hiện, chỉ có hai chàng chặn cừu ngoại hình không tồi ở đó đóng vai bình tĩnh lạnh lùng.

Ổng kính chỉ dừng hình ảnh nơi họ, thỉnh thoảng xen lẫn phong cảnh miền Tây mênh mông.

Hai người đều là loại hình sâu đời, đối thoại ít đến đáng thương, tuy hình ảnh tuyệt đẹp không sai, nhạc cũng rất hay, nhưng đây không phải là phim về tình cảm sao? Trong phim tình cảm, sao lại không có nữ diễn viên ôn nhu hiền thực, đáng yêu mê người chứ?

Điểm chết người chính là, ánh mắt hai nam diễn viên này chăm chú nhìn nhau càng ngày càng quái dị. . . .
. . . Giống như mèo con thấy mùi cá, chuột nghĩ được mùi mỡ!

Khóe mắt Lôi Khiếu không kìm nổi run rẩy, lông tơ cả người dựng đứng từng cọng một, không biết là máy lạnh rạp chiếu phim mở quá thấp, hay là nguyên nhân gì khác.

Đột nhiên, cả màn hình u ám, hai chàng chặn cừu ở trong một cái lều vải, một trong hai anh, đột nhiên cúi xuống anh kia.

Khóe mắt Lôi Khiếu kịch liệt run rẩy.

Quả nhiên, sau một trận giằng co, truyền đến tiếng rên rỉ kiềm nén của đàn ông, tựa hồ vì đau đớn, lại như vì vui sướng không chịu nổi.

“Kháo!”

Lôi Khiếu hít sâu một hơi, làm như bị lửa đốt mông, đứng bật dậy, người xem bị quấy rầy, bất mãn trợn mắt nhìn hần, phát ra tiếng suýt.

“Mau ngồi xuống.”

Góc áo bị kéo thật mạnh, Lôi Khiếu một lần nữa ngồi trở lại ghế, nhận được ánh mắt oán trách của Sa Bội Oanh.

“Lôi Khiếu, sao anh phản ứng kịch liệt vậy chứ, đây là rạp chiếu phim công cộng.”

Sa Bội Oanh kề sát vào tai hần hạ giọng, một thoáng vừa rồi, khiến cô và Lôi Khiếu trở thành trung tâm bị mọi người chú mục, hại cô cực kì mất mặt.

“Đây chẳng phải phim về đồng tính luyến ái sao, em nói với anh là phim tình cảm?” Lôi Khiếu nhú mày nhìn cô.

Nếu không phải cô cứ kiên quyết kéo hần đến xem, nói đây là bộ phim tình cảm nổi tiếng ra sao, được rất nhiều giải thưởng thế nào, hơn nữa là Lí An đạo diễn, hần mới lười đi với cô.

Không ngờ.

Cư nhiên là

Lôi Khiếu kích động muốn học máu.

“Nhưng hay thật mà, anh đừng thành kiến có như vậy với đồng tính luyến ái chứ, coi như vì em được không? Đi mà. . . .” Sa Bội Oanh lay lay tay hắn.

“Còn coi nữa anh sẽ đau mắt mất.”

Lôi Khiếu làu bàu một câu, hết cách, đành phải kiên trì coi tiếp.

Một tiếng sau.

“Lôi Khiếu. Lôi Khiếu.”

Nghe được có người liên tục gọi tên mình, Lôi Khiếu giống như chợt tỉnh mộng, lập tức phục hồi tinh thần lại.

“Đi thôi, hết phim rồi, mọi người đã về gần hết.”

Nhìn quanh bốn phía, quả nhiên, một mảnh trống không, người xem đã đi sắp hết, ánh đèn sáng rực, đâm vào mắt không mở ra được.

“Anh ổn chứ? Lôi Khiếu, sắc mặt anh khó coi quá.” Sa Bội Oanh có phần lo lắng nhìn hắn. Xem ra thành kiến của bạn trai mình đối với đồng tính luyến ái thật sự thâm căn cố đế.

“Anh không sao, đi thôi.”

“Bộ phim này hay lắm nha, em cũng khóc, quả nhiên tình yêu chân thật không phân biệt giới tính a, không ngờ hai người đàn ông lại có thể yêu sâu đậm như vậy, ngay cả người yêu bình thường cũng rất khó làm đến mức này.” Sa Bội Oanh rất hưng phấn kéo tay Lôi Khiếu, hai người cùng nhau ra khỏi rạp chiếu phim.

“Người đi xem phim hình như không ít là các cặp đồng tính, anh có để ý không, hai cậu nhóc ngồi kế em, từ lúc phim bắt đầu chiếu đã tay cầm tay suốt, còn không ngừng khe khẽ nói nhỏ. Em cảm thấy hai người đó chắc chắn có vấn đề...”

“Em đó, biết rõ anh sẽ bài xích, còn lừa anh đến xem. Cho dù anh xem ‘Brokeback mountain’ từ đầu tới cuối, cũng chẳng thể thay đổi cái gì, anh vẫn không cách nào tiếp nhận chuyện hai người đàn ông yêu nhau.” Lôi Khiếu có phần bất mãn nhìn Sa Bội Oanh.

Tình yêu bất kể giới tính trong phim cổ nhiên cảm động, nhưng cuộc sống không phải đóng phim, lại càng không phải tiểu thuyết văn nghệ, đàn ông và đàn ông. Hắn tưởng tượng tới đã run cả da đầu, dạ dày cuộn lên.

“Đương nhiên em biết anh ghét đồng tính luyến ái, nhưng bộ phim này thật sự rất đặc biệt mà, ai cũng nói hay.” Sa Bội Oanh cười nói: “Được rồi, tối nay coi như em không đúng, mai một anh muốn xem phim gì, bất kể là phim quân sự hay kinh dị, em đều xem với anh, được chưa?”

“Vậy còn được.” Lôi Khiếu cười cười, “Anh đưa em về nhà.”

“Dạ.” Sa Bội Oanh gật gật đầu, dựa vào hắn như chim nhỏ nép vào người.

Hai người đi vào bãi đậu xe ngầm, không khí ban đêm mang theo chút hơi lạnh.

Lôi Khiếu rất gallant mở cửa xe giúp Sa Bội Oanh, sau đó tới ghé lái, khởi động chiếc xe mới công ty vừa cho hắn.

Từ sau khi tốt nghiệp, Lôi Khiếu gia nhập UNIS – một công ty bảo hiểm quốc tế nổi tiếng toàn cầu, chuyên kinh doanh bảo hiểm thương nghiệp, ở trong nước chiếm thị trường độc quyền, mà hắn sau hai năm phấn đấu, thành công từ một tổ viên nho nhỏ, ngồi lên vị trí quản lý thị trường, trở thành một trong những nhân viên chủ quản UNIS hết sức quan trọng.

Sau khi bước vào xã hội, đã trải qua không ít tôi luyện, khảo nghiệm cùng đả kích, cá tính Lôi Khiếu, cũng từ bộc lộ tài năng ngay từ đầu, dần dần được mài giũa trở nên trầm ổn. Đương nhiên bản tính khó dời, khi ở cùng người quen, hắn vẫn giữ lại tác phong anh hùng ngày xưa, nhưng so với trước kia đã thu liễm rất nhiều.

Hai năm nay, chẳng những sự nghiệp phát triển, tình yêu cũng thuận buồm xuôi gió, hần và Sa Bội Oanh vẫn duy trì quan hệ người yêu ổn định, là “cặp đôi hoàn mỹ” được ca ngợi trong mắt người thân bạn bè.

Tuy rằng tình cảm yêu đương mãnh liệt đã sớm mất đi, nhưng hai người dù sao cũng bên nhau lâu như vậy, tình cảm có xu hướng định, gần đây, một mặt tuổi lớn dần, một mặt do cha mẹ làm áp lực, họ đã dự định mua một căn hộ ở trung tâm thành phố, sau đó đăng kí kết hôn, yên ổn sinh sống.

Lái xe không bao lâu đã tới nhà Sa Bội Oanh. Cô cũng tìm được công việc khá tốt, làm trong một ngân hàng, vừa thoải mái, thu nhập lại ổn định.

Hiện tại mọi việc đã sẵn sàng, chỉ thiếu làn gió “Kết hôn”.

“Em đi đây, cuối tuần gặp lại.” Sa Bội Oanh cười với hần.

“Ừm.”

“Hôn em một cái?”

Sa Bội Oanh nghiêng mặt, Lôi Khiếu thần nhiên hôn lên má cô một cái, đối phương như có bất mãn, hờn dỗi nhìn hần, “Sao lại lấy lệ vậy chứ, hôn đằng hoàng nào.”

Lôi Khiếu kiểm chế không kiên nhẫn, nâng khuôn mặt cô lên, nghiêm túc hôn cô một cái, giai nhân lúc này mới vui vẻ, nhanh nhẹn đi về nhà mình.

Tuần nào cũng là tiết mục như nhau, tới cuối tuần, hẹn ăn cơm, sau đó đi dạo phố, xem phim, tiêu pha hơn nửa buổi tối, lại đưa cô về nhà, đồng thời dâng “Nụ hôn tạm biệt”.

Không chút cảm giác mới mẻ, nhưng không thể không làm.

Những người yêu nhau trên thế giới có lẽ đều là như vậy, cũng chẳng bao nhiêu người có thể luôn luôn duy trì tình cảm mãnh liệt cuồng nhiệt, dù sao cũng sẽ có một ngày nhạt nhẽo.

Có lẽ mình không nên yêu cầu quá cao.

Nhìn theo bóng lưng Sa Bội Oanh biến mất, Lôi Khiếu ngồi lại vào xe, điều chỉnh kính chiếu hậu một chút, nhìn đến mình trong kính, không khỏi nao nao.

Trong kính là một người đàn ông vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Quen thuộc chính là khuôn mặt này, vẫn mày kiếm mắt sáng, góc cạnh rõ ràng, âu phục thẳng thớm, không chệ vào đâu được, nhưng vẻ mặt lại tràn ngập chán chường, trong mắt không có thần thái gì, chẳng qua là một lần hẹn hò bình thường với bạn gái, đã gần như ép sạch tinh lực của mình, cả một ngày hiệp đàm với mười vị khách cũng chưa mệt như vậy, tên vô dụng đó là mình thật sao?

Không biết từ khi nào cảm thấy trống rỗng, trong lòng tựa như nứt ra một lỗ hổng lớn, mỗi khi nhàn rỗi, liền buồn bã vô cớ, giống như mình vô tình vứt bỏ báu vật quan trọng nhất trên đời, rõ ràng chỉ vì lúc vô ý, nhưng cuối cùng cũng không tìm lại được nữa.

Đều do bộ “Núi Brokeback” quái dị kia, hại hần bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

Lôi Khiếu cười cười tự giễu, khởi động xe.

Trong gió đêm, chiếc xe màu đen đáng thương từ từ chạy trên con đường rộng rãi, cột đèn cao cao hai bên tỏa sáng, rực rỡ như minh châu, uốn lượn kéo dài.

Sâu trong nội tâm, có một bóng dáng lơ mơ hiện ra, còn chưa thành hình, hần đã đè ép nó xuống.

Đã mất đi rồi, cũng không tìm lại được, nếu cứ nhớ mãi chỉ tăng thêm tiếc nuối. Dù cho biết là lỗi của mình, cũng đã không thể vãn hồi, hần không muốn tiếp tục tra tấn mình nữa.

Chấp nhận cuộc sống trước mắt đi!

Bởi vì đời vẫn cứ thế.

Mặc dù không tốt như dự định, nhưng cũng sẽ không tệ hơn.

24. Chương 24

Một buổi sáng, khi đi làm.

Gần Quảng trường Thế kỷ, chen chúc giữa những tòa cao ốc xa hoa đứng sừng sững là UNIS, màn kính lam nhạt, dưới ánh mặt trời chói rọi loá mắt.

Trong phòng hội nghị đa công năng rộng rãi, trên chiếc bàn tròn dài, không ít nhân viên quản lí các cấp ngồi xung quanh đó.

Lôi Khiếu lật hai trang báo cáo, nhìn nhìn đồng hồ, ngạc nhiên nói: “Sao Tạ tổng còn chưa tới? Mười giờ họp, đã sắp tới rồi.”

Hội nghị thường kỳ mỗi tuần một lần, người lãnh đạo trực tiếp của Lôi Khiếu, tổng giám đốc UNIS Tạ Ngôn luôn luôn đúng giờ, hầu như chưa bao giờ muộn, hôm nay lại rất khác thường.

“Sẽ đến mà, Tạ tổng luôn luôn đúng giờ, hôm nay nhất định là mắc chuyện quan trọng gì đó.” Phó quản lí bộ phận nhân sự ngồi đối diện cười nói.

“Lôi đại quản lí, sao sắc mặt cậu hôm nay khó coi vậy? Tối qua không ngủ được hay là chơi với bạn gái quá tận hứng tới nỗi tinh lực không đủ?” Ngồi bên cạnh hắn, quản lí bộ phận quảng cáo Tiết Chi Vũ, lấy khuỷu tay huých huých cánh tay Lôi Khiếu, nháy nháy mắt mấy cái với hắn.

Hai người tuổi tương đương, gần như là cùng một lúc vào công ty. Tiết Chi Vũ ý xấu rất nhiều, tính tình hài hước dí dỏm, trong toàn công ty, cậu ta và Lôi Khiếu có quan hệ cá nhân tốt nhất, không chút cổ kị chọc ghẹo lẫn.

“Quậy cái gì!” Lôi Khiếu cười khở nói: “Hảo hảo một ngày cuối tuần, bị cổ ép đi coi cái gì ‘Brokebeck mountain’, xem hai người đàn ông lần qua lần lại, hại tôi đến bây giờ cả người vẫn không thoải mái, vốn là một ngày cuối tuần tốt lành, đều bị cổ phá hư.”

Không ít người tham dự hội nghị là quản lí nữ, vừa nghe lời này, đều tỏ vẻ kháng nghị, “Quản lí Lôi, tôi thấy bộ phim này hay lắm mà, sao anh lại thấy không hay?”

“Đúng vậy, thật là một bộ phim cảm động, diễn viên siêu đẹp, tuy nói về tình yêu đồng tính, lại tuyệt không kém so với tình yêu nam nữ, phim của Lí An đều luôn rất có nội hàm, là chính anh có thành kiến, không biết thưởng thức.”

Có vài người biết cái nhìn của Lôi Khiếu đối với đồng tính luyến ái, không khỏi cười nói: “Quản lí Lôi, nghe thấy chưa? Hiện tại xã hội này a, mọi người bình đẳng, tình yêu chân thật không phân biệt tuổi tác giới tính, đồng tính luyến ái so với dị tính luyến ái còn thịnh hành hơn, ai dám đắc tội họ, chính là đối đầu với thời đại, coi chừng sẽ chết rất thảm!”

“Thật nhảm nhí! Theo tôi thấy, phụ nữ các cô ủng hộ đồng tính luyến ái, căn bản chỉ là vì thỏa mãn tính thần đam mê ảo tưởng bá láp của các cô.” Lôi Khiếu nhìn mấy vị quản lí nữ đối diện, dùng bút gõ gõ mặt bàn, cười nói: “Các cô ủng hộ đồng tính luyến ái như vậy, lỡ tất cả đàn ông tốt trên đời này đều muốn làm gay, tôi coi các cô còn gả được cho ai?”

“Cái này không nhọc Lôi đại quản lí anh quan tâm.” Một trong các vị nữ quản lí cười nói: “Đúng rồi, quản lí Lôi, vì sao anh lại phản đối đồng tính luyến ái vậy a?”

“Phản đối một chuyện, cần lý do sao?”

“Nhưng tôi muốn nghe.”

“Âm dương dung hòa, thiên đạo luân thường, phụ nữ xinh đẹp không đi yêu, cố tình yêu đương đàn ông, đây không phải vi phạm lẽ thường sao?” Lôi Khiếu nhướng nhướng mày.

“Quản lí Lôi, nhìn bề ngoài cậu rất hiện đại, tư tưởng lại thật quá bảo thủ nga. Yêu một người, là trái tim yêu người đó hay là bề ngoài, hay giới tính? Khi anh thật sự bị một người hấp dẫn, căn bản sẽ không để ý bề ngoài gì đó chứ?” Quản lí nữ hưng trí bừng bừng phản bác hẳn.

Cái gì là bề ngoài rất hiện đại?

Trên mặt Lôi Khiếu toát ra mấy lần hắc tuyến.

Thế đạo này, thật sự điên cuồng không phải đàn ông, cũng không phải gay, mà là phụ nữ thích gay. Đường nhiên, khi đó, Lôi Khiếu cũng không biết, trên đời còn có một đám sinh vật kỳ dị như “Đồng nhân nữ”.

“Hào nam không đấu với nữ, nhất là loại đề tài này, chúng ta cãi ba ngày ba đêm, cũng sẽ không có kết quả.” Lôi Khiếu gơ hai tay đầu hàng, “Dù sao, đồng tính luyến ái lạm giao là có tiếng, không nghe mấy tin tức lung tung trên báo sao? Cũng vì loại phương thức này, mới dẫn đến bệnh SIDA nhanh chóng tăng cao, đừng trách tôi có thành kiến, là tự đồng chí nam quá không biết tự ái ! Mà gay cư nhiên cũng có thể trở thành một loại văn hóa thịnh hành, rõ là không thể tưởng tượng, tha cho tôi đi, muốn tôi học được thừa nhận tán thưởng gay, chỉ bằng trực tiếp dùng hỏa tiễn phóng tôi đến Bắc cực, chơi với gấu Bắc cực cho rồi.”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên phát hiện tầm mắt mọi người ban đầu tập trung trên người mình, đều ra phía sau hẳn, Lôi Khiếu nhin không được quay đầu, vừa nhìn, không khỏi đứng lên.

Tổng giám đốc đứng trên vịn người UNIS Tạ Ngôn, đứng ngay phía sau mình, tựa tiểu phi tiểu.

Anh chưa quá ba mươi, đã ở địa vị cao, tiền đồ vô lượng. Ngũ quan anh tuấn không kém Lôi Khiếu, ánh mắt thâm trầm sắc bén, cực ý chí, cả người toát ra sự gọi cảm chỉ có nơi người đàn ông thành công, là đối tượng khiến tất cả nhân viên nữ của công ty ngày ngày mê mẩn chảy nước miếng.

Thế nhưng, làm Lôi Khiếu ghen giọng không phải Tạ Ngôn, mà là chàng trai cao gầy đứng phía sau Tạ Ngôn.

Cho dù đứng cạnh người có sức ép như Tạ Ngôn, cậu cũng không chút kém sắc, nếu nói Tạ Ngôn là tùng, vậy cậu chính là liễu, khí chất hoàn toàn khác, nhưng đều rực rỡ loá mắt.

Cậu mặc một bộ âu phục màu xám nhạt, đôi người lãnh đạm như nước, khoe môi khê cong lên, giống như sóng gợn, cả người phảng phất mỹ ngọc rực rỡ, tỏa sáng tràn đầy tao nhã động lòng người, so với trước kia càng thanh đậm ôn nhã, cũng càng thêm hấp dẫn người khác.

“Du Duy Thu.”

Lôi Khiếu kinh ngạc bật ra cái tên đã rất lâu rồi, chỉ cảm thấy trước mắt thiên toàn địa chuyển, giống như ngã vào lỗ đen thời không.

Là cậu?

Cư nhiên là cậu?

Sao có thể là cậu!

Hắn chắc không nằm mơ chứ.

Hung hăng nhéo đuôi mình một phát, cơn đau truyền đến, cảnh trong mơ lại không tan vỡ, xem ra, hết thấy đều là thật...

“Du Duy Thu, thật là cậu! Sao cậu lại ở đây?”

Lôi Khiếu kích động nhào qua, vô thức nắm tay cậu, nhưng bị cậu nhẹ nhàng né tránh, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đối phương, có rất nhiều điều hắn đọc không hiểu.

“Chào anh, Lôi Khiếu.”

So với hắn, biểu tình của đối phương quá bình tĩnh, nhưng ánh mắt thoáng hiện vẻ phức tạp. Đó có lẽ là kinh ngạc, có lẽ là lạnh lùng, có lẽ là đứng đưng. Nhưng không có kích động như lâu ngày gặp lại.

Tim Lôi Khiếu trầm xuống.

“Ừa? Hai người các cậu quen nhau?” Tạ Ngôn hơi giật mình.

“Đây là bạn đại học ngày trước, bắt quá lâu lắm rồi không liên lạc.” Du Duy Thu thản nhiên nói.

“Thì ra là thế, thật trùng hợp.” Tạ Ngôn cười nói: “Xem ra anh túm em qua đây, coi như túm đúng người.”

Du Duy Thu cười khổ. Nếu sớm biết Lôi Khiếu cũng làm ở UNIS, dù gì cậu cũng không đồng ý với Tạ Ngôn, từ Singapore về thành phố N.

Thế giới tuy lớn, nhưng với cậu mà nói, thật sự quá nhỏ!

Người một lòng muốn trốn tránh, cứ nhiên gặp lại như một tuồng kịch, mà hần vẫn như trước đây, không chút thay đổi, tuy nhìn qua ổn trọng già dặn hơn trước kia, nhưng bản chất, vẫn tràn ngập chán ghét và thành kiến thâm căn cố đế với đồng tính luyến ái.

Xoay một vòng thật lớn, vẫn trở lại điểm xuất phát.

Vận mệnh luôn thích trêu đùa phàm nhân, mặc cậu đau khổ giãy dụa, mang theo ý cười trào phúng, đặt họ lên cùng một bàn cờ, ván cờ đã sớm loạn đến rối tinh rối mù, nhưng làm sao có được ngày vén mây nhìn thấy mặt trời, chết đi sống lại?

Tạ Ngôn đi đến trước bàn hội nghị, cất cao giọng nói: “Xin lỗi đã để mọi người chờ lâu, tôi vừa từ sân bay đón một người trở về, cho nên đến muộn vài phút. Cho phép tôi giới thiệu một chút, vị này chính là trợ lý riêng tôi mới mời đến Du Duy Thu. Cậu ta cũng là một thành viên của UNIS, trước kia vẫn nhậm chức ở Singapore. Hai năm trước, khi tôi được phái đi Singapore, cậu ta chính là trợ lý riêng của tôi, rất có năng lực. Tôi rất cần trợ thủ như vậy, cho nên tốn không ít tâm tư, cuối cùng túm cậu ta về, ‘chiếm làm của riêng’.”

Nghe đến đó, mọi người phát ra tiếng cười khê, Lôi Khiếu lại cười không nổi, “Chiếm làm của riêng”, lời này nghe có vẻ ám muội thế nào ấy.

Tạ Ngôn mỉm cười nhìn quanh bốn phía, tiếp tục nói: “Hy vọng sau này dưới sự nỗ lực hợp tác của mọi người, cùng nhau đẩy UNIS lên đỉnh cao sự nghiệp mới!”

Mọi người nhiệt liệt vỗ tay đáp lại, Tạ Ngôn ý bảo Du Duy Thu nói vài câu, người sau cũng không chối từ, thoải mái đứng lên, “Tạ tổng quá khen. Được làm việc dưới quyền Tạ tổng là vinh hạnh của tôi. Tôi sẽ toàn lực ứng phó, cũng mong mọi người chỉ bảo nhiều hơn.”

Sau khi giới thiệu đơn giản, mọi người triển khai hội nghị thường kỳ.

Thảo luận cực kì sôi nổi, Lôi Khiếu lại một câu cũng không biểu đạt, bất ngờ liên tiếp, tầm mắt hần, vẫn không thể khống chế dừng ở Du Duy Thu, nhưng cậu nhìn cũng không nhìn hần một lần, hết sức chăm chú nghe đồng nghiệp khác phát biểu, từ đầu chí cuối mang theo ý cười ôn hòa.

Trong lòng Lôi Khiếu cuộn cuộn từng đợt, nói không ra là tư vị gì.

25. Chương 25

Vất vả chịu đựng đợi đến tan họp, nhìn thấy Tạ Ngôn và Du Duy Thu cùng nhau rời đi, Lôi Khiếu cố sức băng qua dòng người, chắn trước mặt cậu.....

“Có việc gì sao?”

Nghe cậu hỏi nhàn nhạt như vậy, Lôi Khiếu không khỏi buồn khổ.

Gì mà có việc gì sao?

Họ cũng đã hơn bốn năm không gặp!

Thế mà cậu lại xem hần như người xa lạ.

“Chúng ta Đã lâu rồi không gặp, mấy năm nay, cậu khỏe chứ?” Lôi Khiếu cố nén lửa giận, nếu là trước kia, hẳn khó mà chịu đựng được như vậy, giờ xem ra đã có tiến bộ.

“Khỏe lắm.” Du Duy Thu gật đầu, ngắn gọn đến cả một câu dư thừa vô nghĩa cũng không có.

“Trưa có rảnh không? Tôi muốn cùng cậu nói chuyện một lát.”

“Tôi vừa nhận chức, sợ là bận rộn nhiều việc, sau này hãy nói đi.” Du Duy Thu thản nhiên nói: “Xin lỗi, tôi đi trước.”

“Du Duy Thu.....” Lôi Khiếu muốn đuổi theo, nhưng cả người cậu như phát ra hơi thở cự tuyệt, khiến hẳn phải dừng lại.

“Đúng rồi, có vài điều tôi muốn làm rõ một chút.” Du Duy Thu dừng bước, xoay người lại.

“Chuyện gì?” Lôi Khiếu lộ vẻ mặt vui mừng.

“Mấy lời ba hoa khoác lác vừa rồi của cậu, tôi đều nghe được.”

Ánh mắt lạnh nhạt dừng trên mặt Lôi Khiếu, không hề có chút độ ấm.

“Đầu tiên, tôi thật cảm tạ cậu đã quan tâm đến nhóm người đặc biệt này, tiếp theo, tôi cũng hết sức bội phục sự kiên định của cậu, vẫn y như trước đây. Nhưng mà, có vài chỗ mà tôi không đồng ý.

“Một, không phải tất cả Gay đều lạm giao; hai, bệnh SIDA bắt nguồn từ việc quan hệ *** một cách không lành mạnh, nhưng không phải là tội của đồng chí, giữa nam nữ với nhau, cũng sẽ bị SIDA, làm ơn đừng tùy ý chụp mũ bừa bãi, bọn tôi không gánh vác nổi. Vậy đi nha, tạm biệt.”

Du Duy Thu quay đầu bước đi.....

Tạ Ngôn đứng cạnh chờ cậu, đương nhiên cũng nghe được toàn bộ. Anh cũng không chen miệng vào, chỉ lộ ra nụ cười đầy thâm ý, nhìn thoáng qua Lôi Khiếu đang ngây như phỗng, rồi cùng Du Duy Thu bước vào thang máy.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, cũng ngăn cản tầm mắt cả hai người.

Một giây sau, Lôi Khiếu mới lấy lại tinh thần, rên rỉ ôm đầu, ngồi xổm xuống đất.....

Gặp quỷ rồi!

Hắn lại đi nói bậy bạ như vậy!

Hắn thề, từ đây về sau, không bao giờ nói đến ba chữ “Đồng tính luyến” chết tiệt này nữa!

Lôi Khiếu muốn tìm Du Duy Thu nói chuyện đàng hoàng, nhưng cậu luôn luôn bận rộn.

Sau khi nhận chức vài ngày, Du Duy Thu cứ như thần long thấy đầu không thấy đuôi, mỗi lần nghỉ trưa đến tìm cậu, không phải ra ngoài, thì là còn chưa về công ty. Tan tầm lại càng khó kiếm, dường như ngày nào cũng tăng ca, không phải vui đầu vào công việc, thì cũng là đi gặp khách hàng với Tạ Ngôn, tham dự dạ tiệc làm ăn.

Hành trình của cậu và Tạ Ngôn đều như nhau, so ra còn bận hơn cả Tạ Ngôn, dưới tay cậu còn có hai nữ thư kí, xử lý những việc vặt lớn nhỏ, Lôi Khiếu muốn gặp cậu, trước đó phải qua xác nhận của hai nàng, mới định giờ. Lôi Khiếu cũng bận, làm sao định được đúng thời gian, cái này gọi là cả bóng cậu hẳn cũng không bắt được.

Ngày ngày, thời gian cứ thế trôi qua.

Bận rộn là cái cố tốt nhất, cũng là cái cố vĩnh hằng.

Cuối cùng Lôi Khiếu cũng hiểu, cứ tiếp tục như thế, cả đời hẳn sẽ không thể nói chuyện được với cậu một lần, Du Duy Thu rõ ràng đang tránh né hẳn.

Gần trong gang tấc, nhưng không cách nào phá vỡ lớp băng cứng, loại cảm giác này khiến Lôi Khiếu vô cùng buồn bực.

Cuối cùng, khó khăn lắm, hắn mới quơ được một lần cơ hội, trong thang máy gặp được Du Duy Thu, sau khi nhìn thấy hắn, cậu chần chừ một chút, nhưng vẫn bước vào.

“Đi đâu?” Lôi Khiếu rất vui vẻ hỏi cậu.

“Phòng tư liệu.” Du Duy Thu thản nhiên trả lời.

“Oh.” Lôi Khiếu vội vàng ấn số, đồng thời cũng gấp gấp nói với Du Duy Thu: “Hôm nay rảnh không? Chúng ta cùng đi ăn cơm?”

“Hôm nay tôi rất bận.....”

“Đừng cự tuyệt tôi nữa!” Lôi Khiếu nhìn cậu, hạ giọng nói: “Du Duy Thu, chúng ta đã lâu như vậy không gặp nhau, tôi chỉ muốn hàn huyên với cậu, chẳng lẽ như vậy mà cậu cũng không đồng ý?”

Du Duy Thu rử mắt, sau một lúc lâu, nhìn đồng hồ, nói: “Tôi chỉ có mười phút.”

“Mười phút cũng được mà.” Lôi Khiếu vui mừng khôn xiết.

Vì thế, hai người đi đến ban công bên ngoài phòng họp ở tầng cao nhất, tầng hai mươi sáu, có thể thu cả thành phố vào tầm mắt.

Xa xa, những tòa nhà cao tầng mọc san sát nhau, phong cách kiến trúc khác biệt, cây xanh và đường xá xen kẽ bên trong, cho thấy sức sống mạnh mẽ của một thành phố lớn.

“Chưa đến ba năm, nơi này thay đổi kinh thật.”

Du Duy Thu nheo mắt lại, hít sâu một luồng khí tươi mát.

“Đúng vậy, mấy năm nay, chính phủ luôn xây dựng mở mang hạ tầng, nhà hát lớn ở đường Lạc Thành ngay gần khu đông là nhộn nhịp nhất, cậu thấy qua chưa?” Lôi Khiếu nhìn cậu.

“Chưa, mấy ngày nay bạn đến mã bắt đình đề (*), làm sao rảnh mà đi.” (ngựa không dừng vó)

Du Duy Thu cười khổ nói, lấy gói thuốc lá từ túi ra, rút một điếu, đưa lên miệng, thành thạo châm lửa.....

“Cậu biết hút thuốc?” Lôi Khiếu bị khung cảnh trước mắt đã kích một trận.

“Đàn ông hút thuốc là chuyện bình thường.”

Du Duy Thu thản nhiên nhìn hắn, tư thế hút thuốc của cậu vô cùng tao nhã, từ từ hút vào, rồi lại nhẹ nhàng nhả ra, động tác thành thạo, xem ra, hút cũng được một khoảng thời gian.

Trong lòng Lôi Khiếu rất không vui, Du Duy Thu như thế này trông rất xa lạ, sớm không còn là người mà hắn từng biết.

Khoảng trống ba năm, cậu đã học được bao nhiêu thứ mà hắn không biết? Đã xảy ra bao nhiêu chuyện mà hắn không biết? Đã giao thiệp với loại bạn bè thế nào? Cuộc sống trước đây ra sao?

Bề ngoài, cậu vẫn ôn nhã mê người như xưa, nhưng khoảnh khắc này, đáng vẻ vừa hút thuốc, vừa nhìn xa xăm, dường như cũng không mấy vui vẻ.

Không vui là vì ai?

Vô vàn dấu chấm hỏi tràn ngập trong đầu hắn, nhưng khi đối mặt với vẻ lạnh lùng của cậu, hắn lại không thể mở miệng.

“Cậu dường như không giống trước đây nữa.....”

Nếu nói, cậu trước kia, còn có thể từ sắc mặt mà nhìn ra hỉ nộ ái ố, thì bây giờ, lại khiến hắn hoàn toàn không biết cậu đang suy nghĩ cái gì.

Hắn hoài niệm cậu ngày xưa.

Hoài niệm người luôn dùng ánh mắt nhìn hắn như một đứa trẻ to đầu; hoài niệm lúc cả hai ngủ cạnh nhau, cảm giác thỏa mãn khi ôm lấy cậu; hoài niệm việc chỉ cần hắn quay đầu lại, luôn có thể bắt được ánh mắt cậu đang nhìn hắn, sau đó, cả hai như ăn ý, cùng cười.....

Trước kia, hắn vẫn luôn cảm nhận được ánh mắt cậu vây quanh mình, mà hắn lại thật buồn cười, còn tưởng đó là ánh mắt thị uy của tình địch, đến thật lâu sau này mới hiểu được, đó là vì.....

Cậu thích hắn.

Hắn nhớ đến lần tỏ bày đó, nhớ đến ánh mắt đắm lệ như thiêu đốt, nhớ đến nụ hôn nhẹ nhàng trên môi mình từ cậu.....

Lúc này, tất cả kỷ niệm cứ như sóng vỗ tràn bờ, đánh sâu vào nội tâm hắn.

26. Chương 26

“Có sao?” Du Duy Thu không nhìn hắn, chỉ khẽ nhếch khóe miệng, hai tay chống lên ban công, “Con người thì phải trưởng thành mà.”

“Thật xin lỗi.” Lôi Khiếu chậm rãi nói.

Thiên ngôn vạn ngữ, đều hóa thành ba chữ này.

Ba chữ này hắn nên nói từ lâu, nhưng vẫn không nói.

Đến bây giờ mới nói lời này, có phải đã quá trễ?

Không ngờ rằng hắn lại đột nhiên nói vậy, Du Duy Thu quay đầu, đáng vẻ kinh ngạc, “Xin lỗi cái gì?”

“Du Duy Thu, dường như tôi luôn nói sai, chọc cậu tức giận. Tôi biết năm đó cậu đột nhiên nghỉ học, là bởi vì tôi..... nói những lời vô liêm sỉ này, cậu không biết tôi đã hối hận biết bao nhiêu đâu. Nhưng năm gần đây, tôi vẫn luôn thật hoài niệm cậu, không biết cậu có vượt qua được không.....”

“Bây giờ không phải là cậu đã thấy rồi đó sao? Tôi ổn lắm, cảm ơn cậu đã quan tâm.” Du Duy Thu cắt ngang lời hắn, “Chỉ là khiến cậu phải thất vọng rồi. Tôi biết cậu dụng tâm lương khổ, cũng hiểu được cậu là suy nghĩ vì bạn, muốn khuyên tôi quay đầu lại, chớ đi con đường không có lối về này. Chỉ tiếc, bệnh của tôi là bệnh cả đời, thuốc hay châm cứu đều không chữa được, uống phí tiền lòng cậu rồi”

“Sao lại thế được!” Lôi Khiếu kích động, “Cậu khác, cậu thật sự khác với họ.....”

“Tôi khác cái gì?” Du Duy Thu nén không được bật cười ra tiếng, phỉ phỉ bụi, “Chẳng lẽ tôi là một kẻ bằng thanh ngọc khiết, ngũ độc bất xâm? Lôi Khiếu, tôi là đàn ông, cũng thích đàn ông, có dự vọng với đàn ông, có khát cầu với cơ thể họ. Tuy rằng chúng ta từng là bạn bè, nhưng không có nghĩa tôi là thánh nhân, không có nhu cầu. Nhìn vào sự thật đi, ngoại trừ không đồng ý với chuyện làm giao, tôi với những kẻ biến thái đồng tính đó chẳng có gì khác biệt, đều là loại người cậu phỉ nhổ nhất.”

“Không, cậu đừng hiểu lầm. Ý của tôi là bất kể cậu biến thành dạng người gì, tôi cũng không để ý, cậu vẫn mãi là người bạn tốt nhất của tôi” Lôi Khiếu vội nói.

“Tôi thật sự cảm ơn vì cậu đã xem trọng tôi, chỉ là.....” Du Duy Thu nhìn vào hắn, “Tôi là con, cậu là thẳng, tôi nhất định cả đời trên núi, cậu lại sẽ ở dưới núi mà thành gia lập nghiệp, làm sao có thể cùng một nơi? Giống như bây giờ không phải là tốt sao, nước sông không phạm nước giếng, ai cũng có con đường riêng của mình.....”

“Cái gì là con, cái gì là thẳng?” Lôi Khiếu cảm thấy khó hiểu, hỏi lại.

Hắn chẳng biết gì, cứ như trẻ con, bướng bỉnh vô cùng, không hiểu thì không bỏ qua.

Du Duy Thu tự cười giễu mình, “Không hiểu cũng không sao. Dù gì chúng ta cũng là người ở hai thế giới khác nhau, cần gì phải dây dưa? Làm bạn đồng nghiệp bình thường đi, Lôi Khiếu, tôi đã không còn mong muốn gì nữa.”

“Thật sự không thể quay về như lúc xưa sao?” Lôi Khiếu khàn giọng hỏi.

Quá khứ.

Là gì?

Quá khứ chính là những thứ đã trôi qua, thứ tìm lại chỉ là hoài niệm, là không thể miễn cưỡng, không thể không vui lấp.

Du Duy Thu trầm mặc một lúc lâu, từ từ lắc đầu, điều thuốc cháy đỏ dưới ngọn gió, bỗng nhiên làm phồng tay cậu, cậu chấn động, lấy lại tinh thần.

“Tôi phải đi.”

Sắc mặt Lôi Khiếu phức tạp rồi rầm nhìn cậu.....

Hắn thống hận cảm giác này, lại lần nữa để vụt mất, trở mắt nhìn cậu đi xa, đi đến nơi mà hắn khó có thể với đến được, nói cái gì là không cùng thế giới, hắn lo lắng cho cậu như thế, lòng luôn có dự vọng muốn ôm chặt lấy cậu..... mãnh liệt hơn bất cứ ai....

Loại cảm giác này.

Loại cảm giác vô cùng quý dị này.....thật ra là gì?

Tay đặt lên cửa, Du Duy Thu quay đầu, thản nhiên nói: “Đúng rồi, nghe nói cậu sắp kết hôn, bạn gái vẫn là Sa Bội Oanh?”

“Sao cậu lại biết?” Nội tâm Lôi Khiếu chấn động.

“Đây chẳng lẽ không phải là bí mật đã công khai sao?”

Mới vừa nhận việc vài ngày, chợt nghe nói, Lôi Khiếu đã có bạn gái xinh đẹp đang bàn chuyện hôn nhân.

Nghe đến tên Sa Bội Oanh, Du Duy Thu khẽ giật mình, không ngờ, họ vẫn duy trì đến tận bây giờ, xem ra từ hồi đại học, Lôi Khiếu chỉ vì tuổi trẻ, không chống được sự hấp dẫn, mới lãng nhăng một chút, thật ra, hắn vẫn là tên đàn ông rất nghiêm túc.

Như thế này không phải tốt lắm sao?

Thật sự tốt lắm.

“Hai người cũng không phải dễ dàng gì, lâu như thế, tình cảm có thể gắn bó đến tận bây giờ, rất khó có được như thế, ráng quý trọng cô ấy. Gặp Sa Bội Oanh, thay tôi hỏi thăm cô ấy. Còn nữa, khi nào kết hôn, đừng quên gọi thiệp mời cho tôi, tôi sẽ đến chúc mừng.”

Ngữ điệu của Du Duy Thu thật bình tĩnh, thật thành tâm.

“À, được Tôi sẽ”

Lôi Khiếu lẩm bẩm, không biết phải nói gì.

Du Duy Thu mở cửa, rồi bước ra ngoài, chỉ còn lại một mình Lôi Khiếu, cô độc đứng trong gió.....

Bệnh cũ ở lưng dường như tái phát, mỗi bước đi, đều truyền đến cơn đau không thể chịu nổi, Du Duy Thu cắn chặt răng, bước nhanh về phòng mình.

Vừa bước vào cửa, cả người đã dựa vào tường, cuộn mình lại.....

Đây là cái giá cho sự cậy mạnh mà.

Trong lòng nhẹ nhàng thở dài.

Rõ ràng đã đi xa như thế, vì sao, còn có thể quay lại, cố tình đối diện với hắn?

Đã ba năm rồi, còn chưa đủ sao?

“Sao thế?”

Ngẩng đầu, là ánh mắt lo lắng Tạ Ngôn.

“Anh Tạ, tôi không sao, chỉ là lưng hơi đau.”

Du Duy Thu miễn cưỡng chống người, Tạ Ngôn liền đỡ lấy, để cậu ngồi lên sofa, Tạ Ngôn ngồi sau lưng, giúp cậu mát xa phần cơ cứng ngắc trên lưng cậu.....

“Không cần đâu, giờ còn đang là giờ làm, tôi nằm một chút là được....” Du Duy Thu sợ bị người khác nhìn thấy, sẽ có ảnh hưởng không tốt.

“Không sao cả, giờ tôi cũng không bận. Hôm nay cậu về sớm một chút, về nghỉ ngơi đi.” Bàn tay Tạ Ngôn rất to, thủ pháp đương nhiên không chuyên nghiệp bằng Lôi Khiếu, nhưng ít nhiều cũng có thể khiến cậu giảm bớt đau đớn.

Quan hệ giữa Tạ Ngôn và Du Duy Thu đã có từ rất lâu, từ nhỏ cả hai ở cùng một khu, cha mẹ hai người lại là đồng nghiệp, có thể nói họ là ‘Thanh mai trúc mã’. Quốc trung, trung học, đều là đàn anh đàn em cùng trường, sau đó Tạ Ngôn qua Singapore, còn nhận Du Duy Thu vào UNIS làm nhân viên thực tập.

Tuy Tạ Ngôn có chị, nhưng lại không có em, thế nên xem Du Duy Thu như em trai mình mà đối đãi, chiều cổ cậu.

Từ khi Du Duy Thu quay về thành phố N, nhất thời chưa tìm được chỗ, tạm thời ở nhờ trong biệt thự của Tạ Ngôn, đồng thời cũng tích cực tìm phòng ở, dự định nếu tìm được sẽ lập tức chuyển ra ngoài. Cậu đã chịu ơn Tạ Ngôn nhiều lắm rồi, ngại phiền thêm đến anh.

27. Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Khu nhà của mẹ Du Duy Thu, từ lúc họ đi Singapore không lâu sau, đã được bán đi để lấy tiền mặt, cũng xoay sở được một khoản kha khá, dùng để mua bất động sản ở Singapore. Tuy nói rằng họ có thể nhà của cậu hai bao lâu cũng được, nhưng dù sao đây cũng không phải là nhà mình, ở đông không tiện, dù gì ở nhà mình cũng yên tâm hơn.

Sau khi đến Singapore, trải qua một khoảng thời gian thích ứng không ngắn, dưới sự giúp đỡ của cậu hai, mẹ cũng bắt đầu một cuộc sống mới. Chẳng những tìm được việc quản lý bộ phận sách ở thư viện trường đại học, còn quen biết với một người đàn ông đơn hậu đã li dị vợ. Qua vài lần tiếp xúc, hai người đều có thiện cảm với nhau, con đường tình yêu và hôn nhân trước mắt xem như tương đối ổn định, Du Duy Thu rất vui, nhưng cũng có chút cảm giác mất mát.

Đúng lúc đó, Tạ Ngôn đưa ra lời đề nghị cậu về thành phố N giúp anh, Du Duy Thu lưỡng lự một lúc, mới tiếp nhận lời đề nghị này của Tạ Ngôn.

Cậu vẫn luôn cảm thấy nguồn gốc của mình là ở nơi đây. Mặc kệ có đi xa thế nào, trong tận sâu đáy lòng, luôn có một sợi dây nhỏ bé không ngừng kéo cậu, dẫn cậu quay về. Nhưng mà, trăm triệu lần không ngờ được, vừa mới bắt đầu, đã gặp lại Lôi Khiếu.

Đoạn nghiệp duyên này bị chính cậu tự tay chặt đứt, dường như đã đan thành ngàn vạn gút mắt, không khỏi khiến cậu âm thầm hối hận.

Có lẽ, ngay từ đầu, cậu đã sai lầm rồi.

Nếu lúc trước đã chọn cách rời đi, chuyện đến nước này, lại vì sao phải quay về?

Lừa mình dối người, từ làm tự chịu, gây nghiệp chướng không thể sống

Tóm lại, tất cả đều là tự chuốc lấy.

“Sao tự nhiên lại đau lưng?” Tạ Ngôn hỏi.

“Vừa rồi, em và Lôi Khiếu nói chuyện vài câu..... Ở ban công tầng thượng, chắc là gió lạnh.....”

Ngày đầu tiên đi làm, Du Duy Thu đã nói ra hết thấy chuyện của mình và Lôi Khiếu.

Tạ Ngôn không ngờ hai người họ lại có sâu xa như vậy, đành cười khỏ, “Sớm biết như thế, anh đã không điều cậu đến chỗ này.”

“Nếu thật phải gặp mặt, sớm muộn rồi cũng sẽ gặp.”

Du Duy Thu nói rất thản nhiên.

Thế nhưng, thản nhiên là một chuyện, khi đối diện, lại là chuyện khác.

“Hai người nói những gì?” Tạ Ngôn vừa massage vừa hỏi.

Du Duy Thu trầm mặc trong chốc lát, không trả lời, hỏi ngược lại: “Anh Tạ, anh đã có mối tình đầu phải không? Anh mất bao lâu mới quên được người ấy?”

Bàn tay trên lưng cậu đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt Tạ Ngôn bỗng dưng cứng đờ, khóe môi cương nghị thoáng mím chặt.

“Xin lỗi, em không nên hỏi chuyện này.”

Du Duy Thu biết, trong lòng Tạ Ngôn vẫn ẩn sâu một người.

Anh là một người đàn ông vô cùng xuất sắc, nhưng bên cạnh, chưa bao giờ xuất hiện một người yêu cố định qua lại, bất kể là nam hay nữ, đều không có.

Anh vẫn một mực chờ người kia.

Không biết là mẫu người thế nào, mới có thể trói buộc được tim anh như vậy?

“Cũng không có gì.” Tạ Ngôn hạ giọng nói: “Anh thật lòng thích một người, luôn có cảm giác không thể thiếu người đó. Nhưng người đó không thích anh, đến giờ vẫn không để mắt đến anh.”

“Đấy là người nào chứ, đúng là không có mắt!” Du Duy Thu bất bình thay Tạ Ngôn.

Tạ Ngôn cười ha ha, đưa tay túm đầu Du Duy Thu, “Đồ ngốc, trong biển người mờ mịt, gặp được người mình thích, thì cũng như gặp được kì tích. Mà mình thích người đó, rồi người đó cũng thích mình, lại là một kì tích trong kì tích. Một kì tích đã xảy ra, anh cũng không hi vọng xa vời sẽ có kì tích thứ hai xuất hiện, chỉ cần bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy người đó, anh đã thấy thỏa mãn.” (Yu: với mình thì kì tích loại 1 xuất hiện hok dưới 100 lần nha, cái nhúm dv, ca sĩ hàn xẻng là trên dưới 30 em rầu, còn lại thì chia đều cho các nước. Mình đang trong giai đoạn ngắm kì tích thứ 2)

Du Duy Thu không nén được cơn xúc động.

Cậu không ngờ Tạ Ngôn lại thâm tình đến vậy!

Điều kiện của anh ấy thật sự rất tốt, muốn mẫu người gì mà không được? Ai có ngờ, anh lại vì tình mà khổ sở thế này?

“Người kia Là người thế nào? Giờ làm gì?”

“Cậu ấy à, là một tên rất đặc biệt. Chỉ sống trong thế giới riêng của mình, không để tâm đến bất cứ ai, hưởng thụ sự cô độc và tịch mịch của mình, đối với người khác đều coi như không thấy.” Ánh sáng trong đôi mắt Tạ Ngôn bùng lên, “Bốn năm trước, cậu ấy xuất ngoại, hoàn toàn phù hợp với cá tính của cậu ấy, từ khi đi, không liên lạc điện thoại, không một chút tin tức, thậm chí, anh còn không biết cậu ấy còn sống hay là không nữa.....”

“Nghe qua Thật sự rất khó nắm bắt” Du Duy Thu thở dài.

“Cậu ấy chính là người như vậy.”

Tạ Ngôn thu lại nét cười, như đang xuất thần, một lúc sau mới nói: “Cậu hỏi cần bao lâu để quên một người, câu trả lời của tôi là, nếu người kia là người cậu yêu thật lòng, thì sẽ dài lâu đến mức như hơi thở của cậu. Đời đời kiếp kiếp, đến chết mới thôi.”

Du Duy Thu trầm mặc.

Đột nhiên lại muốn hút thuốc, cậu rút ra một điếu thuốc, cũng đưa cho Tạ Ngôn một điếu, châm, cả hai cùng rít thuốc.

“Loại tình yêu này, khi được, ta hạnh phúc; không được, thì là mạng của cậu. Trước kia tôi không tin, vẫn đấu tranh với vận mệnh, không tin mình cũng như những người khác, nhưng mà bây giờ, tôi đã tin, chỉ là không muốn buông tay, càng không muốn dễ dàng buông tay Cho nên, tôi định chờ việc ở công ty không còn bẽ bộn, sang Úc nghỉ ngơi, từ hè đến đông. Nếu như tôi đủ may mắn, có khi có thể nhìn thấy người đó.”

“Anh nhất định sẽ tìm được.” Du Duy Thu nói dứt khoát.

“Chỉ hy vọng là thế. Cuộc sống không như ta muốn, mười thì được tám chín. Có lẽ do sự nghiệp của tôi quá thuận buồm xuôi gió, thế nên, trời mới định cho tôi không đến được với người đó.....”

Tạ Ngôn cười tự giễu mình, khẽ thở dài: “Thật công bằng.”

Đột nhiên, Du Duy Thy cảm thấy lòng mình thật đau!

Thì ra, trong bể khổ tình yêu, giãy dụa dày vò, không chỉ một mình cậu. Ngay cả người kiệt xuất như Tạ Ngôn, vẫn có người xem thường, hướng chỉ là cậu?

Cậu và Lôi Khiếu, có phải cũng thế không?

Một kỳ tích đã xuất hiện, cậu không nên hy vọng xa vời đến cái thứ hai. Không, thật ra cậu chưa bao giờ hy vọng xa vời đến kì tích thứ hai, từ đầu đến cuối cũng không có, bởi vì biết rõ không có khả năng, thế nên cậu cố gắng quên tất cả, nhìn về phía trước, đi hết cuộc đời mình.

Mà hẳn, sớm đã có cuộc sống của riêng hẳn, sẽ nhanh chóng thành gia lập nghiệp, có một gia đình hoàn mỹ được người người hâm mộ, ngoài việc chúc phúc cho hẳn, cậu cũng không có mong muốn nào khác.

Trên đời này có bao nhiêu người may mắn, có thể cùng người mình yêu bạc đầu đến già?

Kỳ tích trong kỳ tích a.....

Thật sự là quá khó khăn !

Lần nói chuyện đó, như một đường ranh giới.

Sau này giữa hẳn và cậu, phân rõ một lá chắn vô hình, chia cách cuộc sống và công việc của cậu bên ngoài vòng tròn.

Ngoại trừ Lôi Khiếu, Du Duy Thu cùng toàn bộ nhân viên trên dưới ở công ty, đều rất tốt.

Cậu giữ chức vụ quan trọng, cũng không kiêu không hách, hòa nhã với mọi người, ai cần là giúp, hiệu suất làm việc lại cao, thoải mái có mức độ, phối hợp các ban với nhau, rất cẩn thận.

Có ngọn núi hệ số an toàn cực cao Du Duy Thu này ngồi chống đỡ, mọi người không còn phải lo lắng đề phòng như trước đây nữa. Cho dù có làm sai chuyện gì, chỉ cần nói vài câu với cậu, để tránh gặp trận hỏa sấm sét. Đương nhiên, mức độ chịu đựng của Tạ Ngôn rất cao, rất ít khi phát hỏa, trừ khi người dưới tay quá đáng, mới ra mặt răn dạy vài câu.

Tóm lại, từ khi Du Duy Thu đến UNIS, không khí công ty hòa thuận vui vẻ, chân thành đoàn kết, đến nỗi mức thưởng quý ba so với mọi năm còn tăng gấp đôi, sớm biết đã cho người tổng giám cũ về hưu sớm, để người bây giờ lên.

Đúng là loại không khí hài hòa này với cuộc chiến tranh lạnh giữa Du Duy Thu và Lôi Khiếu mới cực kỳ không hài hòa.

Tất cả mọi người đều biết họ là bạn đại học cũ với nhau, giờ khó khăn lắm mới gặp lại, theo lý phải là vô cùng thân thiết, kết quả lại khiến mọi người phải ngả kính ra nhìn.

Du Duy Thu đối với Lôi Khiếu, đến bây giờ vẫn là thái độ thản nhiên, giải quyết việc chung, cũng ít khi cùng nhau ăn cơm hay trò chuyện. Khi công ty tổ chức liên hoan, chỉ cần có Lôi Khiếu xuất hiện, Du Duy Thu thường từ chối không đến; mà một khi Du Duy Thu xuất hiện, thì người luôn luôn sôi nổi như Lôi Khiếu lại như ăn trúng thuốc cấm, không buồn nói chuyện, khiến không khí trở nên vô cùng quỷ dị.

Lực lượng quần chúng là cực đại, cũng luôn luôn bà tám, đào sâu ba thước, lời chuyện xa xưa ra. Trong đó, chính là khi cả hai cùng học đại học, ngoại trừ là bạn học, còn một thân phận khác là — tình địch thủy hỏa bất dung. (Yu: có vẻ là các đồng chí đào mà chưa tới.)

À. Thì ra là thế!

Mọi người gật gật đầu, cuối cùng cũng bình tĩnh đại ngộ.

Tình địch gặp lại, hết sức đỏ mắt!

Tất cả đều có câu trả lời, đã là tình địch, quan hệ giữa họ sao có thể tốt được?

Lời khiêu cũng rất khó chịu.

Bị mọi người hiểu lầm hần và Du Duy Thy là tình địch rất khó chịu, mà Du Duy Thu lại lãnh đạm với hần, lại càng khiến hần khó chịu cực kỳ.

Khó khăn lắm mới gặp lại, những tưởng có thể xóa bỏ sự hiểu lầm trong quá khứ, nhưng hoàn toàn không ngờ chẳng những không thể xóa bỏ, ngược lại càng thêm xấu đi.

Trong công ty, thường xuyên ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại gặp, mà dù có gặp, cũng chỉ thản nhiên gật đầu, cười cho qua, cứ như đồng nghiệp bình thường.

Đây hoàn toàn không phải thứ hần muốn!

Nhưng nên làm thế nào để tiến thêm một bước, hần lại bó tay không biện pháp.

Du Duy Thu từng nói, cậu ấy và người khác đều giống nhau, nhưng trong lòng hần, cậu không giống người khác, độc nhất vô nhị, sao có thể như người khác?

Mặc kệ có phải là đồng tính hay không, mặc kệ có cùng thế giới hay không, cậu chính là cậu, tất cả chỉ vì cậu, mà khác biệt!

Lôi Khiếu vẫn suy nghĩ cố chấp theo ý mình.

Khi đó, còn chưa biết cái gì là yêu, cho dù đã sớm yêu sâu đậm, vẫn không biết, chỉ cảm thấy người kia thật đặc biệt, không nhìn thấy cậu thì như tê tâm liệt phế, vừa nhìn thấy thì lòng tràn ngập vui mừng, mất đi ý thức, thì ra, từ lúc nào, tình yêu đã cắm rễ thật sâu.

Đáng tiếc, lúc ấy hần còn trì độn vô cùng, chẳng hiểu được gì.

28. Chương 28

Rất nhanh đã đến cuối tháng.

Cuối tháng một kết toán, bộ thị trường biểu hiện xuất sắc, hoàn thành vượt chỉ tiêu tiêu thụ cùng kì, Lôi Khiếu khao, kéo toàn thể viên chức, cùng đi uống ăn mừng.

Mọi người đều rất hưng phấn, không khí cực kì sôi nổi, nhân viên phục vụ không ngừng bưng rượu và trái cây lên, chỉ chốc lát sau, đã bị tiêu diệt gần hết.

Lôi Khiếu lại trở thành mục tiêu cho mọi người chúc rượu, hần cũng không chối từ, ai mời cũng không cự tuyệt, nâng ly liền ngửa đầu một ngụm uống cạn, đáng vẻ hào sảng giành được từng tràng pháo tay.

Trong khoảng thời gian này, Lôi Khiếu vẫn rất buồn bực, tuy rằng sự nghiệp đang lên dốc, nhưng trong lòng lại không thoải mái, khi ở bên Sa Bội Oanh thường xuyên đối chọi, tranh chấp không ngừng. Mấy ngày trước, vì chuyện mua nhà, lại cãi một trận với Sa Bội Oanh.

Sa Bội Oanh chọn một trong số những căn nhà mơ ước, hăng hái đặt đào đề cử với Lôi Khiếu, muốn hẹn hần đi coi nhà, nhưng đều do Lôi Khiếu nhất thời có việc, vẫn chưa đi được.

Vì thế, Sa Bội Oanh rất không vui, cảm thấy Lôi Khiếu không coi trọng mình chút nào, tức giận nói vài câu, Lôi Khiếu lại cho rằng cô chuyện bé xé ra to, nhà khi nào đi coi chẳng được, không cần gấp quá, hai người càng nói càng không vừa bụng, cụt hứng bỏ về, từ đó rơi vào chiến tranh lạnh.

Về phương diện khác, quan hệ giữa hắn và Du Duy Thu không chút cải thiện, rõ ràng cậu đối xử với người khác đều vui vẻ cởi mở, nhưng với người từng là bạn thân như mình, lại luôn làm như không thấy, chuyện này không khỏi làm Lôi Khiếu chán nản.

Theo bầu không khí ngày càng sôi động, chai rượu không cũng ngày càng nhiều. Tuy Lôi Khiếu vì thường xuyên giao tiếp với khách, đã luyện được tửu lượng ngàn chén không gục, nhưng không ngăn được mọi người thay nhau kính rượu, các loại rượu mạnh đỏ trắng pha lẫn, lực sát thương càng lớn hơn, rất nhanh, hắn đã bị chuốc đến say mềm.

Khi Du Duy Thu và Tạ Ngôn vừa bước chân vào KTV, đúng lúc nhìn thấy Lôi Khiếu say bí tỉ, cùng hai mỹ nữ bộ thị trường lên sân khấu hát bài đang thịnh hành “Chết cũng muốn yêu”.

Phía dưới là một đám nhân viên ma men, như quỷ khóc sói gào vỗ tay khen ngợi, liều mạng huyết sáo, cường gian lỗ tai người khác.

Lôi Khiếu đã liêu xiêu lảo đảo, còn không quên mỗi tay ôm một mỹ nữ, ngũ âm không đầy đủ mà hát: “Chết cũng muốn yêu, không làm li tị hận cùng không vui vẻ.”

Nhìn chàng trai hoang đường trên sân khấu, Du Duy Thu không khỏi dừng chân, nhúu đôi mày, trái lại Tạ Ngôn bật cười, “Lôi đại quản lý của chúng ta được hoan nghênh quá đi chứ.”

Lôi Khiếu ngoại hình đẹp trai tuấn lãng, trong công ty, tuyệt không dưới anh, nhưng do hắn có bạn gái ổn định, các đồng nghiệp nữ mới không biểu đạt hảo cảm quá rõ ràng với hắn.

Bộ thị trường áp lực lớn, trách nhiệm nặng nề, chỉ cần họ làm tốt công việc, đòi tư xằng bậy thế nào anh cũng mặc kệ. Dù sao, thả lỏng tâm tình cũng rất cần thiết.

“Anh ta luôn luôn như thế.”

Du Duy Thu thần nhiên nói, theo Tạ Ngôn cùng ngồi xuống vị trí chỉ định, hẹn một vị khách với Tạ Ngôn, vừa uống vừa trò chuyện. Cậu chẳng hề thích nơi vui chơi huyền ảo thế này, nhưng vì công việc, có khi phải hy sinh sở thích cá nhân.

Vì là khách quen của Tạ Ngôn, không khí rất thoải mái, sau khi bàn chút chuyện làm ăn, hai người dần dần nói tới đề tài ngày thường, Du Duy Thu thỉnh thoảng đáp vài câu, tâm tư bất tri bất giác bay qua phía bàn Lôi Khiếu.

Hắn cũng uống nhiều lắm rồi nhỉ?

Thấy hắn uống rượu như uống nước, Du Duy Thu không khỏi lo lắng cho thân thể hắn.

Cậu biết, Lôi Khiếu là quản lý bộ thị trường, trên công việc khó tránh khỏi xã giao nhiều, nhưng rượu không phải thứ tốt, uống nhiều không có lợi. Vì công việc, uống rượu cũng đã đành, hiện tại là giải trí, không cần phải tiếp tục ôm bình rượu nữa, lỡ mắc chứng nghiện rượu thì làm sao đây?

“Tiểu Du?” Tạ Ngôn huých nhẹ cậu.

“Hả?” Du Duy Thu phục hồi tinh thần lại, lúc này mới phát hiện mình đích thất lễ, trên mặt hơi hơi đỏ lên, “Thật ngại quá, em hơi thất thần.”

“Nếu lo cho cậu ta thì đi coi chút đi.” Tạ Ngôn mỉm cười nhìn cậu.

Du Duy Thu nhìn nhìn bàn Lôi Khiếu, hình như hắn tựa hồ lại uống hết một ly rượu đỏ, đặt mạnh lên bàn, phóng khoáng chúi chúi miệng, đối mặt với tiếng khen ngợi điên cuồng của mọi người, lộ ra nụ cười thắng lợi, sắc mặt lại vô cùng khó coi.

“Xin lỗi, em đi một lát.”

Rốt cuộc không cách nào thờ, Du Duy Thu vội vàng đứng lên, đi qua bàn Lôi Khiếu.

Quả nhiên, còn chưa đi tới, Lôi Khiếu đã không xong, thân hình cao lớn lảo đảo, đột nhiên bùm miệng, như tên lửa phóng về phía toilet.

“Để tôi đi coi, mọi người cứ tiếp tục đi.” Du Duy Thu ngăn một đồng nghiệp muốn đi cùng lại, ý bảo mình sẽ đi, người đồng nghiệp tự nhiên vui vẻ giao cho cậu.

Mới mở cửa toilet, chợt nghe thấy từng đợt nồn mưa kinh thiên động địa.

Lôi Khiếu đường đường là quản lý UNIS, bình thường tương đối chú trọng hình tượng, luôn cẩn thận duy trì bề ngoài tinh anh, hiện tại thì cái gì cũng chẳng quan tâm, đáng vẻ buồn cười ngồi dưới đất, ôm chặt bồn cầu, nồn lầy nồn để.

Du Duy Thu vừa tức giận, vừa có chút đau lòng, ngồi xổm bên cạnh hắn, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, “Anh điên rồi, uống dừ như vậy làm gì? Tự làm tự chịu.”

Lôi Khiếu quay đầu lại, thấy là cậu, lộ ra ánh mắt rất kinh ngạc, mở miệng muốn nói gì, dạ dày lại là cuộn trào mãnh liệt.

Ước chừng nồn khoảng mười lăm phút, Lôi Khiếu mới bình tĩnh trở lại, lảo đảo lảo đảo, chống hai chân đã gần như tê liệt mà đứng dậy, vừa không chú ý, suýt ngã sấp xuống.

Du Duy Thu vội vàng đỡ lấy hắn, dìu hắn đến trước bồn rửa tay. Lôi Khiếu giống như con chó nhỏ đói khát, thò đầu vào dưới vòi nước, vặn lớn hết cỡ, để cho dòng nước kịch liệt chảy qua khuôn mặt nóng bừng của mình.

“Anh như vậy sẽ bị cảm.”

Du Duy Thu lảng lạng đứng một bên, hắn nhìn qua lôi thôi cực kỳ, áo khoác âu phục mở rộng, sơmi ba nút không cài, lộ ra vòm ngực rắn chắc, cravat lệch ra sau cổ, tóc tai thì rối như tổ chim...

“Tôi không sao.”

Lôi Khiếu khóa vòi nước, ra sức lắc lắc đầu, vẩy nước trên tóc, động tác này càng giống một con chó nhỏ vừa bơi lội xong.

“Dùng cái này lau đi.”

Du Duy Thu rút mấy miếng khăn giấy đưa cho hắn, Lôi Khiếu tiếp nhận, thấp giọng nói tiếng “Cám ơn”, lau mặt vài cái qua loa, lúc này mới cảm thấy mình thanh tỉnh rất nhiều, hình ảnh trước mắt không mơ hồ nữa, hắn xoay người, “Sao cậu lại ở đây?”

“Tôi đi cùng Tạ tổng tới gặp một vị khách, phải về rồi. Anh đừng uống nhiều như vậy, cẩn thận ngộ độc cồn phải vào bệnh viện.”

Thấy hắn không đáng ngại nữa, Du Duy Thu yên lòng, đang định rời đi, lại bị Lôi Khiếu đột nhiên nắm lấy cổ tay, dùng sức kéo lại.

Người uống say, hoàn toàn không biết khống chế lực độ, Du Duy Thu không dừng lại được, nhào vào lòng Lôi Khiếu, bị hắn ôm chặt.

“Này, anh buông tôi ra!” Du Duy Thu hơi tức giận.

“Cậu đừng không để ý tới tôi. Lòng tôi thật sự rất khó chịu.” Có lẽ do nồn quá dữ dội, thanh âm Lôi Khiếu khàn vô cùng.

Du Duy Thu cả người cứng đờ, tuyệt đối không ngờ hắn sẽ nói như vậy.

Toàn thân bị ôm trong hơi ấm quen thuộc, mũi tràn ngập hơi thở đặc biệt của hắn cùng mùi rượu gay gắt, trái tim cậu, lại truyền đến cơn đau đớn như vỡ nát.

“Buông tôi ra.” Du Duy Thu lặp lại.

“Mấy năm nay, tôi luôn rất nhớ cậu, cậu có nhớ tới tôi hay không?” Lôi Khiếu bỏ ngoài tai, chỉ ôm chặt cậu, gắt gao ôm chặt.

Chỉ sợ lỗ không cẩn thận, cậu sẽ giống như bọt biển, biến mất vào hư không.

.

Long nhi vừa đưa “hàng tiếp tế” về. Iu chưa? Đi thực tập mà vẫn nhớ nhà đấy XD

~~Chunee

29. Chương 29

“Anh uống nhiều rồi.” Du Duy Thu muốn đẩy hắn ra.

“Bây giờ tôi đã biết rồi. Cái gì là ‘thẳng’, cái gì là ‘cong’.”

Thình lình phát ra một câu, khiến tay Du Duy Thu nhất thời dừng lại.

“‘Thẳng’ là chỉ đàn ông có xu hướng giới tính bình thường, ‘cong’ chính là chỉ người đồng tính luyến ái. Lên núi là vì theo bộ phim *Brokeback mountain*, nói một người lên núi, chính là chỉ người đó đã trở thành gay. Du Duy Thu, tôi nói có đúng không? Tôi nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng đã hiểu được. Thật con mẹ nó, còn mệt hơn cả viết luận văn tốt nghiệp.” Lôi Khiếu cười khổ nói.

“Anh nghiên cứu chuyện này để làm gì?” Du Duy Thu hồi lâu mới thốt ra một câu như vậy.

“Bởi vì cậu. Chỉ vì cậu.” Lôi Khiếu nói giọng khàn khàn: “Tôi còn coi rất nhiều phim đồng chí, báo cáo văn học, còn đọc sang sách tâm lý học. Bây giờ tôi mới biết được, đây không phải bệnh, chỉ là không cùng giới tính, cũng như tính cách của mỗi người, đều là lựa chọn của chính mình.”

“Anh cần gì phải làm như vậy?” Du Duy Thu run giọng nói.

“Tôi biết mình vẫn có thành kiến rất sâu, cho dù trong lòng hiểu được, nhưng ở hiện thực, ít nhiều vẫn có cảm giác mâu thuẫn. Dù sao tôi cũng là đàn ông có xu hướng giới tính bình thường, chưa bao giờ tiếp xúc với những điều này, phản ứng quá khích, hẳn có thể được tha thứ chứ. Du Duy Thu, năm đó tôi thật sự còn quá trẻ, quá ngốc, quá tự cho là đúng, chẳng hiểu cái gì hết, nhất thời ăn nói bạt mạng, đã khiến tôi vô cùng hối hận đến tận hôm nay. Tôi biết, trước kia làm sai quá nhiều, tổn thương cậu quá sâu. Tôi vẫn muốn bù đắp.”

Những lời bình thường do dự khôn xiết, hiện tại theo cảm giác say, chậm rãi nói hết ra.

“Đừng nói nữa, vì sao anh không ghét tôi tới cùng?”

Thật sự không chịu nổi, Du Duy Thu khàn giọng ngắt lời hắn, lệ bất tri bất giác đã đọng đầy viền mắt.

Lời hắn nói càng chân thành tha thiết, nỗi đau trong lòng cậu càng tràn lan như thủy triều.

Đây thật sự là chuyện tàn nhẫn nhất trên đời! Yêu một người, đối phương rõ ràng không thể bên cậu, lại cứ kéo cậu không buông.

Chẳng những không buông, còn thử đi vào nội tâm cậu lần nữa.

Vì sao không thể lắng lặng mà buông tha cậu?

“Tôi nói rồi, chỉ vì cậu.”

Lôi Khiếu nâng khuôn mặt cậu lên, nơi đó lấp lánh ánh nước, khiến hắn đau lòng không thôi. Chăm chú nhìn một lát, hắn như bị mê hoặc mà cúi đầu, theo bản năng muốn hôn lên những giọt lệ nơi khóe mắt cậu.

Du Duy Thu mở to mắt.

Cậu nên tránh! Nên cho hắn một cái tát, trong lòng phát ra tiếng kêu gào lo lắng, thân thể lại như bị ma ám, không cách nào cử động.

Ngay khi đôi môi hai người tiếp xúc, đột nhiên, cửa bị mở tung ra, một đám người vui cười đi vào.

Du Duy Thu lập tức bừng tỉnh, đẩy hắn ra, đi ra ngoài.

Bị cậu đẩy như vậy, Lôi Khiếu tựa hồ cũng thanh tỉnh vài phần, sờ sờ đầu, bước chân liêu xiêu, cũng ra ngoài theo.

Lúc đi ra, Tạ Ngôn đã chẳng thấy đâu, để lại tin nhắn cho cậu, nói là tiễn khách về trước, bảo cậu không cần đi theo, về nhà nghỉ ngơi sớm.

Mượn nước lạnh kích thích, Lôi Khiếu chỉ thanh tỉnh một lát, vừa về chỗ ngồi, lại uống không biết sống chết, mới miễn cưỡng uống mấy ngụm đành bỏ, nằm lên sofa không thể động đậy, dáng vẻ sa sút chẳng khác nào tên du côn đầu đường.

Nhìn đám bạn bè chung quanh ngã trái ngã phải, tự thân khó bảo toàn, hoàn toàn không thể trông cậy vào bọn họ, Du Duy Thu trầm than mệnh khổ, đành phải xốc hắn lên, vẫy tay kêu xe.

Ra ngoài, bị gió lạnh thổi, Lôi Khiếu ngo ngoáy nói địa chỉ nhà mình, sau đó gục đầu, gối lên đùi Du Duy Thu, ngủ khò khò.

Chẳng mấy chốc đã tới khu nhà cao cấp ở trung tâm thành phố, Du Duy Thu đẩy hắn, “Này, tới nhà anh rồi, tôi sẽ không đưa anh lên đâu, anh tự đi được không?”

“Được.”

Lôi Khiếu mơ mơ màng màng gật đầu, ngo ngoáy ngồi dậy, lúc bước ra cửa xe, vì động tác quá nhanh, ót bị đụng thật mạnh vào trần xe.

Vang một tiếng rõ to, chắc chắn rất đau, có lẽ hắn đã say đến hồ đồ rồi, không rên tiếng nào, chỉ dừng một chút, sau đó tiếp tục lảo đảo lảo đảo, nghiêng ngả bước từng bước như chữ bát.

Du Duy Thu ngồi trong xe, nhú mày nhìn bóng lưng cao lớn của hắn.

Lý trí lên tiếng cảnh cáo mãnh liệt, đừng lo cho hắn nữa, chuyện vừa rồi trong toilet đã rất nguy hiểm, nếu còn tiếp tục ở riêng với hắn như vậy nữa, thật có thể cậu sẽ rơi vào vực sâu không đáy, khiến lẫn ranh giới cậu đã khổ tâm vẽ nên trong thời gian này bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Hậu quả này thật rất nghiêm trọng!

“Bác tài, chúng ta đi thôi.” Du Duy Thu quyết tâm.

“Cậu ơi, bạn cậu ngã rồi kìa.” Lái xe kêu lên.

Du Duy Thu quay đầu nhìn lại, quả nhiên, ngay lối vào khu nhà, Lôi Khiếu tứ chi duỗi thẳng nằm sấp dưới đất, không hề nhúc nhích.

Bị kinh hoàng không ít, cậu vội vàng mở cửa xe, vọt tới bên cạnh hắn.

“Lôi Khiếu. Lôi Khiếu.”

Du Duy Thu nâng hắn dậy, vỗ vỗ khuôn mặt hắn.

Lôi Khiếu hơi hơi mở mắt, nhìn thấy là cậu, đột nhiên lộ ra biểu cảm thật trẻ con, ôm lấy eo cậu, vùi mặt thật sâu vào ngực cậu, không chịu buông tay.

“Này.” Du Duy Thu đỡ khóc đỡ cười.

“Cậu gì ơi, tôi thấy cậu nên ở lại chăm sóc bạn cậu đi, ít nhất đưa cậu ấy về tới nhà, tôi thấy cậu ấy say quá rồi, lỡ té ngã hoặc bị đập vào chỗ nào, vô bệnh viện, cậu cũng khó xử có phải không?” Lái xe thấy không ổn, nói ra lời khuyên.

“Xin lỗi, bác tài, làm mất thời gian của bác.”

Du Duy Thu rút mấy tờ tiền, đưa cho lái xe, xe taxi lóe đèn đỏ, chỉ chốc lát sau, liền biến mất trên đường.

Ma men là một trong những sinh vật khó chơi nhất trên đời, nhất là con ma men cố tình say bí tỉ.

Du Duy Thu dùng hết sức chín trâu hai hổ, mới đưa được vị gia này an toàn vào nhà, mình thì mệt đến nỗi mồ hôi đầm đìa.

Đây là lần đầu tiên cậu vào nhà Lôi Khiếu.

Nhà nằm trong khu dân cư cao cấp, không gian rộng mở, ba phòng ngủ một phòng khách, một người ở dư dả, Du Duy Thu không kịp nhìn kỹ, chỉ lo dìu hấn vào phòng ngủ nằm.

Giữa phòng ngủ có một chiếc giường đôi xa hoa siêu lớn, đặt hai cái gối, chắc hẳn Sa Bội Oanh cũng thường xuyên đến qua đêm.

Lòng nhói đau, Du Duy Thu rời mắt, định vào bếp tìm ít lục trà hoặc cái gì khác có thể giải rượu, Lôi Khiếu lại sống chết lôi kéo cậu không buông.

“Buông ra.” Du Duy Thu quát.

Lôi Khiếu căn bản nghe không vô, y như bần nhảo, đeo lên người cậu.

“Đại thiếu gia, tôi sẽ không đi đâu hết, tôi chỉ muốn vào nhà bếp tìm lục trà cho anh uống, anh đừng có dán lên người tôi nữa.”

Du Duy Thu nhắc chân bước đi, Lôi Khiếu kéo cánh tay cậu, nhất thời đứng không vững, cả người ngã xuống thảm, ôm lấy chân cậu không buông, y chang cây lau nhà, Du Duy Thu đi một bước, hấn ngay trên mặt đất kéo theo một bước.

Du Duy Thu không khỏi đầu đầy hắc tuyến.

30. Chương 30

“Đừng đi.” Lôi Khiếu ôm chân cậu, hàm hàm hồ hồ kêu.

“Tôi không đi, chỉ là đi lấy nước cho anh.”

“Đừng đi. Đừng đi.”

Người say khướt, căn bản cái gì cũng nghe không vô, Du Duy Thu bó tay, đành phải nâng hấn dậy trước.

Lôi Khiếu thân hình cao lớn, rất nặng, Du Duy Thu muốn đưa hấn lên giường, mới cật lực lê vài bước, đã thấy hấn khoát khoát tay với cậu, sắc mặt xanh mét.

“Nè, không được nôn nữa, muốn nôn thì vô toilet rồi nôn.”

Du Duy Thu biết chắc là hấn buồn nôn, vội vàng kéo hấn vô toilet, mới vừa đi vào, Lôi Khiếu đã bổ nhào vào bồn cầu, “Ọe” một tiếng tuôn ra ào ạt.

Nôn xong, vị đại gia này gục luôn, giống như cái bánh quẩy chiên chưa kĩ, mềm oặt ngã lên người cậu, Du Duy Thu số khổ đành tiếp tục thò hấn, đi từng bước một về phòng ngủ.

Hai người lảo đảo ngã lên chiếc giường lớn mềm mại, Lôi Khiếu nằm sấp trên người cậu, tay chân quăn quít, thân thể dán chặt vào nhau, không một kẽ hở.

Du Duy Thu bị màn kinh thiên động địa vừa rồi hành hạ, biến thành tình trạng kiệt sức, tạm thời không hơi sức đẩy hấn ra, chỉ có thể mặc hấn y như con bạch tuộc, bám chắc lấy mình.

“Du Duy Thu.” Lôi Khiếu lẩm bẩm tên cậu.

Du Duy Thu còn tưởng mình nghe lầm, hơi nghi hoặc nhìn hần, hần nên gọi tên Sa Bội Oanh mới đúng.

“Du Duy Thu.”

“Anh biết là tôi?”

Lần này cậu nghe rõ, đúng là đang gọi cậu.

“Không phải cậu thì ai. đầu tôi đau quá. Trần nhà giống như đang xoay tròn. Có phải nó sắp rớt xuống rồi không vậy.”

Lôi Khiếu để cái trán nóng rực lên cổ cậu, không ngừng cọ tới cọ lui, y như con chó nhỏ làm nũng với chủ.

Du Duy Thu bị hần làm cho hơi nhột, thấy hần đỏ hết mặt mày, mùi rượu nồng nặc, chắc hần rất khó chịu, không khỏi sờ sờ đầu hần, “Nó sẽ không rớt xuống đâu, là anh say quá hồ đồ.”

“Ồ. Ông khách họ Trần kia thật khó trị.” Lôi Khiếu đột nhiên bật ra một câu nói mới.

“Cái gì?”

“Tôi ra tay trễ quá, phải giao lần nữa, mở đầu một chương trình phải mất nửa ngày. Gấp muốn chết.”

“Hả?”

“Gần đây quan hệ Mỹ với Iraq căng thẳng lắm, coi chừng lại đánh nhau, tuyệt đối đừng đi du lịch Iraq.”

Du Duy Thu dở khóc dở cười, “Đại gia, anh quan tâm tới thời sự quốc tế từ hồi nào vậy? Còn nữa, ai lại muốn đi Iraq du lịch chứ, trừ phi đầu óc bị hỏng.”

Sâu rượu quả nhiên nói chuyện vô lý, râu ông nọ cắm cằm bà kia, đề tài lộn xộn, chẳng biết rốt cuộc hần muốn nói cái gì.

“Vì sao cậu không để ý tới tôi?” Lôi Khiếu bắt mắt kêu lên.

“Tôi nào có không để ý tới anh.”

Du Duy Thu thật hận không thể khâu cái miệng hần lại, đêm hôm khuya khoắt, quậy tới bây giờ, hần còn không chịu yên, cậu thì mệt muốn ngổ ngào rồi.

“Tôi nói ông khách họ Trần kia thật khó trị, cậu cũng không cho tôi ý kiến.” Lôi Khiếu thở phì phì trừng cậu, nói chuyện hoàn toàn chẳng ăn nhập gì, uống công hần phải vòng lại từ đầu.

“Anh làm ổng quá chén, nhân lúc ổng thần chí không rõ hãy kí hợp đồng, không phải xong rồi.” Du Duy Thu đảo mắt, tức giận nói.

“Oa, cậu thật thông minh.” Lôi Khiếu tựa hồ rất vừa lòng, lại cọ cậu vài cái, hắc hắc cười ngây ngô.

Du Duy Thu dở khóc dở cười.

Thật muốn chụp lại mấy cảnh này, mai mốt cho vị Lôi đại gia tặc cho mình là hay nhìn một cái, coi “Vẻ đẹp” lúc mình say bí tỉ!

Đêm đã khuya, trong phòng ánh đèn mờ ảo, không ngăn được ngày tàn.

Bốn phía tĩnh lặng đến đáng sợ.

Hơi thở đối phương, tiếng tim mình đập, dần dần sát lại, hòa vào nhau.

Rõ ràng là hai trái tim khác biệt, nhịp đập lại gần như đồng bộ, tạo nên nhạc âm tuyệt vời. Vòng tay quen thuộc có thân nhiệt ấm áp, làm rung động lòng người, rồi lại đau đốn vô cùng, vẫn là người này, vẫn là cái ôm ấy, khát vọng như thế, nhưng khát vọng mà không thể có được.

“Lôi Khiếu, tôi thật sự phải về.” Du Duy Thu thấp giọng nói.

“Đừng mà. Đừng đi. Đừng rời xa tôi. Đừng bỏ tôi một mình.” Phản ứng của Lôi Khiếu rất kịch liệt, ôm cậu càng chặt.

“Nhưng anh sẽ kết hôn.” Du Duy Thu thở dài nói.

“Cậu không vui vẻ, tôi sẽ không kết hôn!”

Lôi Khiếu ngẩng đầu, nhìn cậu, nói thật kiên định, Du Duy Thu chợt hoảng hốt, nếu không phải hấn đứng còn không vững, cậu sẽ nghĩ là hấn nghiêm túc.

Từ trong ánh mắt, hoàn toàn nhìn không ra hấn say.

Bình tĩnh lại, Du Duy Thu chưa xót nói: “Chẳng lẽ anh kết hôn hay không là vì tôi? Chắc chắn không thể nào, cũng đừng đối xử với tôi không rõ ràng như vậy nữa, tôi cũng sẽ tổn thương.”

Là vì hấn đã quá say, sẽ không coi lời cậu nói là thật, cậu mới dám nói như vậy.

“Xin lỗi.”

“Cái gì xin lỗi? Làm sao xin lỗi? Vốn dĩ cái gì anh cũng chẳng biết, không cần nói những lời vô ích.” Du Duy Thu hơi tức giận, đẩy hấn ra, “Tôi phải về.”

“Đừng đi.”

Chống cự đối lấy “đàn áp” càng mãnh liệt hơn, Lôi Khiếu túm lấy cổ tay cậu, kéo lên đỉnh đầu, lại dùng thân hình cao lớn của mình, đè cậu thật chặt, làm cậu không thể nhúc nhích.

Du Duy Thu nổi giận, chửi ầm lên, “Lôi Khiếu, là đàn ông thì buông tôi ra. Con mẹ nó anh sắp kết hôn tới nơi, còn đây đưa lằng nhằng với tôi, rốt cuộc có ý gì hả? Buông. Con mẹ nó buông ra cho tôi. Nếu không buông tôi sẽ đá nát trứng của anh!”

Mắng rồi lại mắng, thanh âm của cậu dần dần thấp xuống, “Coi như tôi xin anh được không? Lôi Khiếu. Buông tha tôi. Đừng nói cái gì trở lại như xưa nữa. Tôi chỉ muốn làm đồng nghiệp bình thường với anh, đừng tiến thêm bước nào nữa. Đừng nói cái gì nhớ tôi nữa. Tôi chỉ muốn quên anh, chỉ muốn quên anh thôi.”

Thanh âm nghẹn ngào nơi yết hầu, trên mặt đã ướt nhoe

Phát hiện ánh mắt đối phương, biết cuối cùng mình cũng không kiềm chế được, cứ thế lộ hết vẻ xấu xí, Du Duy Thu không khỏi hối hận vạn phần, quay mặt qua một bên, trách mắng: “Con mẹ nó đừng nhìn tôi, nhắm mắt anh lại!”

Bỗng nhiên, cổ tay bị buông ra, khuôn mặt bị người xoay lại.

“Đừng khóc.” Lôi Khiếu nhìn cậu.

“Con mẹ nó tôi không khóc, là chính anh hoa mắt.” Du Duy Thu gượng gạo quát.

“Đừng khóc. Đừng khóc.”

Rõ ràng đã say, nhưng vì cái gì, ánh mắt hấn lại như thế, như bao hàm thiên ngôn vạn ngữ, khiến ngực cậu đau muốn nứt ra, còn chưa kịp nói gì, đã thấy Lôi Khiếu cúi đầu xuống, không chút do dự phủ kín đôi môi cậu.

31. Chương 31

Động tác bất ngờ xảy ra, hù Du Duy Thu ngây người!

Đây là lần đầu tiên hấn hôn cậu!

Cậu mở to mắt, toàn thân run rẩy, cuối cùng phục hồi tinh thần lại, miệng bị ngăn chặn phát ra tiếng kháng nghị hàm hồ, tay cũng cố sức đẩy vai Lôi Khiếu, nhưng hấn lại như một con ngựa hoang đã thoát cương,

cần bản không thể không chế, lấy ưu thế hình thể gắt gao đè cạu lại, điên cuồng chà đạp đôi môi mềm mại của cạu.

Du Duy Thu liều mạng cắn chặt răng, chết cũng không mở ra, Lôi Khiếu tạm thời bó tay, vì thế chỉ có thể cắn cánh môi dưới của cạu, trần trọc mút vào.

Hắn vươn đầu lưỡi lửa nóng, trượt vào khe hở giữa hai môi cạu, như con rắn linh hoạt chui tới chui lui, điên cuồng liếm không suy nghĩ. Cuối cùng vẫn thấy chưa đủ, dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn đôi môi non mềm, lại dùng khoang miệng mềm mại bao lấy, nuốt hết vào, vươn sâu đầu lưỡi quấy nhiễu thứ tản ra mùi hương thơm ngát ấy.

Hoàn toàn không ngọt ngào như con gái, hơi thở của cạu mát lạnh, cơ hồ khiến hắn phát điên!

Chẳng biết mút bao lâu, sức lực giây giụa dần dần mất hết, đôi môi Du Duy Thu mới lơ lửng một chút, hơi hơi lộ ra một khe hở nhỏ, Lôi Khiếu lập tức như con báo sẵn ngửi được mùi máu của con mồi, bằng bản năng dùng đầu lưỡi mạnh mẽ dẻo dai đâm vào trong hàm răng khép kín của cạu, luồn vào thật sâu.

“A.”

Du Duy Thu dùng giọng mũi phát ra tiếng kháng nghị ngắn ngủi, muốn thoát khỏi hắn, nhưng bất kể tránh né thế nào, đều bị bàn tay to hữu lực của hắn giữ chặt, không thể nhúc nhích.

Chỉ mới lộ ra một khe hở nhỏ, ngờ đâu, cứ như vậy bị tên này nắm lấy cơ hội, tiến quân thần tốc, lập tức mở miệng cạu ra, cạu hồi hận không thôi, cũng đã vô lực kháng cự.

Khoang miệng bị hơi thở đàn ông cùng mùi rượu nồng nặc xộc vào, tựa như bị cảm hóa, đầu vừa nóng vừa choáng, toàn thân như một chiếc lông chim nhẹ nhàng, xoay tròn trong bóng đêm, vô lực suy nghĩ, từ từ rơi xuống vực sâu không đáy.

Nụ hôn mãnh liệt mà nóng bỏng của hắn, tựa đốm lửa cuối cùng trên cõi đời này, loại cảm giác điên cuồng ấy cơ hồ đốt hết mọi thứ, khiến cạu khó có thể kháng cự.

Đầu lưỡi bá đạo, cuồng loạn quấy đảo không gian ướt át trong cạu, tham lam hấp thu chất lỏng trong cạu, từ đầu lưỡi truyền đến vị ngọt nhẹ nhẹ, khiến kẻ đã hóa thân thành thú say mê không thôi, cặp mắt đỏ ngầu, hai tay ôm mặt cạu, mở lớn đôi môi, biến hóa các loại góc độ, đói khát mút thứ mềm mại ấy vào.

Say?

Hay là điên rồi?

Chẳng thể phân biệt được ai, tình nhiệt bị kiềm nén đã lâu như lửa cháy, nhanh chóng lan tràn khắp nơi.

Quá nguy hiểm, phải bảo dừng!

Não phát ra tiếng cảnh báo mãnh liệt, trái tim trong ngực đập thành thịch, làm cạu toàn thân phát đau.

Hắn say hồ đồ, còn có thể tha thứ, nhưng cạu chẳng dính giọt rượu nào, sao lại “Thông đồng làm bậy”?

Nhưng mà, cảm giác được hôn kịch liệt tuyệt vời như thế, tay hắn dao động khắp người cạu, mỗi khi âu yếm một chút, đều khơi dậy từng dòng điện lưu, khoái cảm như ma quỷ hấp dẫn chút lý trí còn sót lại của cạu. Bất kể đã kiến thiết tâm lý bao nhiêu lần, nếu thật phải rơi vào ma đạo, thường chỉ trong một khoảnh khắc.

Huống chi cạu thích hắn.

Thích người đàn ông này.

Đây là người đầu tiên cạu thích, mỗi tình duy nhất.

Du Duy Thu thống hận bản thân mình cứ như vậy, nhưng không cách nào giãy ra khỏi vòng tay như cốt thép của người ấy.

“Ừm.”

Khi đầu lưỡi Lôi Khiếu liếm đến bên trong khoang miệng cậu, thân thể cậu không kiềm được từng cơn run rẩy, tê dại như có dòng điện chạy qua, nháy mắt khuếch tán đến toàn thân.

Thân thể như dễ bốc cháy lập tức bị châm lên, dục vọng dưới hạ thể đã căng thẳng như thép.

Cậu phát hiện mình bất tri bất giác đã đáp lại nụ hôn của hắn, bàn tay vốn đẩy vai hắn, cũng lặng lẽ vòng quanh cổ hắn, mút vào đầu lưỡi lửa nóng người kia đưa tới, tường tận nhắm nháp, không ngừng nuốt nuốt bọt hắn vào.

Cảm giác môi lưỡi gắn bó tuyệt vời như thế, toàn thân vừa tê vừa dại, tựa như bồng bềnh giữa không trung, trong hoảng hốt, một vật vừa cứng vừa nóng, đụng vào bụng mình.

Du Duy Thu hít sâu một hơi, biết mình đã ở bên bờ vực!

“Lôi Khiếu, anh muốn làm gì. Anh say rồi. Buông tôi ra.”

Du Duy Thu kịch liệt tránh trái tránh phải, hắn lại bất chấp cậu cự tuyệt, thở hổn hển, xé toang áo sơ mi của cậu.

Cúc áo theo đó mà rơi, làn da khỏe khắn mà trơn nhẵn của cậu hoàn toàn lộ ra ngoài.

Làn da trơn mịn trắng nõn, trong bóng đêm tỏa sáng ôn nhuận rực rỡ, như mã ngọc phát sáng, Lôi Khiếu khó lòng kiềm chế, hôn ngay lên ngực cậu.

“A.”

Bị kích thích, thân thể Du Duy Thu nảy lên như cá, Lôi Khiếu đè cậu lại, đầu lưỡi chuyển qua bên trái, đưa nhũ tiêm cậu vào miệng.

“A.”

Du Duy Thu liên tục hít vào, đầu ngón tay trắng bệch vùi sâu vào mái tóc hơi cứng cứng của người đàn ông kia, theo bản năng nắm chặt.

Lôi Khiếu cố sức mút như muốn mút ra nước, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh bên nhũ trái, nuốt bọt lỏng lách tô đầy nhũ tiêm hồng nhạt sưng đỏ, phát ra tiếng nước *** mỹ.

Tay bên kia của hắn, ra sức xoa nắn nhũ phải, không ngừng lấy ngón tay khê vân vê, khiến thân thể cậu liên tục kích động, như đồng thời bị nướng trên băng và lửa, đã không phân rõ rốt cuộc là khó chịu, hay là sung sướng.

Môi Lôi Khiếu dần dần đi xuống, lướt qua ngực, đảo qua bụng, sau đó, hôn lên thắt lưng cậu, dùng đầu lưỡi mềm dẻo liếm láp da thịt nơi đó.

Du Duy Thu kêu “A” một tiếng, đầu như bị điện giật, chỉ cảm thấy trước mắt đom đóm lửa vàng khắp nơi, tính khí bên dưới run rẩy, chảy ra chất lỏng trong suốt.

Phần eo cậu xưa nay miễn cảm, là điểm hưng phấn của cậu, đừng nói hôn môi, bình thường sờ thôi, cũng sẽ có cảm giác, hiện tại bị hắn liếm kiểu đó, toàn thân lại phần khởi không ngừng.

Lôi Khiếu tuy rằng say, nhưng có bản năng làm tình như dã thú, vừa nghe cậu hưng phấn như thế, lập tức bắt lấy nhược điểm này, hăng say hôn thất lưng cậu.

“A. Con mẹ nó. Đừng liếm chỗ đó.”

Du Duy Thu khó có thể nhẫn nại mà rên rỉ, thanh âm cậu luôn luôn trong trẻo, vốn dĩ đã rất êm tai, lúc này lại dẫn theo một tia khêu gợi khàn khàn, quyến rũ nói không nên lời, cho dù đang mắng chửi, cũng có vẻ phong tình vạn chủng, như một liều xuân dược cực mạnh, kích thích tính dục của đàn ông.

Hạ thể cứng rắn như thép, đã sưng đến sắp phá tan chiếc quần trời buộc, Lôi Khiếu cuối cùng khó có thể chịu được, tùy tiện lột quần xuống, đồng thời cũng cởi phất quần cậu, một lần nữa nhào tới, cảm thụ hương vị da thịt gần gũi tuyệt vời.

32. Chương 32

“Tiểu Thu.”

Hắn nằm trên người cậu thở hổn hển, bàn tay lưu luyến dạo chơi khắp người cậu, từ vòm ngực rắn chắc, đến vòng eo nhỏ khiêu gợi, rồi trượt xuống cặp đùi thon dài nhẵn mịn. Sau đó, tóm lấy dục vọng đã đứng thẳng của cậu, vuốt lên vuốt xuống.

“A. Ừm.”

Du Duy Thu há miệng thở gấp gấp, thân thể bất tri bất giác cong lên, phía trong bắp đùi không ngừng run rẩy.

Tính khí yếu ớt, bị bàn tay ấm áp của người kia bao chặt lấy, ma sát thật nhanh, khoái cảm như thủy triều ập tới não bộ, khiến y có cảm giác muốn tan vỡ.

Vật to lớn nóng bỏng của người đàn ông, giờ phút này như lợi kiếm đâm giữa hai chân cậu, vô luận nhiệt độ hay là độ cứng, đều kinh người. Trái tim cậu lại kinh hoàng, cảm giác xấu hổ mãnh liệt thiêu đốt cậu, làm cậu vừa hoảng sợ vô cùng, vừa hưng phấn khó hiểu.

Lôi Khiếu hiển nhiên còn phấn khích hơn cậu, khuôn mặt tuần lãng phủ kín ***, trong mắt bắn ra tia sáng khiếp người, vòm ngực trần trụi chột hiện ra từng múi cơ to lớn, mà thứ hùng vĩ ngang tàng dưới thân, đã sưng đến mức muốn bùng nổ.

Nhưng đàn ông dù sao cũng khác phụ nữ, không biết nên làm thế nào mới hóa giải được lửa tình, Lôi Khiếu chỉ có thể đè lên người cậu, dùng hạ thể của mình ma sát của cậu, tùy tiện kích thích.

Lôi Khiếu thể trọng không nhẹ, động tác lại nhất thời quá mạnh, Du Duy Thu bị hắn đè hơi khó chịu, bắp đùi vốn khép chặt ngoáy hơi mở ra một chút, đúng lúc làm cho vật to dài đã đứng thẳng của hắn chen vào.

Vùng da nơi đùi mềm mại, cảm nhận được thứ to dài đốt người, nhiệt độ đó khiến Du Duy Thu kinh hãi, vô thức kẹp chặt hai chân.

Vừa kẹp, Lôi Khiếu lập tức phát ra tiếng hít sâu thoải mái, não bộ chợt kích động, nháy mắt vô sự tự thông, hắn thở gấp ép chân Du Duy Thu lại, nằm sấp trên người cậu, đem tính khí nóng như lửa của mình chen vào giữa hai đùi cậu, bắt đầu theo bản năng triển khai vận động pít-tông. (nếu ai ko biết có thể gõ ca search thử xem cái pít-tông nó vận động như nào ~ kekeke)

“Tuyệt quá.”

Làn da non mềm giữa hai chân, gắt gao kẹp lấy thứ hùng vĩ của hắn, vừa mịn màng vừa ấm áp, ma sát sinh ra khoái cảm, tuyệt không kém làm tình thật sự.

Lôi Khiếu sướng đến da đầu cũng run lên, động tác trở nên càng nhanh mạnh hơn, càng cố sức ra vào, thỉnh thoảng đụng tới bụng hai người, phát ra tiếng va chạm rất nhỏ.

Ánh đèn mờ ảo, chiếu lên thân thể hai người đang giao triền.

Làn da trắng nõn của cậu, làm nổi bật nước da màu đồng cổ của hắn, mà hạ thể hắn, chôn sâu giữa đôi chân thon dài của cậu, kịch liệt rút đẩy, giữa những trận lượt động, da thịt toàn thân sung mãn mà quần quýt, lộ ra lực và mỹ đầy dương cương, hình ảnh tràn ngập tình sắc, khiến người ta khó thở.

Du Duy Thu nhú mi rên rỉ, đầu óc choáng váng, lý trí đã không cánh mà bay.

Bị hắn ma sát như vậy, giữa hai chân như đốt một đồng lửa cháy hừng hực, đốt cho cậu miệng khô lưỡi khô, tính khí đã dâng cao ngất, đứng sừng sững, cậu nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn tới đáng vẻ si mê của mình.

vì=" sao=" chỉ=" cần=" gặp=" người=" đàn=" ông=" này,=" tất=" cả=" bình=" tĩnh=" của=" cậu=" đều=" không=" cánh=" mà=" bay?=" nguyên=" tác=" của=" cậu=" đâu?=" kiên=" trì=" đâu?=" về=" sau=" nên=" làm=" sao=" đây?=" nên=" đối=" mặt=" hấn=" thể=" nào=" đây?=" lại=" nên=" đối=" mặt=" sa=" bội=" oanh=" thể=" nào=" đây?=" hai=" người=" vẫn=" là=" đồng=" nghiệp,=" cả=" ngày=" ngẩng=" đầu=" không=" thấy=" cúi=" đầu=" lại=" gặp,=" ngay=" cả=" nơi=" trốn=" tránh=" cũng=" không=" có!==" du=" duy=" thu=" ôm=" đầu,=" chỉ=" cảm=" thấy=" đau=" đến=" muốn=" võ=" ra,=" nội=" tâm=" hỏi=" hận=" đản=" xen.= " còn=" tiếp=" tục=" ở=" lại=" cũng=" không=" phải=" cách,=" cậu=" găng=" gương=" xuống=" giường,=" mới=" đập=" lên=" thăm,=" hai=" chân=" liền=" run=" rẩy,=" ngã=" nhào=" xuống=" đất,=" cảm=" thấy=" giữa=" hai=" chân=" ẩm=" ướt,=" dòng=" chất=" lỏng=" màu=" trắng=" từ=" đùi=" chảy=" xuống=" .=" .=" .=" .=" .=" .=" hình=" ảnh=" ***=" uế=" biết=" bao!= " du=" duy=" thu=" thật=" muốn=" độn=" thổ,=" cậu=" vọt=" vào=" phòng=" tắm=" trong=" tư=" thế=" chật=" vật,=" tắm=" mình=" sạch=" sẽ,=" sau=" đó=" lau=" khô=" thân=" thể=" lôi=" khiêu,=" hoàn=" toàn=" tiêu=" trừ=" dấu=" vết=" tình=" ái=" để=" lại=" vô=" luận=" thể=" nào,=" cậu=" cũng=" không=" thể=" trở=" thành=" "thủ=" phạm=" phá=" hoại=" tình=" cảm=" giữa=" lôi=" khiêu=" và=" sa=" bội=" oanh!= " đến=" khi=" dọn=" dẹp=" xong=" hết=" thấy,=" đã=" là=" rạng=" sáng,=" người=" kia=" ngủ=" say=" không=" hề=" hay=" biết,=" du=" duy=" thu=" rón=" ra=" rón=" rén=" mở=" cửa,=" đi=" như=" trốn.= " gió=" đêm,=" tựa=" lưỡi=" dao=" quét=" qua=" mặt=" cậu.= " cậu=" lại=" cảm=" thấy=" còn=" có=" thể=" đau=" hơn,=" đau=" hơn=" một=" chút.= " cậu=" thật=" sự=" hỏi=" hận,=" không=" nên=" trở=" về,=" để=" rồi=" lại=" có=" thêm=" một=" chút=" xú=" quan=" hệ=" với=" người=" đàn=" ông=" ">

33. Chương 33

Sáng sớm hôm sau.

Tia sáng rực rỡ xuyên thấu qua bức màn, chiếu lên khuôn mặt góc cạnh đầy nam tính, có lẽ do không chịu được nhiệt độ đó, mí mắt chàng trai giật giật, từ từ mở ra.

"Ao."

Khẽ động, đầu đau muốn nứt ra như đang bị cưa, đầu óc choáng váng, cả người mệt mỏi.

Ngủ ngủ, toàn mùi rượu bốc lên, làm chính hấn cũng có cảm giác bị sặc, trí nhớ đã ngủ say bắt đầu tua lại.

Tối hôm qua quả thật quây tung bừng, vừa tan ca, liền cùng một đám đàn em đi KTV, cộng hết ly này tới ly kia. Chẳng nhớ nổi uống bao nhiêu ly, hình như còn làm không ít chuyện điên rồ. Tỷ như lên sân với mấy người đẹp, lớn tiếng hát mấy bài đang thịnh hành thật buồn cười, biểu diễn tư thế siêu nhân cho mọi người xem, cười khẩy nói tào lao những chuyện chả đáng cười tí nào.

Sau đó. Hấn nhìn thấy Du Duy Thu.

Hình dáng thon dài của người con trai ấy xẹt qua trong đầu, Lôi Khiêu chợt mở to mắt, ngồi phắt dậy, vì động tác quá mạnh, lại kích thích một cơn đau đầu, hấn hít sâu một hơi, ngồi trên giường ôm lấy đầu mình.

Tất cả hình ảnh như ánh đèn lấp lóe, liên tục lướt qua trong đầu.

Hấn uống không ít, vừa nôn vừa lè nhè, giày vò quá sức, nhưng vô luận thế nào, hấn vẫn chưa say tới mức cả người mình ôm là ai cũng không biết.

Từng mảnh từng mảnh nhỏ dần dần được ghép lại.

Hắn và cậu trong toilet, hắn viện cớ say ôm cậu không buông, ánh lệ đau xót trong mắt cậu, làm bóng rất trái tim hắn Cậu đưa hắn về nhà, hắn như lọt vào màn sương, không biết nói những lời khôn nạn gì, hình như lại làm cậu khóc, hắn đau lòng khó nén, vô thức hôn cậu, theo bản năng âu yếm thân thể cậu.

Cậu yếu đuối trong lòng hắn, khe khẽ thở dốc, phát ra tiếng rên rỉ khêu gợi, mùi vị đôi môi khiến hắn thần hồn điên đảo; da thịt cậu mềm mại ấm áp, như có ma lực cực mạnh, đã sờ lên là khó có thể dừng tay; đôi mắt cậu phản chiếu hình bóng hắn, vì hắn thiêu đốt, bởi hắn trầm mê, cảm giác ôm cậu vào lòng đẹp đến đến thế, tuyệt đến mức khiến hắn cả đời chẳng muốn buông tay.

Hắn đã không nhớ nổi sắc màu của đêm qua, chỉ nhớ rõ một mảnh u tối mờ mịt, hắn và cậu say sưa âu yếm, *** nồng nhiệt dậy lên lửa rực mỹ lệ, khiến tình cảm trong lòng hắn tựa như phượng hoàng vút cao, càng không thể vãn hồi.

Vẻ đẹp chưa từng có, tình cảm cuồng nhiệt chưa từng có, bất cứ ai cũng không thể cho hắn cảm giác ghi lòng tạc dạ như thế.

Chỉ có cậu.

Chỉ có cậu!

Vì sao lại là cậu?

Không, căn bản ngay từ đầu chính là cậu!

Lôi Khiếu từ từ ngẩng đầu, phát hiện tay mình đang run rẩy không ngừng. như bị sốt rét vậy, run rẩy không thể ức chế.

Hắn rên rỉ một tiếng, mười ngón cắm thật sâu vào tóc, túm chặt tóc mình.

Lúc này đây, hắn đã không còn là thiếu niên ngây thơ không biết, mà có thể lấy cái cơ “Kích thích giới tính giữa nam sinh” đi lừa mình dối người, làm như hết thảy chưa từng xảy ra.

Lúc này đây, hắn đã không thể xem nhẹ cơn sóng tình cảm mãnh liệt trong lòng nữa.

Hắn nhất định.

Nhất định phải tìm cậu nói chuyện rõ ràng!

Thứ hai.

Sáng sớm, Lôi Khiếu ôm tâm tình bất an tới văn phòng từ rất sớm.

UNIS bình thường theo thông lệ có cuộc họp vào sáng thứ hai, lần này chủ trì cuộc họp không phải ai khác, là Du Duy Thu.

Nghe nói Tạ Ngôn nghỉ phép, đi Úc. Gần đây thành tích công ty vững bước lên cao, mọi việc đều đã được sắp xếp, cũng không có việc quan trọng, anh không cần thiết phải túc trực suốt, vì thế, nắm lấy khoảng thời gian hiếm hoi này, Tạ Ngôn cho mình một kì nghỉ.

Toàn công ty trên dưới không khỏi xôn xao kì quái.

Tạ Ngôn là người ra sao?

Một kẻ điên cuồng công tác kiêm siêu nhân, gần như lấy công ty làm nhà, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, làm luôn không nghỉ, có tinh lực và nhiệt tình khủng bố. Trong tự điển của anh, tựa hồ căn bản không có hai cụm từ “Mệt mỏi” và “Nghỉ ngơi”, cũng chưa bao giờ thấy anh nghỉ ngơi đúng nghĩa.

Bây giờ anh đột nhiên cho mình nghỉ phép, nhân sĩ bát quái trong công ty không khỏi đều đoán động cơ cùng mục đích của vụ việc lần này, chỉ tiếc Tạ Ngôn tính tình thần bí, mặc cho người ta nghĩ muốn nổ đầu, cũng đoán không ra duyên cớ.

Chín giờ đúng, Du Duy Thu đúng giờ xuất hiện ở phòng họp.

Vừa thấy cậu, Lôi Khiếu nhất thời tim đập điên cuồng, hình ảnh đêm đó hai người uống rượu rồi an ủi nhau, hết thấy tràn đầy đầu hấn.

Du Duy Thu thì vẻ mặt bình thường, hồ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hình như cậu mới cắt tóc, ngắn hơn trước kia rất nhiều, nhìn rất có sức sống, mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây sẫm màu, phối với một chiếc caravat màu xanh xám, trang phục vô cùng đơn giản, lại như ngọc thụ lâm phong, ôn nhã bất phàm.

Lôi Khiếu chợt thấy rung động trong lòng, hấn rõ ràng biết, thân hình được lớp áo trắng bao bọc ấy, là thon thả rắn chắc đến mức nào, mà da thịt cậu, lại mềm mại ấm áp đến mức nào.

“Quản lí Lôi.”

“Quản lí Lôi?”

Ngẩng đầu thấy Du Duy Thu ánh mắt không vui, Lôi Khiếu chấn động, như vừa tỉnh mộng, “Có chuyện gì?”

Du Duy Thu nhú nhú mày, “Tôi biết quản lí Lôi cuối tuần cuồng hoan thâu đêm với nhân viên, nhưng bây giờ là thời gian làm việc, mong cậu kiểm chế một chút.”

“Tôi xin lỗi.” Lôi Khiếu ngượng ngùng nói.

Chẳng biết có phải hấn hiểu lầm không, thái độ của Du Duy Thu đối với hấn, nghiêm khắc lạnh lùng khác thường.

“Được rồi, kế tiếp là thảo luận về đề tài chỉnh hợp. Để đề cao hiệu suất công ty, những khâu dư thừa phải loại bỏ hoặc chỉnh hợp, chúng ta phải nhanh đề ra kế hoạch và quy tắc mới.”

Sau khi hội nghị kết thúc, không nhìn ánh mắt rực lửa của Lôi Khiếu, Du Duy Thu là người đầu tiên đi ra ngoài. Đám người tản đi, Lôi Khiếu không quay lại bộ phận của mình, ngược lại xoay bước thẳng đến văn phòng Du Duy Thu.

“Mời vào.”

Nghe được câu đáp ngắn gọn, Lôi Khiếu khẩn cấp đẩy cửa ra.

Du Duy Thu chăm chú nhìn màn hình máy tính, mười ngón như bay, đang gõ cái gì đó, biết có người vào, nhưng cũng không nhìn một cái. (ta mãi vẫn chưa biết gõ 10 ngón mà ko nhìn bàn phím a, anh Thu giỏi hơn ta =.=)

Lôi Khiếu đi đến bên cạnh cậu, do dự, không biết nên mở miệng thế nào.

Không khí hơi xấu hổ.

“Có việc gì sao?” Du Duy Thu rút cuộc ngừng tay, nhìn hấn.

Thái độ đối phương như chưa có chuyện gì xảy ra, khiến Lôi Khiếu hơi lùi bước.

Tuy rằng hấn thật sự khẳng định, tất cả chuyện đêm qua không phải cảnh trong mơ, nhưng dù sao hấn uống cũng nhiều, cũng có khả năng bị nhầm lẫn, bằng không, sao trên mặt cậu lại không chút biểu cảm như thế? Hay là, bản lĩnh che giấu của cậu quá mức cao thâm?

“Du Duy Thu, cuối tuần tôi uống nhiều. Là cậu đưa tôi về hả?” Lôi Khiếu thử hỏi.

“Anh còn nhớ rõ?” Du Duy Thu thản nhiên nói.

“Tôi có một chút ấn tượng. Hôm đó uống say bét nhè, tôi không có làm chuyện gì không nên làm đấy chứ?” Lôi Khiếu sờ sờ đầu.

“Không có.” Du Duy Thu đứng lên, “Quản lí Lôi, hôm nay tôi bận lắm, nếu không có việc gì, có thể để tôi yên tĩnh một chút được không?”

34. Chương 34

“Tôi có một chút ấn tượng. Hôm đó uống say bết nhè, tôi không có làm chuyện gì không nên làm đấy chứ?” Lôi Khiếu sờ sờ đầu.

“Không có.” Du Duy Thu đứng lên, “Quản lí Lôi, hôm nay tôi bận lắm, nếu không có việc gì, có thể để tôi yên tĩnh một chút được không?”

“Du Duy Thu.” Lôi Khiếu không kèm được bắt lấy cổ tay cậu, thấp giọng nói: “Tôi đều nhớ rõ. Đêm đó. Chúng ta.”

“Chúng ta không làm cái gì hết!” Du Duy Thu lập tức giãy tay hất ra, lặp lại từng chữ một: “Lôi Khiếu, chúng ta không làm cái gì hết.”

Cậu càng dứt khoát phủ nhận, lại càng chứng thực hết thấy hoài nghi trong lòng hắn.

Đêm đó, tuyệt không phải ảo giác của mình!

Lôi Khiếu nhìn cậu chăm chú, ánh mắt vô cùng phức tạp, “Du Duy Thu, tôi không biết nên nói cái gì. Thật sự không biết. Mấy ngày nay, tôi luôn nghĩ tới chuyện giữa chúng ta, từng chút một từ khi quen biết đến nay, từ khi đối địch đến lúc quen thân, lại từ quen thân đến xa cách.”

“Còn nhớ không, trước kia chúng ta cũng từng làm như vậy, khi đó, tôi nghĩ chỉ là kích thích giới tính giữa con trai với nhau, rất bình thường, căn bản không cần ngạc nhiên, nhưng trải qua đêm đó, tôi đã không thể lấy lý do này để qua loa cho mình nữa.”

“Đừng nói thêm nữa!”

Du Duy Thu ngắt lời hắn, tuy rằng không biết rốt cuộc hắn muốn nói cái gì, nhưng có một dự cảm xấu, khiến cậu run sợ trong lòng, không kèm được muốn chạy trốn.

“Đừng đi, nghe tôi nói hết đã!”

Lôi Khiếu đuổi theo cậu, giữ chặt cánh tay cậu, Du Duy Thu lập tức giãy ra, Lôi Khiếu lại giữ chặt tay kia, hai người im lặng giằng co, khoảng cách càng lúc càng xa, cuối cùng, lưng Du Duy Thu vô ý đụng vào tường, lập tức đau đớn vô cùng.

“Tôi xin lỗi, đụng trúng cậu?”

Sắc mặt cậu bỗng tái nhợt, Lôi Khiếu sợ tới mức vội vàng buông ra, đổi vị trí, kéo sát cậu lại ôm vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu.

Mùi hương thơm mát của cậu thoảng vào mũi, lòng hắn rung động từng cơn.

Đúng vậy, chính là loại cảm giác này, loại cảm giác chắc chắn ôm cậu vào lòng liền vô cùng an tâm, như có được cả thế giới.

“Buông tôi ra.” Du Duy Thu thấp giọng nói.

“Cậu như thế này, bảo tôi làm sao buông được?” Tay phải xoa khuôn mặt cậu, Lôi Khiếu hơi đau lòng rống lên, “Vì cái gì, phàm là đụng chuyện liên quan tới cậu thì hoàn toàn không khống chế được? Tôi không thể áp chế được loại cảm xúc này. Không kèm được muốn hôn cậu ôm cậu. Hồi năm ba, cậu đột nhiên đi mất, suốt một năm đó tôi hầu như không thể ngủ ngon. Không có cậu nằm trong lòng tôi, tôi ngủ không được. Cậu có biết không, bất kể trong lòng tôi ôm ai, đều không có cảm giác tuyệt vời như cậu, chỉ cần người đó không phải cậu, tôi không cách nào an tâm!”

“Anh nói những chuyện này với tôi làm gì?” Du Duy Thu né tránh ngón tay nóng rực của chàng trai, thanh âm lại hơi run rẩy.

“Tôi không biết. Tôi thật sự không biết. Trong lòng tôi loạn lăm, khó chịu lăm, tôi có cảm xúc không thể khắc chế với cậu, bất kể là về tâm lý hay sinh lý. Nhưng cậu rõ ràng là đàn ông cơ mà. . . .

Lôi Khiếu dừng một chút, túm chặt lấy vai Du Duy Thu, “Chẳng lẽ. Tôi cũng là đồng tính luyến ái sao? Du Duy Thu, nói cho tôi biết đi, rốt cuộc tôi có phải hay không, có phải hay không vậy?”

Khuôn mặt chàng trai tràn ngập vẻ thống khổ, bàn tay nắm vai cậu run nhè nhẹ, thẳng thắn hào phóng như hân, ấy vậy mà cũng có lúc yếu đuối thế này, tìm cậu mơ hồ đau đớn.

Dù là ai, bỗng chốc bị phá vỡ thế giới vốn có, đều sẽ hoảng sợ bất an, nhất là hân, người có xu hướng giới tính bình thường đến không thể bình thường hơn.

Tội kéo hân từ đường thẳng vào đường cong, nên do ai gánh chịu?

Cậu, có thể gánh nổi tội lỗi nặng nề như vậy sao? Có thể cho hân một tương lai vô lo sao? Có thể khiến cho hân mười năm sau, vẫn nắm chặt tay cậu, nói chưa từng hối hận sao?

Du Duy Thu cắn chặt răng, nắm tay thật chặt, không chế mình không vươn tay với hân, “Đương nhiên anh không phải đồng tính luyến ái, người anh yêu là phụ nữ.”

“Nhưng tôi đã hoàn toàn hồ đồ rồi.”

Đôi mắt đen thẳm của Lôi Khiếu lấp lóe, để lộ nội tâm đấu tranh, “Tôi đích xác thích con gái, cũng chuẩn bị kết hôn với Sa Bội Oanh, nhưng mà cậu xuất hiện, tôi cảm thấy trong mắt mình không chứa được người khác nữa, huống chi, đêm ấy. Chúng ta lại làm những chuyện đó.”

“Những chuyện đó thì là cái gì?”

Du Duy Thu hít thật sâu, khuôn mặt tựa như khôi phục bình tĩnh, “Anh không biết đồng tính luyến ái đều không tiết chế sao? Chúng ta đúng là từng âu yếm nhau, nhưng vậy thì sao chứ? Dù nói như thế nào, anh cũng rất bảnh trai, khuôn mặt không tệ, vóc người lại đẹp. Anh đã uống rượu rồi tới sờ tôi, thì tôi cứ thuận nước dòng thuyền, hưởng thụ một chút, không ngờ anh lại chơi không nổi.”

“Du Duy Thu, cậu đang nói chuyện ma quỷ gì vậy?” Lôi Khiếu ngắt lời cậu, sắc mặt rất khó coi.

“Nếu biết trước anh lại nghiêm túc như thế, tôi không thèm đi chọc anh.”

Du Duy Thu nhún nhún vai, trong lời nói mang một chút bất cần đời, “Đều là người trưởng thành, đừng coi lông gà là lệnh tiễn chứ. Lôi Khiếu, tôi đã không phải là tôi trước kia, anh lại vẫn như thế, tôi thấy phiền quá đấy.”

Lôi Khiếu trừng cậu hồi lâu, mới từ hàm răng phun ra mấy chữ, “Cậu không nói thật.”

“Vì sao tôi phải nói dối? Chúng ta đã hơn ba năm không gặp, thời gian có thể thay đổi tất cả. Nhưng ấn tượng của anh đối với tôi, dường như còn dừng lại ở quá khứ. Nếu là vì vậy mà làm anh có ảo giác không nên có, tôi thật tình xin lỗi. Nhưng mong anh đừng quấy rầy tôi nữa, tôi đã có bạn trai.”

Lôi Khiếu ngẩn ra, sau đó túm áo cậu, quát: “Cậu thú lắm! Đừng tưởng là tùy tiện lôi ra một thằng bạn trai làm lý do mà tôi tin nhá.”

“Tạ Ngôn, anh ấy chính là Tạ Ngôn!” Du Duy Thu không đổi sắc nhìn thẳng vào mắt hân, “Nếu không, anh nghĩ vì sao tôi lại rời Singapor, đi cùng anh ấy tới đây?”

Tạ Ngôn?

Bạn trai của cậu là Tạ Ngôn?

Lôi Khiếu khó có thể tin nhìn cậu, “Nhưng cậu từng nói. Cậu thích tôi. . .”

“Đó là ba năm trước đây, một thời đã xa rồi.” Du Duy Thu giáng một đòn nghiêm trọng.

“Một thời đã xa?” Từ này làm đau Lôi Khiếu, hân kích động, “Thật sự đã xa rồi sao? Tuy rằng tôi say hồ đồ, nhưng đầu óc không hề say, tôi nhớ rõ. Đêm đó cậu luôn ở cạnh tôi, nếu không phải trong lòng cậu có tôi, sao cậu lại.”

“Lôi Khiếu, anh lại đang tự mình đa tình.” Du Duy Thu thở dài, “Vì sao anh cứ không muốn nhìn thẳng vào sự thật? Tôi đã có bạn trai, tôi yêu anh ấy hơn hết thảy. Đêm đó chỉ là cái ngoài ý muốn, anh cũng là đàn ông, biết khi đối mặt với cảm dổ, sức chống cự của nửa người dưới yếu ớt cỡ nào. Thật ra hồi trước anh cũng coi như tung hoành tình trường, kinh nghiệm phong phú, có điều tôi không ngờ, thế mà anh lại chơi không nổi.”

“Con mẹ cậu cầm miệng cho tôi!”

Trào phúng gay gắt, khiến chàng trai cuối cùng không kèm được nữa, vô thức vung nắm đấm ra.

Du Duy Thu nhắm mắt lại, chờ đợi một đòn rơi xuống, thế nhưng, nắm đấm của đối phương lại không giáng xuống mặt mình, mà lướt qua má cậu, đập mạnh vào vách tường.

Từ từ mở mắt, cậu nhìn thấy sâu trong đôi mắt chàng trai là sự tổn thương, giống như con thú bị bao vây, khiến trái tim cậu co rút từng hồi.

“Tôi chỉ chơi đùa mà thôi, ai cho là thật, người đó chính là kẻ ngốc nhất trên đời.” Nhìn thẳng vào mắt hắn, Du Duy Thu nhẹ nhàng cong khóe môi.

Nụ cười nhàn nhạt mà chế giễu, càng khiến chàng trai đau đớn.

“Bởi vì là cậu, tôi chưa từng nghĩ tới chơi !”

Lôi Khiếu sắc mặt xanh mét quất, thu hồi nắm tay đã rướm máu, quay đầu bước đi.

Nếu còn ở lại đây, không biết mình sẽ gây ra chuyện gì, Lôi Khiếu từng ném qua hậu quả của việc nóng nảy, dĩ nhiên đã học được cách tự kiềm chế.

“Rầm” một tiếng, cửa bị đóng sầm lại, căn phòng nhất thời khôi phục sự yên tĩnh.

Du Duy Thu nhìn bóng lưng hắn biến mất, duy trì tư thế dựa vào tường

Bầu trời bên ngoài bức màn thủy tinh, một mảnh u tối mờ mịt, không biết khi nào mưa đã rơi. Cậu nghiêng mặt, chăm chú nhìn làn mưa dần nặng hạt, thật lâu sau vẫn bất động, dường như đã ngây dại.

35. Chương 35

Mười ngày sau.

Tạ Ngôn kết thúc kỳ nghỉ ở Australia, về tới thành phố N.

Ngày gặp lại anh, Du Duy Thu kinh hoàng.

Tạ Ngôn trông giống như thay đổi thành một người khác, không còn thần thái kinh người như xưa, tựa như buông tha tất cả, toàn thân bị bao phủ bởi một màu xám tiêu điều suy sụp.

Tạ Ngôn không nói một lời, Du Duy Thu tự nhiên không dám hỏi nhiều. Cậu biết chuyện của Tạ Ngôn, là vì gặp đối tượng “Chỉ riêng người ấy” của anh, xem ra, kết cục không được như ý.

Trong cuộc sống, phải có bao nhiêu may mắn, mới có thể nắm tay đồng hành cùng người mình thích? Kỳ tích trong kỳ tích a, quả nhiên không xảy ra.

Hầu như không nghỉ ngơi, Tạ Ngôn cố lên tinh thần, bằng nghị lực kinh người, châu đầu vào sự nghiệp, cơ hồ lấy công ty là nhà, ngày ngày bận đến đêm khuya.

Nghị vụ công ty phát triển không ngừng, kim ngạch thị trường càng làm càng lớn, nghị vụ phát triển nhiều mặt, bất kể mặt nào, đều đạt tới cảnh tượng huy hoàng chưa từng có, chính Tạ Ngôn cũng được trao tặng các giải thưởng thương nghị, nhưng anh không hề thấy thỏa mãn, tiếp tục điên cuồng làm việc.

Không lâu, Tạ Ngôn theo yêu cầu của tổng công ty UNIS, khởi hành đi Mỹ, cũng kiêm trình đi các nước Âu Châu, tham gia các hội nghị quan trọng, trong vòng một tháng. Du Duy Thu là trợ lý riêng của anh, tất nhiên cũng đi cùng.

Lúc này, đã gần ba tháng không nói chuyện với Lôi Khiếu. Từ sau khi Tạ Ngôn về, cậu theo anh như hình với bóng, Lôi Khiếu hầu như không thấy được cái bóng của cậu, cho dù chủ động tìm cậu, cũng bị cậu lấy lý do lảng tránh.

Lôi Khiếu gấp vô cùng, lại không có cách nào, chỉ có thể trở mắt nhìn cậu, càng lúc càng xa, giống như trước kia.

Cơn gió sớm mai thổi qua cửa kính xe, nhẹ nhàng khoan khoái lòng người.

Lôi Khiếu nhìn đồng hồ, đập mạnh ga. . . Hẹn gặp một vị khách quan trọng ở công ty đúng tám giờ, bây giờ đã không còn sớm.

Đang lúc ấy, di động đột nhiên vang lên, Lôi Khiếu nhanh nhẹn bắt máy, “A lô?”

“Lôi Khiếu, anh ở đâu vậy? Nhanh tới đây đón em đi bách hóa Kim Quang.” Bên tai truyền đến giọng nói hồn dỗi của Sa Bội Oanh.

“Đi chỗ đó làm cái gì?”

“Hôm nay Kim Quang có khuyến mãi lớn, món nào cũng được giảm 50%, cơ hội hiếm có. Em muốn mua ít vật dụng chăn màn này kia cho tân hôn, anh nhanh tới đưa em qua đi.”

“Cô hai à, mấy thứ này, đợi mai mốt có rảnh từ từ mua đi. Hôm nay anh bận nhiều việc lắm, tám giờ phải đi gặp khách.”

“Lôi Khiếu, sao anh cứ luôn như vậy?!” Sa Bội Oanh như hơi tức giận, giọng đột nhiên the thé lên, “Kết hôn là chuyện của hai người, không phải chỉ có một mình em. Từ sau khi chúng ta dự định kết hôn, anh cứ như vậy chẳng chút để ý, như không có chuyện gì xảy ra, rốt cuộc anh có muốn kết hôn với em không hả?”

Lôi Khiếu mặt nhăn mày nhú, xoa xoa huyệt thái dương, thấp giọng nói: “Oanh Oanh, đừng như vậy, anh bận đi gặp khách mà.”

“Công việc công việc, trong lòng anh vĩnh viễn chỉ có công việc, căn bản không có em! Lâu lắm rồi em không gặp anh. Mấy lần gọi anh ra, anh luôn nói đang bận, ai biết có phải anh bận thật không? Lôi Khiếu, có phải bên cạnh anh có người phụ nữ khác hay không, thành thật nói cho em biết.”

“Căn bản không có gì mà, đừng suy nghĩ lung tung.” Lôi Khiếu quát lên: “Oanh Oanh, anh thật sự bị muộn rồi, nếu em không tin, cứ đến công ty điều tra, đừng hờ ra là nghĩ vớ vẩn, cứ vậy đi, có thời gian anh sẽ gọi lại cho em.”

Không phân bua gì hết, Lôi Khiếu ngắt máy trước.

Cảm thấy hơi khó thở, Lôi Khiếu kéo kéo nơ trên cổ áo, cũng không dám gỡ ra, dù sao hẳn phải gặp khách ngay, hình tượng nhất định phải chỉnh chu.

Thật ra khó trách Sa Bội Oanh phát cáu, mấy ngày nay, đúng là hẳn luôn lảng tránh cô, cố sức giảm bớt cơ hội gặp mặt. Một mặt, thật sự không biết nên nói với cô cái gì; mặt khác, là vừa nhìn thấy cô, sẽ nhớ tới Du Duy Thu.

Vừa rồi Sa Bội Oanh nghi ngờ trái tim hẳn không thuộc về cô, kỳ thật cô đoán đúng một nửa, chỉ là người này không phải phụ nữ, mà là một người đàn ông đích thực, còn là Du Duy Thu. Nếu để Sa Bội Oanh biết, không biết sẽ dậy lên sóng gió thế nào, Lôi Khiếu không muốn tùy tiện suy đoán.

Ngày đó, những lời Du Duy Thu nói cứ luôn luẩn quẩn trong đầu hẳn.

Hắn không cách nào tin Du Duy Thu là người đa tình như thế, càng không cách nào tin bạn trai Du Duy Thu là Tạ Ngôn, nhưng mà, Du Duy Thu và Tạ Ngôn thật sự rất ám muội.

Ngày đầu tiên Du Duy Thu nhậm chức, Tạ Ngôn biểu lộ thái độ của anh với cậu trước mặt mọi người, bình thường lại càng chiều cố cậu, hai người cùng vào cùng ra, như hình với bóng, cả hai lại không có bạn gái.

Trong công ty, không biết từ khi nào lan truyền lời đồn về hai người này, lại thêm lần này, họ lại cùng đi nước ngoài thời gian dài như vậy.

Sự thật bày ra trước mắt, Lôi Khiếu đứng ngồi không yên, như mắc xương ở cổ.

Hắn căn bản không thể tưởng tượng, cảnh tượng Du Duy Thu ở bên người đàn ông khác. Cậu sẽ có biểu cảm gì, sẽ phát ra thanh âm thế nào? Sẽ nhử dưới thân hắn, dụ ngoạn mặc người ta âu yếm, toát ra tư thái gợi cảm vô cùng sao?

Tưởng tượng đến cảnh Du Duy Thu và Tạ Ngôn trần truồng ôm nhau, Lôi Khiếu liền cảm thấy máu toàn thân chảy ngược, trước mắt biến thành màu đen.

Không cách nào chấp nhận, hoàn toàn không thể chấp nhận!

Nếu lúc này Tạ Ngôn đứng trước mặt hắn, Lôi Khiếu tin rằng mình chắc chắn sẽ giơ tay đập anh một trận, bất kể anh có phải là sếp hay không!

Hắn thật sự. Không thể chịu đựng được chuyện cậu trở thành của người khác!

Hội nghị với khách hàng tiến hành rất thuận lợi, khi kết thúc, song phương đã ký kết hợp đồng. Nếu không có gì ngoài ý muốn, hợp đồng này sẽ đem đến cho công ty lợi nhuận tương đối khả quan, cái này còn không bao gồm hiệu quả và lợi ích to lớn phát sinh trong khâu phục vụ sau đó.

Lôi Khiếu tâm tình cực tốt, tiễn khách xong, đặc ý trở lại văn phòng, đúng lúc gặp thư ký của Du Duy Thu tới Bộ thị trường lấy tư liệu, người này cười bắt chuyện với hắn, “Nghe nói quản lý Lôi lại đàm phán thành công một khoản hợp đồng, chúc mừng nha.”

“Không có gì, là công lao của mọi người mà.” Lôi Khiếu nhịn không được hỏi: “Tạ tổng và Tiểu Du khi nào về nước, chắc họ phải về rồi nhỉ?”

“Quản lý Lôi không biết sao? Hôm kia họ đã về rồi, chỉ nghỉ ngơi một ngày, hôm nay đi làm lại, thật là dám liều mạng mà.”

“Hôm kia họ đã về nước rồi?”

Lôi Khiếu ngẩn ra, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Sắp được nhìn thấy cậu rồi, lâu như vậy không gặp, nỗi nhớ nhung đã tràn lan như thủy triều.

“Ừ, vốn tôi nghĩ Tạ tổng ít nhất là cuối tuần mới đến công ty, nào ngờ sáng sớm hôm nay đã thấy ổng rồi, làm tôi giật cả mình.” Thư ký vỗ vỗ ngực, nói với người bên Bộ thị trường: “Ông tổng vừa về tới, ngày lành của mọi người cũng kết thúc luôn. Mấy người thì ngược lại, cách xa giám đốc như vậy, còn tôi cả ngày đều ở dưới mắt ông tổng, muốn lười biếng cũng không được nữa.”

“Bọn này cũng không lười được mà, chẳng phải có quản lý Lôi quản giáo bọn này sao?” Có người cười nói chen vào.

36. Chương 36

Bộ Thị trường đều là người nhiều chuyện, lúc này cả đám nhao nhao ba tám.

“Mối quan hệ giữa Tiểu Du và Tạ tổng thân thiết thật nha, bất kể về công về tư, cả ngày đều dính nhau, còn thân mật hơn cả bạn trai bạn gái.”

“Phải đó phải đó.” Có người lập tức tỏ vẻ đồng ý, “Tiểu Du là Tạ tổng mang từ Singapor về mà, hồi trước cậu ấy chính là trợ lý riêng của Tạ tổng. Tạ tổng đối với chúng ta đều rất nghiêm khắc, nhưng với Tiểu Du, chưa từng có một câu nặng lời, vừa nhìn thấy cậu ấy là cười híp cả mắt, mặt như nở hoa vậy.”

“Tôi thấy Tiểu Du giống như vợ Tạ tổng á, chịu cực chịu khổ, cẩn thận tận tụy. Tạ tổng tăng ca đến mấy giờ, cậu ấy cũng làm cùng đến mấy giờ, dù là bạn gái cũng không làm được đến mức ấy.”

“Tôi thấy hai người đó tuyệt đối có vấn đề! Cô không thấy Tiểu Du ngày nào cũng ngồi xe Tạ tổng đi làm nha, lần trước Tạ tổng ra nước ngoài, thì cậu ấy lái xe ổng, theo tôi thấy á, coi chừng hớ chung từ lâu rồi. Hai người đều ưu tú như vậy, lại cố tình chỉ yêu đàn ông, thật đáng tiếc.”

“Không phải chứ. Chẳng lẽ họ thật là đồng chí.”

“Đừng nói vớ nói vẩn. Bây giờ là thời gian làm việc, nên làm gì làm gì đi!” Lôi Khiếu sắc mặt xanh mét quát tháo mọi người.

Càng nghe càng bực bội, càng nghe trong lòng càng phiền muộn.

Trên dưới công ty, dường như đã công nhận họ là một đôi, điều này không làm hấn bốc hỏa sao?

Đang khi ấy, chợt nghe thang máy vang lên một tiếng nhỏ, Lôi Khiếu quay đầu lại, khoe mắt giật giật, đối tượng bị mọi người nghị luận song song từ thang máy bước ra.

Cửa Bộ Thị trường vừa vặn đối diện thang máy, ra ra vào vào, nhìn một cái không sót gì.

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới!

“Chào Tạ tổng. Chào trợ lý Du.” Nhân viên Bộ Thị trường, chợt dạ chào hỏi hai người, sau đó từng người một chuẩn êm, đi làm việc thôi.

Hơn một tháng không gặp, Tạ Ngôn vẫn duy trì vẻ mặt tàn khốc như xưa, tuy nhiên khuôn mặt rất tiêu tụy, không biết là vì đường dài mỗi mệ, hay vì cái gì khác. Du Duy Thu theo thường lệ như cái bóng lẳng lẳng đứng bên cạnh anh, tao nhã thông dong. Hai người ngoại hình xuất sắc, bỗng nhiên vừa nhìn, đích thật là vô cùng đẹp đôi, Trong lòng Lôi Khiếu như dãi sông lấp biển.

Tạ Ngôn là người đàn ông vô cùng kiệt xuất, tính cách cương nghị, xử sự trầm ổn, dù cuồng ngạo như Lôi Khiếu, cũng không khỏi thêm phần kính nể vị sếp này, nếu anh đúng như lời Du Duy Thu, là bạn trai của cậu. Lôi Khiếu không biết mình có phần thắng nào không.

Có lẽ. Hấn nên chân thành gửi lời chúc phúc? (ăn đấm à nha ><) không!=“” hấn=“” không=“” làm=“” được!=“” không=“” cách=“” nào=“” trơ=“” mắt=“” nhìn=“” cậu=“” cứ=“” thể=“” bước=“” đi=“” cùng=“” người=“” đàn=“” ông=“” khác!=“” “du=“” duy=“” thu!=“” lời=“” khiếu=“” bắt=“” chấp=“” tất=“” cả=“” đuối=“” theo.=“” “có=“” việc=“” gì=“” sao.=“” quản=“” lí=“” lời?=“” tôi=“” phải=“” đi=“” cùng=“” tạ=“” tổng=“” gặp=“” khách=“” ngay=“” bây=“” giờ.=“” dù=“” sao=“” cũng=“” là=“” trước=“” công=“” chúng.=“” không=“” thể=“” cứ=“” né=“” tránh=“” coi=“” như=“” không=“” thấy=“” như=“” trước.=“” du=“” duy=“” thu=“” bắt=“” đắc=“” dĩ=“” đừng=“” bước.=“” lời=“” khiếu=“” nhìn=“” thoáng=“” qua=“” tạ=“” ngôn.=“” chen=“” vào=“” giữa=“” anh=“” và=“” du=“” duy=“” thu.=“” “lâu=“” quá=“” không=“” gặp.=“” đừng=“” tránh=“” tôi=“” nữa.=“” chúng=“” ta=“” tìm=“” thời=“” gian.=“” nói=“” chuyện=“” cho=“” rõ=“” ràng.=“” cậu=“” không=“” thể=“” càng=“” đi=“” càng=“” xa=“” hấn.=“” cứ=“” thể=“” chăm=“” dứt.=“” “giữa=“” chúng=“” ta.=“” không=“” có=“” gì=“” để=“” nói=“” cả.=“” du=“” duy=“” thu=“” hơi=“” hơi=“” nhieu=“” mi.=“” liên=“” tục=“” lẳng=“” tránh=“” lâu=“” như=“” vậy.=“” cậu=“” đã=“” cự=“” tuyệt=“” đủ=“” triệt=“” để=“” rồi.=“” lại=“” không=“” biết=“” vì=“” sao.=“” lời=“” khiếu=“” cứ=“” cố=“” chấp=“” như=“” trước.=“” khiến=“” cậu=“” khó=“” có=“” thể=“” chống=“” đỡ.=“” cho=“” dù=“” tung=“” tằm=“” bia=“” “tạ=“” ngôn.=“” vẫn=“” không=“” có=“” kết=“” quả.=“” “du=“” duy=“” thu.=“” giữa=“” chúng=“” ta=“” có=“” quá=“” khứ=“” rất=“” sâu.=“” rất=“” nhiều=“” chuyện=“” phải=“” nói.=“” cậu=“” không=“” thể=“” cứ=“” mãi=“” coi=“” tôi=“” như=“” người=“” xa=“” lạ.=“” gần=“” ba=“” tháng=“” lãnh=“” đạm=“” cùng=“” hờ=“” hững.=“” khó=“” khăn=“” lắm=“” mới=“” tìm=“” được=“” cơ=“” hội.=“” lời=“” khiếu=“” quýnh=“” lên.=“” giọng=“” điệu=“” không=“” tránh=“” khỏi=“” có=“” hơi=“” hùng=“” hổ.=“” “tôi=“” vẫn=“” không=“” tin=“” những=“” lời=“” cậu=“” nói=“” với=“” tôi=“” lần=“” trước=“”

là=" thật=" cậu=" chưa=" bao=" giờ=" là=" người=" có=" thói=" quen=" chơi=" bời=" đừng=" lấy=" lý=" do=" vợ=" vẫn=" này=" để=" lấy=" lệ=" với=" tôi=" cũng=" đừng=" tránh=" tôi=" nữa=" du=" duy=" thu=" tôi=" chỉ=" muốn=" biết=" rằng=" trong=" lòng=" cậu=" rớt=" cuộc=" là=" nghĩ=" thế=" nào=" thấy=" tôi=" thế=" nào?" nói=" thật=" cho=" tôi=" biết!" bị=" từng=" bước=" ép=" sát=" khuôn=" mặt=" du=" duy=" thu=" khó=" tránh=" lộ=" vẽ=" đau=" đớn=" phức=" tạp=" mà=" rồi=" rầm=" tạ=" ngôn=" nhìn=" không=" nổi=" nữa=" bước=" một=" bước=" dài=" che=" trước=" mặt=" du=" duy=" thu=" đủ=" rồi=" lời=" khiêu=" tiểu=" du=" là=" người=" của=" tôi=" cậu=" muốn=" giành=" với=" tôi=" sao?" "người=" của=" anh?" lời=" khiêu=" không=" khỏi=" sắc=" mặt=" biến=" đổi=" ngọn=" lửa=" trong=" lòng=" lập=" tức=" bốc=" lên=" "phải!" tạ=" ngôn=" không=" chút=" thoái=" nhượng=" tầm=" mắt=" chạm=" nhau=" tóe=" lửa=" "lời=" khiêu=" cậu=" đã=" có=" đôi=" tượng=" hôn=" nhân=" căn=" bản=" không=" phải=" người=" của=" thế=" giới=" chúng=" tôi=" vậy=" đừng=" lợi=" vào=" vũng=" nước=" đục=" này=" nữa=" đừng=" đến=" quấy=" rầy=" cậu=" ấy=" nữa=" buông=" tay=" đi=" chúng=" ta=" đi=" .=" .=" .=" .=" .=" .=" tạ=" ngôn=" mặt=" trằm=" như=" nước=" nắm=" chặt=" tay=" du=" duy=" thu=" dưới=" ánh=" mắt=" chăm=" chăm=" của=" mọi=" người=" nghênh=" ngang=" mà=" đi=" tiểu=" du=" là=" người=" của=" tôi=" câu=" tuyên=" bố=" công=" khai=" thể=" hiện=" ý=" độc=" chiếm=" mười=" phần=" thật=" bất=" hạnh=" bị=" đám=" người=" mổ=" tai=" nhon=" bên=" bộ=" thị=" trường=" nghe=" được=" càng=" thêm=" bất=" hạnh=" là=" lấy=" tốc=" độ=" nhanh=" hơn=" điện=" xẹt=" truyền=" khắp=" ngõ=" ngách=" công=" ty=" trở=" thành=" sự=" kiện=" đình=" đám=" nhất=" trong=" lịch=" sử=" unis=" lời=" đồn=" được=" chứng=" thực=" mọi=" người=" biểu=" hiện=" khác=" nhau=" nhân=" viên=" nam=" đại=" bộ=" phận=" là=" ngạc=" nhiên=" người=" hoài=" nghi=" chiếm=" đa=" số=" bởi=" vì=" tạ=" ngôn=" ngoại=" hình=" anh=" tuần=" khí=" thế=" đoạt=" nhân=" du=" duy=" thu=" tuy=" rằng=" có=" phần=" tao=" nhã=" cũng=" rất=" nam=" tính=" không=" chút=" mùi=" son=" phần=" căn=" bản=" nhìn=" không=" ra=" xu=" hướng=" giới=" tính=" khác=" thường=" huống=" chi=" hai=" người=" đều=" ưu=" tú=" như=" thế=" phụ=" nữ=" theo=" đuổi=" không=" ngừng=" người=" như=" vậy=" là=" đồng=" tính=" luyện=" ái?" nhân=" viên=" nữ=" thì=" người=" người=" hưng=" phấn=" không=" thôi=" không=" ngừng=" đoán=" tính=" thực=" hư=" của=" sự=" kiện=" ai=" "công=" ai=" "thụ=" ,=" ai=" "trên=" ai=" "dưới=" mê=" say=" kinh=" khủng=" đương=" nhiên=" cũng=" không=" thiếu=" người=" thăm=" mền=" tạ=" ngôn=" và=" du=" duy=" thu=" nghe=" tin=" đó=" xong=" âm=" thầm=" thương=" tâm=" cũng=" may=" đôi=" tượng=" của=" họ=" không=" phải=" phụ=" nữ=" dù=" sao=" cũng=" là=" một=" loại=" an=" ủi=" người=" có=" tinh=" thần=" aq=" mà=" nghĩ=" như=" vậy=" cũng=" tiêu=" tan=" trong=" đó=" người=" có=" tâm=" tình=" phức=" tạp=" nhất=" là=" lời=" khiêu=" từ=" khi=" tạ=" ngôn=" chính=" miệng=" khăng=" định=" "quan=" hệ=" giữa=" anh=" và=" du=" duy=" thu=" hần=" liền=" lâm=" vào=" "chúng=" phiền=" muốn=" điên=" cuồng=" như=" chú=" chó=" tâm=" tình=" sa=" sút=" tính=" tình=" táo=" bạo=" vừa=" có=" cái=" gì=" không=" ổn=" là=" lập=" tức=" nổi=" trận=" lời=" đình=" làm=" cho=" bộ=" thị=" trường=" người=" người=" cảm=" thấy=" bất=" an=" vừa=" đến=" thời=" gian=" đi=" làm=" nghiệp=" vụ=" viên=" đều=" bay=" đi=" tứ=" tán=" chẳng=" ai=" muốn=" ở=" lại=" vẫn=" phòng=" bởi=" vì=" hơi=" sơ=" suất=" một=" chút=" sẽ=" bị=" cơn=" bão=" của=" sếp=" càn=" quét=" từ=" thái=" bình=" dương=" lập=" tức=" bị=" quét=" đến=" đại=" tây=" dương=" bầu=" không=" khí=" trong=" bộ=" thị=" trường=" lạnh=" như=" ngày=" đông=" giá=" rét=" nhưng=" vì=" từng=" nghiệp=" vụ=" viên=" liêu=" mạng=" siêng=" năng=" chạy=" ra=" ngoài=" nên=" thành=" tích=" tốt=" đến=" tâm=" cao=" mới=" lấy=" bằng=" thành=" tích=" tăng=" vùn=" vụt=" như=" tên=" bắn=" cộng=" thêm=" lời=" khiêu=" mặt=" đen=" môi=" tím=" hình=" thành=" hiệu=" quả=" rất=" tốt=" đây=" đủ=" thuyết=" minh=" chân=" lý=" "gây=" gộc=" làm=" nên=" thành=" tích=" (= ">

37. Chương 37

Đến lúc tan tầm, Tạ Ngôn vẫn ở lại công ty, sự điên cuồng làm việc của anh chẳng những không giảm, ngược lại còn tăng thêm, tới mức khủng bố.

Chỉ có Du Duy Thu biết nguyên nhân tại sao.

Buổi tối hôm sau ngày từ Mĩ về, Du Duy Thu và Tạ Ngôn tới quán bar thường hay đi, lại vô tình gặp “người ấy” của Tạ Ngôn!

Quả nhiên là người vô cùng đặc biệt, khí chất thanh lãnh, lẳng lặng ngồi đó, mang hơi hướm cách xa thế gian, khiến người ta khó mà dời mắt.

Thế nhưng, bên cạnh “người ấy” đã có một chàng trai ngoại hình sáng sủa ngồi cùng, hai người lộ vẻ thân mật, thậm chí hôn nhau nồng nhiệt trước mặt mọi người, Tạ Ngôn nhìn thấy lập tức bùng nổ, vọt tới trước mặt y, phát tiết tất cả tâm tình ẩn nhẫn bấy lâu, ném lại một câu quyết tuyệt “Bỏ cuộc”, phát tay áo đi.

Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê.

Du Duy Thu cảm thấy chàng trai tên “Bách Tiệm Ly” ấy dường như có rất nhiều điều muốn nói với Tạ Ngôn, lại bị Tạ Ngôn phát tác một trận ngăn cản, cuối cùng, chầm đăm nói “Rất xin lỗi”.

Tạ Ngôn yêu người kia đã tám năm, vẫn gần nhau ít mà xa cách nhiều, đôi phương lãnh đạm với anh vô cùng, chưa bao giờ cho bất cứ hứa hẹn gì, Tạ Ngôn lại dựa vào tinh thần vững chắc mà cố chấp đau khổ yêu thương, cố gắng biết bao năm. So với anh, Du Duy Thu thấy mình chịu chút giày vò ấy, hoàn toàn quá bé nhỏ, chẳng đáng nhắc tới.

Bưng một ly trà xanh, Du Duy Thu gõ gõ cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa văn phòng Tạ Ngôn. Ấp vào là mùi khói thuốc nồng nặc, cậu không khỏi nhũn mảy.

“Anh Tạ, đừng hút nữa, anh muốn ung thư phổi chết sao?” Du Duy Thu đặt tách trà lên bàn, mở cửa sổ lấy bầu không khí trong lành, xua đi sương khói dày đặc.

Vừa mở cửa, cơn gió se lạnh khẽ lướt qua mặt.

Thu đi xuân đến, thời tiết thay đổi.

Tình cảm con người cũng vậy, chấm dứt một mối tình, lại bắt đầu một mối tình khác, tìm tìm kiếm kiếm, phân phân hợp hợp, không biết vòng tuần hoàn này đến khi nào mới kết thúc.

Thật cảm thấy mệt mỏi quá, yêu một người, sẽ hao mòn hết cả đời sao?

Tạ Ngôn rõ ràng là hao mòn hết một đời, anh tuyệt đối không thể dùng cách như yêu Bách Tiệm Ly để yêu người khác. Tuy miệng nói bỏ cuộc, nhưng mấy ngày nay, biểu hiện gần như tự ngược của anh lại nói rằng, trong lòng anh đối phương quan trọng biết bao.

Dốc hết tâm huyết để yêu một người như thế, lại không thể bên người ấy, đương sự cố nhiên thông khổ không thôi, người ngoài cuộc như cậu cũng chẳng dễ chịu gì.

“Anh không sao.” Tạ Ngôn nói giọng khàn khàn, miệng ngậm một điếu thuốc, mở cặp mắt phủ đầy tơ máu, lật xem một xấp giấy tờ thật dày trên tay.

“Hết giờ làm rồi, anh Tạ, nghỉ ngơi một chút đi, anh cũng không phải siêu nhân.” Du Duy Thu đi qua, rút xấp giấy tờ trong tay anh ra, để sang một bên.

Tạ Ngôn bắt đầu dĩ, xoa xoa trán, khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi, “Mấy giờ rồi?”

“Dù sao đã đến giờ tan tầm. Đi, theo em đi siêu thị.” Du Duy Thu kéo anh dậy, nếu cứ để mặc anh trong này, thế nào cũng có ngày anh sẽ vì mệt nhọc quá độ mà đột tử mất.

“Làm cái gì?”

“Mua đồ ăn nấu cơm chứ gì, anh Tạ, người là sắt, cơm là thép, anh cứ không ăn uống đằng hoàng sao được? Hôm nay em sẽ làm mấy món anh thích, anh phải chịu trách nhiệm ăn hết nha.”

“Anh sẽ cố vậy.” Tạ Ngôn cười khỏ, đi theo sau cậu. Tuy không có khẩu vị gì, nhưng Du Duy Thu là vì muốn tốt cho anh, anh không đành lòng làm trái ý cậu.

Trong siêu thị sáng sủa rộng rãi, giữa giai điệu bài nhạc nhẹ đang thịnh hành, Du Duy Thu đi phía trước, thấy thứ cần thiết, liền ném vào trong xe, Tạ Ngôn giúp đẩy xe, từ từ theo sau cậu.

“Anh Tạ, anh có muốn ăn vịt quay không?”

“Sao cũng được.” Tạ Ngôn thản nhiên nói, không có hứng thú.

Du Duy Thu yêu cầu một phần vịt quay chín kỹ, lại ném vào xe một cái bông cải đã rửa sạch bao kín, cười nói: “Anh thích bông cải mà.”

Đi đến khu vực hải sản Du Duy Thu thích, cậu nhìn kỹ từng con một, “Cá hồi hôm nay hình như không tươi lắm, giá cũng hơi mắc, vẫn là mua mấy con cá hoa vàng(*) nhỉ?”

Quay đầu trưng cầu ý kiến Tạ Ngôn, người sau cố lên tinh thần, lộ ra một nụ cười, gật gật đầu.

Chọn cá rồi đem cân xong, Du Duy Thu xoay người, chợt nghe thấy cách đó không xa truyền đến một kêu khê, “Du Duy Thu?”

Theo tiếng nhìn qua, ý cười nhè nhẹ trên mặt nhất thời tàn lụi, thất thố một giây, Du Duy Thu lập tức phục hồi tinh thần, lại lộ ra nụ cười nói: “Sa Bội Oanh, lâu rồi không gặp.”

Chẳng biết vì sao, giọng cậu đột nhiên trở nên khàn khàn.

Nên tới, làm sao cũng không tránh khỏi.

Là Sa Bội Oanh, mặc váy hàng hiệu, chân mang giày cao gót màu bạc, vô cùng quý phái, so với trước kia còn xinh đẹp hơn, mà chàng trai đi bên cạnh cô, không phải Lôi Khiếu thì ai?

Hiển nhiên họ cũng đến mua đồ ăn, Lôi Khiếu giúp đẩy xe, chiếc xe đã đầy thức ăn, Sa Bội Oanh ở phía trước chọn lựa, trông giống một đôi vợ chồng lâu năm. Hình ảnh vô cùng hài hòa, đây mới là cuộc sống thật sự, đàn ông và phụ nữ, tổ hợp luân thường vĩnh viễn bất biến.

“Thật là anh rồi!” Sa Bội Oanh đi tới, vẻ mặt kích động, “Em đã nghe anh Lôi Khiếu nói, anh từ Singapor về, lại làm chung công ty với anh, hai người thật có duyên quá nha. Em vẫn muốn kiếm thời gian, để ba người mình tụ tập, nhưng Lôi Khiếu luôn nói anh bận, không có thời gian rảnh, ai dè hôm nay lại gặp ở đây, đúng là hên gặp không bằng tình cờ.”

“Đúng đó, em chẳng khác xưa tí nào, so với hồi trước kia còn xinh đẹp hơn.” Du Duy Thu lộ nụ cười tao nhã, ánh mắt lướt qua Lôi Khiếu, hơi ngẩn ra, người kia sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, chẳng biết ai trên chọc hấn. (=)) còn ai trồng khoai đất này)

“Anh chàng đẹp trai này là. . . .” Tầm mắt Sa Bội Oanh rơi vào Tạ Ngôn bên cạnh cậu, ánh mắt thêm phần tò mò cùng tán thưởng.

“Tôi là Tạ Ngôn, rất vui được gặp cô.” Tạ Ngôn đứng ra, hào phóng vươn tay.

“Tạ Ngôn?” Sa Bội Oanh nghĩ nghĩ, che miệng thở nhẹ nói: “Có phải anh chính là. tổng giám đốc UNIS?”

“Cái gì mà tổng giám đốc, chỉ là làm công ăn lương thôi.” Tạ Ngôn mỉm cười, “Nghe nói Lôi Khiếu có một người bạn gái rất xinh đẹp, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Nào có, Tạ tổng quá khen rồi.” Sa Bội Oanh cười đến xinh đẹp rực rỡ.

Lôi Khiếu nhìn nhìn Tạ Ngôn, lại liếc liếc Du Duy Thu, mặt đen như Diêm Vương.

Hình ảnh hai người này cùng nhau, làm trong lòng hẳn như bị móng vuốt sắc bén cào cào vấy, khó chịu cực kỳ.

Hai tên đàn ông, tự nhiên đẩy một chiếc xe, đi tới đi lui trong siêu thị, còn châu đầu ghé tai, còn ra thể thống gì! (>"< nguy=" biệ=" sa=" bệ=" oanh=" hai=" người=" sắp=" kết=" hôn=" rồi=" nhĩ=" khi=" nào=" mở=" tiệ=" mừng?=" lúc=" đó=" anh=" và=" anh=" tạ=" nhất=" định=" đến=" chúc=" mừng."=" nghe=" du=" duy=" thu=" hỏi=" như=" vậy,=" lời=" khiêu=" trong=" lòng=" chấn=" động.= "vậy=" phải=" hỏi=" anh=" ấy,=" kết=" hôn=" cũng=" không=" phải=" chuyện=" của=" một=" mình=" em,=" nếu=" ảnh=" không=" muốn=" kết,=" em=" cũng=" đành=" vậy."=" sa=" bệ=" oanh=" nhìn=" thoáng=" qua=" lời=" khiêu,=" trong=" giọng=" nói=" có=" chút=" oán=" trách.= "đàn=" ông=" có=" lẽ=" đều=" mắc=" chứng=" sợ=" hãi=" trước=" hôn=" nhân,=" không=" cần=" gấp,=" lời=" khiêu=" là=" của=" em,=" chạy=" không=" thoát."=" du=" duy=" thu=" cười=" nói.= "cậu=" bệ=" phục=" chính=" mình,=" cư=" nhiên=" còn=" có=" thể=" cười=" được.= "thể=" nhưng,=" ngoại=" trừ=" đáp=" lại=" bằng=" nụ=" cười=" cùng=" chúc=" phúc,=" cậu=" còn=" có=" thể=" làm=" cái=" gì=" chứ.= "người=" này,=" không=" phải=" của=" cậu.= "quá=" khư,=" hiện=" tại,=" tương=" lai,=" vĩnh=" viễn=" không=" phải.= "cậu=" đã=" thấy=" rõ=" hiện=" thực=" từ=" rất=" lâu=" rồi,=" nên=" dừng=" tự=" tổn=" thương=" mình=" nữa,=" dừng=" vì=" người=" đàn=" ông=" này=" mà=" đau=" lòng=" triền=" miên=" nữa.= "*****=" chú=" thích:=" := " cá=" hoa=" ">

38. Chương 38

“Đàn ông càng lớn càng được ưa thích, con gái lại càng lớn càng không ai thèm, cho nên không thể không gấp được.” Sa Bội Oanh cười nói: “Không quấy rầy hai anh, bọn em đi trước. Có rảnh cùng đi uống trà, em thật rất muốn tâm sự với anh.”

“Được, vậy liên lạc sau.” Du Duy Thu gật gật đầu, nói một câu qua loa.

Hàn huyền vài câu, hai đôi mỗi người mỗi ngã, đi hai hướng khác nhau.

Du Duy Thu mờ mịt đi tới, đột nhiên cảm thấy đầu trầm xuống, thì ra Tạ Ngôn dùng bàn tay to ấn vào gáy cậu đè xuống.

Đây là cách an ủi đặc biệt của anh.

“Không sao đâu.” Tạ Ngôn trầm giọng nói, tuyệt không nhìn cậu.

Du Duy Thu nói không nên lời, ra sức gật gật đầu, viền mắt hơi ươn ướt.

Không sao đâu.

Trên đời có rất nhiều mối tình không thể đơm hoa kết quả, chẳng lẽ mọi người đều tìm sống tìm chết hay sao? Cuộc sống vẫn tiếp tục, cậu rồi sẽ ổn thôi.

Lôi Khiếu mím chặt môi, tay nắm chặt volane, từ từ lái qua phố đêm phồn hoa.

Ánh đèn chiếu lên khuôn mặt hắn, lúc sáng lúc tối, khiến hình dáng càng thêm sâu sắc, góc cạnh rõ ràng, cực kỳ nam tính.

Sa Bội Oanh ngồi bên cạnh hắn, rất hưng phấn nghị luận, “Oa, không ngờ giám đốc các anh lại trẻ tuổi hấp dẫn như vậy, nhân viên nữ trong công ty thương thầm ảnh chắc phải xếp thành hàng dài. Đúng rồi, quan hệ giữa anh ta và Du Duy Thu tốt lắm sao, cùng đi siêu thị mua đồ ăn cơ mà, rất ít thấy hai người đàn ông như vậy nha.”

“Ai mà biết.” Sắc mặt Lôi Khiếu hơi xanh.

“Anh cũng thật là, cũng không kêu Du Duy Thu đi café. Anh ấy vẫn như cũ, chẳng thay đổi chút nào.” Sa Bội Oanh cười nói: “Đúng rồi, không biết anh có bạn gái chưa? Công ty em nhiều cô chưa chồng có điều kiện lắm, hay giới thiệu cho anh ấy nhỉ?”

“Không cần!” Lôi Khiếu đột nhiên lớn tiếng nói.

Sa Bội Oanh bị hấn dọa sợ, “Phản ứng mạnh như vậy làm gì? Nếu anh ấy đã có bạn gái thì cứ nói, nếu không có, chúng mình cũng có thể làm mai bác cầu, giúp người ta thành chuyện vui, có cái gì không tốt?”

“Em đừng lo nhiều chuyện quá, cậu ấy tự có tính toán.” Đầu thấy đau đau, Lôi Khiếu chỉ muốn đưa cô về nhà sớm một chút cho xong chuyện.

“Đúng rồi, Lôi Khiếu, em đã hẹn trước ở Ảnh cưới Đài Bắc rồi, ngay thứ sáu này, anh nhớ dành thời gian tới, chúng mình cùng đi chụp ảnh cưới.” Sa Bội Oanh lấy điện thoại di động ra, xem lịch làm việc, nhắc nhở Lôi Khiếu.

“Ừ.” Lôi Khiếu qua loa lấy lệ.

“Anh muốn chụp kiểu gì? Em rất muốn chụp mấy bộ hình áo cưới cổ trang, một cô đồng nghiệp em có chụp rồi, cô ấy đội mũ phượng khăn trùm (*), phong cách cổ xưa, cũng đẹp lắm, đương nhiên hình áo cưới hiện đại cũng không thể thiếu. . . .”

“Ừ.”

“Em nghĩ trang điểm nhạt sẽ hay hơn, chẳng thích chụp mấy tấm hình không giống mình chút nào. Đúng rồi, em đã bao trọn gói loại đất nhất rồi, chụp luôn một tuần. Đây chính là lần đầu tiên tiên trong đời, dù thế nào cũng phải làm cho hoàn mỹ.”

“Ờ.”

Sa Bội Oanh rất cuộc nhện không nổi nữa, lớn tiếng nói: “Lôi Khiếu, anh có đang nghe em nói không?”

“Ừ. . . . Hả?” Lôi Khiếu ý thức được Sa Bội Oanh sắc mặt khó coi, lấy ổn định tinh thần, “Anh xin lỗi, Oanh Oanh, anh thấy hơi mệt.”

Trong đầu hần đều tràn ngập hình ảnh Du Duy Thu và Tạ Ngôn bên nhau, căn bản không rảnh bận tâm cái khác.

“Mỗi lần nhắc đến chuyện kết hôn, anh đều mệt mệt mệt, sao bình thường không thấy anh kêu mệt? Lôi Khiếu, nếu thật sự không muốn kết hôn với em, cứ việc nói thẳng là được, em cũng không phải loại phụ nữ ti tiện, sống chết quẩn lấy anh không buông.” Viên mắt Sa Bội Oanh hơi đỏ.

Lôi Khiếu không nói, quẹo xe vào ngay dưới chung cư nhà cô. Dừng xe, tắt máy, sau đó lấy ra một điều thuốc, đốt lên rồi hút. . . .

“Lôi Khiếu, anh rốt cuộc làm sao vậy?”

Nhận thấy hần khác ngày thường, trong lòng Sa Bội Oanh có dự cảm xấu.

Hút gần nửa điều thuốc, Lôi Khiếu mới khàn giọng mở miệng, “Oanh Oanh, anh vẫn luôn nghĩ về chuyện của chúng ta. . . . Từ đại học đến bây giờ, đã hơn sáu năm rồi. Mọi người nhìn vào chúng ta, cho rằng chúng ta nhất định sẽ lấy nhau, trước kia anh cũng nghĩ như vậy, nhưng hiện tại, anh lại càng ngày càng cảm thấy, chúng ta rốt cuộc là kết hôn vì mình, hay vì áp lực của người lớn và cái nhìn của mọi người?”

“Anh. . . . Rốt cuộc có ý gì?”

“Em không thấy là, giữa chúng ta đã không còn tình cảm mãnh liệt sao? Mỗi hẹn hò đều cứng nhắc, tẻ nhạt vô vị, làm những hành động theo khuôn sáo, lẽ nào em muốn sau khi kết hôn, mười năm như một ngày, đều cứ tiếp tục như thế?”

“Ai có thể luôn duy trì tình yêu mãnh liệt chứ. Trong sách nói, hormone tình yêu chỉ có thể duy trì ba tháng, ba tháng qua đi, sẽ không còn thứ yêu này nữa. Mọi người đều càng ngày càng bình thần, phải dùng tình thân và hôn nhân để duy trì.”

“Vậy sao?” Lôi Khiếu cười khổ, “Mọi người đều như vậy sao?”

“Lôi Khiếu, anh không cần tìm những lý do này. Nói thật cho em biết, có phải anh thích người khác, cho nên mới nói những chuyện nhằm nhí này?” Sa Bội Oanh kêu lên the thé.

Thích.

Từ này, kích lên sóng gió cuộn cuộn trong lòng hắn.

Hắn không thể phân tích tình cảm đối với Du Duy Thu, cho dù đã mơ hồ cảm nhận được, lại còn cố tự lừa dối mình, làm bộ cái gì cũng không hay biết.

Nhưng hiện tại, khi tận mắt thấy cậu và Tạ Ngôn bên nhau, trong lòng dâng lên cảm giác hối hận và ghen tuông mãnh liệt, chấn động nội tâm hắn, Lôi Khiếu biết, hắn đã không thể lừa gạt mình, đồng thời lừa gạt người khác nữa!

“Anh câm rồi sao? Nói gì đi chứ. . . . Lôi Khiếu, anh thật sự thích người khác sau lưng em? Hèn chi dạo này anh cứ là lạ, không yên lòng, không chút tích cực với chuyện kết hôn. Nói đi, cô ta là ai? Có phải đồng nghiệp trong công ty anh không? Anh nói đi. . .”

Sa Bội Oanh tức giận đến cả người phát run, liều mạng đâm vào ngực hắn.

“Oanh Oanh, mọi chuyện không phải như em nói đâu.” Lôi Khiếu bất đắc dĩ, chỉ có thể giữ lấy cổ tay cô, “Bây giờ trong lòng anh rất hỗn loạn, tóm lại, chúng ta cùng bình tĩnh lại thời gian đã, được không? Đến lúc đó tự nhiên anh sẽ cho em một đáp án.”

“Tôi không cần đáp án của anh!”

Sa Bội Oanh giãy tay hắn ra, vỗ một phát thật mạnh vào ngực hắn, Lôi Khiếu không tránh, kết quả bị trúng một chưởng.

“Muốn chia tay cứ việc nói thẳng, thiên hạ cũng không phải chỉ có mình Lôi Khiếu anh là đàn ông!”

Sa Bội Oanh đẩy cửa xe, rưng rưng bước đi, Lôi Khiếu không động dậy, nghe tiếng bước chân dần dập biến mất trong ngõ nhỏ.

Tàn thuốc làm phỏng tay hắn, hắn không hề chớp mắt, mặc bản thân đắm chìm trong đêm dài yên tĩnh.

Chú thích:

: mũ phượng khảm trùm

Bonus hình những mỹ nhân cổ trang đội mũ phượng khảm trùm ^^

Thủy Linh trong “Trời xanh đổ lệ”

Lương Tiểu Băng trong “Viên Nguyệt Loan đao”

Lưu Đào

Lưu Diệc Phi

39. Chương 39

Tập đoàn UNIS, phòng hội nghị đa công năng, hội nghị cuối quý đang được tiến hành.

Tham dự hội nghị đều là nhân viên từ phó quản lý trở lên, Tạ Ngôn âu phục giày da, ngồi ở trung tâm, cạnh anh là Du Duy Thu.

Vì việc xác định khách hàng có sự khác biệt, mọi người thảo luận vô cùng nhiệt liệt, tranh luận không ngừng, thời gian trôi qua rất nhanh.

Tạ Ngôn nhìn đồng hồ, quả quyết đứng lên, “Mọi người đều nói rất có lý, nhưng hôm nay dừng ở đây, ngày mai tiếp tục, tan họp.” Dứt lời, anh như cơn gió xoáy biến mất ngoài cửa.

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn nhau.

Tạ Ngôn mấy ngày nay thay đổi vô cùng lớn, thật khiến mọi người khó có thể nhận.

Từ “Kẻ tham công tiếc việc” biến thành mẫu đàn ông đúng giờ về nhà, một giây cũng không nán lại công ty, hơn nữa, tính cả hôm nay, anh đã liên tục ba ngày đi làm trễ.

Tạ Ngôn mà đi làm trễ!

Chuyện này gây khiếp sợ cho mọi người còn hơn cả bão tố vừa qua, trời long đất lở.

Ngày đầu tiên anh trễ, cả bảo vệ công ty cũng không kèm được chạy tới văn phòng, hỏi thăm xem có phải UNIS xảy ra chuyện lớn gì không, có phải ngày mai sẽ tuyên bố phá sản hay không, bằng không ông tổng điên cuồng làm việc của họ sao lại khoan thai đến thế, hơn nữa, bình thường uy nghiêm vẻ mặt lạnh lùng, giờ tràn đầy ý cười lấp lánh rực rỡ, khiến người ta thấy mà phát run.

Du Duy Thu tất nhiên biết nguyên nhân thật sự.

Mây mờ tan đi thấy mặt trời.

Những lời này, là hình dung đúng nhất về mối tình này của Tạ Ngôn.

Tạ Ngôn và vị đối tượng “Chỉ riêng người ấy”, sau nhiều lần trải qua khúc chiết, cuối cùng đã xóa hết hiểu lầm, thành công ôm được “Mỹ nhân” về.

Tâm nguyện nhiều năm được đền bù, người yêu đang ngay bên cạnh, chỉ cần đưa tay là có thể chạm đến, đắm chìm trong hạnh phúc quá lớn, tất nhiên Tạ Ngôn hận không thể mỗi phút mỗi giây đều ở cạnh người yêu, nào còn giống lúc trước, lấy công việc để giết thời gian?

“Tạ tổng dạo này tan tầm đúng giờ đến kinh người á, vừa đúng năm giờ, lập tức không thấy bóng dáng, chuồn còn nhanh hơn thỏ.”

“Cô không nghe à? Tạ tổng có bạn gái rồi, nghe đâu là quan hệ vô cùng nghiêm túc, dám chùng chẳng bao lâu, chúng ta có thể uống rượu mừng của Tạ tổng đấy.”

“Đúng vậy, cô bạn gái đó, nghe nói là Tạ tổng vất vả theo đuổi bảy, tám năm, mới có được, trước kia Tạ tổng luôn điên cuồng làm việc, mỗi ngày chưa tới tám giờ tối tuyệt không tan ca, giờ thì lại điên cuồng về nhà, vừa tới năm giờ là đứng ngồi không yên, vậy cũng đủ hiểu cô bạn gái này vô cùng có ý nghĩa đối với Tạ tổng.”

“Ày, chẳng biết là ai, có thể làm Tạ tổng si tình như vậy?”

Nghe được chung quanh truyền đến tiếng thầm thì rỉ tai, Du Duy Thu không thể không bội phục công lực thẩm dò bát quái của họ, còn rõ hơn cả người biết chuyện như cậu.

“Chắc chắn là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành rồi, ánh mắt Tạ tổng nhìn cao như vậy, người bình thường ổng làm sao vừa ý? Đúng rồi, Tiểu Du, cậu vẫn đi theo Tạ tổng, đã gặp qua cô đại mỹ nữ đó chưa? Ít nhiều gì cũng tiết lộ cho tụi này chút đỉnh chứ.”

Du Duy Thu cười cười, bình thần nói: “Là vị mỹ nhân khí chất vô cùng đặc biệt, có hơi lạnh lùng, lại khiến người đã gặp qua là không thể quên. Bao nhiêu người đi trên đường, lần đầu tiên chị nhìn thấy, nhất định là người ấy.”

“Tôi đã nói mà, lấy điều kiện của Tạ tổng, không đời nào là phạm phu tục tử.”

Du Duy Thu cố ý bước thật chậm, từ từ đi phía sau họ. Từ sau khi Tạ Ngôn đi, sau lưng cậu cứ luôn cảm thấy một cặp mắt chấp nhất chăm chú nhìn, làm cậu thấy như bị đâm.

Tin tức Tạ Ngôn có người yêu vừa truyền ra, tấm bia đá tự nhiên sụp đổ, vậy cậu nên đổi mặt thể nào đây? Quả nhiên, không đợi mình trốn tránh, chợt nghe thấy sau lưng một thanh âm, “Cậu thất tình.”

Du Duy Thu quay đầu, nhìn Lôi Khiếu, “Phải thì thế nào?”

“Mất chọn đàn ông của cậu thật tệ quá!” Lôi Khiếu không nén được cơn tức trong lòng.

Cậu ta chọn đàn ông kiểu gì vậy?

Tạ Ngôn nếu đã có chân mệnh thiên tử, vậy với anh ta, Du Duy Thu là cái gì? Đã thế còn đồng dạng không biết xấu hổ tuyên cáo trước mặt hắn — Tiểu Du là người của tôi!

Du Duy Thu biểu hiện cũng rất kỳ quái, vừa không tức giận, cũng không ghen tị, ngược lại như chẳng có chuyện gì, cậu đang cố chịu, hay thật sự không hề gì?

Nếu thật lòng yêu thương một người, sẽ độ lượng như vậy sao?

Hay là.

Một cơn gió mạnh quét qua, tâm Lôi Khiếu đột nhiên rối loạn.

“Không nhọc quản lí Lôi lo lắng. Chào anh.”

Du Duy Thu không muốn nói nhiều với hắn, tấm giấy mỏng manh giữa hai người, đã tới mức chỉ cần chạm nhẹ đã rách, nếu giờ không trốn, tất tai vạ đến nơi.

“Duy Thu, tôi.” Lôi Khiếu chợt cầm tay cậu, giọng dịu dàng, tựa hồ muốn nói gì.

Du Duy Thu vội vàng ngắt lời hắn, “Xin tự trọng. Trên tay của tôi có vi khuẩn độc hại, anh đừng nên đụng vào thì hơn.” Dứt lời, không quay đầu lại mà bước vào thang máy.

Lôi Khiếu không đuổi theo, chỉ hơi dăm chiêu nhìn bóng lưng cậu.

Nháy mắt đã tới giữa trưa.

Lôi Khiếu ngẩng đầu khỏi màn hình máy tính, xoay xoay cần cổ đau nhức.

Cửa có tiếng gõ nhẹ, từ từ đẩy ra, lộ ra một khuôn mặt tươi cười tròn tròn, là cô nàng Tiểu Lệ bên Bộ Thị trường, “Quản lí Lôi, anh còn làm tới bây giờ à? Vừa rồi anh bảo em mua đồ ăn dùm anh, nên em mua một phần Burger gà trong căn tin, không biết anh có thích ăn không?”

“Anh thích ăn mà, cảm ơn.” Lôi Khiếu cười nói, nhận lấy cái bánh, đúng lúc hắn có hơi đói bụng.

“Đừng khách sáo.”

Lôi Khiếu cầm bánh, lấy thêm một ly cà phê nóng, vào thang máy lên sân thượng. Khi phiên nào, hắn thường thích tới đây, nhìn xuống phong cảnh thành thị.

Đứng ở phía tây sân thượng, Lôi Khiếu với ly cà phê nóng hổi, thành thạo, đem cái bánh nhét vào bụng. Thời tiết rất tốt, ánh nắng mùa thu dịu dàng, từng sợi từng sợi, mang hơi ấm an bình, người thấy buồn ngủ.

Lôi Khiếu thở ra một hơi thật dài, khuôn mặt vốn đầy xúc cảm, nay chợt toát ra vẻ thâm trầm, khiến người ta không đoán được hắn nghĩ gì.

Vừa rồi biết được chuyện của Tạ Ngôn, làm cho đầu óc hắn không còn lưu loát, hình như mình đã bỏ sót một điểm rất quan trọng, mới lâm vào cục diện bế tắc này.

Rốt cuộc là điểm nào?

Có lẽ nên đi hỏi Du Duy Thu?

Không, cậu tuyệt sẽ không nói cho hắn sự thật!

Như vậy. dứt khoát tìm Tạ Ngôn?

40. Chương 40

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe có tiếng vang khẽ cửa đi ra sân thượng, có tiếng bước chân. Chắc là đồng nghiệp lên hóng gió, Lôi Khiếu không có tâm tình chào hỏi người khác, hơn nữa vị trí hắn đứng là một chỗ ngoặt khuất, chỉ cần không ra, sẽ không bị ai thấy, vì thế hắn giữ im lặng, cầm ly cà phê khẽ nhấp vài ngụm.

Chẳng mấy chốc, tiếng bước chân ngừng lại, nghe được tiếng bật lửa, mùi khói nhẹ nhẹ lập tức bay đến, tràn ngập không trung.

“Thật ra cậu không cần dọn đi gấp như vậy, biệt thự của anh, cậu thích ở bao lâu thì ở.”

Giọng đàn ông trầm thấp, theo gió truyền vào tai, Lôi Khiếu trong lòng khẽ động, là Tạ Ngôn, vậy đối tượng anh nói chuyện là. . . .

Quả nhiên, hắn nghe được giọng Du Duy Thu, “Không cần đâu, anh Tạ, em tìm được nhà rồi. Anh và anh Bách khó khăn lắm mới được bên nhau, cái bóng đèn siêu cấp em đây mà còn lúc ẩn lúc hiện trước mặt các anh, cũng khó tránh khỏi quá không biết điều.”

“Thế bên Lôi Khiếu thì sao? Hắn đã tưởng chúng ta là người yêu, ngộ nhỡ hỏi ra.” Tạ Ngôn nói.

“Nghĩ gì mặc hắn. Lần trước ở siêu thị, anh cũng thấy rồi. Em đã không muốn chán ghét mình thêm nữa.” Thanh âm Du Duy Thu mang theo chút chua xót. Tay cầm ly cà phê run lên, Lôi Khiếu khó có thể áp chế cảm giác chấn động trong lòng.

Tạ Ngôn và cậu không phải người yêu!

Như vậy, trước giờ cậu luôn lừa hắn?

“Nói một câu chắc cậu không thích nghe, anh cảm thấy có vẻ hắn rất coi trọng cậu.”

“Vậy thì có thể thế nào đây?” Giọng Du Duy Thu ngập tràn mỗi một, “Anh ta đối xử đặc biệt với em, điều đó em đã cảm giác được từ lâu, nhưng dù sao anh ta không phải người của thế giới này.”

Trầm mặc một lát, Du Duy Thu nói tiếp.

“Khoảnh khắc gặp lại, em cảm thấy đây là vận mệnh đang châm chọc, hoặc chính là thử thách đối với em.”

Thanh âm dừng một chút, lại vang lên.

“Ngày đó anh ta uống rượu, ôm em không buông. Sau khi tỉnh lại, anh ta đấu tranh tư tưởng chạy tới hỏi em, nói nếu như không ôm em trong lòng, anh ta sẽ ngủ không ngon, nói em là đặc biệt, nhưng khi anh ta hỏi em, như vậy có phải đồng tính luyến ái hay không, tay anh ta cứ run rẩy mãi. cứ run mãi.”

“Anh ta là cái tên thần kinh còn to hơn cả voi, nhưng cũng sợ đến thế, khi đó em đã nghĩ, đời này, nếu em không xuất hiện, thật tốt biết bao nhiêu.”

Lôi Khiếu bất tri bất giác siết chặt ly cà phê đã cạn, bóp nó thành một nắm.

“Ngay từ đầu. Ngay từ đầu đây đã là con đường không lối về. Từ lần gặp đầu tiên thích anh ấy, em đã biết, mối tình này không có kết quả, đoạn đường này còn chưa bước đi mà đã tới cuối rồi. Không có kết cục, nhất định vô vọng. Nếu đã vậy, vì sao còn hăm sâu đến thế? Loài người thật là động vật đáng thương mà tự ngược.” Du Duy Thu phát tiếng cười khổ tự giễu.

“Nếu không phải nhất thời không kiềm chế được, đời này, em tuyệt sẽ không đem tình cảm này nói với anh ấy. Bởi vì em biết anh ấy không phải, anh ấy yêu là phụ nữ. Em nghĩ, anh ấy muốn làm bạn thì cứ như vậy đi, em chỉ cần sắm vai bạn tốt là được rồi. Đứng bên cạnh anh ấy, nhìn anh cùng người khác yêu đương, nhìn anh kết hôn, sau đó nhìn anh hạnh phúc. Rõ ràng em đã chuẩn bị tâm lý xong rồi, thế mà chẳng biết vì cái gì, lại biến thành rối hết cả lên, không thể vãn hồi.

“Ngày đó, thấy ánh mắt anh ấy nhìn em như độc khuẩn, em cảm thấy mình thật đúng trò cười đệ nhất thiên hạ. Thật ra anh ta căn bản không cần lo lắng, em sẽ chẳng làm gì anh ta đâu, một chút xiu dụ dỗ cũng sẽ

không, em sẽ chỉ cách anh ta thật xa. Anh ta tuyệt đối là thẳng, giữa em và anh ta vốn dĩ không thể nào, cho dù có thể, em cũng hy vọng anh ta không muốn.”

Lôi Khiếu ngẩn ra, vểnh tai nghe.

“Có lẽ với một số người, yêu là chiếm hữu, là không từ thủ đoạn cũng muốn bẻ cong người kia, nhưng với em mà nói, yêu một người chính là hy vọng người ấy sống tốt, hy vọng người ấy có thể hạnh phúc an bình. Con đường này thật sự quá vất vả, em đã biết nỗi khổ đó, thì làm sao nhẫn tâm trở mặt nhìn anh ấy bước đi, hoặc là dùng chính tay mình đẩy anh ấy đi? Nếu anh ấy tự động đi lên con đường này, em đương nhiên hoan nghênh, nhưng anh ấy không đi, em cũng sẽ cười chúc phúc cho anh ấy. Nhưng em không hy vọng là vì mình mà thay đổi con đường đời của anh ấy. Trách nhiệm này thật quá lớn, em không gánh vác nổi. Cũng may anh ấy sắp kết hôn rồi, em cũng có thể hoàn toàn giải thoát nhĩ.”

Tiếng thở dài khe khẽ phiêu tán trong gió, hai người nhất thời lặng im.

Tạ Ngôn vươn tay, ôm gáy Du Duy Thu, ra sức dè, “Nếu đã quyết định, vậy nhìn về phía trước, đừng quay đầu lại.”

“Em sẽ.”

“Đúng rồi, thẳng đàn em ở Singapore của cậu không phải tốt lắm sao? Người ta đối với cậu một mảnh tình cuồng dại, theo đuổi nhiều năm vậy, hồi trước lúc làm ở Singapore, còn thấy nó ngây ngốc cầm hoa đứng chờ ngoài công ty, anh thấy thẳng nhóc này không tệ. Nghe nói gần đây nó sắp tới thành phố mình công tác, chi bằng hẹn nó ra gặp?”

“Cậu ta đã tới rồi, chuyển bay hôm qua.” Thanh âm Du Duy Thu truyền đến, “Em cũng hiểu đã đến lúc cho mình một cơ hội.”

“Có thể chứ!” Tạ Ngôn vỗ vỗ vai cậu.

Tiếng chuông di động ngắt ngang cuộc đối thoại của hai người, Tạ Ngôn bấm nghe, nói vài câu ngắn gọn, tắt máy, nói với Du Duy Thu: “Chúng ta xuống dưới đi, thư kí nói, giám đốc tập đoàn Vân Duy mười phút nữa sẽ đến.”

“Dạ.”

Tiếng bước chân dần dần biến mất, Lôi Khiếu kinh ngạc, như tượng đất, mãi đến khi cửa bị cơn gió lớn đập mạnh, mới như bừng tỉnh cơn mơ.

Hắn nhấc chân, lại đột nhiên cảm thấy xây xẩm, lão đảo, đập vào bức tường lạnh băng, lúc này mới miễn cưỡng chống đỡ thân hình cao lớn lung lay sắp đổ

“Cái tên này.”

Lòng có cảm giác mừng rỡ vì đã mất nay lại tìm thấy.

Cuộc nói chuyện vừa rồi gây chấn động quá lớn, khiến thế giới của hắn trở nên hoang tàn, như một bãi phế tích khi trận chiến vừa qua.

Không một ai, sau khi nghe được tiếng lòng còn có thể không lộ cảm xúc, huống chi hắn đã sớm động lòng.

Du Duy Thu đã từng nói thích hắn, nhưng sau khi gặp lại, cứ luôn lạnh lùng với hắn, căn bản chẳng nhìn ra đáng về khổ sở vì tình, tuyệt không ngờ, cậu chẳng những vẫn thích hắn, còn tuyệt vọng yêu hắn đến thế!

Vì cái gì ngốc nghếch như vậy? Không nhìn thấy ẩn sau nụ cười hờ hững, che giấu bao đau xót cùng bất đắc dĩ? Vì cái gì luôn tổn thương cậu đến tận bây giờ? Vì cái gì không sớm hiểu được cậu khổ sở lo toan, tình ngộ hóa ra mình kỳ thật đã sớm hăm sâu, lại không tự biết!

Hóa ra mình cứ mãi lo âu phiền não, bất quá là một câu như vậy; hóa ra nỗi sợ hãi bấy lâu nay, không phải sợ mình biến thành đồng chí, mà là sợ tình cảm của hắn đối với cậu đã không còn tồn tại!

(mất nét quá ..=)

41. Chương 41

Thì ra là thế!

Tâm mắt đột nhiên thoáng đặng, tâm trạng vốn nôn nóng bất an lập tức trở nên sáng trong rộng mở, tình yêu ẩn sâu nơi đáy tim cuối cùng đã không thể áp chế, thời khắc này bỗng ào ạt tuôn trào.

Hận không thể mở rộng vòng tay, ôm chặt cậu vào lòng, không bao giờ nữa làm cậu khổ sở, nói ra những lời bất đắc dĩ như vừa rồi nữa.

Tình cảm khắc sâu đến mức khiến cậu nhói đau lại đối lập rõ ràng với hành vi của cậu.

Còn cần do dự nữa sao?

Nếu còn bỏ lỡ cậu thì chính là sai lầm lớn nhất đời mình!

Lôi Khiếu lấy lại bình tĩnh, đứng thẳng người, vội vàng đi tới cửa.

Sau khi cùng Tạ Ngôn tiễn các nhân viên cấp cao của “Tập đoàn Vân Dục”, Du Dục Thu lấy điện thoại ra, ấn một dãy số.

Mới reo một tiếng đã có người bắt máy, nghe được giọng nói sang sảng từ đầu bên kia, khóe môi Du Dục Thu hơi hơi cong lên, “Kent, tôi xong việc rồi, cậu đang ở đâu?”

Nghe chàng trai trả lời, Du Dục Thu mỉm cười, “Thì ra cậu sắp tới rồi à? Tốt lắm, tôi đứng dưới lầu chờ cậu.”

Đi thang máy xuống lầu một, ra đại sảnh công ty, thoáng cái đã thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ đậu bên ngoài, quả nhiên là tính nết trẻ mới lớn, cứ thích phô trương. Vừa thấy cậu, anh chàng đeo kính râm một mới mắt sáng rõ lên, lập tức bước ra, kích động chạy tới, ôm chầm lấy cậu, “Đàn anh, em nhớ anh quá chừng.”

Bị gã làm cho hô hấp khó khăn, Du Dục Thu hơi hơi cười khổ, “Được rồi được rồi, Kent, Cậu không đói bụng sao? Chúng ta đi ăn cơm trước.”

“Chẳng đói chút nào! Cứ nghĩ tới đây là buổi hẹn hò đầu tiên của em và đàn anh, tim người ta đã đập bịch bịch, hồi hộp muốn chết rồi!” (sặc, 2 thụ gặp nhau thì hẳn ăn cái chi? =.=)

Kent lộ ra nụ cười sáng chói, hàm răng trắng sáng tràn ngập sức mạnh.

Đàn em thời đại học của cậu, nhỏ hơn một tuổi, biết tiếng Anh và tiếng Trung lưu loát, lai Singapore. Mẹ là người Singapore gốc Hoa, cha người Canada, dáng vẻ cực kì tuấn mỹ, ngũ quan lập thể, tóc màu râm nắng sậm, hợp với đôi mắt màu nhạt, đi ngoài đường khiến bao người chú ý.

Sau khi qua Singapore nhập học không lâu, trong hội ái hữu, cùng so cao thấp với gã một lần, đối phương lập tức nhiệt liệt theo đuổi.

Ngay lúc đó Du Dục Thu, căn bản không có tâm trí bắt đầu một mối tình mới, tuy rằng Kent là đối tượng khá tốt, thái độ nhiệt tình săn sóc, có khiếu hài hước, ở bên gã vô cùng thoải mái, nhưng cậu vẫn không thể tùy tiện chấp nhận.

Kent thật cũng không nổi giận, chỉ cười tủm tỉm nói, hẳn có thể chờ, chờ đến một ngày Du Dục Thu tự nguyện mở rộng cửa lòng. Hai người từ đó vẫn duy trì liên hệ, lần này nhân dịp tới N thị công tác, người đầu tiên Kent liên lạc chính là cậu, biết Du Dục Thu đồng ý đi ăn với gã, càng vui vô cùng.

“Cậu này đâu có giống anh chàng Kent đẹp trai tung hoành bụi hoa, bạn gái như mây nói chứ hả?” Du Dục Thu trêu.

“Đó là trước khi em gặp đàn anh, từ sau khi gặp anh, em đã trở nên vô cùng trong sáng lành mạnh, đàn anh đừng có chụp mũ em oan uổng vậy chứ.” Kent vội vàng biện giải.

“Được rồi, cậu cũng không cần giải thích nhiều thế. Lên xe đi, cậu là khách, tôi là chủ, bữa này tôi mời.” Du Duy Thu rất ra dáng chủ nhân.

“Vậy sao được!”

“Không được? Thế khỏi cần ăn uống gì nữa.”

“Được rồi, đàn anh là lớn nhất, em nghe lời anh.” Kent tuy có hơi bất mãn, nhưng vẫn đồng ý, ân cần mở cửa xe cho cậu.

Ngay lúc sắp bước vào, Du Duy Thu nghe được tiếng vang lớn sau lưng, “Chờ chút!”

Cậu quay đầu lại, đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm của một người đàn ông.

“Quản lí Lôi?” Du Duy Thu nhú nhú mày, “Có việc gì sao?”

“Cậu định đi đâu?”

Lôi Khiếu đến gần hai người họ, sắc mặt âm trầm, rõ ràng không có ý tốt, ngay cả Kent cũng cảm giác được bầu không khí bất thiện, lộ vẻ mặt đề phòng.

“Tôi đi đâu cũng không cần báo cáo cho cậu đấy chứ? Bây giờ đã tan ca.” Du Duy Thu không rõ, hần tức giận như vậy là do đâu?

“Cậu đi hẹn hò với thằng này chứ gì?” Lôi Khiếu chỉ vào Kent, gây sự hỏi.

“Phải thì thế nào?” Sắc mặt Du Duy Thu cũng trầm xuống, ánh mắt gay gắt nhìn hần.

Không biết Lôi Khiếu lại bị cái gì, trông chẳng khác nào ông chồng trách móc vợ ngoại tình.

“Người cậu thích rõ ràng không phải gã.” Lôi Khiếu lại phun ra một câu.

“Nè.”

Lúc này, ngay cả Kent cũng không đứng yên được, sải bước tới trước mặt hần, đang tính cãi, lại bị Du Duy Thu ngăn cản.

“Lôi Khiếu, chắc anh lại uống nhiều rượu rồi ra đây nói nhảm? Thời gian của tôi rất quý báu, không rảnh lẽ mề với anh.”

Du Duy Thu lãnh đạm nói rồi bước vào trong xe.

Cậu ta rõ ràng yêu mình, nhưng vì sao đến tận bây giờ, vẫn có thể bình thản, không lộ chút sơ hở? Nếu không phải mình chính tai nghe thấy, có lẽ cả đời mình sẽ chẳng hay biết gì, bỏ lỡ mất cậu.

Lôi Khiếu cuối cùng không kềm được nữa, vọt bước tới, lớn tiếng nói: “Cuộc đối thoại giữa cậu và Tạ Ngôn vừa rồi trên sân thượng, tôi đã nghe hết.”

Mới dứt lời, thân thể Du Duy Thu cứng đờ, bàn tay đặt trên cửa xe đột nhiên nắm chặt, toàn thân bỗng dưng phát ra khí thể lạnh lẽo, nhưng không quay đầu lại.

Lôi Khiếu cảm thấy có phần chột dạ, thanh âm vô tình thấp đi, “Ồ. . . Chuyện đó. . . không phải tôi cố tình nghe lén. . . tại vì đang ăn trưa ở góc phía Tây sân thượng thì hai người đi lên, lúc đó tôi tưởng người khác, lười chào hỏi, cho nên không lên tiếng. . . Những gì hai người nói. . . tôi đã nghe thấy hết. . .”

Chưa kịp nói xong, Du Duy Thu quay ngoắt đầu, Lôi Khiếu từ từ ghen giọng.

Đôi mắt đối phương, sáng như lưỡi dao sắc bén, chỉ cần đưa nhẹ là có thể cứa rách trái tim hần.

“Anh đã nghe thấy hết?” Du Duy Thu lạnh lùng nặn ra mấy từ.

“Ừ, nghe thấy hết.”

Lôi Khiếu bất an sờ sờ ót.

Quái lạ, kẻ chột dạ phải là cậu mới đúng chứ, sao lại là hần?

“Tốt lắm. Tốt lắm.” Du Duy Thu gật đầu thật mạnh, biểu cảm trên mặt không thể nắm bắt, “Đây là nguyên nhân anh đột nhiên phát điên? Nếu đã vậy, anh cũng nghe được mấy câu cuối tôi nói. Lôi Khiếu, trên đời này không có ai thiếu ai mà không sống nổi, tôi đã quyết định cho mình một cơ hội, thử bắt đầu với Kent. Anh yên tâm, tôi sẽ không tới đây đưa với anh nữa, anh hoàn toàn không cần để trong lòng. Tạm biệt.”

“Nè.”

Không đợi hắn chạy tới, Du Duy Thu đã đóng sầm cửa lại.

“Du Duy Thu, cậu đi xuống cho tôi, tôi còn có chuyện chưa nói xong mà!” Lôi Khiếu tức đến lạch cả mũi, cố sức đập cửa xe.

“Đàn anh?” Kent nhìn nhìn Du Duy Thu.

“Đừng để ý đến anh ta, chúng ta đi.”

Kent gật gù đầu, đạp chân ga, chiếc xe phóng ra ngoài.

42. Chương 42

Kính xe kéo xuống, cơn gió ập vào làm rối mái tóc cậu. . .

Cảnh tượng này thật quen thuộc.

Nhiều năm trước, cậu cũng từng như bây giờ, mang theo nỗi sợ hãi ngồi xe ra đi, từ đó thoát khỏi sinh mệnh hắn.

Thì ra vận mệnh vẫn lặp lại, là buồn là vui, cậu đã không cách nào thấu hiểu.

“Đàn anh. . . Đàn anh. . .”

Du Duy Thu bỗng hoàn hồn, “Có chuyện gì?”

“À là. . . . Đồng nghiệp của anh. . . Còn đang đuổi theo chúng ta. . . ” Kent lắp bắp, một bên không ngừng nhìn kính chiếu hậu.

Cái gì?!

Du Duy Thu chấn động, vội nhìn vào kính.

Chỉ thấy xa xa có một bóng người, liều mạng chạy theo sau, vừa chạy, vừa huơ tay, miệng còn đang phần nộ kêu cái gì, khiến người qua đường đều dừng xe, tò mò nhìn anh chàng mặc âu phục mang giày da đang “tập chạy” trên đường cái.

Tên này. vậy mà còn theo sau, đã lái gần mười phút rồi, hắn cứ chạy theo như vậy sao?

Du Duy Thu ngậy ra nhìn bóng người trong kính, không thể tin được hai mắt của mình.

Tên. Tên này rốt cuộc là thứ người gì đây.

“Đàn anh, hình như anh ta có rất nhiều điều muốn nói với anh, chúng ta nên dừng lại đi.” Cuối cùng ngay cả Kent cũng không nhìn được nữa, xi nhan bên trái, từ từ dừng lại ven đường.

Du Duy Thu bước ra khỏi xe, sắc mặt tái nhợt nhìn người đàn ông đang nhắm hướng mình mà chạy như điên.

Tư thế hắn chạy vô cùng mạnh mẽ, từng bước đầy sức mạnh, mạnh mẽ uy vũ, như con báo đi săn trong rừng, nếu là trên trường thi đấu, e có không ít người ủng hộ trầm trồ khen ngợi, nhưng hiện tại là giữa ngã tư đường xe cộ nườm nượp, thời gian địa điểm nhân vật cũng khác biệt.

Hắn mặc âu phục thẳng thớm, mang giày da cao cấp, áo khoác bị gió thổi bung, mở ra thật rộng, cravat vắt sau cổ, theo động tác chạy bay phần phật, đẹp trai cách mấy cũng thành chật vật, cực kì cực kì buồn cười.

Du Duy Thu lại cười không nổi, chỉ ngơ ngác nhìn hắn, trước mắt bất tri bất giác phủ kín một tầng sương mù.

Chính là người đàn ông này, người đàn ông cậu thích!

Người này rốt cuộc có chỗ nào tốt?

Tùy hứng, bá đạo, muốn làm gì thì làm, vô cùng thành kiến, ngu ngốc thô lỗ đến muốn đập, nhưng một khi hắn nghiêm túc, lại sẽ liều mạng đối tốt với người khác, khiến người ta bất tri bất giác sa vào trong ôn nhu đầy nam tính của hắn, không thể tự kiềm chế.

Nếu thích một người, là vì một mặt tốt đẹp của họ, loại tình cảm này kỳ thật rất mù quáng, còn có cơ hội dứt ra. Nhưng nếu đã biết rõ tất cả khuyết điểm của người ấy, vẫn có thể không kiềm được mà thích, đó mới thật là vạn kiếp bất phục, vạn kiếp bất phục!

Ngưng mắt nhìn bóng dáng đang ngày càng gần, cậu chỉ cảm thấy đau lòng khó nén.

“Mẹ nó. . . Lần nào. . . cũng như vậy. . . không chịu nghe cho hết. . . đã chạy, làm người ta đuổi theo. . . một muốn chết mà. . .”

Lôi Khiếu hai tay chống đầu gối, thở không ra hơi.

Mồ hôi như mưa từ vầng trán cao chảy xuống tí tách, cả khuôn mặt hầu như đều đổ mồ hôi ướt nhẹp, trông chật vật vô cùng.

Thở gấp một hồi lâu mới bình thường trở lại, Lôi Khiếu nâng hàng mi anh tuấn, nhếch miệng nhìn cậu. . .

“Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

Du Duy Thu vẫn không nhúc nhích, khuôn mặt không có nhiều biểu cảm.

Lôi Khiếu lau mặt, vẩy mồ hôi, đi nhanh tới chỗ cậu, sau đó giơ cánh tay.

Du Duy Thu theo bản năng nhắm mắt lại, chờ một đòn giáng xuống, nào ngờ bị kéo mạnh, cả người rơi vào một vòng tay ấm áp. . .

Cánh tay mạnh mẽ, ***g ngực to rộng, xoang mũi truyền đến mùi mồ hôi hòa quyện với mùi đàn ông đặc biệt.

Sao lại thế này?

Du Duy Thu kinh ngạc, không rõ nguyên do.

“Du Duy Thu, tôi đã chịu đủ rồi, chúng ta đừng nữa như vậy, được không?”

Giọng đàn ông vang lên bên tai, là kiên định chân thật đáng tin, “Đừng trốn tránh tôi nữa, hãy ở bên tôi!”

“Anh. đang đùa trò gì vậy?” Tim đập điên cuồng, Du Duy Thu theo bản năng muốn đẩy hắn ra, lại đối lấy trói buộc còn chặt chẽ hơn cả vòng thép.

“Con đường không lối về này, cũng không phải một mình cậu đi, thật ra, tôi đã sớm hãm sâu rồi, lại ngu ngốc đến giờ mới phát hiện.”

Lôi Khiếu buông cậu ra, chăm chú nhìn vào đôi mắt cậu, “Tôi xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, đến giờ tôi mới ý thức được tình cảm của mình. Cái gì truyền thống luân lý, giới tính, hết thấy cần bản không hề ý nghĩa, có gì tôi lại vì những thứ vớ vẩn này mà bỏ lỡ cậu chứ? Tôi đã nghĩ kĩ rồi, đời này, tôi chỉ muốn ở bên cậu. . .”

“Anh đang nói cái gì? Anh điên rồi!” Du Duy Thu khiếp sợ nhìn hắn, “Nếu là vì cuộc đối thoại trên sân thượng, tôi đã nói với anh rồi, không cần để trong lòng, tôi có đáng thương mấy, cũng không cần anh thương hại! Anh rõ ràng là dị tính luyến, không cần miễn cưỡng mình. . .”

“Tôi mà vì thương hại mới nói với cậu như vậy sao?” Lôi Khiếu không kèm được quát: “Cậu cũng biết tính tôi mà, muốn tôi chấp nhận thằng đàn ông khác á, căn bản không đời nào, tưởng tượng thôi là thấy nổi da gà rồi, ghê tởm buồn nôn! Đàn ông tôi có thể chấp nhận chỉ có cậu, cũng chỉ có một mình cậu, chẳng lẽ đến giờ cậu còn không rõ sao? Bởi sau khi yêu cậu, tôi mới ý thức được cậu là đàn ông!”

Yêu!

Từ này giáng một đòn vào Du Duy Thu, hô hấp ngừng trệ, nói không nên lời.

Một lúc lâu sau, cậu mới miễn cưỡng nặn ra mấy câu, “Anh căn bản không biết mình đang nói cái gì. . . . Anh nhất định là điên rồi. Thật sự điên rồi.”

Hắn thật sự điên rồi!

Những gì mình nghe được nhất định là ảo giác!

Không thể tin tưởng.

Rõ ràng là con đường không thể quay đầu lại, không nên hy vọng xa vời sẽ có kết cuộc đẹp đẽ như gấm vóc lụa là, vô luận cảnh vật trước mắt đẹp mấy hấp dẫn mấy, cậu cũng phải ghi nhớ thật kĩ, hắn không phải người của thế giới này, mà cậu, càng không thể tùy hứng kéo hắn vào thế giới này.

“Tôi yêu cậu, khiến cậu khó tin đến vậy sao?”

Vẻ mặt cậu khiến Lôi Khiếu cảm thấy đau lòng, không khỏi đưa trái tim lãnh lẽo của cậu giữ chặt trong vòng tay, không nỡ buông ra.

“Đừng dễ dàng nói yêu với một người đàn ông, hơn nữa anh còn là dị tính luyến.” Du Duy Thu sắc mặt tái nhợt, trợn mắt nhìn hắn, “Đừng vì nhiệt huyết nhất thời mà suy nghĩ lệch lạc. Về nhà ngủ một giấc, hôm sau tỉnh lại, anh sẽ phát hiện mình thật ngỡ ngàng.”

“Có lẽ tôi không đủ bình tĩnh, nhưng vô luận thế nào tôi cũng không làm được như cậu, tro mắt đi qua người mình thích.” Lôi Khiếu cười khổ nói: “Với tôi mà nói, cậu luôn là sự tồn tại đặc biệt nhất, thời đại học chính là như thế. Trước kia tôi cứ ngây thơ nghĩ, đó là tình nghĩa anh em giữa con trai với nhau, giờ mới hiểu được, kỳ thật tôi đã thích cậu từ lâu. Nếu không biết tình cảm của cậu, có lẽ, đời này tôi sẽ như người bình thường lấy vợ sinh con, trải qua cuộc sống củi gạo muối dầu, hồ đồ cả đời. Nhưng nếu tôi đã biết, cậu cho là, tôi còn có thể giả bộ như chưa nghe thấy gì, chưa nhìn thấy gì hết sao?”

Du Duy Thu nhíu mày thật sâu, ánh mắt thoảng dao động phức tạp rồi rầm, như gợn sóng lan rộng khắp mặt hồ.

Lôi Khiếu đau lòng nhìn cậu, “Nỗi đau đớn và do dự của cậu, tôi đều hiểu, cũng biết cậu có ý tốt, không muốn tôi đi lên con đường này, nhưng cậu có nghĩ tới, nếu không có cậu, tôi làm sao có hạnh phúc? Bởi vì tôi thích cậu, ngoại trừ cậu, chẳng ai có thể lấp đầy nỗi khát khao trong tôi, vô luận về mặt tâm lý hay sinh lý. Tình cảm của tôi dành cho cậu, có lẽ không lâu như cậu đối với tôi, nhưng tuyệt không ít hơn chút nào!

Lôi Khiếu càng nói càng kích động, “Tôi thật không cách nào chịu được. . . cậu lại tiếp tục trốn tránh tôi, xem tôi như là người qua đường. Tôi đã từng nói, trong ngàn người vạn người, chỉ có cậu đặc biệt nhất, chỉ có cậu là ngoại lệ. Vì sao cậu còn câu nệ đồng tính luyến với dị tính luyến? Rõ ràng cậu thích tôi, vì sao còn nhần tâm như vậy, lại đẩy tôi ra lần nữa? Vì trốn tránh tôi, cậu còn chịu cho người khác cơ hội, thế vì sao lại không chịu cho tôi một cơ hội? Ít nhất cho tôi một cơ hội chứ, yêu cầu của ta không nhiều lắm, một lần là đủ, đừng cứ nhìn tôi như vậy!”

“Đừng nói nữa.” Du Duy Thu chỉ cảm thấy lung lay sắp ngã, ngay cả lưng cũng phát ra cảm giác đau đớn khiến cậu hầu như không đứng vững.

Lôi Khiếu đi về phía trước một bước, ôm chầm lấy cậu, giữa chốn đông người, không chút tránh né.

.

Tiểu Long: Tự nhiên câu này làm ta nhớ đến một câu, ko nhớ trong truyện nào: “Nếu khoảng cách giữa chúng ta là 100 bước, anh chỉ cần bước 1 bước về phía em thôi, em sẽ bước 99 bước còn lại”. Và Lôi ca đã vinh quang bước 1 bước ấy. *tung hoa* thế là cái thời kì ngược tâm kia đã qua đi, sắp tới báo hiệu giai đoạn dập dật, à nhầm, là trắng mặt với những pha ngược thân và thuận thân khiến người người đổ máu. Xin trân trọng kính chào!

43. Chương 43

Thân thể thon dài, rắn chắc trong vòng tay, hơi thở nam tính giao hòa, đều nói với hắn, đây đích thực là một người đàn ông, nhưng trong lòng hắn không chút chán ghét, chẳng những không có, còn tràn ngập niềm vui có lại điều đã mất.

Sẽ không sai, người hắn yêu, không phải người đàn ông là cậu, mà vì yêu cậu, mới có thể chấp nhận cậu là đàn ông!

Du Duy Thu cảm thấy mình thật suy yếu, đừng nói vùng vẫy, ngay cả sức lực hô hấp cũng biến mất hầu như không còn, trái tim sợ hãi đau đớn vô cùng, đầu óc quay cuồng choáng váng.

Vì sao lại một mỗi thế này?

Chỉ là thích một người mà thôi, cũng đã hao hết tất cả sức lực của cuộc đời, loại tình cảm bất chấp này thật quá kinh khủng.

Nếu người này không được thì sao? Phải chăng cả đời mình sẽ không thể yêu một ai khác? Nhưng nghĩ lại, từ khi cậu ra đi, hắn nào có thể yêu ai?

Như vậy, từ nay về sau, cũng chỉ có người đàn ông này sao?

Chỉ có mình cậu.

Trong lòng vừa buồn vừa vui, vành mắt ươn ướt. . .

Khoảng thời gian hai người bên nhau, từng hình ảnh hiện lên trước mắt, từ đi học đến đi làm, chẳng đường dài đã qua, hắn tuân thủ nghiêm ngặt giới tuyến, cẩn thận vô vàn, nhưng cuối cùng vẫn không thể đào thoát sợi dây tình cảm dẫn dắt, lôi kéo họ, đi lên con đường không thể quay đầu lại!

Thế nhưng, cảnh sắc trên đường thật quá hấp dẫn, trong vòng tay hắn tựa như có được cả thế giới, khiến hắn đau khổ, đồng thời lại cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Có đôi khi, chỉ vì đổi lấy một giây huyền hoặc này, biết bao người đã cố sức truy cầu, cam nguyện trả giá cả đời, cho dù lý trí nói với họ, đó là một sai lầm, nhưng không cách nào ngăn cản sai lầm đẹp đẽ.

Chuyện tới nước này, ngoại trừ tiếp tục bước về phía trước, hắn còn có lựa chọn tốt hơn sao?

“Anh thật sự đã nghĩ kĩ rồi? Con đường này không dễ đi.”

Trong vòng tay hắn, Du Duy Thu khẽ thở dài.

“Sợ cái gì?” Lôi Khiếu cúi đầu nhìn cậu, nhếch môi, cho cậu một nụ cười hết sức rực rỡ, “Có bốn đại gia đây mà, tôi sẽ là ô dù cho cậu!”

Du Duy Thu không nói gì, cho hắn một ánh mắt khinh bỉ.

Lôi Khiếu cười ngây ngô, thành kính hôn lên trán cậu, ôm cậu thật chặt, tựa như ôm một báu vật.

Hai người đàn ông, cứ như vậy đứng giữa đường cái người xe qua lại như mắc cửi, không quan tâm ánh mắt tò mò lẫn khinh thường của người qua đường, ôm một lúc lâu, lâu tựa muốn khảm đối phương vào sinh mệnh mình. . .

Chẳng biết qua bao lâu, Du Duy Thu mới thanh tỉnh lại, vội vàng đẩy hẳn ra, nhìn quanh bốn phía, “Kent đâu?”

“Cậu ta đi từ sớm rồi. Coi như cậu ta biết điều, không làm bóng đèn, bằng không, sớm muộn gì tôi cũng sẽ đánh đuổi cậu ta.” Lôi Khiếu làm bộ xắn tay áo.

“Lần này lại là tôi không đúng. . . .” Du Duy Thu có chút ảm đạm, lát nữa phải gọi điện thoại xin lỗi Kent vậy.

Cậu thật sự muốn bắt đầu cùng cậu ấy, ai ngờ Lôi Khiếu đột nhiên nửa đường xông ra.

“Không cho cậu lộ vẻ mặt này, tôi sẽ ghen đấy.” Lôi Khiếu giận dữ, “Về sau đừng gặp thằng đó nữa, mặt búng ra sữa, vừa nhìn là biết hoa hoa công tử rồi.”

“Nói tới hoa, ai so được với anh?” Du Duy Thu liếc xéo hẳn.

“Ặc. . . . không phải tại hồi xưa tuổi trẻ sao, khó tránh khỏi tình trùng xông não, sau này tuyệt đối sẽ không vậy nữa!” Lôi Khiếu cười nói, nắm chặt tay cậu, “Chúng ta đi. . .” Dứt lời, liền giơ tay vẫy một chiếc taxi.

“Đi đâu vậy?”

“Còn đi đâu nữa, đương nhiên là nhà tôi.”

“Tới nhà anh để làm gì, tôi còn chưa ăn tối.”

Du Duy Thu da đầu tê rần, mơ hồ có dự cảm không may.

“So với ăn cơm, anh càng muốn ăn. . .” Lôi Khiếu cười xấu xa, sắp tới bên tai Duy Thu, nói một từ “em”.

Du Duy Thu lập tức mặt đỏ tía tai, một hồi mới nặn ra hai từ, “Cầm thú!”

Lôi Khiếu chỉ cười ha hả, một đường nhìn cậu bằng ánh mắt nóng bỏng, nắm thật chặt tay cậu, làm cậu như ngồi bàn chông. . .

Năng lực hành động của cầm thú quả nhiên là trời sinh!

Vừa vào nhà, Lôi Khiếu đã đặt cậu ngay sau cửa, hôn cậu thật mãnh liệt.

Nụ hôn sâu nồng nàn, đầu lưỡi nóng bỏng, liếm mút khuấy đảo mọi thứ trong miệng cậu, kịch liệt đến khó thở.

Đây là nụ hôn đầu tiên trong trạng thái hai người đều tỉnh táo, đầu lưỡi đùa nghịch, cảm giác như điện giật, cả người tê dại. . . . Đói khát dây dưa hồi lâu, thân thể hai người dán chặt lấy nhau, bụng dưới cậu đung phải một thứ vừa cứng vừa nóng, không khỏi nheo mắt. (ai đoán trúng là “thứ” gì sẽ có thưởng =)))

“Cầm thú.”

Du Duy Thu khẽ mắng mỏ, hai má như lửa thiêu.

Nhanh như vậy mà tên này đã cương!

“Đối với em, anh sẽ biến thành cầm thú.”

Lôi Khiếu da mặt dày như tường thành, tuyệt không ngại ngùng, ánh mắt khiếp người nhìn chăm chăm cậu, xem tư thế kia, hận không thể lập tức nhào tới, đem cả người cậu nuốt vào bụng.

Du Duy Thu bất an tránh né tầm mắt hẳn, tiến triển quá nhanh, cậu căn bản chưa có chuẩn bị! Vốn đã hạ quyết tâm, cùng người khác bắt đầu, ai ngờ tình thế đột nhiên chuyển tiếp đột ngột, xoay một trăm tám mươi độ. . . .

Thật sự quá đột ngột!

Du Duy Thu âm thầm hối hận, không nên về nhà với hẳn như vậy, mình nhất thời mê mang đã cho đối phương lợi dụng thời cơ.

Giữa họ còn rất nhiều vấn đề chưa giải quyết, Lôi Khiếu là động vật có loại hình thần kinh thô thẳng tắp, nhưng cậu không phải, trước khi chưa rõ hướng đi tương lai, cậu không thể như hần, làm việc theo bản năng.

“Cả người đều là mồ hôi, anh đi tắm trước đã.” Du Duy Thu đẩy đẩy hần.

Đang cấp bách, chỉ có thể chọn dùng kế hoãn binh. Nhân lúc hần tắm chuồn êm.

“Được, chúng ta cùng nhau tắm.”

Đối phương vừa nói, làm Du Duy Thu nhất thời choáng váng, Lôi Khiếu không thềm hỏi han, ôm phắt lấy cậu, trực chỉ phòng tắm.

Đàn ông cao một mét chín, sức mạnh kinh người, tuy Du Duy Thu cũng không yếu, nhưng vẫn bị hần dễ dàng dùng tư thế “bế công chúa” tiêu chuẩn, ôm vào phòng tắm.

“Thả tôi xuống!” Du Duy Thu chỉ cảm thấy xấu hổ quẫn bách vô cùng, từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng bị ai “ôm”.

“Em đừng lộn xộn mà.”

Âm thanh đĩnh đạc khiến người khác không dám cử động, “vuốt sói” của Lôi Khiếu lại không hề khách sáo, thuần thực, cởi quần áo, hai người nhất thời trần truồng nhìn nhau.

“Cái tên này.” Du Duy Thu vừa vội vừa quẫn che hạ thể mình, mắng: “Sao lại gấp vậy hả, vội đi đâu thai sao?”

“Sao anh có thể không gấp, trước kia chúng ta thật sự lãng phí quá nhiều thời gian. Đừng chống cự nữa, để cho anh sờ sờ cái nào.”

Lôi Khiếu đẩy tay cậu ra, ôm ghì lấy vòng “eo thon nhỏ”, bàn tay to bắt đầu dạo chung quanh.

Làn da cậu thật đẹp, mềm mại như tơ, mịn màng mát rượi, vừa sờ lên, tựa như bị hút vào.

Rõ ràng là thân thể cấu tạo giống mình, lại có ma lực kinh người, làm dưới quần hần từng trận xôn xao, máu mũi suýt phun ra. . .

Du Duy Thu bị hành động dã thú mà sắc tình của hần làm ngẩn ra. Thứ hùng vĩ đàn ông đã cương lên, như một đốm lửa, đốt bụng cậu, xúc cảm trần trụi khiến lòng cậu kinh hoàng, “Anh. . . còn đứng lên được. . .”

Mặc dù từng có cử chỉ thân mật, nhưng là dưới tình huống hần say chẳng biết sự gì, hiện tại hai người đều vô cùng tỉnh táo, không ngờ, phản ứng của hần lại mạnh như thế.

Nhớ tới đêm đó say rượu điên cuồng, Du Duy Thu chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

“Làm sao không đứng được? Thăng khác anh chỉ tưởng tượng là ghê tởm rồi, nhưng chỉ cần đụng chạm vào em, thăng nhỏ của anh liền kích động không chịu nổi. Ai, đời này anh coi như xong, em thật đúng là khắc tinh của anh đấy!”

Giọng Lôi Khiếu trở nên khàn khàn, hần mở vòi sen, dòng nước ấm phun ra, phủ lên hai người họ.

Hần ôm chặt cậu, nhờ dòng nước không ngừng vuốt ve da thịt cậu, nhẹ nhàng hôn lên bờ vai trần bóng loáng. . .

Dục vọng kinh người bành trướng, muốn hôn cậu thật sâu, mút chặt đầu lưỡi cậu, nhắm nháp mùi vị thơm ngọt khó quên nhất, càng muốn đi thật sâu vào thân thể cậu, khiến cậu từ đầu tới chân đều thuộc về mình, cùng hần tiến hành tràng tình ái đẹp để hài hòa tuyệt diệu nhất trên đời. . .

“Anh còn dám nói, rốt cuộc ai là khắc tinh của ai?” Du Duy Thu cười khỏ, vỗ đầu hần một cái.

“Chúng ta đều là khắc tinh của nhau, cho nên, về sau không bao giờ rời xa nữa được không, đừng đi gây tai họa cho người khác nữa, em gây họa cho một mình anh là đủ rồi.” Lôi Khiếu sầm mặt nói.

“Câu này hần là tôi nói mới đúng chứ.” Du Duy Thu nhin cười, ngưng mắt nhìn một lát, Lôi Khiếu cúi đầu, hôn lên môi cậu.

44. Chương 44

Dòng nước ào ào chảy trong căn phòng tắm lớn.

Giữa làn hơi nước mờ lung, thân hình của hai người đàn ông trần trụi dây dưa, nhurần như hiện. . . Người có dáng vẻ cao lớn, đặt người có dáng vẻ thon nhỏ lên cửa kính, nụ hôn sâu dần, cơ thể nhẹ nhàng ma sát, cảm thụ từng cơn vui sướng tê dại.

Đổ ra một ít sữa tắm, thoa lên cơ thể nhau, mùi hương nhẹ nhẹ nhất thời tràn ngập không gian. . .

Ngón tay Lôi Khiếu từ vai cậu trượt xuống, dừng ở đầu nhũ đỏ sẫm, tò mò nắn bóp, Du Duy Thu hít một hơi lạnh, đầu nhũ như bị điện giật, người mềm oặt ra, nếu không phải thất lưng được cánh tay mạnh mẽ của hắn ôm, chỉ e đã ngã nhào xuống đất.

“Chỗ này của em có tinh thần quá nhỉ?”

Lôi Khiếu bật cười khê, len vào giữa hai chân cậu, cọ cọ phần dưới, dục vọng đối phương đã sớm ngẩng đầu, cái vẻ nửa ngốc lên vô cùng hấp dẫn.

Khó nhịn đưa tay nắm, Du Duy Thu phát ra tiếng thở dốc hỗn loạn, thân thể không tự chủ được lui ra sau, lại vì không tìm thấy chỗ trốn, đành phải chen chúc trên cửa kính. . .

Lôi Khiếu không ngừng dùng đầu lưỡi liếm nhẹ, dùng răng gặm cắn vai cậu. . . Cơ thể cậu quả nhiên miễn cưỡng, đến vai cũng có cảm giác, mỗi một lần cắn, cậu liền khê run một cái, phản ứng đáng yêu cực kỳ, bên dưới Lôi Khiếu xôn xao khó nhịn, hai chân kẹp chặt đùi cậu, ra sức cọ xát. . .

Cơ thể đàn ông hoàn toàn không yếu đuối như phụ nữ, mà tràn ngập đặc trưng nam tính, rắn chắc, kiên cường, đàn hồi co giãn, mỗi một lần vuốt ve, đều có cảm giác đốt lửa vắng khắp nơi, so với tình ái bình thường càng thêm nóng bỏng kích thích, đầy khoái cảm cảm kị.

Hô hấp dần dồn dập, hạ thể hai người ma sát, tính khí bùng bùng phấn chấn, chỉ nhẹ nhàng ma sát đã dẫn phát lửa cháy lan tràn!

Lôi Khiếu cuối cùng nhịn hết nổi, vội vàng khóa nước, lấy khăn tắm lau khô cho nhau, hai người dây dưa, từ phòng tắm nghiêng ngả lão đảo đến phòng ngủ.

“Tiểu Thu, không biết vì sao, anh thấy tim đập nhanh quá, em sờ thử xem?”

Lôi Khiếu đặt cậu lên giường, kéo tay cậu đặt trên ngực mình, ánh mắt hấp háy, lóe sáng như viên đá đen.

Vừa chạm vào cơ ngực rắn chắc của người đàn ông ấy, tay cậu cứ như bị điện giật, hơi hơi rụt lại, đôi mi dài của Du Duy Thu run rẩy, có chút nao núng nhìn hắn, vẻ ôn nhã thông dong mọi khi đều không cánh mà bay, đáng vẻ ngây thơ làm Lôi Khiếu máu huyết sôi trào.

“Em sờ thử xem. . .Sợ cái gì?” Lôi Khiếu cầm tay cậu ấn chặt, khóe miệng cong lên, lộ vẻ mặt cười xấu xa.

Người đàn ông ấy có khuôn mặt đường nét rõ ràng, mũi thẳng, góc cạnh như gọt giũa, thân thể cường tráng, mái tóc ướt rũ trên trán, nhìn khác với bình thường, ngoài cơ thể cường tráng ra, còn thêm một phần gợi cảm biếng nhác.

Hắn toàn thân trên dưới không một mảnh vải, dáng người to lớn ngạo nghễ, làn da màu lúa mạch khỏe khoắn sáng bóng, cơ ngực đầy đặn, cơ bụng sáu múi, hình dáng rõ ràng, cặp đùi thon dài, không thể bỏ qua là thứ đang hùng vĩ ngẩng đầu. . .

Du Duy Thu cảm thấy trong bụng có một ngọn lửa đang thiêu đốt, bàn tay như mê muội, bắt đầu sờ soạng thân thể hắn. . .

“Em thích nhỉ. . . anh biết mà. . .” Lôi Khiếu thở một hơi dài thỏa mãn, tựa hồ vô cùng hưởng thụ cảm giác bàn tay cậu dao động trên ngực hắn.

Du Duy Thu quá xấu hổ, không dám nhìn vào ánh mắt cháy bỏng của hắn, đột nhiên, trên tay căng thẳng, một bàn tay khác phủ lên bàn tay cậu, dẫn dắt nó lần xuống dưới . . .

“Đừng bên nặng bên nhẹ chứ, sờ thẳng nhóc của anh xú đi.”

Du Duy Thu không biết cự tuyệt cách nào, xúc cảm trong lòng bàn tay, là độ cứng và nóng bỏng kinh người, tìm cậu sắp nhảy lên tới cổ họng rồi!

“Thật thoải mái. . . Tay em lạnh quá. . . Đúng, cứ như vậy. . . Từ trên xuống dưới. . . vuốt thêm nhiều vào. . .”

Từng làn hơi nóng phun bên tai mình, Du Duy Thu chỉ cảm thấy người mình mềm đi một nửa, hạ thể lại bành trướng vô cùng.

“A. . .”

Bàn tay hắn đột nhiên tóm chặt dục vọng đang đứng của cậu, cậu khó nhin được những tiếng rên mê loạn, đầu óc hỗn loạn.

“Thoải mái không?”

Du Duy Thu mặt đỏ bừng ngẩng đầu, nhìn hắn, ánh mắt ấy, thật rất muốn khiến người ta ôm lấy.

Lôi Khiếu căng thẳng, tự nhiên cúi xuống, ngậm lấy cánh môi mềm mại kia, mút vào thứ nước ngọt lành từ sâu bên trong . .

“Ừm . . .”

Tất cả thanh âm mê loạn, đều bị hắn nuốt hết vào bụng, dục vọng không ngừng bị ma sát, truyền đến khoái cảm kinh người, cảm giác ngứa ngáy dần dần kéo tới . . .

Lôi Khiếu cũng ngày càng hưng phấn, bàn tay tăng tần suất hoạt động, Du Duy Thu cuối cùng không quan tâm tới động tác của mình nữa, chỉ có thể ngửa mặt nằm trên giường, phát ra tiếng rên khê khêu gợi, dưới thân hình cao lớn của hắn, liên tục thất thần, run rẩy. . .

“Em thật gợi cảm.”

Lôi Khiếu rất vừa lòng với hiệu quả của việc âu yếm vừa rồi, thấy cậu đã thích đến mức như lọt vào trong sương mù mờ昧, ý cười trên mặt càng sâu.

Dục vọng trong tay đã cứng vô cùng, lỗ nhỏ đỉnh chảy ra chất lỏng trong suốt, nếu là “cái đó” của một người đàn ông khác, chỉ e sẽ là cơn ác mộng khủng khiếp nhất đời mình rồi, nhưng đó là cậu, chỉ cần là cậu, cái gì cũng cảm thấy hấp dẫn, bảo hắn làm cái gì cũng được.

“Anh hôn nhẹ nó được không?”

Lôi Khiếu vươn đầu lưỡi, liếm liếm phần đỉnh đang tràn ra giọt sương trong suốt . . .

“A. . .” Du Duy Thu run bắn lên, đè chặt tay hắn, vẻ mặt bối rối, “Đừng. . . dơ lắm!”

“Sao lại dơ? Chúng ta vừa mới rửa mà, đừng sợ. . .” Lôi Khiếu cúi xuống, há miệng ngậm dục vọng cậu vào.

Lập tức, Du Duy Thu cảm thấy đầu mình như bị đập mạnh!

Đốm lửa văng khắp, cả người mềm yếu, chưa từng có cảm giác mãnh liệt đến thế, khoảnh khắc môi hắn chạm vào, toàn thân cậu run rẩy. . .

Lôi Khiếu mới liếm mấy cái, cậu đã chịu hết nổi, túm chặt tóc hắn, nói trong hơi thở hỗn loạn: “Mau. . . Mau buông ra. . . Tôi sắp ra . . . A. . .”

Môi đối phương vừa rời đi, cậu bắn ra ngay tức khắc, đa phần dính lên ngực, một phần nhỏ... bắn lên mặt hắn.

Hình ảnh đó, muốn bao nhiêu *** thì có bấy nhiêu.

Không kịp hưởng thụ tư vị cao trào, Du Duy Thu xấu hổ muốn chết, luống cuống rút khăn giấy trên đầu giường lau cho hần. . .

“Em nhanh quá đó.”

Bên tai truyền đến tiếng cười trêu ghẹo.

“Còn không phải tại anh. . . .” Du Duy Thu mặt đỏ tai hồng ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt của người đàn ông ấy, tay run lên, khăn rớt xuống giường.

Lôi Khiếu nhìn cậu chăm chú, ánh mắt nóng bỏng tràn ngập dự vọng chiếm đoạt mãnh liệt, rồi lại mang theo ôn nhu khó nói, tựa một chiếc lưới vô hình, phủ khắp trời đất, buộc chặt lấy cậu không buông.

Cái gọi là ánh mắt giết người, hôm nay, cuối cùng cậu đã lĩnh hội.

Coi mò, kiểu gì cậu cũng trốn không thoát!

“Cho anh, được không?”

Lôi Khiếu nắm chặt tay cậu, dự vọng hần đang nằm giữa hai chân cậu, chọc tới chọc lui, vội vàng tìm chỗ dung thân, mà ngón tay hần cũng không cam trống vắng, lặng lẽ hướng vào phía hông cậu. . .

Tuy chưa từng làm với đàn ông, nhưng Lôi Khiếu cũng chưa tới nỗi không biết thường thức, không biết tình ái giữa nam nam phải làm ở đâu.

“Đợi đã. . . Chúng ta. . . Quá nhanh. . .” Du Duy Thu ngăn tay hần lại, liếm liếm đôi môi khô khốc.

“Không nhanh, tuyệt không nhanh, chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi.” Lôi Khiếu nhìn cậu, hô hấp dồn dập, “Anh thật sự rất muốn em, cho anh đi!”

Dục vọng người đàn ông ấy mạnh đến kinh người, nó ngẩng đầu, so với ban nãy càng nóng càng cứng hơn, chính là thứ này, sắp đi sâu vào trong cơ thể mình?

Chắc chắn sẽ rất đau.

Nhưng mà, ngoại trừ đau đớn trên thân thể, điều làm cậu lùi bước là mối quan hệ giữa họ. Đêm nay, thật sẽ hoàn toàn xé rách lớp cửa giấy mỏng manh này sao? Từ tình địch giả đến bạn bè, lại từ bạn bè đến người yêu, cuối cùng xác định quan hệ, cậu, đã chuẩn bị tốt rồi sao?

45. Chương 45

Nhưng giờ rút ra đã quá trễ rồi, dự vọng mãnh liệt ập tới như thủy triều, hần căn bản không rảnh cân nhắc nữa.

Không hề báo trước, Lôi Khiếu phủ lên hôn cậu.

Lần này là tác cầu càng nhiệt tình hơn, hần quần lấy lưới cậu, mút vào, quấy đảo, mút hết thứ mềm mại kia, thân thể hần cũng nhẹ nhàng cọ xát, bàn tay tiếp tục dạo chơi trên người cậu. . .

Hai người nằm trên giường không ngừng quay cuồng ôm hôn nồng nhiệt, tựa những cành cây dây dưa, bị cơn sóng tình bắt lấy, thái độ bình tĩnh sớm bay lên chín tầng mây.

“Anh sẽ rất cẩn thận, sẽ không làm em đau. . . Cho anh đi!”

Khi người đàn ông ấy xoay cậu lại, sờ soạng hậu đình cậu, Du Duy Thu rút cuộc vô lực kháng cự, chỉ có thể mềm nhũn nằm sấp trên giường, đợi chờ cơn mê cuồng nhiệt ập đến.

Nỗi bất an bị chiếm đoạt, rung động được âu yếm, hưng phấn và kích thích bị chiếm lấy, đều làm cho cậu bất giác run rẩy.

Chua xót cùng ngọt ngào trong lòng dệt thành cơn sóng lớn, liên tục đập vào ***g ngực. . .

Thật sự quá chặt!

Lôi Khiếu thử dùng một ngón tay, từ từ đâm vào hậu huyệt khép chặt, lập tức cảm thấy bị bài xích.

“Đau. . .” Du Duy Thu khê rên rỉ.

“Đừng sợ, anh sẽ rất cẩn thận mà.”

Lôi Khiếu đỡ cậu, ngón tay xoay nhẹ, chen vào lối đi, cẩn thận không làm cậu bị thương, vừa hoạt động vừa nghiêng người, nằm sau lưng cậu, đầu lưỡi trượt xuống, hôn tẩm lưng trần bóng loáng.

“A. . .”

Lưng như bị điện giật, từng cơn tê dại, Du Duy Thu nắm chặt cái gối, vô thức phát ra tiếng rên rỉ mê hồn.

Lúc hôn tới cột sống cậu, Lôi Khiếu cười xấu xa, cố sức mút vào một cái, lập tức cậu kêu ái, hậu huyệt lại xôn xao, kẹp chặt ngón tay hắn.

“Em miễn cảm quá nha. . .”

Lôi Khiếu rất hài lòng, cắn vùng da thịt gần xương cùng, trước dùng răng nanh điêu luyện ngậm một miếng nhỏ, gặm cắn, lại dùng môi bao lấy, đầu lưỡi liếm mút vào, hoặc là như có như không, ma sát lớp da thịt mịn màng, khiến cậu không ngừng phát ra tiếng rên rỉ mê người.

Biết eo cậu rất miễn cảm, hắn hôn một đường tới eo, không ngừng khê liếm mút sâu, đùa giỡn khiêu khích. . .

Chẳng mấy chốc, Du Duy Thu hưng phấn đến mơ hồ, hai tay lung tung cầm lấy hết thấy thứ trong tay, gối đầu, chặn mền. . . Sau đó liều mạng túm, như nắm được cọng rơm duy nhất cứu mạng. . .

Dục vọng cậu lại cương lên, ma sát lớp drap giường, để lại vệt dịch trong suốt khiến drap giường bị thấm ướt.

“Có phải thoải mái lắm không?”

Du Duy Thu căn bản nói không ra lời, chỉ nức nở, thân thể còn không ngừng run lên.

Ngón tay dần dần gia tăng lên ba ngón, hậu huyệt căng chặt có dấu hiệu mềm đi, chẳng biết có phải hắn bảo giác, Lôi Khiếu cảm thấy vách bên trong trơn hơn vừa rồi, nhưng nghe nói chỗ đó của đàn ông không thể phân bố chất nhầy như phụ nữ, phải dùng rất nhiều gel bôi trơn mới được.

Vấn đề là, hiện tại không có, mà hắn lại chẳng nỗ lực làm cậu đau.

Lôi Khiếu dứt khoát cúi xuống, cái mông chặt của cậu ra, xoa nắn “đóa cúc nhỏ” vì tay hắn rút khỏi mà lại khép vào, vươn đầu lưỡi mềm, chọc vào. . .

“A. . .”

Du Duy Thu la hoảng lên, cảm giác ướt át mềm mại phía sau cho cậu biết, thứ này tuyệt không phải ngón tay hắn, như vậy là. . .

Hắn lại đi dùng đầu lưỡi?!

Trời ạ, Du Duy Thu thấy đầu óc quay cuồng.

“A. . . Nhột quá. . . Đừng liếm. . .”

Du Duy Thu giãy giụa muốn đào thoát khỏi cái lưỡi của hắn, lại bị đè chặt, đầu lưỡi như con rắn linh hoạt không buông tha cậu, chọc vào lỗ nhỏ khép chặt, không ngừng trên đùa nộ bích yếu ớt.

“Ừm. . . A. . .”

Du Duy Thu vô lực rên rỉ, quay đầu nhìn hắn, theo bản năng khê liếm môi, nước bọt thoa trên cánh môi, sáng trong lung linh, quả là vô cùng hấp dẫn.

Lôi Khiếu suýt phun máu mũi, vội vàng nâng người, vươn tay lấy bình nước trên đầu giường, uống một ngụm, lại tiếp tục phủ lên mông cậu. . .

“A. . .”

Du Duy Thu nắm chặt gối, chỉ cảm thấy hậu huyết lạnh lạnh, kích thích thần kinh cậu, xem ra hẳn thử đổ nước vào trong, nội bích hơi hơi co rút, trong đau đón lại sinh ra vài phần khát vọng bị tiến vào.

“Cho anh đi!”

Lúc này đây, đã không phải hỏi, mà là tuyên bố tình thế bắt buộc.

Lôi Khiếu nâng cao thất lưng cậu, nhấc cột trụ trời, nhắm ngay cửa động hơi hơi mở ra, thử đi vào.

“A. . . . nhẹ chút. . .”

Du Duy Thu nắm chặt drap giường, có thể cảm thấy thứ to lớn của hắn đang từ từ đâm vào cậu, bên tai đồng thời nghe được tiếng hít thở đầy áp lực.

“Đừng sợ, anh sẽ thật chậm, thật chậm thôi. . . Em cứ cố nhịn chút, thả lỏng người. . . Đừng kẹp chặt như vậy. . .”

Lôi Khiếu thật sự rất ôn nhu, không ngừng dỗ cậu, tay đặt trên cái mông rắn chắc của cậu, nhẹ nhàng vuốt ve, an ủi.

“Đúng. . . Tốt lắm. . . Thả lỏng thêm chút nữa. . .”

Hắn đang thẳng tiến, chậm rãi, từ từ, đi vào bên trong cậu.

“Có đau không? Đau là phải nói với anh.”

Như sợ làm cậu đau, động tác của hắn thông thả đến mức người thường khó có thể nhận nài, mỗi khi tiến một tấc, liền dừng lại hỏi cậu cảm thấy thế nào.

Điểm này thật khiến Du Duy Thu rất bất ngờ.

Lôi Khiếu cá tính bộc trực thẳng thắn, không giỏi nhẫn nại, một khi dục vọng dâng lên, sẽ bất chấp tất cả, chỉ cần bản thân mình thích là được rồi. Nhưng lúc này đây, động tác của hắn lại dịu dàng đến ngay cả cậu cũng không nỡ, tiến diễn tiến hành dài lâu như thế, xem ra, cậu thật sự được quý trọng.

Du Duy Thu cố gắng thả lỏng mình, giúp thứ nóng bỏng to dài đó đi vào bên trong.

Nói không đau là nói dối, mình chưa từng có kinh nghiệm thế này, nơi chặt cứng như vậy, há có thể chứa được thứ quái vật to lớn của đàn ông? Nhưng một mặt cảm động với sự ôn nhu của hắn, mặt khác cậu vốn giỏi nhịn đau, dù trán đã rịn mồ hôi lạnh, Du Duy Thu vẫn không hừ một tiếng.

Qua rất lâu, Lôi Khiếu mới vùi hết vào trong cậu, thở ra một hơi thật dài, “Chặt quá. . . Có đau không?”

Lôi Khiếu không di chuyển ngay, vẫn dùng nghị lực nhẫn nại kinh người.

Cậu lộ vẻ trức trặc như thế, rõ ràng là lần đầu tiên, trong lòng thương tiếc càng sâu, hắn không đành lòng cử động ngay, muốn để lại cho nhau ấn tượng đầu tiên đẹp nhất.

46. Chương 46

Du Duy Thu vùi mặt vào gối. . .

Bên trong cơ thể bị cảm giác nóng bỏng lấp đầy, khiến cậu gần như không thở được, cánh mông mềm mại đụng phải háng hắn, biết hẳn đã vào toàn bộ, mặt cậu nóng bừng, nắm chặt ngón tay đến trắng bệch. . .

Cho dù bất động, thứ thô dài kia đang run rẩy trong cơ thể cậu, hầu như đồng bộ với nhịp tim cuồng loạn của cậu, hai người cùng hòa hợp một thể.

Từng giọt từng giọt mồ hôi liên tục rơi không ngừng, rơi xuống tấm lưng trần bóng loáng. . .

“Không sao. . . Anh di chuyển được rồi. . .”

Biết hẳn nhện rất vất vả, Du Duy Thu nhẹ giọng nói.

“Thật sao? Vậy anh sẽ từ từ thôi, nếu đau, em phải nói với anh.” Nghe cậu nói thế, mắt Lôi Khiếu sáng lên, thử nhẹ nhàng ra vào.

Còn nhện nữa chắc hẳn bùng nổ mắt!

“A. . .”

Tình ái giữa hai người đàn ông, bắt kể có bơi trơn đủ hay không, ngay từ đầu, vẫn sẽ rất đau.

Du Duy Thu ôm chặt gối, cả người run rẩy, mỗi lần hấn ra vào, vai cậu khẽ run lên. Lôi Khiếu vừa thích vừa đau lòng, không ngừng hỏi cậu có đau hay không, có làm lưng bị đau không, Du Duy Thu đều không rên một tiếng, nếu hỏi nhiều quá thì nhẹ nhàng lắc đầu.

Sự nhẫn nại này, làm Lôi Khiếu vô cùng cảm động, tình yêu cậu càng thêm sâu đậm.

Lôi Khiếu hít sâu một hơi, tận lực thả chậm động tác, từ nông đến sâu vô cùng, từ từ làm, không để thân thể cậu chịu quá nhiều gánh nặng.

Nội bích cậu dần dần bao lấy hấn, vừa nóng vừa chặt, tựa dòng suối ấm áp, hấp thụ thứ to lớn ấy, cảm giác da thịt gần gũi tuyệt không thể tả.

“Giờ không đau nữa chứ, có thấy thoải mái không?”

Lôi Khiếu hơi cúi xuống, khẽ hôn bờ vai cậu, dùng mặt mình cọ gò má mịn màng của cậu, hạ thể vẫn nhẹ nhàng ma sát hậu huyệt cậu.

“Ráng nhện chút, quen rồi sẽ đỡ hơn.”

Lôi Khiếu cẩn nhẹ chiếc cổ thon dài, đầu lưỡi không ngừng khiêu khích cổ cậu đưa tay ra phía trước, vuốt ve cậu bé vì đau đớn mà héo rũ.

Được hấn dịu dàng trên ghẹo, người cậu không còn cứng ngắc nữa, dục vọng hấn nắm trong tay cũng dần dần ngảng đầu, hơi có tinh thần. . .

“Có cảm giác đúng không?”

Lôi Khiếu phát ra tiếng cười khúc khích, vươn đầu lưỡi vào tai cậu, đánh vòng vo liếm láp, khiến Du Duy Thu toàn thân run rẩy, phát ra tiếng hừ khẽ.

Thấy cậu có vẻ thích ứng, Lôi Khiếu thẳng người, hai tay phủ lên cặp mông tròn, bắt đầu gia tăng động tác, ra vào cửa động bí mật. . .

“Tuyệt quá. . . Bên trong em ấm áp quá. . .”

Lôi Khiếu hít sâu, cảm thụ khoái cảm thân thể mập mạp.

Lúc này vất vả cày cấy, giờ bắt đầu ném mùi ngon ngọt, nội bích của cậu đã không còn chặt căng như ban đầu nữa, dần dần mềm đi, ra vào càng thông thuận, mỗi khi động một cái, còn có dòng điện từ hạ thể lan ra toàn thân, thoải mái đến tận từng lỗ chân lông.

“A. . .”

Dần dần, Du Duy Thu cảm thấy cả người khô nóng, hậu huyệt không ngừng bị cự vật nóng bỏng ma sát, đau đớn chẳng biết khi nào đã biến thành vui thích khó nén.

Sóng nhiệt cuộn cuộn ập đến, toàn thân cậu rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Lớp mồ hôi chảy trên da thịt như tơ lụa, tấm lưng trần duyên dáng, theo mỗi lần hấn ra vào, không ngừng vẽ thành hình ảnh mê hồn, cảnh đẹp hấp dẫn như thế, thiên hạ không một người đàn ông nào có thể không chế được!

Lôi Khiếu phát ra tiếng thở dốc hưng phấn, hai tay bóp chặt hông cậu, vừa hơi thô bạo xoa nắn, vừa đâm mạnh vào sâu bên trong ...

Hạ thể như ghim chặt vào nhau, từng đợt sóng khoái cảm ập không ngừng trào ra từ chỗ mật hợp chỗ, khiến người ta khó mà chống cự.

Hắn đưa vào thật sâu, rồi chậm rãi rút ra, thứ to dài hùng vĩ theo tiết tấu không ngừng ma sát hậu huyệt nóng ẩm, luật động nguyên thủy liên tục dẫn phát khoái cảm kinh người.

Thân thể căng cứng của cậu dần dần như một nắm tuyết, hòa tan dưới ngọn lửa âu yếm của hắn, say mê trong khoái cảm khó nói thành lời.

“Tiểu Thu, thoải mái không?”

Lôi Khiếu hí mắt, tăng tần suất, liên tiếp đụng vào u huyệt mê người.

Từng thớ thịt trên người hắn, vì vận động kịch liệt mà hằn lên, cơ ngực kiện mỹ phủ kín một tầng mồ hôi mỏng, thứ dương cương nam tính chôn trong mật huyệt cứng rắn như thép, lại nóng bỏng như lửa, mỗi một lần chiếm đoạt, đều xâm nhập đến nơi khó có thể tưởng tượng.

“A. . .”

Du Duy Thu vùi mặt thật sâu vào gối, đối phương càng đâm càng sâu, cậu cảm thấy mình bị đẩy tới đầu giường rồi, không đường thối lui, phía sau lại tiếp tục bị người đàn ông ấy xâm chiếm, làm cậu phát ra tiếng rên rỉ buồn khổ, nghe vừa thống khổ, vừa đầy vui thích.

Cậu chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch, mỗi khi bị hắn đâm vào một cái, trái tim liền kinh hoàng một lần, thân thể kết hợp mang đến khoái cảm tuyệt vời khiến cậu có ảo giác muốn bay bổng.

“Còn đau nữa không?”

Kỳ thật cho dù đối phương nói đau, bảo hắn dừng lại, Lôi Khiếu cũng không thể ngừng được.

Khoái cảm mãnh liệt như thủy triều gột rửa toàn thân hắn, thân thể rắn chắc dưới thân hắn run rẩy theo mỗi lần va chạm mãnh liệt của hắn, phát tiếng rên rỉ mê người, hết thảy đều kích thích *** hắn.

Cuối cùng hắn đã có được cậu!

Cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc quá lớn khiến hắn quên hết tất cả, không khỏi dùng hết võ công đầy mình, say sưa âu yếm cậu.

“Chậm. . . Chậm một chút. . .”

Du Duy Thu lên tiếng cầu xin mỏng manh, cậu cảm nhận được, thứ dương cương trong cơ thể lại càng cứng, nội bích mềm mại bị cự vật nóng bỏng nhồi đầy, cảm giác điên cuồng này làm cậu cơ hồ hồng mắt.

Kích tình không ngừng tăng lên như sóng to gió lớn ập đến!

Chỗ mật hợp càng trơn tuột, mỗi lần ra vào đều phát ra tiếng nước *** mĩ, làm người nghe đỏ mặt.

“Tiểu Thu. . .Chỗ đó của em tuyệt quá. . . Anh chịu không nổi. . .”

Lôi Khiếu thở gấp, hông càng đưa càng mạnh, lần sau mãnh liệt hơn lần trước, có lúc gần như điên cuồng rong ruổi trong cơ thể cậu. . .

Cậu tựa hồ cũng có cảm giác, hậu huyệt nóng ướt vẫn giữ chặt hắn, hông cũng bắt đầu phối hợp với động tác của hắn, nhẹ nhàng vận vẹo.

Lôi Khiếu ôm eo cậu, kéo mạnh về phía mình, đồng thời nâng eo, đâm càng sâu vào hậu huyệt cậu, đâm đến tận cùng, hắn không ra ra vào vào mạnh như vừa rồi, mà dùng cách khác, đỉnh đầu thọc sâu trong hoa tâm, cọ xát điểm mẫn cảm của cậu. . .

“A. . . A. . .”

Du Duy Thu phản ứng cực kì kịch liệt, nhất thời lớn tiếng rên rỉ, toàn thân run rẩy, cơ thể lập tức căng thẳng.

Đột nhiên, không hề dự liệu, cậu bắn ra, hậu huyệt theo đó điên cuồng co rút, kẹp chặt dục vọng hần. . .

Lôi Khiếu cắn răng hít sâu, cố giữ dục vọng muốn bùng nổ, hần còn chưa muốn chấm dứt nhanh thế. Lấy tay giúp cậu làm cho chất lỏng bên trong ra hết, hần rút ra, xoay Du Duy Thu về mặt hoảng hốt, cả người mềm oạt lại. . .

Hai người mặt đối mặt, Lôi Khiếu cúi xuống, khẽ vuốt đôi má mướt mồ hôi của cậu, lại cúi đầu, ôn nhu hôn cậu.

47. Chương 47

Sau cao trào, thân thể vô cùng mẫn cảm, Du Duy Thu hốt hoảng, cực kì nhu thuận, ngoan ngoãn tiếp nhận đầu lưỡi hần thâm nhập, hai người say sưa mút nước bọt của nhau.

Hôn một hồi lâu, Lôi Khiếu buông cậu ra, lấy cái gối mềm qua, cẩn thận chèn dưới eo cậu, sợ tư thế đối diện sẽ làm lưng cậu bị thương, sau đó nâng hai chân cậu, đặt lên vai mình, điều chỉnh tư thế, từ từ đi vào huyết khẩu. . .

Nhờ lần trước khai thác, lần này đi vào rất thuận lợi, không hề gặp trở ngại, đưa vào hết toàn bộ, Lôi Khiếu thỏa mãn hít sâu một hơi.

“Tên cầm thú này . . . lại còn muốn nữa. . .”

Du Duy Thu hữu khí vô lực mắng, nhìn hần một cái rồi nhắm tịt mắt lại. Vừa rồi quay lưng lại, không thấy biểu cảm của hần thì thôi đi, giờ ngay đối diện, ánh mắt đối phương bỏng cháy như lửa, cậu thật không biết mình nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với hần.

Nhưng cậu không biết, mình lộ vẻ mặt biếng nhác vô lực, trong mắt người đàn ông ấy lại gợi cảm kinh người, làm lửa dục hần càng tăng thêm.

“Anh muốn nhìn mặt em làm.”

Lôi Khiếu si mê nhìn cậu chăm chú, thử động động, phần eo khẽ đâm về phía trước, Du Duy Thu lập tức rên khẽ, đốm lửa trong cơ thể chẳng những không có dấu hiệu mất đi, ngược lại càng nóng bỏng.

Tên này.

Cậu sớm nên ý thức được người này là dã thú, sức chịu đựng cùng lực kéo dài kinh người, cậu đã bắn hai lần, hần lại chưa lần nào, còn tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cậu cũng bị hần “đâm” chết.

“Lưng có đau không? Anh không đè lên em chứ?”

“Bớt. . . bớt nói nhảm. . . Mau làm. . .”

Du Duy Thu run giọng, nói đứt quãng, ngoại trừ đốm lửa điên cuồng trong người, cậu đã không thể tự hỏi gì nữa, chỉ muốn cho hần mau mau giải phóng.

“Tiểu Thu, em nhiệt tình quá nha.”

Hoàn toàn hiểu sai ý, Lôi Khiếu vui vô cùng, như mãnh hổ xuống núi, lập tức triển khai một trận đưa đẩy kịch liệt, Du Duy Thu lúc này thở không ra hơi, chỉ có thể hoảng hốt, trần trọc, mặc thân thể bị hần va chạm như biển khơi cuộn sóng.

“Thế nào, ông xã em lợi hại quá hén?”

Lôi Khiếu không khỏi ra vẻ ta đây, có điều mồ hôi đầm đìa chứng tỏ hần hoàn toàn không tài giỏi dư sức như ngoài miệng khoe khoang.

Nếu là lúc bình thường, Du Duy Thu chắc đã cho hần một bóp, nhưng hiện tại, trừ hung tợn trừng hần ra, không còn hơi sức đâu mà chấp nhặt hần.

“Tiểu Thu, nào, ôm cổ anh đi.”

Lôi Khiếu cầm cánh tay đối phương choàng lên cổ mình, cả người ôm chặt cậu, giam cậu vào giữa thân mình và chiếc giường. Hắn thích cảm giác ấy, khóa chặt lấy cậu, ngoại trừ vòng tay mình, cậu chẳng đi đâu được nữa.

“Nhẹ một chút. . . Chậm một chút. . .”

Du Duy Thu vùi khuôn mặt đỏ bừng vào cổ hắn, theo bản năng cọ cọ, hai chân bò lên eo hắn để giảm bớt áp lực cho lưng.

Động tác của người đàn ông này vẫn rất cẩn thận nhẹ nhàng, chưa từng làm tổn thương cậu.

Dục vọng cậu không biết khi nào đã cương lần nữa, phía trước chảy ra lượng dịch lớn, không ngừng nhỏ xuống, làm chỗ kết hợp ở hạ thể xuân triều lai láng. Mà nội bích cậu cũng càng nóng ướt, mỗi lần hắn ra vào, hậu huyết liền tham lam cắn lấy, không ngừng hút vào trong.

Giao hoan mãnh liệt khiến toàn thân cậu bay bổng, ý loạn tình mê, mặt lộ vẻ mê say, khoe miệng bất giác tràn ra nước bọt trong suốt.

Lôi Khiếu sắp tới hút lấy, ngậm môi cậu, đắm chìm trong cơn sóng tình, bất giác hé miệng, đầu lưỡi hai người lập tức giao triền.

Hắn mút thứ mềm mại ấy vào sâu, lúc thì dùng miệng môi ngậm chặt, lúc lại dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng khiêu khích, hạ thể không ngừng đưa đẩy bên trong mật huyết nóng ướt, hai lần sóng mạnh kích thích, Du Duy Thu chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực mềm yếu như sắp bị hòa tan.

“Tiểu Thu, thoải mái không? Hình như em thích lắm nhỉ.”

Về mặt mê loạn của cậu thỏa mãn dục vọng chinh phục của hắn. Lôi Khiếu cúi xuống, ôm vai cậu, đưa kéo cả người cậu vào lòng, hai thân hình nam tính áp sát vào nhau, mạnh mẽ đóng đưa phần eo, triển khai một trận tiến công mới.

“Làm gì có. Cái tên này.”

Du Duy Thu đầu óc choáng váng, cả người đều bị hãm sâu trong hoan lạc nhân gian đến nghẹt thở.

Đôi tay ôm cổ hắn vô lực trượt xuống, đến háng hắn, đặt trên đó, tựa như đang kháng cự, muốn hắn dừng vào sâu như vậy, lại tựa như đang phối hợp động tác của hắn, muốn hắn vào trong cơ thể mình càng sâu, gây cho mình khoái cảm càng điên cuồng hơn.

“Khẩu thị tâm phi (nghĩ một đằng nói một nẻo), em rõ ràng có cảm giác cơ mà.”

Lôi Khiếu dùng tay phải đung đung dục vọng của cậu, Du Duy Thu khó nhịn thở gấp, mật huyết theo phản xạ kẹp chặt hắn.

Hắn dùng ánh mắt khiếp người nhìn chăm chăm cậu, không buông tha bất cứ biểu cảm gì trên mặt cậu. Ngay từ đầu, Du Duy Thu rất không quen, vô cùng thận trọng, luôn muốn che mặt, hoặc quay đầu, nhưng dần dần, bất tri bất giác sa vào ánh nhìn của đối phương.

Mắt là nơi biểu lộ tình cảm trực tiếp nhất. Khi bốn mắt gặp nhau, trong đôi đồng tử ánh lên hình ảnh đối phương, mỗi một biểu cảm đều thu vào đáy mắt, thời khắc này, không chỉ thân thể tương liên, ngay cả tâm linh cũng gắn liền không cách.

Chẳng biết điên cuồng bao lâu, cơn sóng tình tích tụ đã lâu cũng tới lúc bùng nổ.

“Tiểu Thu, anh. anh không được.”

Tiếng thở dốc nam tính dồn dập, từng làn sóng nhiệt phả vào cổ cậu nóng bỏng, càng cố sức xâm nhập sâu trong mật huyết khiến cậu xụi lơ, va chạm mãnh liệt, thân thể rung động, âm thanh đây *** mĩ.

“A. A.”

Khoái cảm tích tụ không ngừng đẩy cậu vào vực sâu cao trào, Du Duy Thu khó nhịn kêu to, như người sắp chết đuối, liều mạng ôm lấy cổ hắn, kẹp chặt eo hắn. Dòng điện mãnh liệt, từ chỗ mập hợp nhảy mất truyền khắp thân thể.

Cậu phun trào, mật huyết không ngừng co rút, kẹp chặt thứ nam tính trong cơ thể, khoái cảm lan tràn tựa hồng thủy bao phủ cậu, đầu óc bị từng cơn tê dại kích thích làm cậu muốn ngất đi.

Toàn thân mồ hôi như mưa, từng lỗ chân lông đều mở bung.

48. Chương 48

Bỗng nhiên, một dòng chảy nóng bỏng vào trong cơ thể, cậu thở hổn hển, mười ngón tay bấu sâu vào tấm lưng rắn chắc của hắn, không đợi thở dốc, tiếp theo lại là dòng thứ hai, thứ ba.

Một lượng lớn dịch thể nóng rất rót vào cơ thể cậu, như dung nham phun trào, tràn đầy bên trong cậu, sóng tình của hắn tựa như vô cùng vô tận.

Thật sự quá mất mặt, quá xấu hổ !

Đầu óc cậu trống rỗng, bên tai ong ong, cảm thấy thế giới trong nhảy mất tan thành mây khói, không còn tồn tại.

Chẳng biết qua bao lâu, thứ nam tính rung động trong cơ thể mới bình tĩnh trở lại, ánh mắt cậu tan rã, thần trí không biết bay đi phương nào.

“Tiểu Thu. Tiểu Thu.”

Lúc sau, hắn gọi, kéo cậu về hiện thực, nhìn thấy đôi mắt đối phương mang ý cười rực rỡ, Du Duy Thu hận không thể chui xuống đất.

“Kỹ thuật của anh tuyệt chứ hả, làm em thoải mái tới ngất cơ mà.”

Lôi Khiếu vô cùng thỏa mãn, vuốt ve đôi má dằm mồ hôi của cậu, quyến luyến khẽ hôn cánh môi cậu, giống như ăn kẹo, ngậm vào, lại nhả ra, liếm một cái, lại cắn một miếng.

“Anh. Tám trăm năm chưa làm tình à.” Du Duy Thu hết hơi nói, cậu bây giờ, cả một ngón tay cũng không nhấc nổi.

“Đừng nói vậy chứ, chỉ tại anh quá si mê em, nhất thời nhịn không được, hắc hắc hắc.” Lôi Khiếu nhếch miệng cười nói.

Mùi vị khi có được cậu quá tuyệt vời, luôn cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, còn muốn tiếp. Dục vọng vừa giải phóng lại hơi rục rịch.

“Hắc cái đầu anh! Lôi Khiếu, mau rút cái thứ yêu nghiệt của anh ra đi!” Nhận thấy khác biệt trong cơ thể, Du Duy Thu khó tin trừng mắt.

“Nhưng. Nhưng mà. Nó lại hơi cứng rồi.” Lôi Khiếu đáng thương nhìn cậu, lấy lòng cọ cọ má cậu, mặt lộ vẻ còn thèm thuồng.

Du Duy Thu nhắm mắt rên lên một tiếng, “Tôi thật sự sẽ chết.” Dám chừng cậu sẽ trở thành người đầu tiên ở thành phố này đi cấp cứu vì miệt mài quá độ.

“Em bắn ba lần rồi, cơ mà anh chỉ mới bắn có một lần thôi.”

“Cầm thú, còn làm nữa, tôi sẽ gian thi anh.” Du Duy Thu nhắm mắt, không còn sức mà mở mắt nữa.

“Được rồi, Tiểu Thu, em là lần đầu tiên, nên anh sẽ không làm nữa, rút ra là được, nhưng mà về sau phải nhớ đó nha.”

Lôi Khiếu lưu luyến rút khỏi cơ thể cậu, chất lỏng ẩm áp theo đó chảy ra, một mảnh ẩm ướt, lượng rất nhiều. Du Duy Thu khó nhin cong người, cảm giác áp bách rốt cuộc biến mất, còn lại, là cảm giác nóng rất khó ở chỗ khó nói.

“A, chảy máu. Anh xin lỗi, anh đã cẩn thận lắm rồi, không ngờ vẫn chảy máu.” Lôi Khiếu đau lòng vuốt ve phía sau cậu, drap giường đã nhiễm một vệt đỏ sẫm.

Không ngờ, đàn ông cũng chảy máu, nhưng nghĩ đây máu chảy ra vì hắn, trong lòng nhất thời hưng phấn khó hiểu.

Xem ra, hắn xác thực là cầm thú.

Lôi Khiếu tự nhận thấy.

“Không sao, chỉ có một chút, sẽ ngừng ngay thôi.” Du Duy Thu an ủi, không đành lòng thấy hắn áy náy. (zai nhà lành đương an ủi cái theng rếp nó, sợ cháu nó bị bóng ma tâm lý là kỹ thuật quá kém =))

Kỳ thật kỹ thuật Lôi Khiếu không tệ, ngoại trừ lúc mới bắt đầu đi vào hơi đau một chút, từ đầu đến cuối, cậu không thấy đau lắm, phía sau mặc dù rách một chút, nhưng cũng không quá nghiêm trọng, so với cơn sóng tình mãnh liệt ban nãy, đã xem như tốt lắm rồi.

“Tiểu Thu, anh sẽ chịu trách nhiệm!” Lôi Khiếu ôm chặt lấy cậu.

“Đừng dè lên tôi, nặng quá.”

“Tiểu Thu, đêm nay chúng ta vào động phòng, về sau, em chính là vợ anh.” Lôi Khiếu trơ mặt ra, gian tà nhìn cậu nói, giống thằng hoa hoa công tử đùa giỡn “gái nhà lành”.

Động phòng.

Vợ.

Du Duy Thu nổi hết da gà.

“Không được nói vớ vẩn, muốn vợ thì đừng tới tìm tôi!”

Cậu không khách sáo đập một phát, nhưng vì toàn thân vô lực, một bốp này mạnh như đập muỗi.

Lôi Khiếu bắt lấy tay cậu, hôn hôn, nhếch môi cười nói: “Anh đang thẳng lại bị em bẻ cong, em phải chịu trách nhiệm. Em không làm vợ anh thì ai vào đây?”

“Tôi chưa từng muốn bẻ cong anh. . . .”

“Anh biết, là chính anh cam tâm tình nguyện.” Lôi Khiếu nghiêm túc nhìn cậu, “Tiểu Thu, anh chưa bao giờ như lúc này, cảm thấy bị bẻ cong là chuyện hạnh phúc như vậy.”

“Đừng nói quá sớm.” Du Duy Thu rũ mi, không muốn tiếp tục đề tài này, “Tôi muốn đi tắm.”

“Anh ôm em đi, em chắc đi không nổi đâu.”

Lôi Khiếu thoải mái ôm lấy cậu, tên này sau trận chiến kịch liệt mà vẫn tỉnh thần rạng rỡ, trông thật đáng giận, Du Duy Thu mệt đến không còn sức chống đỡ, ngã đầu tựa vào ngực hắn, giao hết thân cho hắn, chẳng mấy chốc đã ý thức mơ hồ.

Vẫn có thể cảm thấy dòng nước ẩm áp chảy qua thân thể dính dáp. Ngón tay hắn, thật cẩn thận mở phía sau, từ từ lấy ra chất lỏng đầy tràn bên trong.

Không bao lâu, mình được tắm khăn mềm mại bao bọc, nhẹ nhàng đặt lên giường. Cảm nhận một đôi tay khỏe mạnh ôm eo mình, như hồi đại học, lưng cậu dán vào vòm ngực nóng bỏng của hắn, mặt hắn vùi vào sau cổ cậu.

Tư thế như xưa, khiến lòng cậu mềm mại.

Hơi thở quen thuộc của hắn phả vào cổ, cậu nhắm mắt lại, không quá vài giây, liền ngủ tựa một tảng đá tĩnh lặng.

.
.
.

H mà, ai nở cắt giữa chừng, nhỉ? =))~

49. Chương 49

Sáng sớm hôm sau...

“Tiểu Thu, Tiểu Thu!”

Không phản ứng.

“Em yêu ~”

Người trên giường vẫn tiếp tục ngủ.

“Vợ yêu...”

Du Duy Thu lập tức mở mắt, quát, “Lôi Khiếu, nếu cứ gọi tôi là vợ tôi cắt của anh!”

“Người đẹp ngủ trong rừng, em tỉnh rồi.” Lôi Khiếu cười rạng rỡ, “Anh đã chạy được một vòng quanh phố, còn em thì vẫn ngủ.”

“Tôi qua còn không phải tại anh sao.” Giọng nói nghẹn lại, hai má Du Duy Thu đỏ bừng lên, cậu không nói được nữa.

Toàn cơ thể giống như vừa bị một chiếc xe tải cán qua, mỗi đầu khớp xương đều cảm giác lỏng lẻo, làm tình giữa hai người đàn ông quả thật là chạm đến giới hạn của cơ thể, nhưng càng khiến cậu bối rối là không biết đối mặt với khuôn mặt của hắn như thế nào. Trái lại trên gương mặt hắn giống như chưa có chuyện gì xảy ra, không chút phức tạp, cũng không vướng mắc, càng không có hối hận hay trốn tránh lùi bước, chỉ có sự thỏa mãn khi đạt được ý nguyện.

Hôm qua cũng không hẳn chỉ là đơn thuần làm tình, liệu hắn có ý thức được bản thân là người dị tính, từ nay về sau sẽ là nghịch chuyển to lớn? Không, thần kinh người này vô cùng thô ráp, căn bản sẽ không nghĩ đến điều này, quả nhiên, rốt cuộc người quần quýt không buông chỉ có một mình cậu sao?

Thật đáng ghét.

Nhìn khuôn mặt tràn đầy sáng khoái của hắn, Du Duy Thu không biết phải miêu tả tâm trạng của mình ngay lúc này.

“Sao lại nhìn mặt anh chăm chăm thế, mặt anh có vết bầm gì sao?” Lôi Khiếu ngây ngẩn sờ mặt mình.

“Không có gì.” Du Duy Thu thu hồi ánh mắt, “Mấy giờ rồi, tôi muốn đi làm.” Đè nén cơn đau khắp người, cậu muốn ngồi dậy nhưng bị Lôi Khiếu đè lại.

“Em như thế này còn muốn đi làm sao? Lúc sáng anh đã gọi điện cho Tạ Ngôn, xin nghỉ giúp em rồi.”

“Anh không nói gì quá đáng chứ?” Du Duy Thu cảnh giác nhìn hắn.

“Hi hi, anh chỉ bảo là cơ thể em mệt nhọc, ngủ ở nhà anh, do anh chăm sóc.” Lôi Khiếu sờ sờ tóc.

Mặc dù không nói gì quá đáng, nhưng chắc chắn Tạ Ngôn biết, nếu không sao anh ta lại phát ra tiếng cười gian, ý nhị bảo hắn, “Chăm sóc cậu ấy cho tốt.”

Lôi Khiếu ngồi vào một bên giường, ôm Du Duy Thu vào lòng, nhẹ nhàng xoa bóp eo, sườn và lưng cậu, “Eo có đau không? Lưng có đau không? Hôm qua anh quá kích động, lúc đó không khống chế được.”

“Không sao.” Du Duy Thu không quen với sự yêu chiều dịu dàng của hắn, đẩy hắn ra, “Anh đi làm đi, đừng lo cho tôi.”

“Như thế sao được, anh cũng xin nghỉ rồi, để em ở nhà một mình, anh không yên tâm.” Lôi Khiếu hôn lên mí mắt và gò má mềm mại của cậu, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, đặt cằm vào hõm vai cậu mà cọ xát.

Du Duy Thu bị hắn làm cho ngứa, khẽ rụt cổ, “Hai người chúng ta đều xin nghỉ, liệu có ổn không?”

“Lo làm gì, Tiểu Thu, em có đói bụng không, anh nấu cháo cho em.”

“Anh biết nấu cháo?” Du Duy Thu ngạc nhiên nhìn hắn.

“Em mang về mặt gì vậy, dù anh là đàn ông nhưng ngoài công việc ra cũng biết nấu ăn. Em chờ, anh mang lên cho em.”

Lôi Khiếu đi vào nhà bếp, không bao lâu sau hắn bưng một chiếc khay hình chữ nhật tiến đến, có cháo nóng bốc hơi nghi ngút và mấy món ăn sáng đặt bên trên, mùi thơm phưng phức truyền vào mũi.

Hắn lấy một cái bàn đặt trên giường rồi đặt khay lên, tự mình bò lên giường ngồi ở phía sau cậu, từ phía sau ôm lấy cậu, muốn tự tay đút cho cậu ăn.

“Đây là cái gì?” Du Duy Thu nhìn chằm chằm vào bát cháo đỏ sậm.

“Đậu đỏ.” Lôi Khiếu cười cười nói, “Em mất nhiều máu quá nên anh cho thêm đậu đỏ bổ sung chất dinh dưỡng cho em.”

“Tôi không phải đàn bà ở cữ, cho thêm đậu đỏ làm quái gì?”

Thấy cậu chuẩn bị tức giận, Lôi Khiếu vội vàng ôm lấy cậu mà vỗ về, “Được rồi, Tiểu Thu, anh nấu bữa sáng rất vất vả, em ăn nhiều một chút đi, ngoan, hé miệng nào.”

Du Duy Thu bất đắc dĩ, đành phải há miệng, nuốt một thìa cháo.

“Thấy thế nào?” Lôi Khiếu rất chờ mong nhìn cậu.

Du Duy Thu gật đầu, khen hắn, “Không tệ, anh rất giỏi.”

Quả là không ngờ, trước nay cậu luôn cho rằng Lôi Khiếu là dạng đàn ông không bao giờ bước vào nhà bếp, nhưng bây giờ nhớ lại, khi học đại học hắn ngoại trừ có lười biếng một chút ra thì rất để ý đến đồ ăn thức uống của bản thân. Nói chung, người thích ẩm thực, khả năng nấu nướng dĩ nhiên sẽ không kém.

“Đương nhiên, anh là ông chồng hoàn mỹ mà.”

Lôi Khiếu rất đắc ý, cười ha ha, Du Duy Thu hung hăng nheo bấp đùi hắn khiến hắn nghiêng răng chịu đựng mà xin tha.

Ăn xong bữa cơm này mất một tiếng đồng hồ.

Vừa đút cho cậu ăn, Lôi Khiếu vừa tận dụng thời cơ sàm sỡ cậu, nếu không phải sờ vòng eo thon gọn của cậu thì chính là nói với cậu ‘trên mặt em dính cháo’, sau đó liền hôn cậu. Hai người chìm vào tình cảm ngọt ngào khiến gian phòng cũng tràn đầy mật ngọt.

Sau khi ăn xong, Du Duy Thu tiếp tục biếng nhác nằm ở trên giường, không cần cậu phải động tay động chân, bất kì thứ gì cũng do hắn chuẩn bị hết.

Lôi Khiếu móc thuốc mỡ sáng sớm mua trên đường phố ra, “Tiểu Thu, phía sau của em rất khó chịu phải không, anh đã mua thuốc mỡ, bôi xong sẽ đỡ hơn.” Dứt lời, hắn bò lên giường.

“Tôi tự bôi.” Du Duy Thu thấy tình thế không ổn, muốn đoạt lấy thuốc mỡ.

“Em không nhìn thấy đâu, để anh giúp em bôi.” Lôi Khiếu phân trần lật người cậu lại, kéo quần lót của cậu xuống.

Cảm giác được ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng chui vào chỗ sưng tấy của mình, Du Duy Thu khẽ rên rỉ. Hôm qua đầu óc bị những nước thì không nói, bây giờ là xảy ra chuyện gì? Giữa ban ngày ban mặt, phòng ngủ vô cùng sáng sủa, vậy mà cậu mặc hắn muốn làm gì thì làm. Thật đáng ghét.

“Cái người này, sao còn không để yên, tôi đã nói muốn tự bơi.”

“Được rồi được rồi, chịu đựng một chút.” Hắn cẩn thận tỉ mỉ bôi thuốc vào vết thương của cậu, thuốc mỡ lạnh lạnh từng chút xâm nhập vào nơi nóng ấm, đầu ngón tay khe khẽ cử động, như có như không dán vào thành ruột, Du Duy Thu bất chợt run rẩy, muốn không chế nhưng nội bích đã kẹp lấy ngón tay hắn.

“Tiểu Thu, em thật nhiệt tình...”

Quả nhiên nghe được tiếng cười trầm thấp của hắn, Du Duy Thu then quá hóa giận, nhấc chân đá vai hắn, “Đầu heo, đã xong chưa?”

“Sắp xong sắp xong.”

Nếu còn tiếp tục như vậy, e rằng Du Duy Thu sẽ nổi giận, Lôi Khiếu rút tay rời ra, xoa nhẹ lên “hoa cúc” đóng chặt của cậu, lưu luyến vuốt ve cái mông tròn mẩy của cậu, lúc này mới thỏa mãn, bò lên kéo cậu ôm vào lòng.

Hai người ngồi trên giường, lẳng lặng tựa vào nhau.

Lôi Khiếu ở phía sau bao lấy cậu, hai tay ôm chặt vòng eo cậu, mười ngón tay đan xiết vào nhau, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên sườn mặt và gáy cậu.

Ánh nắng ấm áp chiếu rõ từng chi tiết trong căn phòng, thân thể mệt nhọc có cảm giác buồn ngủ, nhưng cậu còn chưa kịp nhắm nháy khoảng khắc bình yên này thì dưới háng chạm vào vật đã cứng lên của hắn, Du Duy Thu hoảng sợ, khó tin nhìn hắn, “Anh cương rồi?”

“Đúng vậy, vừa ngủ thấy mùi hương của em, thằng nhỏ của anh kích động không kiềm chế được.”

Lôi Khiếu xoay người đè lên cậu, nhanh chóng cởi quần mình, vô liêm sỉ kéo tay cậu qua chạm vào vật dồi dào cảm xúc của hắn, “Tiểu Thu, nó căng lên thật khó chịu, em sờ nó đi, được không?”

“Cầm thú, tối hôm qua anh còn chưa thỏa mãn?” Du Duy Thu mắng, không lay chuyển được hắn, tay bị ép buộc bao lấy vật to lớn của hắn, chà xát lên xuống.

“Ừ thật thoải mái.....” Lôi Khiếu rên lớn, “Trước đây anh cũng không như vậy, chính là vì cảm giác khác lạ với em, thấy thế nào cũng không đủ, mạnh thêm một chút....”

Du Duy Thu mạnh mẽ bóp chặt thêm, “Tại đầu anh toàn tinh trùng, vậy mà dám trách tôi?”

Lôi Khiếu không nhịn được nhăn mặt kêu đau, “Tiểu Thu, đừng làm vận mệnh của anh bị thương, nếu không hạnh phúc nửa đời còn lại của em không ai lo đâu.”

“Anh một đêm bảy lần ai mà chịu nổi, có anh nửa đời sau của tôi cũng chẳng tốt lành gì.”

Vật của hắn ở trong lòng bàn tay cậu dần dần dựng đứng, run rẩy giống như một ngọn lửa nóng rừng rực. Thật sự rất lớn không thể nắm hết bằng một tay, Du Duy Thu dùng hai tay cầm, chà xát hồi lâu nhưng không thấy nó có dấu hiệu mềm lại.

Lôi Khiếu thoải mái đến độ rên rĩ không ngừng, ôm chặt lấy cậu, cọ xát trên người cậu, thỉnh thoảng lại cúi đầu hôn ngực cậu.

Dùng tay mãi mà không thấy hắn muốn giải phóng, tay chà xát đến mỏi nhừ, Du Duy Thu không nhịn được mà oán giận, “Sao anh còn chưa ra?”

“Tiểu Thu, chẳng lẽ em không thích anh có thể kéo dài sao?” Lôi Khiếu thở gấp nói, “Em hôn nó đi, không chừng nó lập tức bắn ra.”

Vừa nghĩ đến cảnh tượng dục vọng của mình được bao bọc trong khoang miệng mềm mại của cậu, đầu óc hắn bỗng chốc trở nên vô cùng hưng phấn, thằng nhóc ngay lập tức giật giật.

Du Duy Thu hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nhú mào, thấy vẻ mặt khát khao của hắn, thở dài, nói, “Anh ngồi trên ngực tôi đi.”

Lôi Khiếu hết sức vui mừng, ôm lấy mặt cậu, mãnh liệt hôn môi, “Vợ, em thật tốt với anh.”

“Muốn chết phải không.” Du Duy Thu tàn bạo cho hắn một cái tát.

“Ồ Tiểu Thu, em ngày càng bạo lực.” Lôi Khiếu xoa mặt.

“Ít nói nhảm, anh có muốn làm không?”

“Đương nhiên muốn làm!”

Du Duy Thu nằm xuống, Lôi Khiếu tách hai chân ra ngồi trên ngực cậu.

Dục vọng sôi sục ở trước mặt, từng từng thẳng tắp, kích thích thị giác quá mức mạnh mẽ, Du Duy Thu nín thở nhìn nó vài giây, rồi vươn tay, cố gắng tự trấn an mình, một chút e dè xuất hiện trên mặt, đầu lưỡi mềm mại vươn ra nếm thử, liếm liếm đầu đỉnh của nó. Khi đầu lưỡi vừa chạm vào nó, một dòng điện mãnh liệt phát tán toàn thân khiến Lôi Khiếu thiếu chút nữa bắn ra. Hắn vội vàng tóm lấy tóc cậu, khẽ kéo cậu ra một chút, để cho hắn có thời gian trì hoãn, rồi lại đưa nó đến môi cậu, ý bảo cậu tiếp tục.

Du Duy Thu cố gắng mở to miệng, nuốt vào thật sâu, trong khoang miệng đều là hương vị của hắn, vật trong miệng dường như có sự sống riêng làm cho tim cậu đập thành thịch liên hồi, cảm giác xấu hổ và hưng phấn đồng thời tấn công khiến ý thức của cậu mơ hồ.

Hình ảnh quá mức kích động, nhất định là bản thân cậu uống nhầm thuốc gì rồi, biết rõ sai nhưng không thể từ chối.

“Thích quá...”

Lôi Khiếu thỏa mãn thốt ra, tay trái đè xuống giường, tay phải đan vào mái tóc cậu, nắm lấy đầu cậu, không chế tốc độ đâm vào.

Động tác của cậu rất vụng về, vài lần hàm răng cắn vào dục vọng của hắn, có chút đau nhưng hắn hoàn toàn không màng đến. Sự thỏa mãn về cả thân thể và tâm hồn đã vượt qua bất cứ thứ gì khác, hơi thở trở nên gấp gáp, động tác càng ngày càng mạnh. Có lẽ cắm vào quá sâu, khiến Du Duy Thu cảm thấy hơi buồn nôn, trên mặt tỏ ra khó chịu, Lôi Khiếu muốn làm chậm tốc độ nhưng cơ thể không thể khống chế được, chỉ có thể thở dốc khàn khàn xin lỗi, “Xin lỗi Tiểu Thu bên dưới anh chưa xong được..... Thoải mái quá... em nhịn thêm chút nữa.... xin lỗi...”

Lôi Khiếu nắm lấy đầu cậu, nhịp nhàng ra vào trong khoang miệng ẩm ướt của cậu, dục vọng căng cứng ma sát vào nội bích mềm mại, những đợt khoái cảm tê dại mãnh liệt xông vào bộ não, “Thích quá... Tiểu Thu....”

Động tác của hắn ngày càng nhanh, bắp đùi trở nên cứng ngắc, cái mông cũng căng lên, sắp ở ranh giới bùng nổ.

Du Duy Thu nỗ lực nuốt vào nhả ra dục vọng trong miệng mình, chỉ cảm thấy mức độ ra vào ngày càng tăng, lòng hắn cọ vào mặt cậu, có chút ngứa, điều này càng kích thích hắn, cậu chỉ cảm thấy hắn kéo mạnh tóc cậu, từng cơn kích động run rẩy mạnh mẽ trong miệng....

“Anh muốn ra...”

Còn chưa nói xong, hắn nhanh chóng rút ra, bất chợt, một dòng chất lỏng nóng ấm không kịp kiềm chế bắn vào mí mắt cậu, tiếp theo phần nhiều hơn phun vào trong ngực Du Duy Thu nhưng cậu không thèm lau ngay mà lặng lẽ lấy tay giúp hắn gạt bỏ chất lỏng sau cùng.

Trải qua cao trào, Lôi Khiếu lấy khăn tay giúp cậu lau dịch thể dính trên mặt, “Xin lỗi, Tiểu Thu, lần sau anh sẽ cẩn thận.”

“Bắn rồi thì xin lỗi có ích lợi gì, anh toàn giả bộ thôi.” Du Duy Thu trừng mắt nhìn hắn.

“Anh sẽ dùng hành động để chứng minh lời xin lỗi của anh.” Lôi Khiếu cười nói, tay với xuống cầm lấy vật thể đã ngừng đầu từ lâu của cậu, “Anh cũng giúp em, có được không?”

“Không cần.”

Lôi Khiếu không thèm quan tâm lời kháng cự của cậu, trực tiếp đi vào giữa hai chân cậu, cúi người xuống ngậm lấy dục vọng của cậu vào trong miệng.

“A.....”

Hai chân Du Duy Thu nảy lên một chút, tay túm lấy tóc hắn, cơ thể vốn đã mẫn cảm lập tức rơi vào khoái cảm quen thuộc.....

Mặc dù không có nhiều kinh nghiệm nhưng trên phương diện này hiển nhiên Lôi Khiếu là tự học thành tài, đầu lưỡi linh hoạt của hắn mơn trớn trên dưới cậu, thoảng cái đã nuốt toàn bộ vào trong miệng, rồi lại đi xuống liếm hai túi cầu mềm mại của cậu, hai tay không ngừng vuốt ve vùng thịt non mềm bên trong bắp đùi cậu, làm kích thích càng thêm sâu sắc. Chẳng mấy chốc Du Duy Thu bị hắn làm cho mê mẩn hưng phấn, ngứa đầu rên rỉ, bắp đùi cậu liên tục co giật, những tiếng rên mê người không ngừng bật ra. Trận chiến này, Du Duy Thu hoàn toàn hi sinh ngay tại trận.

Lôi Khiếu ôm cơ thể lụi xơ vô lực của cậu vào phòng tắm rửa rấy. Hai người chơi một lúc lâu trong bồn tắm đầy xà phòng.

Hắn rất cẩn thận gội đầu, chà xát toàn thân cho cậu, không cần cậu phải nhấc tay động chân, tựa như trẻ con được hấn tắm rửa, cậu tựa vào trong ngực hấn, vô thức buồn ngủ. Sau khi lau khô người xong, Lôi Khiếu đặt cậu vào giường, hai người mặt dán mặt, mũi dán mũi, dưới những nụ hôn tựa như tuyết rơi của hấn, hai mí mắt cậu dính chặt vào nhau, yên ổn ngủ trong lòng hấn.

Lôi Khiếu nhìn khuôn mặt say ngủ của cậu, không nỡ nhắm mắt.

Chỉ khi tiếng chuông điện thoại di động vang lên, cậu mới giật mình thức giấc nhưng toàn cơ thể mệt mỏi biếng nhác, nên cậu không hề động dậy, nhìn như đang ngủ say.

Hắn lập tức giảm nhỏ âm thanh, nhẹ nhàng xoay người xuống giường, đi ra ngoài ban công nghe điện thoại.

Bên trong vô cùng tĩnh lặng, chỉ có tiếng phần phật của rèm cửa sổ bị gió thổi bay, vài câu nói chuyện bay vào từ bên ngoài cửa sổ khép hờ.

“Tất cả đều không giống như em nghĩ.”

“Anh chỉ thấy chúng ta không hợp.”

“Em đừng khóc, em đang ở đâu? Chúng ta nói chuyện thẳng thắn.”

“Anh sai, nên anh không bao giờ muốn bao biện cho mình. Em chờ anh, anh đến ngay.”

Là Sa Bội Oanh!

Đầu lông mày của Du Duy Thu nhíu lại nhưng cậu không mở mắt ra.

Đóng nắp điện thoại di động lại, hấn quay trở vào trong, chỉ chốc lát sau, đệm giường lún xuống một chút.

Ý thức được hấn đang chăm chú nhìn mình, Du Duy Thu cố gắng giả bộ ngủ, bất chợt một bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn tóc cậu

“Tiểu Thu, nghỉ ngơi đầy đủ, anh ra ngoài một chút, sẽ về trước giờ ăn cơm tối. Ở nhà chờ anh, không được chạy đi lung tung.”

Vẫn chưa quyết định xem nên tiếp tục giả vờ ngủ hay là mở mắt tỉnh dậy, cậu liền cảm thấy mí mắt bị hôn lên một chút, giường nhẹ đi, có tiếng bước chân về phía cửa rồi tan biến.

Sau khi xác định hấn đã đi, Du Duy Thu mở hai mắt, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

Cảm giác như ngồi trên đồng lửa, Du Duy Thu cử động cơ thể mệt mỏi, mặc quần áo, không quan tâm đến lời dặn của Lôi Khiếu, đi ra ngoài.

Ngồi ngẩn ngơ trên tắc xi gần nửa giờ, đôi mắt vô hồn nhìn dòng người tấp nập vội vã ngược xuôi, trên mặt mang theo gió bụi năm tháng.

“Này cậu, rốt cuộc cậu muốn đi đâu?” Tài xế tắc xi chưa từng gặp hành khách nào kì quái như thế, sau khi lên xe chỉ bảo một câu “Đi đâu cũng được” rồi ngồi ngẩn người đến bây giờ.

Du Duy Thu suy nghĩ một chút, ngồi thẳng người lên, “Anh đi đến bờ sông đi.”

Chẳng bao lâu sau, Du Duy Thu đặt mình xuống bờ đê mênh mông trống trải. Đối diện là nước sông chảy liên hồi, bên trái là trung tâm giải trí, phía xa xa bên phải có thể thấy được những tòa nhà cao tầng, đó là trường đại học lâu lắm không về thăm – Đại học N.

Chuyện cũ như phim truyền hình rõ nét lướt qua trước mắt, giống như tất cả chỉ mới là ngày hôm qua, ký ức khắc sâu đến đáng sợ, tự nhiên yêu với hấn.

Ngồi trên ghế dài lạnh lẽo, Du Duy Thu hút thuốc, trầm lặng đưa mắt nhìn xa xăm.

Lúc này, Lôi Khiếu đang ở cùng với Sa Bội Oanh.

Cậu không có lý do để ghen tỵ, càng không có tư cách mà ghen tỵ, chỉ có day dứt đối với người vô tội ấy và ảo não vô tận với bản thân mình.

Cả đời này cậu chưa từng nghĩ rằng mình sẽ làm người thứ ba xen vào tình cảm của người khác. Nếu như có phép màu, cậu thật sự mong có thể được sinh ra một lần nữa, cậu thề, tuyệt đối sẽ không lặp lại sai lầm của ngày hôm qua, sẽ cách xa hấn, nhưng số phận bắt đắ dĩ hết lần này đến lần khác đưa hấn đến bên cậu.

Chờ một chút, đây là sai lầm của số phận?

Không, chính là sai lầm của cậu!

Khi Tạ Ngôn đề nghị cậu quay về thành phố N, rõ ràng cậu có thể từ chối nhưng ma xui quỷ khiến lại đồng ý, lý do, mặc dù phần lớn là không muốn phụ ý tốt của Tạ Ngôn, nhưng đưa tay lên ngực tự hỏi, chẳng lẽ trong lòng cậu không có chút mong mỏi nào sao?

Mong có thể ở trong thành phố này bất chợt gặp lại hấn, mong có thể nhìn thấy hấn, biết mọi chuyện của hấn có thuận lợi hay không, dù tất cả những chờ mong đó không thành, chí ít, cũng có thể ở cùng bầu không khí trong một thành phố với hấn, ít nhiều cũng thỏa mãn.

Chỉ cần phần tư lợi đó còn tồn tại, cậu vĩnh viễn không thể nói bản thân vô tội. Dù sao năm đó nếu cậu không trở về, cậu sẽ không trở thành hung thủ giết chết tình cảm của họ. Sự việc biến hóa đến mức này, Lôi Khiếu chọn cậu, Sa Bội Oanh lại trở thành người chịu khổ nhiều nhất, dù cô ấy không làm sai cái gì.

Du Duy Thu ôm đầu, cảm giác triền miên dịu dàng với hấn còn lưu lại trong cơ thể, càng cảm thấy thế trong lòng cậu càng tràn ngập xấu hổ và khổ sở, không biết tương lai sẽ đi về đâu.

Tất cả phát triển quá nhanh, dù bây giờ có bảo ngừng thì cũng đã muộn.

Đàn ông quả là động vật suy nghĩ bằng thân dưới, đừng nói đến Lôi Khiếu, mà chính mình cũng là ví dụ điển hình. Một khi lí trí bị *** đánh bại, chỉ có thể tuân theo kích thích mãnh liệt của cơ thể, kết quả khiến bản thân rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Sau này phải làm sao đây?

Ngón tay kẹp đầu thuốc lá khẽ run, Du Duy Thu phát hiện, bản thân cậu sợ đối diện với tương lai.

Hấn và cậu có tương lai sao?

Đối với câu hỏi không có đáp án, cậu hoàn toàn không muốn suy nghĩ.

Mặc dù lúc này họ cơ thể và linh hồn khớp cùng một chỗ nhưng cũng không thể nói đây là kết cục hoàn mỹ, không tiếp thu suy nghĩ hiện thực của người khác.

Bởi vì cậu, Lôi Khiếu thay đổi tính hướng của hấn, mặc dù hiện tại hấn không chùn bước, nhưng nửa năm, một năm, ba năm sau thì sao? Hấn sẽ vẫn kiên định như cũ?

Hấn thật sự chuẩn bị tốt rồi sao? Chuẩn bị cho cuộc sống khác với trước kia, vứt bỏ quan niệm đạo đức vốn có, chuẩn bị cùng một người đàn ông yêu nhau, mà không phải những nữ sinh yếu điệu trước đây, chuẩn bị đối mặt với ánh mắt ghê tởm của người khác, thản nhiên tiếp nhận tất cả áp lực?

Hấn vô cùng khẳng định tình cảm của hấn đối với mình không thu bắt kì ai, nhưng hấn không thể khẳng định, sự kiên trì với cuộc sống về sau, hoàn cảnh xung quanh, áp lực cuộc sống không có thể cố định mãi, năm tháng trôi nhanh như nước chảy, kiên trì hay kiên định gì đó đều có thể phai nhạt.

Hắn có thể cho cậu rất nhiều nhưng những thứ hắn không thể cho cậu cũng rất nhiều. Hắn rốt cuộc có biết hay không?

Gió trên bờ sông khe khẽ thổi đường như muốn an ủi mà vuốt nhẹ qua mặt cậu.

Mặc cho bản thân chìm mình trong làn gió, Du Duy Thu ngồi thật lâu, mãi cho đến khi hoàng hôn phủ xuống, cảnh vật xung quanh trở nên lơ mơ, lúc này cậu mới đứng dậy về nhà.

Chậm chạp kéo cơ thể mệt mỏi trở lại bên ngoài chung cư cao tầng, đang muốn gọi điện thoại cho Lôi Khiếu nói với hắn mình về nhà rồi nhưng sờ vào trong túi mới phát hiện điện thoại đã quên ở nhà hắn, Du Duy Thu cười khổ một chút, định về nhà rồi tính.

Khi đi qua công viên, cách chung cư rất gần, Du Duy Thu cúi đầu tìm chìa khóa nhà, đột nhiên nghe được một tiếng gọi lớn bên tai,

“Du Duy Thu!”

Du Duy Thu ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy dưới tầng có một chiếc xe màu đen đang đậu, người đàn ông tựa vào cửa xe như động vật bị vây hãm tàn bạo trừng mắt nhìn cậu. Hắn bước nhanh lên tầng, một tay vươn ra ôm cậu vào lòng.

“Lôi Khiếu?”

“Đã bảo em không được chạy đi lung lung, sao em không ở nhà chờ anh? Đã nói anh sẽ về lúc ăn cơm tối, em nghĩ xem, đột nhiên không thấy bóng người, ngay cả điện thoại di động cũng không mang theo, thiếu chút nữa hù anh mất nửa cái mạng.”

Bên tai truyền đến tiếng chất vấn trách móc, cánh tay cường tráng của hắn ôm chặt khiến cậu khó thở, Du Duy Thu cười khổ nói, “Lôi Khiếu, lỏng một chút, anh ôm tôi chặt quá.”

Lôi Khiếu lúc này mới khẽ buông cậu ra, vẻ mặt lo lắng, nhìn lên xuống khuôn mặt cậu, “Em đã chạy đi đâu?”

“Bờ sông, muốn hít thở chút không khí trong lành. Chuyện của anh xong chưa?”

“Tiểu Thu, em đại khái cũng nghe được cuộc điện thoại của anh và Sa Bội Oanh? Anh đi là muốn nói chia tay với cô ấy, kì thật anh và cô ấy đã sớm...”

Du Duy Thu cắt đứt lời hắn, “Không cần giải thích gì với tôi. Chuyện của anh và Sa Bội Oanh, hai người tự giải quyết, nhưng hãy nói chuyện tử tế với cô ấy. Cô ấy là người vô tội, là người chịu tổn thương nhiều nhất, tôi có lỗi với cô ấy.”

“Tiểu Thu, em vẫn tin tưởng anh.” Lôi Khiếu rất cảm động. Cậu đột nhiên mất tích, hắn còn tưởng cậu hiểu lầm hắn, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

“Ngoại trừ tin anh, tôi không còn lựa chọn nào khác.” Du Duy Thu than thở.

“Tiểu Thu, nếu như sai, tất cả đều là lỗi của anh, em không nên mang tất cả trách nhiệm vào mình.” Đường như hiểu rõ lòng cậu, Lôi Khiếu vững vàng nắm tay cậu.

“Cho dù không có em, cũng không phải là cô ấy. Kì thực từ lúc say rượu ngày đó, anh đã lơ mơ đoán được tình cảm của anh với em, tận mắt thấy em đi siêu thị cùng Tạ Ngôn, càng khiến anh ghen tị đến mờ mắt, từ lúc đó anh chỉ biết, anh và cô ấy không thể tiếp tục được nữa. Những năm gần đây, ở cùng cô ấy, không thể nói không có chút tình cảm gì, dù sao chúng anh cũng bên nhau lâu như thế rồi, nhưng dần dà cũng chỉ là thói quen, hơn nữa vì ép buộc của bố mẹ và áp lực xã hội, chúng anh vẫn sẽ tiếp tục nếu em không xuất hiện, anh và cô ấy có thể sẽ kết hôn, nhưng như thế có công bằng cho cô ấy không? Anh và cô ấy sẽ hạnh phúc sao? Bởi vì anh không yêu cô ấy, em bảo anh phải ở bên cô ấy suốt đời thế nào? Nếu anh thật sự cưới cô ấy, tương lai có lẽ sẽ làm cô ấy tổn thương nhiều hơn, không bằng hiện tại sớm chia tay, đối với cô ấy mà nói, mới là tốt cho cô ấy.”

“Tôi biết, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy áy náy.”

Lôi Khiếu yêu thương vuốt má cậu, “Vứt bỏ hết gánh nặng trong lòng đi. Anh và cô ấy chia tay, là chuyện phải làm. Cho dù không có em, cũng không phải là cô ấy.” Hắn lần nữa lặp lại.

“Tôi biết.” Du Duy Thu gật đầu, đau khổ và buồn bã khôn cùng truyền ra từ trong lòng.

“Đừng buồn.” Lôi Khiếu cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cậu, “Nhìn anh cười một cái.”

Du Duy Thu hơi cong khóe miệng, khẽ mỉm cười.

Lôi Khiếu thở dài, “Em đó, hay nghĩ lung tung, toàn những chuyện dư thừa. Anh và cô ấy đã kết thúc, chúng ta đừng nhắc đến Sa Bội Oanh nữa, được không?”

“Sao lại không nhắc đến nữa? Chia tay thì cũng là bạn bè.” Du Duy Thu thản nhiên nói.

“Anh thật sự không biết em rộng lượng hay là không có dây thần kinh.” Vẻ mặt hằn lộ vẻ phức tạp.

“Lôi Khiếu, trước tiên chúng ta hãy nói đôi chút.” Du Duy Thu ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt kiên định, vẻ mặt khôi phục sự bình tĩnh như trước.

“Nói cái gì?”

“Tôi không quan tâm đến kết cục, chỉ quan tâm đến quá trình. Đời người không phải là một con đường thẳng thang bằng phẳng, mà là do từng đoạn sườn núi cấu tạo thành, trong một giai đoạn, có thể có một người đồng hành, nhưng ở giai đoạn tiếp, người này liền biến mất, thay thế bằng một người khác. Cuộc sống chính là như thế, xuân đi thu đến, thủy triều lên xuống, người và vật không ngừng biến đổi, không ai có thể từ lúc đầu đến cuối, cùng anh đến già.”

Lôi Khiếu nhũm mày, mở miệng định nói gì đó thì bị Du Duy Thu cản lại.

“Nghe tôi nói cho hết đã. Đây là quy luật tự nhiên, không thể thay đổi, cho nên đừng hi vọng vào vĩnh viễn xa vời, hiện tại anh quyết định cùng tôi đi một đoạn, tôi rất cảm động, cho dù thế nào, tôi cũng sẽ sống tốt. Chỉ cần chúng ta đều hài lòng, nhưng vậy tiếp tục, đối xử tốt với nhau, quý trọng từng giây từng phút, lưu lại những kí ức đẹp nhất. Nhưng nếu có một ngày, anh cảm thấy không vui, cảm thấy quá áp lực, không thể tiếp tục nổi, chúng ta thẳng thắn chia tay. Đừng dây dưa, đừng suốt mướn, anh chết tôi sống, đồng ý với tôi, được không?”

Lôi Khiếu im lặng hồi lâu, cuối cùng thở dài nói, “Anh chưa gặp người nào như em, còn chưa bắt đầu đã nghĩ đến kết thúc.”

“Đồng ý với tôi đi!”

Cậu không muốn tiếp tục buồn phiền nữa. Có thể hạnh phúc không? Có thể lâu dài hay không, cậu không muốn tiếp tục hỏi những vấn đề phiền toái đó nữa, bởi vì cậu vĩnh viễn không có câu trả lời.

Ai biết được tương lai sẽ thế nào?

Khó nhất là dự đoán cuộc sống của riêng mình.

Không phải cậu không tự tin mà là con đường này quá khó đi. Để đối phó với gió bão sau này, phải chuẩn bị quần áo mà xuất trận, trước tiên bàn luận về kết quả xấu nhất, làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý, mới có thể ở nơi lạnh lẽo nhất mà sống sót. Nếu không, rất có thể làm người bị thương, tổn thất nghiêm trọng.

Đây là suy tư của cậu, cậu muốn cho chính mình một giới hạn nhất định.

“Nếu đồng ý với em mà khiến em an tâm, câu trả lời của anh là được.” Ngón trỏ của hắn đặt giữa hai đầu lông mày cậu, nhẹ nhàng xoa xoa, “Cho nên, đừng buồn nữa.”

Du Duy Thu nắm tay hắn, Lôi Khiếu lập tức nắm chặt hơn, mười ngón tay đan nhau, hắn cầm lên môi nhẹ nhàng hôn, “Chúng ta về nhà đi?”

“Được.”

Ngoan ngoãn để hắn nắm tay, Du Duy Thu ngồi vào trong xe hắn, mặc kệ ánh mắt của người khác, mặc kệ tất cả hỗn loạn, trong mắt cậu lúc này chỉ có duy nhất người đàn ông này mà thôi.

Xe rời khỏi con đường ồn ào, khu phố tràn ngập ánh sáng tạo thành cảnh đẹp mỹ lệ.

Những ánh đèn sáng rực rỡ chiếu rọi từng khuôn mặt, Du Duy Thu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, lại nhìn hần cảm thấy trong lòng an ổn, trong lòng dấy lên chút đau khổ và dịu dàng.

Có thể sẽ còn có rất nhiều vấn đề lữ lượt kéo đến, nhưng đây là cuộc sống, mà quan trọng nhất là hần bây giờ đang bên cạnh cậu.

Thật tốt.

Có thể yêu một người, cùng người đó bên nhau. Thật tốt.

Ai mà lo được ngày mai thế nào? Hôm nay yêu nhau, bên nhau, dù có chia tay cũng không có gì nuối tiếc.

Chỉ cần giờ phút này, vậy là đủ.

Từ nay về sau cuộc sống chung với Lôi Khiếu chính thức bắt đầu.

Hôm sau, Lôi Khiếu một mực muốn Du Duy Thu chuyển đến nhà của hần.

Du Duy Thu do dự.

Mọi việc tiến triển quá nhanh, từ lúc nói rõ cho đến khi lên giường, từ lên giường lại vọt tới giai đoạn ở chung, khiến người ta không kịp thích ứng, hoàn toàn không phù hợp với tính cách thận trọng của cậu, đang muốn tìm cơ từ chối nhưng Lôi Khiếu lại tung ra đòn cuối cùng, “Không phải em nói muốn bồi dưỡng tình cảm của chúng ta sao?”

Một câu nói làm cậu á khẩu không trả lời được, âm thầm hối hận bản thân đã nói ra quá sớm.

Lôi Khiếu cũng không cho phép cậu tiếp tục chần chừ, nhanh chóng ép cậu trả lại phòng, đem tất cả đồ đạc của cậu về nhà hần. Bởi vì phần lớn đồ đạc đều do chủ nhà cung cấp, đồ của Du Duy Thu cũng không nhiều, gói vào mấy túi liền dễ dàng chuyển đi.

Du Duy Thu chợt nhớ đến lúc còn học đại học, cùng hần đi ra đi vào như hình với bóng. Chỉ có một điều khác trước đó là mỗi đêm đều có tiết mục “lăn lên giường”.

Giống như muốn bù lại những ngày quá khứ, sức lực của hần dồi dào kinh người. Mặc dù không phải một đêm bảy lần nhưng cũng chẳng kém là bao, bình thường đều khiến cậu chân tay bủn rủn, toàn thân vô lực. Đáng trách nhất là sáng sớm, hần hờ ra là động tình, cậu phải gánh nhiệm vụ “hạ hỏa”, hại cậu đến muộn, khuôn mặt chật vật xuất hiện ở phòng làm việc.

Tạ Ngôn thấy cậu, nét mặt buồn cười, làm cậu xấu hổ đến mức muốn đào hố mà chui xuống đất. Tuy nhiên Tạ Ngôn cũng chẳng khá hơn cậu là mấy, người cuồng công việc biến thành đàn ông ham thích ở nhà, sáng sớm cũng lè mề đi muộn, nguyên nhân ai cũng biết rõ, cười mà cho qua.

Bình thường ở công ty, Du Duy Thu và Lôi Khiếu vẫn duy trì khoảng cách nhất định, cẩn thận làm việc, dù sao tình yêu đồng tính vẫn chưa được nhiều người chấp nhận. Sau khi tan tầm về đến nhà, Lôi Khiếu sẽ không kiêng nể gì, dán lấy cậu mà ôm hôn, sàm sỡ.

Chỉ cần Lôi Khiếu muốn, hần sẽ trơ mặt ra mà gọi “vợ”, bị Du Duy Thu hung bạo hành hung, mà trên giường Du Duy Thu hay nói mấy câu, “Cầm thú”, “Anh lại cứng rồi”, “Anh đi mà quan hệ với xác chết”. Tuy nhiên Lôi Khiếu vẫn luôn dịu dàng, quan tâm đến cảm nhận của cậu, thỉnh thoảng vài lần không khống chế được nhưng cũng ở trong phạm vi cho phép.

Hai người cùng nhau trải qua giai đoạn bắt đầu và giai đoạn tìm hiểu, bây giờ quen việc dễ làm, đã đạt đến mức hòa hợp gắn bó.

Có lẽ là Du Duy Thu có tư chất tự nhiên, hoặc có thể là độ phù hợp của họ rất cao, trong khi làm, Lôi Khiếu cảm thấy hần không cần phải làm theo hướng dẫn trên mạng, bộ phận đó của đàn ông không thể tiết ra dịch bôi trơn, trái lại cậu lại có thể tự tiết ra chút dịch làm trơn, mặc dù lúc đầu có chút đau nhức nhưng khi tất cả dục vọng của hần đều được dứt vào, đẩy vào cái, cậu thích ứng rất nhanh, dù không cần dầu bôi trơn, cũng có thể làm vô cùng thỏa thích.

Vì thế Lôi Khiếu thường trêu Du Duy Thu là ‘cực phẩm tiểu thụ’ trời sinh, sau khi hai người cùng một chỗ, hẳn thỉnh thoảng sẽ lên mạng, vào một số trang web đồng tính, còn có thể xem gay video, kết nạp toàn bộ kiến thức cần thiết, tăng hứng thú sinh hoạt, xem ra cái này chủ yếu là học được trên mạng. Du Duy Thu thờ ơ lạnh nhạt, cảm thấy có chút khó tin.

Người đàn ông này, làm cùng người đồng tính mà làm rất high, không chút bài xích nào, ngược lại có vẻ rất thích thú. Lẽ nào hẳn có tố chất tiềm tàng?

Nếu là như vậy, quả thật làm cậu muốn nôn ra máu, uổng phí bao lâu cậu bị dày vò như vậy, sớm biết độ tiếp thu của người này cao như thế, có lẽ ban đầu cậu nên ép hẳn lên giường cho rồi?

Du Duy Thu vuốt cằm, ý thức được mình vừa nghĩ cái gì, không nhận được mà rung mình một chút. Sau khi cùng hẳn bên nhau, thần kinh cậu dường như cũng thô ráp đi không ít. Aizz, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, học cái tốt thì khó chứ học theo cái xấu thì dễ.

Trong phòng khách có tiếng động, chắc là Lôi Khiếu đã về.

Nhìn thời gian, sáu giờ chiều.

Là quản lý thị trường, Lôi Khiếu hay ra ngoài gặp khách hàng, rất ít khi về nhà đúng giờ. Nhưng nếu về muộn, hẳn nhất định gọi điện báo, nếu không gọi chứng tỏ hẳn sẽ về nhà ăn cơm, mà thời gian Du Duy Thu tan ca tương đối cố định, cho nên cậu vẫn luôn làm cơm tối.

Quả nhiên, giọng nói sang sảng của hẳn từ phòng khách truyền đến, “Tiểu Thu, anh về rồi!”

“Về rồi à.”

Du Duy Thu lên tiếng, còn bận rộn trong nhà bếp, trên bếp là món canh xương sườn hầm dưa sồi sùng sục, bên cạnh đang nấu món gì đó, hương thơm ngào ngạt tràn ra.

“Thơm quá.”

Hắn cởi âu phục, chỉ mặc sơ mi trắng vào phòng, từ phía sau ôm eo cậu, áp môi vào gáy cậu, “Vợ, kỹ thuật nấu nướng của em ngày càng tốt.”

“Đừng ồn, tôi đang nấu món tôm rang muối và hạt tiêu mà anh thích.” Du Duy Thu cố sức đẩy tay hẳn ra, “Đứng sang một bên đi, đừng quấy rầy tôi.”

“Nhưng anh muốn ăn em trước, vợ, anh rất đói. Dù sao em cũng nấu gần xong rồi, trước tiên dứt cho anh ăn đi.”

Lôi Khiếu tỏ vẻ đói khát, liên tục dùng dục vọng đã cương của mình cọ xát vào mông cậu, sau đó quay người cậu lại, hôn môi.

“Anh là đồ.....”

Tiếng nói của cậu biến mất trên môi hẳn, vật cứng thật lớn chạm vào giữa hai chân, xem ra bữa cơm tối hôm nay không thể ăn, Du Duy Thu luống cuống tay chân tắt gas, hai người dây dưa, dựa vào tủ lạnh.

Cảnh giác lạnh lẽo từ sau lưng truyền đến cộng với đôi môi nóng rực của hẳn ở phía trước khiến Du Duy Thu rên rỉ, run rẩy trong cảm xúc nóng lạnh đan xen.

Bộ phận bên dưới không kiềm chế được mà bành trướng, cậu mở hai tay siết lấy hẳn, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng dày rộng của hẳn, lại trượt xuống cái mông của hẳn, cảm giác thật thích, vóc người hẳn cao to rắn chắc, tràn ngập nam tính, “Chúng ta đến sofa đi.”

Lôi Khiếu thở gấp, ôm lấy cậu, di chuyển trệch địa.

Sofa vô cùng mềm mại, tạo nên thương tổn nhỏ đối với lưng của Du Duy Thu. Một khi Lôi Khiếu muốn làm tại sofa, chắc chắn là muốn dùng tư thế mặt đối mặt, còn trên giường lại dùng tư thế vào từ sau lưng để tránh làm tổn thương cậu. Hẳn vẫn luôn rất cẩn thận, mỗi lần đều kiên trì xoa bóp khoảng nửa giờ cho Du Duy Thu, hơn nữa bình thường dùng Đông y, vết thương ở phần lưng của cậu đã đỡ hơn rất nhiều.

Lôi Khiếu đặc biệt ưa thích tư thế đối diện, lại càng thích nhìn chăm chăm vào mặt đối phương mà làm.

Ánh mắt trao đổi rất quan trọng, bốn mắt hướng về nhau, thu hết biểu cảm của đôi phương vào đáy mắt, cảm thấy được nắm lấy và yêu thương, chỉ trong chốc lát là có thể kích thích hân đạt đến đỉnh.

Nhanh tay cởi quần áo đối phương, Lôi Khiếu dùng dầu bôi trơn mở rộng phía sau cậu, rồi mang vật cực lớn của mình ra sức tiến vào... Cảm giác vách ruột bên trong chặt chẽ bao lấy hân, nóng bỏng mềm mại, sít sao kẹp hân, thỏa mái đến mức da đầu tê dại, hân nhanh chóng rong ruổi trên cơ thể cậu.....

“Chậm một chút..... Chậm một chút.....”

Du Duy Thu rên rỉ, hai chân quăn lấy eo hân. Sức lực của hân rất lớn, thường khiến cậu có cảm giác không thở nổi, nhưng không phải do đau đớn mà là vì thích thú. Phản ứng kịch liệt như thế, tỏ rõ khao khát của cậu với hân, làm hân cảm thấy say sưa ngây ngất.

Phối hợp với hân, hai chân cậu kẹp chặt thắt lưng hân, hai tay vòng qua ôm cổ hân, dựa vào sức hân, cùng nhau vận động.

Cơ thể trần truồng cọ sát với nhau, tựa như tạo nên những tia lửa bắn tung tóe, hai người đều chìm vào cảm giác mê mị sung sướng.

“Thoải mái không, Tiểu Thu?” Lôi Khiếu chăm chú ngắm nhìn cậu, giống như muốn nuốt chửng cậu.

“Ừm... a... Đẩy vào bên kia... Đúng rồi... A a....”

Những xấu hổ và trức trặc ban đầu khi đối mặt với dục vọng đã gần như không còn, Du Duy Thu thản nhiên nói ra dục vọng của bản thân. Trước đây cậu thế nào cũng không tin được, khi hân ra vào trong cơ thể mình thì cậu lại rên rỉ *** dâng động lòng người đến vậy.

Hai người hầu như cùng nhau đạt đến đỉnh, trong tiếng rên của hân, cơ thể cậu bị rút vào một dòng chất lỏng, cảm giác nóng bỏng tràn đầy làm cậu tê liệt, hai má đỏ ửng, toàn thân hồng hào đẹp đẽ.

Bộ dạng lúc cao trào của cậu khiến Lôi Khiếu yêu thích không muốn buông tay, liên tục vuốt ve làn da mềm mại của cậu, hôn môi cậu, ghé vào tai cậu nói nhỏ, ” Tiểu Thu, anh thích nhất bắn vào trong người em, cảm giác thật sướng!”

Du Duy Thu nhéo tai hân một chút, mắng, “Anh thoải mái còn tôi khó chịu, rồi còn phải rửa sạch.”

“Anh rửa giúp em.”

Lôi Khiếu ôm cậu vào phòng tắm, giống như mọi khi cùng nhau tắm rửa trong bồn tắm.

Giữa bồn tắm lớn, Du Duy Thu đối mặt cười trên thắt lưng hân, giơ cao người, ôm cổ hân, hai má đỏ bừng, ngón tay của hân ra vào chỗ đó, móc dịch thể còn sót lại bên trong....

“Ngày mai anh phải đi công tác một tuần.” Lôi Khiếu cúi đầu, chán nản mở miệng.

“Bảo sao tôi cảm thấy hôm nay anh như uống thuốc kích dục.” Tay của Du Duy Thu vuốt trên dục vọng của hân.

“Một tuần không thể gặp em, nhóc con của anh chắc chắn sẽ nổ tung mất!” Lôi Khiếu thăm thẳm nhìn cậu.

Du Duy Thu không nhịn được mà bật cười, vỗ nhẹ má hân, “Nói cái gì vậy, không có tôi anh sẽ không sống được sao? Nếu không thể nhẫn nổi, tìm người mà giải quyết.”

“Nói như thật. Nhóc con của anh thật sự tìm người khác, em chắc chắn sẽ thiên nó.”

“Anh tự hiểu.”

Du Duy Thu nắm lấy tóc hân, cúi người xuống, cùng hân dụ dăng hôn môi.....

Ngón tay trong cơ thể đột nhiên duỗi về phía trước, ấn vào một điểm nào đó, cậu liền kêu “a” một tiếng, vách ruột không tự chủ được kẹp chặt ngón tay.....

“Tiểu Thu, em thật sự rất thích ăn ngón tay của anh.” Lôi Khiếu cười *** dâng.

Du Duy Thu nắm chặt tóc hấn, hung hăng kéo, “Không được đùa nữa. CƠM NƯỚC NGUỘI RỒI, CHÚNG TA NHANH LÊN MÀ RA NGOÀI.”

“Được, chờ ăn uống no say, anh muốn cùng em đại chiến ba trăm hiệp, bù đắp một tuần ở phía trước.”

Du Duy Thu đang muốn đứng lên, nghe vậy hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã vào người hấn.

Cầm thú, thật sự là cầm thú không rọ mõm lại được!

Buổi tối hôm nay, Lôi Khiếu đặc biệt lẩn qua lẩn lại.

Đầu tiên là ôm cậu vào lòng, vừa ăn vừa đút, thật vất vả mới ăn xong, vì vận động giảm béo mà đặt cậu lên bàn làm một lúc. Sau đó hai người quay về phòng ngủ, ngồi trên giường xem TV, vừa nói chuyện vừa nghỉ ngơi, chẳng bao lâu sau, Lôi Khiếu lần thứ hai khuỷu động tiến nhập vào người cậu từ phía sau.

Đã bắn hai lần, lần này hấn đặc biệt kéo dài. Từ khúc dạo đầu dài lê thê đến khi tiến nhập, yêu cậu nhiều giờ liền, đâm vào mấy trăm lần, thậm chí cả nghìn lần, cuối cùng Du Duy Thu thần chí không rõ, hấn mới có thể giải phóng. Khuôn mặt thỏa mãn không gì sánh được, hấn ôm lấy cậu không buông, hai người mặt đối mặt ôm nhau, nặng nề ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh lại, không bất ngờ gì, Lôi Khiếu lại cương lên, lần nữa xâm nhập cơ thể cậu, ôm cậu ngồi ở trên người mình, làm hơn nửa giờ...

Du Duy Thu cũng đã sớm điên rồi, khoái cảm điên cuồng khiến cậu càng ham muốn. Cơ thể nhấn chìm vào cảm giác mê mị vui thích, khoái cảm và lửa dục phá vỡ lý trí cậu, chỉ biết rên rỉ phóng đảng dưới thân hấn, thậm chí nức nở cầu xin, lộ ra mọi biểu cảm thẹn thùng xấu hổ.

Khi hấn rút cuộc cũng buông cậu ra, tinh thần sảng khoái mặc quần áo, Du Duy Thu chỉ có thể giống như bùn nhão, mềm nhũn nằm úp sấp trên giường, không thể cử động.

Cầm nước lọc trên tủ đầu giường, Lôi Khiếu uống một ngụm, rồi tiến đến bên cạnh cậu, dịu dàng cho cậu uống, Du Duy Thu mở miệng uống nước, dòng nước mát rượi làm giảm cơn khát, sau khi uống xong, hai người bịn rịn hôn nhau.

Lôi Khiếu ngẩng đầu nhìn thời gian, vuốt ve tấm lưng trần nhẵn bóng của cậu, chớp mắt, “Tiểu Thu, anh thật sự không muốn đi công tác.”

“Đừng làm nũng nữa, anh cần phải đi, nếu không sẽ muộn.” Du Duy Thu tàn nhẫn nhắc nhở hấn.

Cảm ơn trời đất, cái con sói một đêm bảy lần này mà đi, cậu cũng có thể yên ổn ngủ hăng đêm rồi. Cứ tiếp tục mệt mỏi quá độ như vậy, e rằng cậu sẽ thăng thiên sớm.

“Em thật nhẫn tâm. Tiểu Thu, em ở nhà phải ngoan ngoãn, người lạ đến không được mở cửa, không được lên mạng chat chit dụ dỗ người khác, không được quyến rũ mấy thằng đẹp trai trong văn phòng, không được liếc mắt đưa tình với đàn ông, không được... Đau quá.....” Lôi Khiếu bày ra vẻ mặt khóc tang, xoa má phải...

“Họ Lôi kia, anh còn không để tôi yên? Bà nó, anh thật lắm lời.” Du Duy Thu nổi giận, “Nhanh cút cho tôi!”

“Được rồi, được rồi, anh sẽ cút ngay.” Lôi Khiếu hôn nhẹ môi cậu, mong chờ nhìn cậu, “Tiểu Thu, anh yêu em”

“Em phải nói, em cũng yêu anh.” Lôi Khiếu rất bất mãn vì cậu im lặng.

“Anh sắp muộn giờ rồi, sao chưa đi? Yêu yêu yêu! Yêu cái đầu anh ấy!” Du Duy Thu đảo mắt kinh thường.

“Tại sao không chịu nói tiếng yêu với anh, em thật vô tình, nếu như hôm nay em không nói, anh sẽ không đi.” Lôi Khiếu cứng đầu.

Sau khi hai người cùng một chỗ, hấn chưa từng nghe Du Duy Thu trực tiếp nói “yêu hấn” nên trong lòng có chút thấp thỏm. Mặc dù trong lòng rõ ràng tình cảm của cậu, nhưng nếu không nói ra sẽ khiến hấn bất an.

“Trời ơi, tôi sợ anh rồi. Được rồi được rồi, tôi yêu anh, không có anh không sống nổi, được rồi chứ, Lôi đại thiếu gia, đi nhanh đi.” Du Duy Thu đẩy hắn.

“Hi hi, tạm chấp nhận được, chờ anh gọi điện cho em nha.”

Lôi Khiếu thỏa mãn cười, hôn chụt vào má cậu, sau đó đi ra cửa.

Nhìn bóng dáng hắn biến mất, Du Duy Thu ảo não nghĩ, phải gọi điện cho Tạ Ngôn, xin đi mượn một chút.

Haiz, tình yêu thật là khiến người ta vừa xấu hổ lại vừa lúng túng.

Lôi Khiếu đi một tuần, Du Duy Thu mất hồn mất vía một tuần.

Trái tim dường như bị hắn mang đi, mỗi buổi tối, trở về trong căn nhà vắng vẻ lại nhớ hắn. Mặc dù mỗi ngày đều nói chuyện điện thoại, nhắn tin rất nhiều lần, nhưng buổi tối một mình trong phòng ngủ, không có khuôn ngực và hơi thở ấm áp quen thuộc của hắn, cậu lại trần trọc không ngủ được.

Lúc này mới biết chính mình yêu hắn bao nhiêu.

Chỉ cần là chuyện liên quan đến hắn, cậu bao giờ cũng rơi sâu vào không thể kiềm chế. Cậu đã nói chắc hai người bên nhau là đã hạnh phúc rồi, còn nói nếu muốn xa nhau thì chia tay trong hòa bình, bây giờ xem ra, bản thân lúc đó thật ấu trĩ. Nếu như có ngày đó, cậu có thể thản nhiên mà rời khỏi hắn sao?

Bản thân đã sớm như con thiêu thân lao đầu vào mối quan hệ này, không đường rút lui, nếu như không đi được, kết quả là bị thiêu thành tro..... Nghĩ đến đây, Du Duy Thu cười khổ.

Coi như xong, mặc kệ đi, thế nào thì thế đó.

Đã yêu một người thì không thể điều khiển ý chí của mình, đã yêu là yêu, không có lý do nào cả, càng không thể quay đầu lại.

Nếu cứ lo được lo mất, không bằng toàn tâm toàn ý mà yêu đương mãnh liệt, không quan tâm ngày mai sẽ thế nào.

Giữa trưa, trời nóng như lửa.

Nắng cuối thu vô cùng gay gắt, mặc dù đã vào tháng mười nhưng khi nào nhiệt độ tăng cao, cũng chẳng thua kém mặt trời mùa hè.

Đường cái phản xạ ánh mặt trời chói lòa càng tăng thêm cảm giác nóng nực, đèn xanh đèn đỏ giữa sóng nhiệt có chút mờ ảo, đường nhìn trở nên không rõ. Đèn đỏ dường như sáng quá lâu, tài xế chiếc xe phía trước đặt tay trên cửa sổ xe gỗ ầm ỉ.

Rất lâu sau, đèn đỏ chuyển đèn xanh.

Du Duy Thu nắm tay lái, theo dòng xe cộ chậm rãi chạy....

Ước chừng nửa tiếng đồng hồ, cậu bước vào cổng chính của bệnh viện trung ương thành phố, đỗ xe, tắt máy đi xuống, xách ra một giỏ hoa quả tươi và một bó hoa, đi vào khu nằm viện. Một tuần trôi qua rất nhanh, ngày mai Lôi Khiếu sẽ trở lại, bây giờ Du Duy Thu bớt chút thời gian đi thăm một người bạn đang nằm viện.

Đi đến phòng số 305, Du Duy Thu gõ cửa, nhẹ nhàng đẩy vào.

Người đàn ông nằm trên giường bệnh thấy cậu, cử động người muốn ngồi dậy, “Là Tiểu Thu à, đã lâu không gặp.”

“Thầy, anh đừng lộn xộn, cứ nằm là được rồi.” Du Duy Thu vội vàng đặt giỏ hoa quả và bó hoa xuống một bên, lấy gối đầu đệm sau lưng anh ta, dìu anh ta ngồi xuống.

Người được gọi là thầy khoảng chừng trên dưới ba mươi, đeo một chiếc kính gọng bạc, mặt mày sáng sủa, nhưng sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy, tay trái treo kim tiêm, bình dịch trên cao vẫn còn một phần hai, một vòng băng trắng dày quấn ở cổ tay bên phải.

Thấy Du Duy Thu nhìn vào chỗ cổ tay, Tô Tuần cũng không cố gắng che dấu vết thương, chỉ bình thản nói, “Rất bất mắt ư?”

“Đâu có...” Du Duy Thu thấy mình thô lỗ, không khỏi trách thầm mình trong lòng, cười nói, “Thầy, hôm nay trời nóng kinh khủng, em còn tưởng rằng mùa hè sang.”

Cậu cắm hoa tươi vào lọ hoa, cầm lấy một quả táo, lấy một chiếc ghế, ngồi ở bên cạnh giường của Tô Tuần lẳng lặng gọt vỏ.

“Đúng vậy, oi bức thế này, buổi tối chắc sẽ mưa to.” Tô Tuần dịch chuyển khuôn mặt gầy gò, nhìn thời tiết ngoài cửa sổ, khẽ mỉm cười.

Du Duy Thu cảm thấy thương tâm, đã tuyệt vọng đến mức không muốn sống, nhưng sau khi được cứu sống, lại phải cười miễn cưỡng trước mặt người đến thăm mình.

Anh ấy hẳn là không muốn người khác vì mình mà lo lắng.

Người dịu dàng và hiền lành như thế, sao lại có người nhẫn tâm tổn thương anh ấy, tất cả chỉ bởi vì yêu một người không nên yêu sao?

“Em hi vọng có một cơn mưa xối xả rửa sạch tất cả mọi thứ, ngày hôm sau, trời quang mưa tạnh, có thể bắt đầu một lần nữa.” Du Duy Thu nhìn anh, cười động viên, “Ngày mai là một ngày mới, thầy, đợi sau khi anh khỏe, em đưa anh đi biển xem mặt trời mọc nha?”

“Được.” Tô Tuần nhợt nhạt cười, vô cùng suy yếu, “Mặt trời mọc trên biển rất đẹp, anh rất muốn đi xem.”

“Thầy, anh hãy cố sống tốt, đừng làm những chuyện điên rồ nữa.”

Du Duy Thu không thể khống chế đường nhìn, băng gạc trên tay đối phương che đi vết thương khiến người khác nhìn mà giật mình.

“Anh sẽ cố. Tiểu Thu, kì thật trong lòng anh rất rõ ràng, cậu ta chỉ có thể theo anh một đoạn đường, căn bản không thể cùng anh cả một đời, anh hiểu rất rõ.....” Tô Tuần khẽ thở dài, “Em yên tâm, từ nay trở đi, anh sẽ sống vì chính bản thân mình.”

“Thầy.....”

Lo lắng trong lòng có chút giảm xuống.

Người ta nói, con người sau khi đối mặt với cái chết sẽ có sự dũng cảm để sống tiếp. Hi vọng sau khi trải qua những việc này, Tô Tuần có thể kiên cường mà sống, cậu tin tưởng anh nhất định có thể!

Tô Tuần là giáo viên y tế kiêm bác sĩ của trường trung học mà cậu từng học, sau khi cậu tốt nghiệp một năm, chuyện yêu đương đồng tính với nam sinh bị phanh phui, anh bị đuổi việc, sóng to gió lớn mãi mới dẹp xuống.

Khác với những học sinh khác, Du Duy Thu vẫn duy trì liên lạc với Tô Tuần, bởi vì cậu thích giờ học của Tô Tuần, cũng thích thái độ làm người của anh, ngoài ra, cũng bởi vì Tô Tuần và cậu đều là đồng tính luyến ái.

Lúc đó chỗ rối rắm mê man này dày vò cậu, cảm giác rơi vào đường cùng, thậm chí hoài nghi có phải cậu trời sinh biến thái, may mà nhận được khuyến bảo của Tô Tuần, hiểu rõ tính hướng, mặc dù từ lâu họ không phải là thầy trò nhưng luôn xem đối phương là tri kỷ.

Tô Tuần là người hướng nội, trầm lặng ít nói, cũng ít nói về bản thân mình. Tuy rằng có quan hệ tốt với anh như thế nhưng Du Duy Thu cũng chỉ biết là, anh có người yêu nhỏ hơn anh vài tuổi, quen biết với anh dưới tình huống vô cùng xấu hổ.

Tô Tuần rất yêu thương cậu ta, nhưng cậu ta chỉ coi Tô Tuần là đối tượng giải quyết nhu cầu, nếu không, cậu ta sẽ không nói kết hôn liền kết hôn, tuyệt tình tuyệt nghĩa đến mức ớn lạnh. Vào ngày cậu ta kết hôn, Tô Tuần cắt cổ tay tự sát, may mà được phát hiện sớm, đúng lúc đưa vào bệnh viện nên không ảnh hưởng đến tính mạng.

Khi đó thấy Du Duy Thu hấp tấp đến, Tô Tuần chỉ là cười khỏ rồi nói một câu, “Rất khổ cực, muốn nghỉ ngơi...” rồi hôn mê bất tỉnh.

Sau khi vượt qua thời kì nguy hiểm, anh càng trầm lặng hơn so với trước đây, ban ngày ngồi ngơ ngẩn, nhưng dù thế nào, Du Duy Thu cũng chưa hề nghe anh oán giận, cho dù là oán giận cậu học sinh kia hay đời người, anh chưa từng mở miệng kêu than.

Người chín chắn sẽ tự có lựa chọn cho riêng mình, thường có ý nghĩ rằng bản thân sẽ gánh được hậu quả, Tô Tuần là người đàn ông lớn hơn cậu chín tuổi, như vậy, nếu ngày này đến, hẳn là anh ấy đã không làm công tác chuẩn bị? Không, nếu vậy, tại sao anh ấy lại đi vào đường cùng?!

Tất cả cũng chỉ vì yêu mà thôi.....

Bởi vì yêu, yêu quá nhiều, cho nên dù biết rõ nguy hiểm cũng không thể quay đầu lại.

Tình yêu quả thật rất kinh khủng, cuối cùng nó được kiểm chứng bằng máu và tính mạng. Thất bại thảm hại, vết thương đầy mình nhưng vẫn tỏ vẻ kiên cường, thái độ ngoan cường làm cho người khác cảm động không thôi, lại làm cho người ta thương xót đau lòng.

Nếu như không yêu, có phải có thể không bị tổn thương?

Đáp án là có, nếu không yêu, sẽ bỏ qua cảm xúc đẹp nhất trái đất, hạnh phúc dù chỉ trong chớp mắt, hỏi cả cuộc đời này bạn có tình nguyện hay không?

“Tiểu Thu, em có vẻ sống rất tốt.” Tô Tuần nhìn cậu, mỉm cười.

“Em già đi, nhưng gần đây béo ra.”

Du Duy Thu đưa trái táo được gọt sạch cho anh, Tô Tuần tiếp nhận, rất hợp tác mà cắn một miếng, dù anh không muốn ăn nhưng rất cố gắng nhai nuốt, “Bên cạnh có ai chưa?”

“Vâng.” Du Duy Thu gật đầu, “Anh ấy là bạn cùng học đại học với em, hiện tại làm chung công ty.”

“Thật không?” Tô Tuần khẽ thở dài, “Mọi chuyện đều thuận lợi?”

“Bây giờ cũng không tệ lắm.” Du Duy Thu cười cười, “Anh ấy trước đây là thẳng, bị em bẻ cong, rồi chia tay với bạn gái sáu năm của anh ấy. Mặc dù tất cả đều là do anh ấy lựa chọn nhưng em vẫn luôn cảm thấy áy náy, nếu không phải do em, anh ấy sẽ có một cuộc sống bình thường, bây giờ có lẽ đã kết hôn rồi... Không biết sau này anh ấy có hối hận hay không...”

“Vậy nên thật tâm cảm ơn đi.” Tô Tuần đột nhiên nói

Du Duy Thu nhìn anh....

“Thật tâm cảm ơn. Cảm ơn cậu ta đã cùng em đi cùng đoạn đường này, mặc kệ thời gian kế tiếp ra sao, cũng không hối hận. Đây là sau khi anh tỉnh lại, tự nói với bản thân mình.”

“Thầy, anh đã thông suốt rồi. Thật tốt.” Du Duy Thu nở nụ cười ấm áp.

Ngồi thăm Tô Tuần một lúc, Du Duy Thu đứng dậy chào tạm biệt.

Hành lang bệnh viện được mặt trời chiếu sáng rực rỡ, mùi thuốc khử trùng nồng nặc, giày da tiếp xúc với nền nhà phát ra âm thanh lạnh lạnh.

Tô Tuần nhìn qua có vẻ tốt lên, vượt qua những rào cản tâm lý của chính mình, không còn muốn tự tử, nhưng trái tim anh vẫn rất nặng nề.

Đoạn này đều là khu nằm viện, Du Duy Thu không có mục đích nhìn lướt qua, đột nhiên, ánh mắt cậu dừng lại ở phòng bệnh trước mặt....

Cửa phòng bệnh mở rộng, một người con gái trẻ tuổi đang nằm trên giường, tóc dài, khuôn mặt xinh đẹp, đó là Sa Bội Oanh?

Cô ấy ốm phải nằm viện sao?

Du Duy Thu đang muốn đi vào chào hỏi, bất chợt thấy một bóng người. Người đàn ông cao to đi đến bên cạnh cô, tay đặt lên vai cô... Tầm lưng kia rất rộng lớn, hai vai dài, cánh tay thon, mỗi một chút đều vô cùng quen thuộc với cậu....

Du Duy Thu ngừng thở!

Là Lôi Khiếu!

Sao hắn lại ở chỗ này?

Hôm qua hai người gọi điện thoại, hắn rõ ràng nói với cậu, ngày mai mới trở về. Cho dù thay đổi hành trình, hắn cũng nên gọi điện thoại nói cho cậu, sao đột nhiên lại xuất hiện bên cạnh Sa Bội Oanh?

Nhìn dáng vẻ thân mật cúi đầu nói chuyện của hai người, trong lòng Du Duy Thu bất chợt rối loạn, hầu như vô thức, cậu lấy điện thoại ra, ấn một dãy số.

Vài giây sau, người đàn ông đưa lưng về phía cậu đứng dậy, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, quả nhiên là Lôi Khiếu!

“Tiểu Thu?”

“Anh đang ở đâu?”

Dường như bất ngờ vì cậu đột nhiên hỏi vậy, Lôi Khiếu ngừng một chút, rồi cười nói, “Đương nhiên là còn đang ở Hải Thị, ngày mai anh sẽ về, sao lại hỏi vậy, có phải nhớ anh không?”

Hắn đang nói dối.

Du Duy Thu nhìn chằm chằm hình dáng hắn, ***g ngực phập phồng mãnh liệt.....

Chợt, tim đau đến không nói nên lời.

Nếu là bình thường, cậu sẽ im lặng ngắt điện thoại, quay đầu rời đi, nhưng ngày hôm nay vừa mới thăm Tô Tuần, về mặt tái nhợt tràn đầy đau khổ của anh ấy thỉnh thoảng lại hiện lên trước mắt cậu, áp lực trong lòng không thể kìm nén, Du Duy Thu từ trong góc đi ra, trầm giọng nói, “Anh quay lại đi.”

Lôi Khiếu khó hiểu vô thức quay đầu, thấy Du Duy Thu đứng ở phòng bệnh, sắc mặt biến đổi, “Tiểu Thu.....”

Du Duy Thu không nói lời nào, cắt đứt điện thoại, xoay người bước đi. Lời nói dối đã bị vạch trần, cậu không cần phải ở lại.

“Tiểu Thu!”

Lôi Khiếu gọi to hơn, nhanh chóng đuổi theo, chạy được một vài bước, không cẩn thận va vào y tá ở trước mặt, toàn bộ thuốc bị rớt xuống sàn nhà....

Lôi Khiếu vội vã thu nhặt và xin lỗi, lúc ngẩng đầu lên thì không thấy cậu đâu.

Chết tiệt!

Hắn đâm vào tường, đau đớn từ ngón tay truyền đến, nhưng vẫn kìm những lo lắng và phiền muộn trong lòng.

Đêm đó, Du Duy Thu cả đêm không về, điện thoại di động tắt nguồn, không thể gọi được.

Lôi Khiếu nóng ruột đến mức như kiến bò trên chảo nóng, tìm khắp vùng xung quanh chung cư, không hề thấy bóng dáng cậu, những người có thể nghĩ đến, đều đã gọi điện thoại, nhưng vẫn không có manh mối.

Hắn muốn phát điên rồi, một đêm trắng trọc thức trắng, vất vả đợi đến lúc đi làm, hắn đã sớm chờ công ty nhưng Du Duy Thu vẫn không hề xuất hiện.

Dưới tình thế cấp bách, Lôi Khiếu trực tiếp gõ cửa phòng Tạ Ngôn, lập tức hỏi, “Tiểu Thu, cậu ấy đang ở đâu?”

Tạ Ngôn ngẩng đầu từ đồng hồ sơ, nghiêm túc nhìn hắn, “Cậu tìm cậu ấy làm gì?”

“Tôi có chuyện quan trọng cần phải giải thích với cậu ấy.” Lôi Khiếu khàn giọng nói, hai mắt đầy tơ máu, tây trang xộc xệch, vô cùng chật vật.

Tạ Ngôn thở dài, “Nếu biết có ngày hôm nay, tại sao lúc đầu lại làm thế? Cậu ấy cảm hận người lừa cậu ấy.”

“Anh biết chuyện của chúng tôi? Anh chắc chắn biết cậu ấy đang ở đâu, nhanh nói cho tôi biết.” Lôi Khiếu không không chế được cảm xúc, xông lên nắm lấy cổ áo Tạ Ngôn.

Tạ Ngôn nhìn hấn, ánh mắt sâu không đáy, “Lôi Khiếu, kích động quá mức là không tốt.”

Lôi Khiếu chậm rãi buông ra, vô lực nói, “Xin anh, Tạ Ngôn, cậu ấy là người rất quan trọng với tôi.”

“Những lời này đợi khi tìm được cậu ấy rồi nói.” Tạ Ngôn cúi đầu, viết vài chữ, xé tờ giấy ra đưa cho hấn, “Tôi qua cậu ấy ở biệt thự của tôi. Tôi thấy tâm trạng cậu ấy không tốt, nên sai cậu ấy đi Kinh Châu thay tôi làm một số chuyện, cậu ấy chắc là trở khách sạn này.”

“Cám ơn.” Lôi Khiếu vui mừng khôn siết, cầm tờ giấy bỏ chạy.

“Lôi Khiếu, nếu cậu không nghiêm túc thì sớm buông tha cậu ấy đi. Đừng đùa giỡn cậu ấy, cậu ấy không phải là đối tượng để cậu đùa giỡn.” Tạ Ngôn cất cao giọng nói.

“Tôi biết, ngay từ đầu tôi chưa từng nghĩ chỉ muốn chơi đùa!”

Giọng nói từ xa xa truyền đến, Lôi Khiếu biến mất ở ngoài cửa.

Tạ Ngôn mỉm cười, trong lòng liền yên tâm. Mặc dù ngay từ đầu hấn chẳng hề xem trọng tình cảm này, nhưng hiện tại xem ra Lôi Khiếu là thật lòng nghiêm túc, không giả dối. Thật tốt, mong tình cảm của họ có thể thuận lợi phát triển.

Nhìn bầu trời đẹp đẽ ngoài cửa sổ, Tạ Ngôn cầm điện thoại lên, gọi điện thoại cho người quan trọng nhất với anh, muốn nghe giọng nói của cậu ấy, hỏi xem cậu ấy đang ở đâu, làm gì, trong lòng anh liền cảm thấy thỏa mãn....

Cảm giác yêu một người thật tốt...

Từ thành phố N đến Kinh Châu cũng mất mười mấy giờ đi xe.

Vốn có thể đi máy bay nhưng Lôi Khiếu không có tâm trạng ngồi chờ máy bay, vì vậy hấn đi đổ đầy xăng, lái xe thẳng đến Kinh Châu...

Đường cao tốc dài hun hút, hấn chỉ hận không thể chấp cánh bay đến thẳng bên cạnh cậu.

Chính mình phạm sai lầm lớn!

Không nên giấu diếm cậu, không nên đi thăm Sa Bội Oanh mà không nói cho cậu, mặc dù hấn và Sa Bội Oanh từ lâu đã không còn gì nữa, nhưng hấn không nên bởi vì sợ cậu suy nghĩ lung tung mà nói dối.

Mặc dù có hơi hiểu chậm, hấn cũng mơ hồ biết, Du Duy Thu không lạc quan về tương lai của bọn họ. Dẫn đến cậu vẫn liên tục hối hận mà tự trách khiến tình yêu của hai người dù trong thời gian hạnh phúc nhất cũng bị bao phủ một tầng bóng đen.

Nguyên nhân vì hấn không muốn trong giai đoạn này làm cậu lo lắng, hấn mới cố gắng giấu diếm, không ngờ bị cậu phá vỡ, thật sự là đem đá đập chân mình.

Cậu nhất định hiểu lắm rồi, nhất định cậu đang vô cùng đau khổ, nghĩ đến lúc đối mặt trong bệnh viện, ánh mắt buồn bã không ánh sáng của cậu, Lôi Khiếu càng thêm đau lòng.

Bất tri bất giác, hoàng hôn buông xuống, mặc dù hấn một đêm không ngủ, nhưng không hề suy giảm ý chí, vẫn vững vàng nắm chặt tay lái, nhìn chăm chăm về phía trước.

Những chiếc xe ô tô chạy trên đường, bật đèn sáng choang, lướt vùn vụt qua.

Con mắt hắn vẫn dán chặt vào mặt đường nhưng đầu óc hắn toàn là cậu, trên đời này không có bất luận thứ gì có thể ngăn cản hắn đến bên cậu, hắn muốn ôm cậu vào lòng, càng nghĩ, trái tim của hắn càng nhức nhối khó chịu...

Hắn sai rồi!

Hắn rất hối hận, hắn còn kịp bù đắp sai lầm này không? Cậu sẽ tha thứ cho hắn chứ? Không, cậu phải tha thứ cho hắn! Bởi vì cậu yêu hắn, hắn yêu cậu...

Khi tất cả âm thanh đều biến mất, toàn bộ thế giới chỉ còn tiếng tim đập thình thịch, chông chênh nhắc lại ba chữ đó...

Đêm.

Thành phố Kinh Châu, bốn bề im ắng.

Khách sạn Kinh Châu, tầng bảy.

Tiếng chuông không ngừng vang lên khiến Du Duy Thu đang ngồi ở sân thượng ngắm nhìn cảnh đêm giật mình, cậu nhớ mình không có hẹn với khách hàng, chẳng lẽ là phục vụ khách sạn?

Nghi hoặc mở cửa, hình dáng cao to của hắn đập vào mắt....

“Lôi Khiếu?” Du Duy Thu kinh hãi, cánh tay đặt ở nắm cửa hạ xuống.

Cậu chưa bao giờ thấy đáng vẻ chật vật đến thế của hắn.

Hắn nhìn thật khủng khiếp, tóc tai rối bời, râu không cạo, hơn một nửa nút áo sơ mi không cài, cả vạt vắt về phía sau. Ánh mắt hắn vẫn sáng như trước nhưng mắt đầy tơ máu, vẻ mặt tiêu tụy, giống như vừa bị ai đó đánh cho tơi tả.

“Anh.... Sao anh lại ở đây?” Du Duy Thu nhìn trân trân.

Lôi Khiếu không trả lời, chỉ là áp sát cậu. Du Duy Thu không tự chủ lùi về sau, vài bước liền tiến tới bên giường, Lôi Khiếu bỏ nhào về phía trước, đè cậu ngã xuống giường.

“Này, anh...”

Đang muốn đẩy hắn ra, Lôi Khiếu khàn khàn nói một câu, “Anh mệt mỏi quá.....” Nghiêng đầu, ôm cậu nặng nề ngủ....

Hả?

Đây là tình huống gì?

Du Duy Thu chớp mắt, hồi lâu chưa lấy lại tinh thần. Hắn lại ngủ rất ngon lành, sau vài giây, thở đều đều tiến vào mộng đẹp.

Du Duy Thu dở khóc dở cười, vất vả từ dưới thân hắn thoát ra, cởi áo khoác cho hắn, cởi giày da, rồi đắp chăn cho hắn.

Lúc này Tạ Ngôn gọi điện thoại đến.

“Anh Tạ Ngôn, có phải anh nói cho Lôi Khiếu em đang ở đâu phải không?” Du Duy Thu hỏi.

“Ừ.” Tạ Ngôn đem chuyện sáng sớm nói cho cậu, rồi khuyên nhủ, “Anh nghĩ cậu ta thật lòng. Đã nói dối em chắc là có nỗi khổ tâm, em nên nghe cậu ta giải thích.”

Du Duy Thu im lặng.....

“Hợp thì đến với nhau, không hợp thì chia tay. Nói thì dễ mà làm thì khó. Nếu em có thể buông tay như thế, sao ban đầu lại vì cậu ta mà sang Singapore? Tiểu Du, thẳng thắn đối mặt với chính mình đi, em mới có thể kiên định hơn.”

Một câu làm thức tỉnh người trong mộng.

Du Duy Thu nắm chặt tai nghe, gật đầu, “Em biết rồi, cảm ơn anh, anh Tạ Ngôn.”

“Khách sáo với anh làm gì.” Tạ Ngôn cười nói, chấm dứt cuộc gọi.

Du Duy Thu lên giường, nằm bên cạnh hắn, vuốt ve râu mọc lún phún trên mặt hắn, cảm thấy vô cùng xúc động.

Dường như nhận biết được nguồn nhiệt bên người, Lôi Khiếu vươn một tay ôm lấy cậu, miệng mơ hồ nói, “Tiểu Thu... Đừng đi... Nghe anh giải thích...” Sau đó nặng nề ngủ.

Người này vì cậu mà suốt đêm chạy xe hơn mấy tiếng đồng hồ, thảo nào nhìn tiều tụy, lúc này lại ngủ sâu như thế, xem ra hắn thật sự mệt muốn chết rồi.

Du Duy Thu yêu thương nhìn hắn, trong lòng ngũ vị lẫn lộn, nghe tiếng tim hắn đập một lúc, cũng nhẹ nhàng nhắm mắt...

Lôi Khiếu thuần túy là bị ác mộng làm cho tỉnh lại.

Trong mơ, Du Duy Thu nắm tay một người đàn ông xa lạ, lạnh lùng nói, “Lôi Khiếu, chúng ta chia tay đi, tôi chán ngấy anh rồi.” Lôi Khiếu đau lòng la lên, “Em đừng đi!” Rồi từ trong mơ giãy dụa mà tỉnh dậy...

Du Duy Thu cũng vừa tỉnh đang định ngồi dậy, nhưng vẫn muốn nằm bên cạnh hắn một chút, bị hù dọa, một giây sau, khẽ cười.

Lôi Khiếu vừa nhìn thấy cậu, còn tưởng rằng hắn đang nằm mơ, vội vàng xoa mắt. Sau khi xác định là cậu, gắt gao ôm lấy cậu, “Tiểu Thu, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi... Anh không cố tình lừa em, thật sự, em nhất định phải tin anh!”

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Du Duy Thu phụng phịu, “Họ Lôi kia, ngay từ đầu, tôi nói cái gì, anh đã quên sao? Chúng ta bên nhau là vì hài lòng, nếu có một ngày, anh muốn rời đi, chỉ cần nói một tiếng là được. Tôi tuyệt đối sẽ không dây dưa, sao anh lại lừa tôi?”

“Nói dối em là lỗi của anh, nhưng anh căn bản không muốn rời xa em!” Lôi Khiếu vẻ mặt lo lắng nhìn cậu, thiếu điều thề thốt.

“Hôm đó Sa Bội Oanh đột nhiên đau dạ dày phải vào viện, lúc đó cô ấy và bạn trai hiện tại đang cãi nhau, tâm trạng không tốt nên gọi điện cho anh, khóc rất thương tâm. Em biết anh vốn không chịu được nước mắt của phụ nữ, hơn nữa đàm phán rất thuận lợi, kết thúc sớm hơn dự kiến. Anh muốn làm em bất ngờ, liền sớm trở về. Trước khi về nhà, thuận tiện đi thăm cô ấy. Kì thật buổi chiều hôm đó sau khi em rời đi không lâu, bạn trai cô ấy đến, hai người liền làm lành. Anh và cô ấy bây giờ chỉ là bạn bè, rất thuần khiết.”

“Anh cũng định nói thật với em nhưng sợ em suy nghĩ lung tung. Hơn nữa, em cũng không tin tưởng quan hệ của chúng ta, vì sợ em càng thêm lo lắng, anh đã nói dối. Tiểu Thu, thực xin lỗi, anh không muốn lừa em, sau này sẽ không bao giờ lặp lại nữa. Anh thật sự không muốn mất em, cũng không thể mất em. Anh yêu em, không chịu đựng được việc em không quan tâm đến anh, im lặng rồi bỏ anh... Anh đã từng mất đi em, đừng để anh phải mất đi em lần nữa...”

Cánh tay ôm lấy cậu của hắn run nhè nhẹ, giọng nói rất khàn, tựa hồ đang bị áp lực...

Người đàn ông chậm hiểu như thế cuối cùng cũng nói ra suy nghĩ trong lòng, trong nháy mắt viên mắt Du Duy Thu không khỏi ướt át.

Là lỗi của cậu sao?

Muốn được thoải mái nán lại, kết quả lại khiến cho hai bên lo lắng bất an.

Hóa ra khi tình yêu chín muồi, mỗi hành động của bản thân không thể thoát khỏi tai mắt của đối phương. Thần kinh thô như hắn mà cũng có thể cảm nhận nội tâm của cậu, vậy cậu cần gì phải cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh dễ dàng?

“Anh đó, sao lại lo lắng như thế, không phải bây giờ tôi đang ở cạnh anh, không chạy đi đâu sao.” Du Duy Thu khẽ hôn lên môi hắn.

“Em tha thứ cho anh rồi?” Lôi Khiếu vui mừng.

“Có thể tha thứ, nhưng người nói dối phải bị phạt nặng, phạt anh làm cơm cho tôi trong vòng một tháng.” Du Duy Thu cười nói.

“Không thành vấn đề, anh sẽ nuôi béo em.” Lôi Khiếu hạnh phúc cười.

“Anh đã thích làm người đàn ông của gia đình thế thì làm cơm cho tôi cả đời đi.” Du Duy Thu nhìn chăm chăm hắn, lần đầu tiên yêu cầu suốt đời.

Cậu nín thở đợi hắn trả lời.

“Được. Vậy em cũng phải làm vợ của anh cả đời.”

Đối với hắn, suốt đời là một khái niệm giản đơn mà hạnh phúc.

“Vợ cái gì, muốn chết phải không!”

Du Duy Thu xắn tay áo, làm bộ muốn đánh hắn. Lôi Khiếu ôm đầu xin tha, hai người trên giường lăn lộn, lúc dừng lại, nụ cười trên mặt dần dần thu lại, ánh mắt như có ma lực giăng co cùng một chỗ..... Bị đôi mắt trong trẻo như trước của cậu hấp dẫn, Lôi Khiếu cúi đầu, nhẹ nhàng hôn mí mắt cậu, cảm xúc mềm mại, giống như một con bướm bé nhỏ khẽ khàng lướt qua.

“Trước đây anh đã nói, em là khác biệt. Ý là vì em anh bằng lòng phá vỡ toàn bộ thế giới, bằng lòng thay đổi tất cả, bằng lòng đi lên con đường không có lối thoát này, bởi vì có em đồng hành cùng anh, nên anh cam tâm tình nguyện, không oán giận không hối hận, thịt nát xương tan cũng không sợ. Đơn giản vì em nên anh đồng ý cùng em đến già.”

Giữa những lời nói của hắn, hơi nóng trong mắt đột nhiên tăng lên thành đám sương, nhanh chóng ngưng tụ rồi từ khóe mắt rớt xuống....

“Tôi rất vinh hạnh.”

Cậu ôm đầu hắn, với cảm xúc không chùn bước, hôn môi hắn mãnh liệt.

Đã không còn sợ hãi, những nhân tố không biết, hay tương lai không thể dự đoán, bởi vì sâu thẳm trong trái tim tràn đầy lòng tin mà yêu nhau, làm trái tim cậu phình to lên....

Tương lai có hắn, cùng nhau đồng hành.

Hoàn.

Vậy là hoàn rồi, có bộ nào huynh đệ văn niên thượng không nhỉ?? Mình đang muốn ôm :3

50. Chương 50: Pn1: Kẻ Ngốc Của Tình Yêu

“Tiểu Thu..... Tiểu Thu.....”

Sáng sớm mở mắt ra liền thấy khuôn mặt say ngủ của người yêu trong lòng, đường nét đẹp dễ nhận, giống như người đẹp ngủ trong rừng, rất quyến rũ. Lôi Khiếu cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, nhẹ nhàng gọi tên cậu, khẽ ngậm vành tai mềm mại của cậu vào miệng, từ tốn nhắm nháp.

Du Duy Thu rất thích ngủ nướng vào buổi sáng, phải gọi dậy mãi mới hoàn toàn tỉnh táo, Lôi Khiếu mỗi ngày đều đảm nhận nhiệm vụ gọi cậu rời giường. Ôm cơ thể mềm mại nhẵn nhụi giống như một khối ngọc thượng đẳng khiến Lôi Khiếu yêu thích không thể buông tay, vuốt ve tấm lưng trần trơn mịn của cậu. Hai người đều đã quen ngủ ***, cơ thể dính sát, bên dưới dán vào nhau, cảm giác vô cùng thân mật.

“Ừm...” Du Duy Thu khẽ chuyển động, giống như lợn con chôn sâu vào trong lòng hắn.

Lôi Khiếu ôm chặt cậu, trong lòng có cảm giác yêu thương và bảo vệ mãnh liệt. Mặc dù người yêu của hắn rất xuất sắc, ôn hòa như ngọc, kiếm tiền giỏi, nghiệp vụ cũng giỏi, lại giống như bây giờ, lẳng lặng nằm trong lòng hắn, khiến cảm xúc của hắn dạt dào như thủy triều tràn ra.

Đã sống chung với nhau mấy tháng, cũng đã thỏa thích âu yếm từng chút trên cơ thể đối phương nhưng chỉ vừa ngửi được mùi hương của cậu, thẳng nhóc của hắn lại kích động không thôi, cảm giác thể nào cũng không đủ, làm cho hắn bình thường bị người yêu chửi là “cầm thú” chỉ biết nghĩ bằng nửa thân dưới. Cũng không thể trách hắn được, ai bảo người yêu hắn quyến rũ đến thế?

Kì thật ngay từ đầu, cậu đã thầm yêu Lôi Khiếu, là Du Duy Thu đột nhiên bùng phát, mới khiến hắn nhận ra, hóa ra người anh em của hắn có tình cảm khác thường với hắn. Lúc đó Lôi Khiếu không chỉ không thể tiếp nhận mà còn bị kích động quá mức lỗ miệng mắng chửi, làm tổn thương cậu rất nhiều, khiến cậu phải rời xa quê hương, li biệt ba năm.

Ba năm sau, sau khi gặp mặt thì Lôi Khiếu mới phát hiện đối phương rất quan trọng với mình. Trong suốt ba năm, nội tâm hắn cực kì vắng vẻ trống rỗng, giống như đã mất đi một vật vô cùng quan trọng trong cuộc đời hắn. Chỉ có lúc này đây, đối phương như con mèo nhỏ nằm trong lòng hắn, mới cho hắn cảm giác hạnh phúc trước nay chưa từng có. Không muốn từ bỏ, cũng không thể từ bỏ. Rõ ràng cậu yêu hắn trước nhưng càng ngày hắn càng chìm sâu vào. Tuy nhiên Lôi Khiếu không hề oán giận, bởi lẽ hắn biết, chính hắn cũng rất yêu cậu.

“Cực cưng Tiểu Thu, thức dậy nào.... Đừng ngủ nữa, một mình anh thức cô đơn lắm...” Lôi Khiếu nghiêng người hôn cậu, ngậm lấy hai cánh môi thơm ngát mê người, mút vào thật sâu...

“Ừ...” Du Duy Thu phát ra tiếng rên mơ hồ, lông mi dày cong vút khê khàng run rẩy, để lộ một phần mắt mộng lung mờ mịt.

Lôi Khiếu cảm thấy thân dưới nóng lên, nhịn không được lật người qua áp lên trên người cậu, vừa hôn sâu vừa ma sát, sau vài cái, thẳng nhóc của hắn căng cứng, kích động chảy ra dịch. Lôi Khiếu luôn có cảm giác đối phương có thể điều khiển hắn, dù cậu không làm bất kì động tác dụ người nào, chỉ cần chạm vào cơ thể cậu, dục vọng của hắn hừng hực trướng lên, giống như vừa dùng thuốc kích thích.

Nhất là vào buổi sáng sớm, dục vọng bốc lên cuộn cuộn, không thể ngừng được. Lôi Khiếu không phải là dạng người sẽ kiềm nén chính mình, ngay lập tức cầm lấy đầu bôi trơn đặt ở trên tử đầu giường, lấy một chút trên ngón tay, vội vã xâm nhập vào phía sau của Du Duy Thu....

Rất thuận lợi cắm vào hai ngón tay, xoay quanh nhẹ nhàng dán phết, tạo nên âm thanh đầy *** mỹ. Bên trong Du Duy Thu mềm mại lại nóng ẩm, khê khàng ngậm lấy hai ngón tay hắn, dễ chịu đến mức hắn càng trướng lên. Độ phù hợp của thân thể hai người cực cao, không cần tốn nhiều thời gian làm khúc dạo đầu. Du Duy Thu thích ứng rất nhanh, sau khi ngón tay xâm nhập liền lập tức có thể làm, trong lúc động tình, hậu huyết mê người còn tự động phân bổ chất lỏng, sự kết hợp của hai người càng giống như sữa hòa nước.

So với những kinh nghiệm tuyên bố trên internet, mặt sau của đàn ông luôn luôn chặt đến dị thường, cho dù làm tốt khúc dạo đầu nhưng cũng sẽ đau đớn không ngớt, Lôi Khiếu cảm thấy mình đã tìm được bảo vật đặc biệt. Đương nhiên, người hắn yêu là Du Duy Thu, không phải chỉ mỗi thân thể cậu. Chỉ là quan hệ *** hài hòa càng tăng cường củng cố tình yêu, đây chính là điều không thể nghi ngờ.

“Tiểu Thu.... Anh thật sự không nhịn được.... Anh đi vào đây....” Lôi Khiếu nín thở đẩy vào mật huyết của cậu, phân thân cứng rắn trong chớp mắt được vách ruột mềm mại như nước bao vây. Một dòng điện đánh vào đại não, Lôi Khiếu lập tức phát ra tiếng rên rả thỏa mãn, cái mông căng lên cổ sức đẩy phân thân nóng như lửa sâu vào trong.....

“A...” Du Duy Thu bị hắn làm tỉnh, vẻ mặt biếng nhác mở mắt. Vừa mới dậy còn chưa rõ nguyên do, chỉ cảm thấy dị vật nóng bỏng căng cứng ở trong cơ thể, khi nhìn thấy hạ thể dính chặt cùng một chỗ thì liền biết xảy ra chuyện gì, dù sao cũng không phải mới một hai lần.

“Lôi Khiếu, lại nữa rồi! Anh là cầm thú hả? Bao giờ cũng thừa dịp tôi ngủ mà làm chuyện này!” Du Duy Thu tức giận đá đá hắn, nhưng mới động dậy lại càng siết chặt vật nam tính trong cơ thể khiến hai người đồng thời phát ra một tiếng rên rả.

Lôi Khiếu vội vàng hôn môi cậu, không chút xấu hổ cười nói, “Tiểu Thu..... Ai bảo em chỉ lo ngủ, không thèm quan tâm đến anh, thẳng nhóc của anh rất cô đơn....”

“Cô đơn thì có thể gian thi sao? Lôi Khiếu, anh đúng là ngựa đực!” Du Duy Thu lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

“Anh là con ngựa đực của em mà.” Lôi Khiếu chà xát khuôn mặt ấm áp của cậu, giống như con chó lớn liếm khoe môi mềm mại của cậu, “Tiểu Thu, anh ‘thú tính’ đối với em như thế, chẳng lẽ không tốt sao? Đối với người khác anh sẽ không tùy tiện cưỡng dâm, chỉ có em mới khiến anh không thể khống chế được.”

“Nói hươu nói vượn, anh càng ngày càng nói năng ngọt xớt.”

“Anh thật tâm mà.” Lôi Khiếu oan ức nói, đem tay cậu chạm vào nơi hai người kết hợp, “Tiểu Thu, em sờ xem, nó nóng và cứng bao nhiêu là biểu hiện anh nghiêm túc với em bấy nhiêu!”

Người này da mặt còn dày hơn da trâu, mũi tên không chọc thủng được, Du Duy Thu đảo mắt kinh thường, lườm mắng hắn.

“Tiểu Thu, bên trong em thật nóng... thật khiến anh không chịu nổi...” Lôi Khiếu thở gấp bắt đầu vận động, vừa rên rỉ vừa di chuyển, hứng tình không chịu được. Hắn hé môi, đôi mắt sáng quắc, khuôn mặt đẹp trai tràn đầy khao khát, rất giống động vật hoang dã đang làm tình. Du Duy Thu phải công nhận, hắn nhìn vô cùng gợi cảm.

Đầu óc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, dưới thế tiến công mạnh bạo của hắn, cậu trở nên hỗn loạn. Du Duy Thu mơ màng vươn tay ôm cổ hắn, quần chân lên hông hắn, mỗi lần bị đẩy vào, cơ thể run rẩy, hai gò má ửng hồng...

“Tiểu Thu...” Lôi Khiếu bị cậu làm cho kích động liên hồi, máu trong cơ thể sôi sục. Du Duy Thu mới tỉnh dậy thật sự rất đáng yêu, ở giữa ranh giới tỉnh và mê, luôn luôn dụ dỗ ôm lấy hắn, mặc hắn làm gì thì làm. Phản ứng của cậu cũng thành thực hơn so với thường ngày, khi thoải mái sẽ rên rỉ không ngừng, còn chủ động ôm cổ hắn, liên tục hôn hắn.

“Ừm... A.....” Không biết là do buổi sáng dục vọng của đàn ông cực kỳ mãnh liệt hay sau khi tỉnh ngủ thì cơ thể vô cùng miễn cảm, Du Duy Thu chỉ cảm thấy phân thân trong cơ thể cậu nóng bỏng như lửa, mỗi lần đâm vào có thể thiêu rụi toàn thân cậu, khiến cậu tỉnh táo hơn.

Sức nóng cuộn cuộn không ngừng, trong mạch huyết khuếch tán ra, từng đợt càng thêm mạnh mẽ. Cậu hoàn toàn chìm đắm trong khoái cảm, tựa như toàn bộ thế giới chỉ còn lại người đàn ông trước mặt này và dục vọng to lớn nóng bỏng của hắn. Vách ruột nhạy cảm hoàn toàn ôm lấy hắn, tự động co rút lại.... Cảm giác dâm mê mãnh liệt bắt đầu bốc lên, cậu phải gồng gao nắm chặt vai hắn mới không rơi xuống vực sâu không đáy.

“Lôi Khiếu..... Chậm một chút.....” Du Duy Thu ôm hắn, liếm bờ môi khô khốc.

Đầu lưỡi hồng nhợt mềm mại như lụa sau hàm răng màu trắng. Đôi môi trơn bóng vết nước, hai con ngươi ngập nước càng khiến cho người ta hồn xiêu phách lạc, Lôi Khiếu chỉ cảm thấy máu mũi chuẩn bị phụt ra, cả người rạo rực phấn chấn, tấn công càng thêm mạnh mẽ....

“A.... a....” Du Duy Thu bị hắn làm cho cả người dao động, toàn bộ cơ thể tê liệt nằm trong lòng hắn, ý thức mơ hồ không rõ....

Sợ đối phương không chịu nổi kích thích mà bắn quá nhanh, cũng sợ động tác điên cuồng của mình sẽ làm cậu bị thương, Lôi Khiếu từ từ dừng lại để cậu thở dốc trong chốc lát. Vật nóng trong cơ thể không còn vận động, Du Duy Thu đỏ mặt, hơi mở mắt ra, vẻ mặt có chút bất mãn rất đáng yêu, khiến Lôi Khiếu chột dạ cười, “Tiểu Thu, gọi anh một tiếng chồng đi, không gọi sẽ không cho em.” Dứt lời, xấu xa đẩy về phía trước....

Du Duy Thu hận không thể đạp hắn một phát, “Ai thèm gọi anh là chồng.”

“Mặc dù em không chịu gọi, nhưng đây là sự thật. Gọi một chút đi, không mất miếng thịt nào đâu.” Lôi Khiếu cười xấu xa, nói, lật người cậu lại để cậu nằm sấp trên giường, đỡ lấy thắt lưng cậu, nâng mông cậu lên, rồi tiến thật sâu vào....

Tư thế này có thể tiến nhập rất sâu khiến Lôi Khiếu vô cùng vui sướng, hắn thích tư thế này. Mặc dù không thể nhìn thấy vẻ mặt khiêu gợi của Du Duy Thu, nhưng có thể xoa nắn hai bờ mông tròn và trắng nõn của

cậu, kéo dài truy đuổi, rất dễ dàng ma sát đến điểm G của đối phương, để cho hai người đều có thể hưởng thụ khoái cảm mãnh liệt nhất.

“A.....” Quả nhiên, bị hấn đâm vào thật sâu như thế, Du Duy Thu lập tức phát ra tiếng rên rỉ. Cả người bị hấn làm cho lắc lư trước sau, giống như làn sóng đánh vào con thuyền. Cậu gắt gao tóm lấy gối đầu. Đầu cậu lún vào trong gối, tầm mắt có thể dễ dàng thấy chính mình bị hấn dững mãnh va chạm.

Túi da phía dưới của hấn trương to có tiết tấu đánh vào mông cậu, phành phạch rung động, âm thanh *** mỹ không ngừng truyền vào màng tai, mà dục vọng đứng thẳng từ lâu của cậu cũng bị hấn đụng đến lắc lư dao động, ngay cả hai quả cầu cũng dao động không ngớt.... Du Duy Thu vội vàng nhắm mắt lại, không dám nhìn tiếp hình ảnh quá mức tình sắc này. Kích thích thị giác mãnh liệt làm cậu mặt đỏ tim run, càng kẹp chặt phân thân của hấn.

Xấu hổ lẫn phần khích không gì sánh được, cả người hỗn loạn, cảm giác thỏa mãn khó có thể không chế truyền khắp toàn thân. Du Duy Thu duỗi tay muốn nắm lấy dục vọng đã trương to của mình nhưng bị hấn ngăn lại. Ngay lúc phân thân bị bàn tay nóng bỏng của hấn chạm vào, cao trào chột đến.....

Hai người đồng loạt rơi vào vực sâu khoái cảm, trước mắt tối sầm. Khi cảm thấy một dòng dịch nóng bắn vào trong cơ thể thì Du Duy Thu cũng co giật mà phun ra....

“Tiểu Thu, em đỏ mặt, rất đẹp, rất quyến rũ.....” Lôi Khiếu ôm cậu ngã vào giường, không ngừng hôn phần gáy ướt mồ hôi của cậu, hưởng thụ cảm giác bị nội bích của cậu kẹp chặt, thừa dịp phân thân còn chưa mềm nhũn, nhẹ nhàng chạm vào điểm G của cậu. Du Duy Thu đột ngột bật ra tiếng rên mê người cực điểm, hại Lôi Khiếu bắn toàn bộ dịch thể không thiếu một giọt nào vào trong cơ thể cậu.

Sau khi dư vị cao trào qua đi, Lôi Khiếu mới thỏa mãn rút ra, ôm Du Duy Thu toàn thân vô lực đi tắm rửa. Tắm xong, hai người ngồi trên sofa mềm mại trong phòng khách, chà lau mái tóc ẩm ướt của nhau.

Lôi Khiếu nuốt nước bọt, kì kèo với Du Duy Thu, “Tiểu Thu, anh đói bụng rồi.....”

“Nếu không động dục thì chính là muốn ăn, anh là vợ chưa tiến hóa thành người à?” Quả nhiên, nghe được lời trách mắng của Du Duy Thu, tóc cũng bị cậu vò cho rối bời.

“Nhưng mà anh đói lắm, vừa rồi làm quá kịch liệt.....” Lôi Khiếu giống như con chó giữ nhà to bự mà hiền lành, lỗ tai rũ xuống thương cảm nhìn cậu, vẻ mặt gào khóc đòi ăn.

“Anh cũng thật là.....” Sớm biết hấn là điển hình cho thú vật hay động dục, có tiếp tục mắng hấn là cảm thú cũng không có ích gì. Du Duy Thu chỉ có thể tự than thở số mình thật khổ, cử động cơ thể đau nhức, đi vào bếp nấu bữa sáng cho đối phương.

“Tiểu Thu, em thật tốt.” Lôi Khiếu nhắm mắt theo sát bên cạnh cậu, thỉnh thoảng bóp vai và thắt lưng cậu, đem cảm giác lên hõm vai cậu, thừa dịp lén hôn vài cái.

Hai người cãi nhau ầm ĩ, ngược lại càng thú vị. Sau khi bữa sáng kiểu tây thơm ngào ngạt được nấu xong, họ vừa ăn vừa dứt cho đối phương, bầu không khí tràn ngập màu hồng. Mặc dù có chút khổ cực, nhưng nhìn đến vẻ mặt ăn sáng ngon lành của người yêu, Du Duy Thu đều cam tâm tình nguyện. Tuy rằng người này càng ngày càng quá đáng, nhưng mà cũng tại mình nuông chiều hấn quá nhiều, mình cũng có phần sai, aizz, thật sự không có thuốc chữa!

Ăn xong bữa sáng, Lôi Khiếu lái xe đi làm. Cách công ty chừng trăm mét, hấn chọn một nơi vắng vẻ, để Du Duy Thu xuống, tránh cho người khác thấy cảnh hai người cùng đi với nhau. Yêu nhau trong công sở, lại là hai người đàn ông, bất luận thể nào cũng là cấm kỵ. Cho nên họ mới ước định, trong công ty họ là đồng nghiệp, không được thể hiện bất kì tư tình gì. Không được gọi điện thoại cũng không được ăn trưa cùng nhau. Thế cho nên Lôi Khiếu rất không vừa lòng, nhưng Du Duy Thu quá bảo thủ, hấn cũng chỉ có thể chiều cậu.

Du Duy Thu đi sau Lôi Khiếu, vào công ty, đi thang máy lên thẳng lên tầng làm việc của tổng giám đốc UNIS Tạ Ngôn. Cậu là trợ lý riêng của Tạ Ngôn, mà Lôi Khiếu là quản lí thị trường, mặc dù làm cùng một công ty nhưng trách nhiệm và địa điểm làm việc khác nhau. Trừ phi công ty họp hoặc có việc thương lượng, nếu không khó có thể cùng chỗ với nhau.

Bắt đầu vào làm, cậu mở máy tính, xem nhiệm vụ và lịch làm việc, trả lời email, nhiều giờ sau, Tạ Ngôn mới chậm chạp đến.

“Anh Tạ Ngôn, chào buổi sáng.” Du Duy Thu mở lời chào hỏi.

“Chào em.” Tâm trạng của Tạ Ngôn có vẻ rất tốt, giọng nói nhẹ nhàng, tinh thần sáng láng, khỏe môi cương nghị thậm chí còn có vẻ muốn cười, khiến người khác phát sợ, chẳng lẽ mặt trời mọc ở đằng tây?

“Anh Tạ Ngôn, hôm nay tâm trạng của anh không tệ nha.” Du Duy Thu thử hỏi.

“Bách Tiệm Ly đã trở về, ngay đêm qua.”

“A, hóa ra là anh Bách đã về, anh ấy khỏe chưa?” A di đà phát, cứu tinh cuối cùng đã về, sau này tất cả mọi người sẽ sống trong yên ổn! Du Duy Thu cảm động vỗ tay trong lòng.

“Rất tốt, phơi nắng nhiều nên có chút đen đi, anh để cậu ấy ở nhà tĩnh dưỡng vài ngày.”

“Vâng, anh Bách không khỏe phải bồi bổ cho tốt.” Du Duy Thu cười nói, “Nhưng mà như vậy, anh Tạ Ngôn lại phải đến muộn mỗi ngày?”

“Làm việc của em đi, đừng nhiều lời!” Tạ Ngôn nghiêm mặt nhìn cậu.

“Tuân mệnh.” Du Duy Thu cười thầm.

Buổi trưa. Nhà ăn cho công nhân viên ở tầng một.

Du Duy Thu gọi cơm gà, chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Nhân viên hầu như đã ăn cơm xong, nhà ăn không còn nhiều người lắm, tốp năm tốp ba rải rác. Gặp không ít đồng nghiệp của mình, Du Duy Thu gật đầu chào hỏi. Không thấy người ở phòng thị trường, cũng không thấy bóng dáng Lôi Khiếu, có phải đi gặp khách hàng rồi không?

Du Duy Thu mở hộp cơm, mùi thơm bay ra. Ưc gà được chiên vàng óng, kèm với chút rau xanh biếc, trông rất hấp dẫn. Mặc dù là nhà ăn cho công nhân viên nhưng đầu bếp được mời đến rất có kỹ thuật, thức ăn vừa bổ vừa ngon. Nếu không phải ra ngoài ăn thì có thể ăn ở đây.

Đang lúc Du Duy Thu cầm lấy dao nĩa, ánh sáng trước mặt bị chắn, cậu ngẩng đầu, một cô gái xinh đẹp có mái tóc xoăn màu hạt dẻ mỉm cười nhìn cậu, “Trợ lý Du.”

“Cô là.....” Rất quen, nhưng cậu không nhớ ra là ai.

“Em là Tiểu Ly, nhân viên phòng thị trường.”

“Xin chào, tìm tôi có việc sao?”

“Có thể ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện không?”

“Đương nhiên rồi, mời ngồi.” Du Duy Thu kéo ghế ra đùm cô, để cô ngồi đối diện mình.

“Sao trợ lý Du lại ăn một mình? Thật là lạ.” Tiểu Ly cười nói, không hổ là nhân viên phòng thị trường, cử chỉ rất trang nhã, cũng rất giỏi nói chuyện.

“Sao lại lạ?” Du Duy Thu mỉm cười.

“Không hợp với anh, nếu anh đồng ý, không ít cô gái ở UNIS muốn cùng anh ăn cơm! Nói không chừng, em bây giờ đã trở thành trung tâm để các cô ấy ghen tỵ.” Tiểu Ly mỉm cười, nhanh chóng liếc mắt nhìn bốn phía. Mặc dù không nhiều người lắm nhưng đã có người chú ý đến hai người họ, ánh mắt tò mò.

“Tôi được hoan nghênh như thế sao?”

“Đương nhiên, anh và quản lý Lôi đều là đàn ông độc thân hoàng kim trong mắt chị em UNIS”

“Quá khen quá khen.” Du Duy Thu chỉ có thể cười khổ.

“Đúng rồi, nghe nói anh và quản lý Lôi là bạn học thời đại học, nhất định tình cảm rất tốt.” Tiểu Ly mở hộp cơm, dùng đũa ăn lấy một ít rau xà lách và cơm đưa vào trong miệng. Bây giờ các cô gái đều muốn giữ dáng đẹp, đã ăn ít lại còn ăn đồ ăn dễ tiêu, thật giống giáo sĩ hồi giáo.

“Cũng tạm, chúng tôi là bạn học đại học.”

“A.... Chuyện của quản lí Lôi, chắc hẳn anh biết rất rõ?” Tiểu Ly nháy hàng lông mi rất dài, cẩn thận hỏi. Đến đây, trong lòng Du Duy Thu đã rõ ràng, không khỏi mỉm cười, “Tiểu Ly, cô muốn nói gì cứ nói thẳng.”

“Cái này.....” Cô nàng giống như một chuyên gia thăng thần, vậy mà cũng đỏ mặt, “Em chỉ muốn biết, nghe nói quản lí Lôi đã chia tay với bạn gái hẹn hò hơn nhiều năm, không biết có phải thật không.”

“Thật hay giả, hỏi anh ta chẳng phải sẽ biết sao?” Thành cha Lôi Khiếu này, xem ra vẫn còn rất được hoan nghênh. Hai người ở cùng phòng ban, không biết cái tên kia đã vô tình trêu chọc cô bao lâu. Du Duy Thu tỉnh bơ, xuyên đĩa qua một miếng thịt gà, cho vào miệng, cố gắng nhai nuốt.

“Bởi vì không biết phải hỏi như thế nào, nên mới tìm anh.”

“Quả thật đã chia tay.” Câu trả lời khẳng định khiến đôi mắt cô sáng ngời, Du Duy Thu có chút không nỡ, định nhắc nhở cô, “Nhưng, bây giờ anh ta đã.....”

“A? Đã gì cơ? Có phải anh ấy đã có người yêu mới?”

Đóm lửa chợt lóe lại tắt trong chớp mắt. Chằm chú nhìn con người lo lắng trợn to của cô, Du Duy Thu do dự. Cậu đã trải qua cảm giác yêu đơn phương, tuyệt vọng khi biết người mình yêu đã có người khác, cho nên không nỡ tùy tiện phủ định thay đổi phương.

“Không biết, tôi chỉ biết là, bây giờ anh ta đang độc thân. Mặc dù chúng tôi học cùng trường đại học nhưng có một số chuyện, cô tự mình hỏi anh ta thì hơn.”

“Vậy được rồi, cảm ơn anh.” Tiểu Ly thản nhiên cười, có chút dễ thương và e thẹn.

Nếu như không phải vì cậu, có thể bây giờ Lôi Khiếu đã kết hôn cùng với cô gái đáng yêu giống như thế này, nói không chừng hôm nay đã có vài đứa con rồi. Mặc dù tất cả là sự lựa chọn của hắn nhưng Du Duy Thu rất rõ ràng, chính cậu là người phá vỡ cuộc sống vốn có của hắn.

Trong lòng có cảm giác phức tạp, Du Duy Thu yên lặng ăn xong bữa cơm.

Ăn cơm xong, Du Duy Thu và Tiểu Ly sóng vai đi ra khỏi nhà ăn. Đang chờ thanh máy, đột nhiên nghe được tiếng gọi “Du Duy Thu”. Cậu quay đầu lại, là Lôi Khiếu, hắn đang từ bên ngoài tiến đến, bên cạnh còn có nhân viên nghiệp vụ, vài cái bước chân đã đến trước mặt cậu.

“Quản lí Lôi, xin chào.” Du Duy Thu chào hỏi hắn như những đồng nghiệp bình thường.

“Tiểu Ly? Sao cô và cậu ấy lại cùng một chỗ? Khi nào thì biết nhau?” Lôi Khiếu nhìn hết bên này sang bên kia, vẻ mặt rất ngạc nhiên.

“Mới vừa rồi, trợ lý Du ở nhà ăn, em tùy tiện nói với anh ấy vài câu.” Tiểu Ly cười giải thích với Lôi Khiếu.

“À.” Lôi Khiếu lên tiếng, nhưng trong lòng vẫn có chút nghi ngờ, phân phó hai người, “Các cô đi vào trước, tôi có chuyện cần nói với Du Duy Thu.”

Đợi hai người kia vào thang máy xong, Lôi Khiếu mới nắm lấy tay Du Duy Thu kéo đến chỗ bí mật góc thang bộ, nhỏ giọng, lập tức hỏi, “Tiểu Thu, em sao lại cùng Tiểu Ly một chỗ? Có phải cô ta thích em? Em không làm gì xằng bậy với người khác sau lưng anh chứ?”

Du Duy Thu vừa bực mình vừa buồn cười, “Anh đừng tưởng có gió thì trời mưa, chưa gì đã ghen tuông ngất trời có được không?”

“Rõ ràng anh thấy em và cô ta vừa đi vừa cười, ra vẻ rất thân mật, khẳng định có vấn đề!”

“Vấn đề cái đầu anh ấy!” Du Duy Thu hang hăng liếc mắt nhìn hắn, “Người ta thích anh, không hiểu tình cảm của người ta chỉ có cái đồ ngốc nhà anh. Tôi còn một đồng việc, mặc kệ anh đó.” Dứt lời, liền rời bỏ hắn, đi về phía thang máy.

“Tiểu Thu.... Tiểu Thu....” Lôi Khiếu đuổi theo, bị ánh mắt sắc bén của Du Duy Thu đảo qua, mới ý thức được mình gọi cậu quá thân mật, vội vã đổi giọng, “Du Duy Thu, em chờ một chút, anh.....”

Du Duy Thu mặc kệ hắn, ấn nút, mặc hắn ở bên ngoài.

Kì thật Du Duy Thu không tức giận, chỉ cảm thấy phức tạp. Con đường này, vô cùng gian nan, thật vất vả mới bên nhau, ai cũng không muốn từ bỏ. Sau một lúc không xác định và lo lắng, Du Duy Thu vứt nó ra sau đầu, tích cực tập trung vào công việc.

Bất tri bất giác, đã qua giờ tan tầm. Sau khi thu dọn xong, Du Duy Thu vốn định đi nhờ xe về nhà, đi đến phòng thị trường, vừa đến cửa thì nghe được tiếng bước chân lộn xộn và một giọng nữ trong vắt, “Quản lí Lôi.....” là giọng nói của Tiểu Ly, Du Duy Thu ngẩn ra, vô thức tránh vào góc tường bên trong hành lang.

“Tiểu Ly? Có việc gì sao?” Giọng nói trầm trầm của Lôi Khiếu truyền đến.

“Quản lí Lôi, bây giờ anh chưa về nhà đúng không? Có thể cùng đi ăn cơm tối không?” Quả nhiên là một cô gái dũng cảm, dám ở hành lang công ty đưa ra lời mời với đối tượng.

“Cơm tối?” Giọng nói của Lôi Khiếu có chút chần chừ, “Có thể, nhưng không phải hôm nay, hôm nào tất cả mọi người rảnh rồi, cùng nhau đi ăn, tôi mời. Mấy ngày qua, tất cả mọi người đều vất vả, nên thưởng cho mọi người một bữa.”

Thật sự là một thằng đàn ông chậm hiểu! Du Duy Thu hận không thể lấy tập công văn trên tay đập vào đầu hắn vài cái.

“Em không có ý này.” Giọng của Tiểu Ly dần dần nhẹ đi, lúc này, cho dù có là một cô gái chủ động, cũng sẽ cảm thấy xấu hổ, “Ý em là..... chỉ hai chúng ta... ăn.....”

“Hả? Tại sao?” Lôi Khiếu ngây ngốc hỏi. Du Duy Thu khẽ thở dài, cậu thật sự không nghe nổi nữa.

“Tại sao ư... cái này...” Tiểu Ly dường như cũng nghẹn lời, a di đà phật, tự cầu phúc đi...

“A a... Tôi hiểu rồi...”

Cảm ơn trời đất, cuối cùng Lôi Khiếu cũng phục hồi tinh thần. Tốt xấu gì lúc học đại học hắn cũng đã yêu đương với không ít người, mặc dù có một thời gian không giao thiệp với nữ sinh nhưng cũng không ngốc đến nỗi không biết gì. Thấy khuôn mặt đỏ bừng của Tiểu Ly, Lôi Khiếu bình tĩnh, “Tiểu Ly, tâm ý của cô tôi xin nhận nhưng rất xin lỗi, tôi phải đứng giờ về với vợ tôi.” Lôi Khiếu chạm vào phía sau đầu, thẳng thắn nói.

“Vợ?” Sấm sét giữa trời quang, Tiểu Ly bị đả kích nghiêm trọng.

“Đúng vậy, tôi có vợ rồi, cô không biết sao?”

“Nhưng... em chưa bao giờ thấy anh đeo nhẫn kết hôn, trên tay anh không có gì.....”

“Bởi vì tôi quá bất cẩn, luôn vứt bữa bãi. Nhẫn kết hôn rất quý, rất mất thì hỏng bét. Cho nên tôi mới xuyên nó vào vòng cổ, treo ở trên cổ, cô xem.....” Lôi Khiếu hẳn là đang lấy chiếc dây chuyền trên cổ hắn cho cô xem. Du Duy Thu cũng có một chiếc nhẫn giống như vậy, cũng được xuyên vào vòng cổ. Cách một lớp áo sơ mi, cậu không khỏi nhẹ nhàng đề lên chiếc nhẫn nho nhỏ, lắc đầu. Không biết nên mừng hắn không hiểu phong tình hay là tán thưởng hắn thần kinh thô.

“Đúng là vậy... Xin lỗi.... Vậy, em về trước đây.....”

Sau đó là một chuỗi tiếng giày cao gót truyền đến, Du Duy Thu lùi cơ thể vào, thấy Tiểu Ly như một trận gió mạnh thổi qua. Thấy cô chật vật chạy trốn, Du Duy Thu cảm thấy đau khổ thay cô. Trong chốc lát hành lang trở nên yên tĩnh, tiếng bước chân của Lôi Khiếu vang lên, ngay khi người đàn ông chậm hiểu kia xẹt qua người cậu thì Du Duy Thu nhìn không được mà gọi tên hắn, “Lôi Khiếu.”

“Tiểu Thu? Sao em lại ở đây?” Lôi Khiếu quay đầu lại, thấy cậu, liền ngạc nhiên.

“Đến được một lúc rồi. Định cùng anh về nhà, nhưng thấy Tiểu Ly tìm anh có việc, nên chờ một chút.” Du Duy Thu mỉm cười.

“Vậy... Em nghe được hết rồi?” Lôi Khiếu ngẩn người, sờ sau đầu.

“Toàn bộ.”

“Tiểu Thu, em hẳn là biết, anh không hề trêu chọc người ta, là do cô ta.....” Đại khái sợ Du Duy Thu tức giận, Lôi Khiếu vội vàng nắm cánh tay cậu, nhỏ giọng giải thích.

“Được rồi được rồi, không cần giải thích, tôi hiểu.” Du Duy Thu ngăn cản lời hắn, oán giận véo má hắn, “Cái người này, tất cả mọi người đều bị vẻ ngoài của anh lừa, kì thật anh vừa ngốc nghếch vừa chậm hiểu, còn suốt ngày động dục, ai thích anh quả thật không may mắn.”

“Em đang nói chính mình sao?” Lôi Khiếu cười ngây ngô, vẻ mặt vô tâm vô phé khiến Du Duy Thu gia tăng lực, sau cùng hắn cuống quýt cầu xin tha thứ, “Tiểu Thu, đau quá.....”

“Tại anh thôi.”

“Được rồi, Tiểu Thu, chúng ta về nhà đi. Ở công ty không an toàn, bị người phát hiện, anh thì không sao nhưng em da mặt mỏng, chắc chắn sẽ cảm thấy như trời sắp sụp xuống.” Hắn nắm chặt tay cậu, cười nói, “Tiểu Thu cục cưng của anh, kì thật làm sao phải sợ thế? Anh còn ước tất cả mọi người đều biết em là vợ của anh, như vậy có thể đánh đuổi đám ong mật vây quanh em, cũng đỡ khiến anh phải làm người xấu, từ chối cô gái dễ thương như vậy.”

“Anh trêu chọc mấy bông hoa mà ít sao? Còn lo lắng đến tôi.”

“Tại em không cảm nhận được thôi, kì thật trong công ty có khối người thích em. Em đẹp trai, tốt tính, lại thông minh, là kiểu nam nữ đều thích, anh lo lắng không để đâu cho hết.”

Liếc mắt nhìn người đàn ông ăn không nói có này, Du Duy Thu bắt đắc dĩ lắc đầu, nhỏ giọng nói, “Thật quan tâm quá nhỉ.”

Hắn cười cười, tiếp tục nắm chặt tay cậu, đi đến bãi đỗ xe ngầm. Thấy có người đến mới thả ra một chút, chờ người đi qua lại nhanh chóng nắm chặt, mười ngón tay đan vào nhau. Biết rõ mạo hiểm nhưng Du Duy Thu không muốn hắn buông ra.

Ngồi vào trong xe, không gian khá an toàn, Lôi Khiếu nghiêng người, vươn tay phải vuốt ve khuôn mặt đẹp đẽ của cậu, “Tiểu Thu, anh biết em đang nghĩ cái gì.”

“Nghĩ cái gì?” Du Duy Thu vẫn không nhúc nhích, ngón tay của hắn đi lên đi xuống trên má cậu, da tay dày, rất thoải mái và ấm áp.

“Em vẫn luôn nghĩ rằng, anh rõ ràng có thể vẫn đi con đường đó, nhưng lại bị em ảnh hưởng mới đến con đường này, cho nên em vẫn có cảm giác tội lỗi, phải không?” Lôi Khiếu nhấn mạnh chữ “con đường đó” và “con đường này”.

“Đó là sự thật.” Du Duy Thu nhỏ giọng nói.

“Ngu ngốc, anh chỉ biết em toàn để bụng những chuyện không đâu.” Lôi Khiếu than thở, chọt chọt làn da mềm mại trên mặt cậu, giờ cầm cậu lên, nhẹ nhàng hôn một cái, “Anh yêu em, chỉ yêu mình em.”

“Lôi Khiếu.....”

“Nếu không có em, anh có thể sống sót, nhưng sẽ vô cùng trống rỗng buồn tẻ. Giống như lúc trước, bất luận hẹn hò với ai, trong lòng anh vẫn cảm thấy trống rỗng vắng vẻ. Nếu không có em, anh có lẽ sẽ sống như bình thường, đây là ý nghĩ cực kì vô trách nhiệm. Chính bởi vì em, hiện tại anh mới có thể hạnh phúc vui vẻ. Ở bên em, là quyết định của mình anh, cũng là quyết định chính xác nhất trong cuộc sống của anh. Không có em, anh không thể hạnh phúc, em hãy nhớ kĩ điều này!”

“Lôi Khiếu.....” Vốn tưởng rằng hắn luôn lơ đãng cầu thả, không ngờ cũng quan tâm đến người khác như thế.

“Tiểu Thu, em có thể hỏi anh nhiều hơn một chút, cũng có thể tùy hứng một chút. Em ngoan ngoãn như thế, lo lắng nhiều cho anh thế, khiến anh rất đau lòng.” Hắn nở một nụ cười quyến rũ, đến gần hôn cậu. Hai người chìm đắm trong nụ hôn nồng nhiệt cùng chung tâm ý, hoàn toàn quên đi tất cả. Trong bãi đỗ xe ngầm vắng vẻ, chỉ có tiếng tim đập kịch liệt hòa vào nhau.

Cứ thế tiếp tục sống chung với hắn đi! Mặc dù hắn là người rất chậm hiểu, rất thô lỗ, rất vô tình, một đêm bảy lần động dục với mình, nhưng cũng là người cậu yêu. Toàn tâm toàn ý đối tốt với cậu. Sau khi tỉnh ngộ

liền thay đổi hoàn toàn, tốc độ ‘tiến hóa’ khiến người khác ghen hòng trần trối. Nói chung, những ngày tương lai rất đáng chờ mong.

“Anh đưa nhẫn cho em, em vẫn đeo chứ?” Lôi Khiếu buông cậu ra, hỏi. Nhẫn là quà tặng lễ tình nhân. Lúc đó Du Duy Thu không có bất kì tâm lý chuẩn bị nào, sau khi mở hộp gấm, bị sốc nặng. Bộ dạng cảm động ngốc nghếch đó bị Lôi Khiếu cười nhạo mãi.

“Đương nhiên vẫn đeo.” Du Duy Thu móc ra chiếc nhẫn đồng dạng cho hắn nhìn.

“Vậy là tốt rồi.” Hắn thỏa mãn cầm lấy chiếc nhẫn, hôn môi, nhét nó trở lại, rồi nói, “Giữ gìn cho tốt, không được đánh mất.”

“Không có khả năng đó, anh tự lo cho mình thì hơn.”

“Cho nên anh mới treo nó ở chỗ này, ngay cả tắm rửa cũng không dám tháo xuống.” Lôi Khiếu cố sức vỗ vỗ ngực. Du Duy Thu mỉm cười, trong lòng ấm áp.

“Tiểu Thu, anh đói.....” Sau khi khởi động xe, Lôi Khiếu chẳng an phận được bao lâu, thương cảm làm nũng với cậu.

“Được rồi được rồi, chờ một chút. Về đến nhà, tôi sẽ nấu cơm cho anh.” Du Duy Thu sờ sờ mái tóc hơi rối của hắn.

“Tiểu Thu, anh muốn ăn em.....” Lôi Khiếu hưng phấn nói.

“Sáng sớm anh vừa mới làm.....” Du Duy Thu bắt đầu đưa tay đỡ trán, cảm thấy hai chân như nhũn ra. Cứ tiếp tục thế này có lẽ sẽ bị làm đến chết.

“Một lần sao đủ, thăng nhóc của anh chắc chắn cảm thấy chưa đủ!”

“Anh không phải là người, mà là cầm thú!”

“Tiểu Thu, em thật keo kiệt, số anh thật khổ.... Buổi tối không được ăn những thứ nhiều calo thì không nói, ngay cả làm tình cũng không đủ, thật không có nhân tính.....” Lôi Khiếu ra nước mắt nước mũi mà lên án.

“Họ Lôi kia, anh mà còn ằm ỉ, tối nay ra phòng khách ngủ!” Du Duy Thu tức giận.

“Được rồi được rồi.... Vậy chỉ ít để anh ôm em đi ngủ mới được.”

“Ngày nào anh chả ôm tôi ngủ? Có lúc còn nằm trên người tôi, hại tôi cả người tê dại.....”

“Thật sao? Tiểu Thu, em có thể gọi anh dậy mà.”

“Có thể nhưng quay người lại, anh lại đè lên.”

“Tiểu Thu, chắc chắn là tại em quá quyến rũ, không đè em không ngủ được.”

“.....”

Thật sự là cuộc đối thoại ngốc nghếch! Có lẽ những người đang yêu nhau đều là những kẻ ngốc. Họ đều ngốc đến mức vui vẻ chịu đựng, tình nguyện cả đời làm kẻ ngốc của tình yêu!

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-quay-dau>